

„O poveste de dragoste emoționantă,
originală, complexă și fascinantă...”

RT Book Reviews

*Un mariaj
neconvențional*

KERRIGAN
BYRNE

KERRIGAN BYRNE
UN MARIAJ NECONVENȚIONAL

The Scot Beds His Wife by Kerrigan Byrne

Copyright © 2017 Kerrigan Byrne

Ediție publicată prin înțelegere cu St. Martin's Press

Toate drepturile rezervate

Ilustrația copertei © Chris Coccozza

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial

Litera

Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea

în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Traducere din limba engleză Elena Macoviciuc

LITERA

2018

*Pentru R.L. Merrill și Ellay Branton
Ce ar fi cartea asta fără contribuția voastră?*

Prolog

Ravencroft Keep, Wester Ross, Scoția

Băiatul căruia i se spunea Thorne își pierduse virginitatea la aproape șaisprezece ani, însă inocența și-o pierduse cu mult înainte. Era atât de tânăr, că nici nu-i trecuse prin minte că ar fi putut să-i fie dor de ea.

S-a întâmplat în noaptea în care tatăl lui o cumpărase pe prostituata Tessa McGrath și o adusese la Ravencroft Keep. Nu fusese primul bărbat care cumpărase o prostituată ca să își transforme băieții în bărbați, însă Thorne fusese prea tânăr ca să își dea seama că Hamish Mackenzie nu dorise ca băieții lui să învețe să fie amanți.

Doar monștri, ca el.

Tânăra era faimoasă în Scoția pentru că se specializase pe partea întunecată a eroticului, însă, când acceptase propunerea lui Mackenzie, nu conștientizase dimensiunile cruzimii lui.

Ea își adusese săculețul cu jucării. Bice, curele moi pentru legat și alte ustensile creative, ale căror utilizări nu și le putea imagina un băiat de vârsta lui Thorne.

Încercase să facă asta, în timp ce stătea alături de frații lui mai mari și privea fascinat cum tatăl lui o lega pe prostituata goală, care torcea, de pat. Se uitase la Liam și la Hamish și se străduise să găsească indicii despre cum ar trebui să se simtă și la ce ar trebui să se aștepte.

Hamish cel tânăr, tizul tatălui său, avea o sclipire de prădător în ochii ca onixul. O anticipare răutăcioasă, care îl uimi pe Thorne. Știa că Hamish nu era virgin. La douăzeci de ani, bărbatul se mândrea deja cu o mulțime de cuceriri, doritoare și nu numai.

Liam, moștenitorul Ravencroft, abia dacă se uita la femeia goală. Își privea în schimb tatăl cu o presimțire rea în priviri. Liam se născuse între Hamish și Thorne, însă mama lui fusese prima soție a moșierului Mackenzie. Cea

care murise.

Cea despre care toți spuneau că fusese ucisă de tatăl lor.

Privirea lui Thorne se plimba între Liam și moșier. Trăsăturile lor erau aproape identice. Păr negru, lung cât aripa unui corb. Ochi întunecați. Trăsături dure, brutale. Fusese surprins să observe că Liam era aproape la fel de înalt ca tatăl lor acum. Pentru Thorne, cei doi păreau la fel de mari ca unul dintre stejarii ce dominau pădurea Inverthorne. Nu știa dacă Liam fusese cu o femeie sau... cu mai multe. Nu prea mai vorbeau. Însă Thorne își iubea fratele cu toată ferocitatea gentilă de care era capabil corpul lui tânăr.

Liam era curajos. Era puternic, hotărât și protector. Uneori, când Thorne era foarte mic, Liam îi arătase unde să se ascundă când moșierul devenea violent. Băiatul luase câteva lovituri de bici și pumni care îi erau destinați, de drept, lui Thorne.

Și, pentru asta, avea să-și iubească fratele pentru totdeauna. Orice avea să se întâmple.

Thorne nu mai era destul de mic cât să încapă în ungherele din Ravencroft, motiv pentru care mai mereu căuta refugiu afară, cât de des o putea face.

Tessa McGrath fusese minunată în acea noapte. Subțire, cu o piele moale și palidă și semne intrigante de frumusețe în locuri pe care nu le mai văzuse, însă despre care avusese fantezii. Partea de sub sânul ei generos. Interiorul coapsei. Zona de deasupra smocului de păr dintre picioare.

Prostituata îl excitase. Îl incitase. Se zbătuse și implorase, rostise lucruri pe care domnișoarele le spuneau numai în fanteziile lui.

Va trebui să îi povestească prietenului lui cel mai bun, Callum, despre asta în ziua următoare, se gândise el. Băiatul grăjdarului era mai mic decât el cu un an sau doi, însă își petrecuseră anii alergând prin Wester Ross și călărind peste vârful Gresham, către libertatea mlaștinilor Erradale. În ultimul timp, începuseră să fure tabac de la

tatăl lui Callum și îl fumau în spatele pășunii turmelor lui Ross. Se uitau la valurile care se spărgeau de stâncile negre și râdeau de giumbușlucurile vițelilor, în timp ce vorbeau chiar despre asta.

Cum arăta o femeie goală. Cum era la atingere. Ce aveau să îi facă într-o zi. Sau ce sperau că avea să le facă ea lor. O spionau pe doamna Ross. O tânără drăguță, cu părul închis la culoare și ochi albaștri strălucitori și un mers care îi ațâța pe amândoi. Era o femeie puternică și cu forme, cu un râs zgomotos, care atrăgea zâmbete de la băieți.

Deși era soția crescătorului de vite, mereu se îmbrăca asemenea unei lady.

Într-o zi însorită, cei doi tineri trăseseră cu ochiul peste una din stâncile aflate la baza vârfului Gresham și priviseră stupefiați cum James Ross i-o trăgea soției lui, pe care o lipise de grajd, în fața lui Dumnezeu și a turmei de vite. Spre dezamăgirea băieților, ea încă avea rochia pe ea, motiv pentru care detaliile actului fuseseră ascunse. Întreaga treabă fusese rapidă și zgomotoasă, iar cuplul oftase și râsese după.

— M-aș putea însura cu o asemenea femeie, spusese Callum cu accentul lui de irlandez.

— Așa-i, încuviințase Thorne, cu toate că nu era chiar sigur.

Poate voia mai degrabă o femeie ca mama lui. Cu vorba dulce, elegantă și bună.

Doamna Ross țipa uneori la soțul ei, și la un moment dat ei doi o văzuseră chiar aruncând cu un pantof în el.

Și-l nimerise chiar în fund.

Ce fel de femeie ar face așa ceva?

Mama lui în niciun caz. Tatăl lui ar omorî-o numai dacă ar ridica vocea la el, d-apoi pantoful.

Dumnezeule, cât își ura tatăl. Aproape la fel de mult cât se temea de el.

De ce părinții lui nu puteau fi oameni ca familia Ross? Oameni simpli și fericiți. Cu mult pământ și proprietăți, cel puțin așa auzise, însă nu nobili. Trăiau în propriul regat,

unul pe care Thorne îl vizita cât de des putea pentru a scăpa de al lui.

Data viitoare, când el și Callum aveau să se strecoare acolo, urma să se laude cu faptul că devenise bărbat în acea noapte. Că făcuse toate lucrurile despre care vorbiseră. Și nu numai.

Uneori, îl ura pe Callum. Îl invidia pentru tatăl lui morocănos, dar mereu corect și bun, și pentru zilele nesfârșite de libertate, în care putea vâna și alerga ca un sălbatic. Thorne fusese conte din al șaptelea an, când unchiul mamei lui murise și el fusese următorul moștenitor pe linia St. James. Inverthorne Keep din nord îi aparținea acum lui, deși tatăl său îl luase pe încredere și îl ținea.

Titlul lui Thorne nu însemna nimic pentru el. Era mulțumit că era isteț, că avea talentul de a folosi cuvintele și că reținuse fiecare detaliu al experienței cu Tessa McGrath pentru a o descrie în cele mai mici detalii.

Acea fusese ultima oară când se gândise la Callum până mult, mult mai târziu.

Cine se putea concentra la altceva decât la mândra doritoare întinsă în fața lui?

Moșierul scosese apoi biciul, iar anticiparea și excitarea lui Thorne se întetiseră.

Instrumentul preferat de durere și teroare al lui Hamish fusese o achiziție Mackenzie din era romană. Legenda spunea că unul dintre strămoșii lor îl luase din mâinile unui legionar și îl bătuse până la moarte cu acesta.

Thorne nu știa dacă povestea era adevărată, însă cunoștea durerea sărutului acestuia. Ba chiar îi era dor de carnea pe care biciul i-o luase de pe spate cu diferite ocazii.

Un „nu” disperat îi alunecase de pe buze în timp ce moșierul plimba biciul pe spatele prostituatei. Aceasta se arcuise și scâncise...

Asta până când primele două lovituri îi mușcaseră pielea perfectă.

Thorne se îndepărtase când tatăl lui venise pe partea de pat unde se aflau ei și le înmânase biciul detestat.

— Două lovituri de căciulă, le ordonase.

— Nu o să supraviețuiască, protestase Thorne.

Urâse propriul glas tremurat și tonul ușor isteric din clipa când văzuse sânge pe spatele moale al femeii.

Nu văzuse lovitura din partea tatălui său, deși ar fi trebuit să se aștepte la asta, se gândise apoi când încercase să se ridice, având gura plină de sânge.

— Două lovituri de căciulă, repetase moșierul. Nu-mi pasă care câte dă, dar nu o să fie eliberată până când nu va fi biciuită de încă șase ori.

Niciunul dintre băieții Mackenzie nu spusese nimic. Abia respirau. Thorne îl privise pe Liam, care se uitase la tatăl lor cu o ură ce părea să se potrivească cu a lui.

— Ori o faceți voi, ori o fac eu, amenințase moșierul cu un zâmbet malefic.

Hamish cel tânăr se întinsese după bici, o anticipare înfricoșătoare întipăririndu-se pe chipul lui.

— Nu, spusese Liam, pășind în față și luând biciul din mâna tatălui său înaintea lui Hamish. O s-o fac eu.

Șase lovituri de bici. Șase eternități lungi, pline de țipete.

Obrajii lui Thorne erau plini de sarea lacrimilor sale când totul se terminase. Plânsese nu numai pentru săraca fătucă, ci și din cauza întunecimii adunate pe trăsăturile fratelui său. Liam. Eroul lui. Salvatorul lui. Cel mai musculos dintre ei toți mânuiuse singurul instrument al furiei de care se temeau. Arăta ca un demon la lumina lumânării, în timp ce agresa o femeie care nu se putea proteja.

Arăta exact ca tatăl lor.

Era o imagine pe care Thorne știa că nu avea să o uite niciodată.

În adâncul lui, înțelesese că Liam nu avea de ales. Că fratele lui nu o rănea pe fată așa cum ar fi făcut-o tatăl lor. Că poate acesta nu voise ca Hamish și Thorne să fie nevoiți să facă un lucru atât de groaznic.

Însă acea noapte și durerea de pe fața femeii aveau să-i picteze coșmarurile pentru tot restul vieții. Pentru că acea noapte schimbase totul.

Nu se terminase cu biciuitul.

Nu se terminase nici după o oră de lucruri ce nu pot fi povestite, pe care moșierul îi obligase să i le facă femeii.

Nu se terminase nici când ea fusese eliberată.

Nu. Pentru Thorne, teroarea de-abia începuse.

O mândrie întunecată și o plăcere bolnavă sclipeau în ochii moșierului în timp ce Liam o conducea pe femeie afară. Abia de putea merge, dar, spre meritul ei, scuiase, se luptase și jurase să se răzbune.

— Ce fătucă rară, spusese Hamish. Nu a devenit supusă...

Moșierul își întorsese privirea rece către Thorne, care își pierduse abilitatea de a plânge undeva pe drum.

Rușinea îl acoperise cu straturi de mizerie și ură de sine.

Thorne își privise mâinile și își dorise să și le taie. Ca să nu facă ceva prostesc, își încrucișase brațele și își apucase bicepșii slabi, dorindu-și să fi avut măcar o parte din mușchii lui Liam. Sau chiar constituția îndesată a lui Hamish.

Încă era un băiat. Știa asta. Nimic din ce se întâmplase în acea seară nu-l făcuse să se simtă ca un bărbat. Toate acțiunile pe care i le-ar povesti lui Callum nu i-ar provoca decât dezgust. Sau, și mai grav, milă.

— Slăbiciunea e o treabă anostă și dezamăgitoare, spusese moșierul către Thorne. Ca mama ta. Ca tine. Cel puțin, am doi fii puternici.

Îl bătuse pe Hamish pe umăr.

— Tată, prostituata o să vorbească, îl avertizase Hamish cel mic. E posibil să ne facă probleme.

— Ba nu. Există modalități de a ne asigura că tace.

Un tremur profund îl zgudui pe Thorne când își auzi tatăl vorbind. Voia să-și rupă carnea de pe propriul corp. Voia să iasă din cameră și să nu se mai întoarcă niciodată. Voia să ia nămolul de pe ghetetele tatălui său și să i-l vâre în ochi, punând astfel capăt nefericirii lui și a mamei sale.

Dar nu putea ajunge atât de sus. Nu fără ca tatăl lui să îl lovească înainte.

„Nu încă”. Gândul i se strecurase în minte.

— La Gairloch, e o adunare în seara asta, iar sângele încă îmi fierbe, spusese moșierul. Cred c-o să merg acolo ca să mă mai distrez.

— Pot să vin cu tine, tată? întrebasese Hamish.

— Da. E o femeie acolo după care mă țin de mult timp, și în seara asta nu o să mă refuze.

Apoi, Thorne rămăsese singur. Gol, cu excepția kiltului și a unei șosete de lână.

Nu știu cât stătuse acolo, în întuneric, urmărind lumina lumânărilor și umbrele ce refăceau coșmarul ororilor la care fusese martor. I se făcuse rău când văzuse patul. Erau urme de sânge pe cearșafuri. Dumnezeu, nu se mai putea uita.

În cele din urmă, picioarele i se mișcaseră, și își făcuse loc prin coridoarele de la Ravenscroft Keep, până când găsisese camera mamei lui. Zgomotul ușii o trezise din somn, după care Thorne se prăbușise lângă ea, cu ochii goi, și îi spusese totul. Se întrebasese amorțit dacă femeia putea simți mirosul de sex și rușinea care-l copleșea pe el. Dacă avea să înceteze a-l iubi. Dacă avea să se teamă de el, așa cum se temea de tatăl lui.

Când terminase de povestit, mama lui îl ținuse în brațe mult timp, lacrimile curgându-i în părul lui.

— Îmi pare rău, șoptise ea cu milă. Îmi pare rău că e tatăl tău. Aș fi vrut să fi știut. Aș fi fugit până la capătul pământului în loc să mă căsătoresc cu el. Trebuie să înțelegi, aveam numai șaisprezece ani. El și tatăl meu făceau afaceri, și eram inocentă. Nu știam cum este. Ți-aș alege alt tată dacă m-aș putea întoarce în timp și aș putea schimba totul.

Vinovăția lui Thorne se dublase când văzuse cât o supărase pe mama lui. Pentru că îi arătase păcatele lui. Doar că nu știuse unde altundeva să meargă.

— Vrea să ne transforme în el, șoptise apoi, disperarea amenințând să îl înece în întunericul absolut al camerei ei. Ce să fac?

Mâinile mici ale mamei lui, care de obicei tremurau, îl apucaseră de față cu o forță surprinzătoare. Îi putea simți

căldura respirației pe față. Era ca și cum ea i-ar fi putut descifra conturul în camera întunecată.

— *Nu* fi fiul lui. Nu fi un Mackenzie, îl rugase cu o înflăcărare șoptită, pe care nu i-o mai auzise. Hamish e fiul lui. Liam e fiul și moștenitorul lui. Dar tu, dragul meu, ești *al meu*. Îmi pare rău că nu te pot proteja de el, dar amintește-ți asta în anii care vor veni. Ești contele de Thorne. Lordul de la Inverthorne Keep. Ești frumos și deștept, și bun. *Promite-mi* că o să rămâi bun. Că nu o să atingi o femeie decât cu blândețe. Că nu o să te desfeți cu cruzime. Că o să-ți faci propriul drum în lume, departe de locul acesta blestemat, departe de clan și, mai presus de orice, departe de moștenirea pătată a tatălui tău.

— Îți promit asta! Thorne simțise cum jurământul i se solidificase în piept, întărindu-i inima și hrănind sămânța sădită de întunericul rece din acea noapte. Nu sunt fiul lui. Nu sunt un Mackenzie.

Thorne își lăsase mama să îl țină strâns în brațe, să îi spele păcatele cu lacrimile lui. Nu era ceva masculin, dar nu-i păsa. Acea seară compensase pentru toate nopțile în care încercase să o salveze de atențiile tatălui său și fusese învins de mărime și de vârstă. Pentru toate lacrimile pe care ea încercase fără succes să le ascundă de el. Acum, erau egali. Îngreunați de aceeași durere.

Și de același nume.

Nu trebuia să fie fiul lui Hamish Mackenzie.

În trecut, celții mergeau pe linia mamei. Nu avea nevoie de numele Mackenzie ca să reușească în viață. Avea să-și facă propriul nume. Propriul pământ. Propria moștenire.

Urma să aibă copii cu femeia pe care avea să o iubească. Și avea să-i protejeze.

Aveau să fie în siguranță. Nu aveau să cunoască niciodată frica, ura sau acea rușine care îi apăsa sufletul.

Aveau să fie mândri de numele lor.

De numele lui.

Thorne probabil ațipise, căci se trezise zdruncinat cu disperare, în zgomote ca de tunet.

— Trebuie să te ascunzi. Mama lui plângea. Va sparge ușa.

— Eleanor!

Una dintre încuietori cedase sub gheata moșierului.

— Îndrăznești să mă încui afară din cameră, în propria casă? Chiar trebuie să-ți reamintesc ce s-a întâmplat data trecută?

Dumnezeule, era beat. Se auzea din felul în care vorbea.

— Ascunde-te, îl implorase mama lui din nou, protejându-l cu corpul.

— Nu.

Thorne, care era aproape la fel de înalt ca mama lui, jurase că nu avea să se mai ascundă niciodată. Avea să o protejeze, acum că era bărbat, sau urma să moară încercând.

Primul lucru pe care îl văzuse când moșierul dărmase ușa fusese biciul.

Nu avea să uite niciodată cum arătase tatăl lui în acea noapte. Nu păruse furios, nici măcar supărat. Nu fusese apăsător de tot răul pe care-l făcuse. Unele fapte aveau să rămână necunoscute decenii întregi.

Un fel de bucurie triumfătoare crudă îi strălucea în ochii negri precum cărbunele. Arăta ca un barbar care tocmai distrusese un sat întreg și era îmbătat de setea de sânge și de propria cruzime.

— La naiba cu voi doi!

Se clătina în întuneric și lăsase ușa deschisă, astfel încât statura lui era luminată în spate de felinarele de pe hol.

— Vrei să știi ce cred? Întrebuse el în timp ce îl luase pe Thorne de braț și îl strânsese atât de tare, că tânărul se temuse că oasele aveau să i se sfărâme. Ești prea frumușel ca să fii băiatul meu. Aș crede asta dacă ai fi fiica mea, dar toți băieții mei sunt întunecați și bine făcuți, ca mine. Tu ești cât o broască și, dacă ți-ai pune o rochie, toată lumea ar zice că ești o curvă.

— Lasă-l în pace, implorase mama lui. Hamish, te rog!

Bineînțeles că e fiul tău.

— Ți-ai luat un amant frumușel, Eleanor?

Thorne putuse auzi zâmbetul din vocea tatălui său. Știa teroarea provocată de cuvintele sale și se desfăta cu ea.

— Niciodată, plânsese mama lui. Niciodată nu aș îndrăzni să-ți fiu necredincioasă.

— Te cred. Nu ai spiritul pentru așa ceva, exact ca fiutău. O să-l fac bărbat pe plângăciosul ăsta.

Hamish începuse să-l biciuiască. Biciuia, biciuia și tot biciuia, brațul lui având o precizie ireală, chiar și în întuneric.

Thorne știa că nu trebuia să plângă, dar nu se putuse opri. Odată ce biciul se udase de sângele lui, mușcătura devenise o agonie de neimaginat. Carnea deschisă de pe spate era o senzație teribilă, pe care nu avea să o uite prea curând. După o vreme, se întrebuse dacă plânsetele care se auzeau veneau de la el sau de la mama lui. Oricum ar fi fost, trebuiau să se oprească.

„Acum”.

Ceva întunecat și nefiresc se trezise în el, și, cu o singură mișcare, prinsese biciul și îl smulsese din mâna tatălui său. Mânat de nebunie și de instinct, lovise înapoi. Un fel de plăcere triumfătoare îl împinsese de la spate când biciul atinsese pielea tatălui său.

Senzația absurdă de victorie fusese întreruptă când tatăl său îl ridicase și îl aruncase pe fereastră, de la etajul al doilea.

Căderea nu durase destul cât Thorne să se teamă pentru moartea sa. Acest gând îl lovise abia la impactul cu pământul înghețat, care îi furase abilitatea de a respira. Un foc îi fugise din umăr până spre gât, și orice fel de stimul auditiv dispăruse, fiind înconjurat într-un cocon de tăcere, durere și frig înțepător.

Țipetele mamei lui împunseseră noaptea ca o sabie.

Îl tăiaseră, cu o rană la fel de usturătoare.

Când Thorne încercă să se ridice de unde aterizase, arsura din umăr se intensificase atât de tare, că nu știuse

cărei reacții să se împotrivească mai întâi, senzației de vomă sau celei de leșin.

Nu își putea mișca brațul.

Cu dinții încleștați, se proptise în pământul cu mușchi cu mâna bună și se ridicase în genunchi, încă străduindu-se să-și umple plămânii.

O lovitură spintecase liniștea nopții, apoi un țipăt care fusese întrerupt brutal.

— Mamă? icnise tânărul.

Nimic.

— *Mamă?* Mamă? Răspunde-mi!

— Deci ai supraviețuit. Tatăl lui apăruse la fereastră. Ești mai dur decât credeam. Deși tot plânsul ăsta după mama ta strică efectul.

— Ce ai făcut? întrebuse Thorne.

— I-am închis gura. N-am observat cufărul decât când capul ei s-a spart de el.

— O să te omor, jurase Thorne în creierii nopții, blestemând tremurat din vocea lui de adolescent. O să te omor, m-ai auzit? Dacă a murit, îți jur pe Hristos și pe toți zeii vechi, ești un om mort.

Moșierul răsese, și ce mai rămăsese din sufletul lui Thorne începuse să sângereze.

— Nu ești un criminal. Ideea părea să-l amuze pe bărbat. De fapt, nu o să ai voie să intri înapoi aici până nu o să devii unul. Data viitoare când ne întâlnim, afurisitule, ai face bine să mă provoci.

Niciun regiment englezesc nu ar fi putut organiza un asediu asupra locului așa cum făcuse Thorne în acea noapte. Se izbise ca un animal de fiecare ușă închisă. Spărsese o fereastră cu o piatră, dar nu reușise decât să se zgârie în tufișurile de sub ea, până își dăduse seama că nu se putea cățăra cu o singură mână.

Thorne nu știa ce îl adusese pe Callum alături de el sau câte ore țipase blesteme incoerente sub fereastra mamei lui, până când micul și sălbaticul lui prieten îi trăsese corpul înghețat de pe pământul rece. Era vag conștient că începuse să răsară soarele dinspre munții

Kinross.

Deși frigul îi furase abilitatea de a se mișca, și își pierduse vocea cu câteva ore în urmă, încă țipa.

Sufletul lui țipa.

Înainte să-și piardă cunoștința, jurase că avea să se întoarcă fiind criminal.

Acea nu fusese ultima noapte în care Thorne își văzuse mama, dar fusese ultima în care ea îl văzuse pe el.

Capitolul 1

Gairloch, Wester Ross, Scoția, toamna anului 1880
Douăzeci de ani mai târziu

— Deci este adevărat. Contele de Thorne a făcut o înțelegere cu diavolul.

Dialectul unic scoțiano-irlandez alunecă în noapte ca un pumnal ascuțit prin pielea fină.

Chiar și pe Sannda Mhòr, bucata lată de plajă care ducea spre golful Strath, Gavin St. James recunoscuse pașii înșelător de ușori ai bărbatului mare din spatele lui. Asta chiar înainte ca acesta să vorbească.

— Nu ar fi prima oară, răspunse calm, în timp ce îl salută pe Callum Monahan. Nu o să fie nici ultima. Diavolul a fost mulți oameni pentru mine. El e doar unul dintre ei.

Chiar și la lumina vagă a focului, pielea închisă și bronzată a lui Callum Monahan contrasta cu ochii atât de aurii, că străluceau cu o lumină ireală. Se potriveau cu irisul vulturului cățărât pe antebrațul lui, în timp ce îl studiau de sub o glugă de lână.

— În ciuda tuturor lucrurilor prin care am trecut, nu arăți ca un bărbat care a înfruntat prea mulți demoni.

— Și totuși...

Gavin îi aruncă zâmbetul lui tipic și lăsă insinuarea să plutească în umbre. Callum știa că demonii lui Gavin erau mai întunecați decât apele negre dintre insula Longa și

țărurile plajei Sannda Mhòr. Că familia apropiată a lui Gavin, toți numai frați vitregi, consta dintr-un trădător spânzurat, un rege al lumii interlope a Londrei și un anume moșier Mackenzie, pe care tot imperiul îl numise Demonul Scoțian.

— E posibil ca Ravenscroft chiar să te spânzure de data asta dacă ne descoperă.

Bărbatul căruia localnicii îi spuneau Mac Tíre i se alătură lui Gavin și cercetă noaptea pentru orice semn de sosire a mărfii. În limba veche, Mac Tíre însemna Fiul Pământului. Maestrul Bestiilor.

Gavin se gândi la fratele lui, Liam, care acum era moșierul de la Ravenscroft. Acesta nu numai că moștenise titlul tatălui său, ci și temperamentul lui și înclinația spre violență.

— Nu o să mai treacă mult până când unul din noi o să-l omoare pe celălalt. Pare să fie soarta bărbaților Mackenzie. Gavin scoase un sunet ironic și se aplecă să pună un alt buștean pe foc. Se întrebă ce efect ar avea asupra Demonului Scoțian să-și vadă un alt frate zbătându-se la capătul unei frânghii. Ravenscroft nu se aventurează niciodată atât de mult în nord. Se plimbă prin Inverthorne Keep, prin orașul Gairloch și prin golful Strath. Chiar dacă e moșierul Mackenzie, asta e pământul meu, iar el știe asta.

— Motiv pentru care e golful perfect pentru trafic.

Ochii de prădător ai lui Callum aveau strălucirea unui bărbat care aștepta cu nerăbdare să păcătuiască.

— Da, așa e, încuviință Gavin.

În nemișcarea ireală a nopții, sunetul vâslelor care treceau prin apă anunță sosirea unui vas.

— Că tot vorbeam despre lup. Callum se duse la marginea digului, aproape dincolo de strălucirea focului. O rafală ușoară de vânt îi mișcă pelerina închisă la culoare și kiltul, care păreau doar niște umbre în jurul corpului său. Arăta mai degrabă ca o fantomă, nu ca un om. Corbul se apropie.

— Mi se pare incredibil că poate naviga prin golful ăsta pe un asemenea întuneric, spuse Gavin. Majoritatea

folosesc cel puțin un felinar.

Callum îi aruncă o privire misterioasă peste umăr.

— Pământul are demonii lui, la fel ca marea.

Mac Tíre îi șopti ceva vulturului și îl eliberă.

— Am încredere că Sannda Mhór e un loc sigur, dar Manannan MacLir o să ne alerteze dacă apare vreo prezență nedorită.

Gavin încuviință și se apropie de prietenul său. Ridică lanterna pe care o ținea și făcu un semn de bun venit, în direcția vasului care se apropia.

— Ce nu știu este de ce un pustnic care trăiește într-o peșteră și doarme alături de oi are o legătură cu cel mai notoriu pirat de la Sir Francis Drake încoace.

— E mai degrabă o colibă, protestă Callum. Și te provoc să le spui lui Angus și lui Fergus să doarmă afară. Privirea insistentă a lui Gavin îl obligă să continue. L-am întâlnit pe Corb acum ceva timp în Tangier. L-am ajutat cu mutarea unor animale exotice pentru un traficant local bogat și, în schimb, m-a ajutat să recuperez ceva ce-mi fusese luat.

— Bine că nu ești vag, bombăni Gavin.

— Bine că nu ești fratele tău.

Callum îl lovi în umăr.

— Amin.

Callum scoase o sticlă din haină și bău din ea, după care i-o oferă lui Gavin.

— Pentru Gavin St. James, contele de Thorne. Desfrânata oaie neagră a clanului Mackenzie.

Gavin bău, primind cu brațele deschise arsura whisky-ului pe care Callum îl folosea ca să țină la distanță frigul care venea dinspre mare. Le mulțumi în tăcere zeilor că nu era scotch Ravencroft. Băuse destul, cât să-i ajungă o viață. Îi înapoie sticla bărbatului pe care îl știa de când se plimbau prin mlaștinile scoțiene din Wester Ross, ca niște copii sălbatici, apoi spuse:

— Mi-am dat seama că pentru a fi caracterizat drept oaie neagră în familia mea, trebuie, în mod ironic, să fii un bărbat bun.

— Io nu văd oameni buni aici.

O voce întunecată și cultă, mai amenințătoare decât noaptea care îi înconjura, se auzi în timp ce vasul ajunsese pe Sannda Mhòr.

— Și nici n-o să găsești vreunii, zise Gavin.

— Asta îmi convine, pentru că nu am nevoie de ei.

O umbră într-o haină lungă sări de pe vas, împreună cu câțiva oameni. Aceștia îi ajutară pe Gavin și Callum să care pe nisip barca plină. După ce terminară, se strânseseră în jurul focului, ca să vorbească despre afacerile lor.

Cum era fiul unui bărbat extrem de violent, Gavin își perfecționase de timpuriu abilitățile de observare. Putea citi oamenii în numai câteva secunde. Își dădea seama dacă erau periculoși, înarmați sau speriați și exact cât de multă funie avea ca să se spânzure cu ea. Știa pe ce butoane să apese ca să provoace o erupție vulcanică sau de ce pârghii să tragă ca să liniștească o situație.

În timp ce studie adunătura de criminali, se concentra asupra unui singur om.

Corbul.

Acesta era genul de bărbat care îl făcea pe Gavin să îndrepte mâna ușor către pumnal. Nu era vorba despre mărimea sau înălțimea lui. Gavin considera că îi putea face față în ceea ce privea puterea și statura. Nu erau nici cicatricile amenințătoare sau vibrațiile palpabile de pericol care păreau să arunce umbre în foc.

Erau ochii lui. Ochii lui negri.

Nu erau sălbatici, că ai lui Callum, nici indolenți și nepăsători, că ai lui. Nu exprimau lăcomie, furie, aprobare sau control. Nu aveau nicio sclipire diavolească sau răutate demonică. Ce citi Gavin în ochii piratului îl făcu să reevalueze înțelegerile lui cu acel bărbat.

Nimic.

Ochii îi erau morți.

Gavin era convins că nu erau ochii unui bărbat, ci ai unui rechin.

Până la urmă, Corbul era o creatură a mării. Un ucigaș cunoscut pentru precizia lui letală, care nu avea prădători

naturali. Toate flotele guvernelor din întreaga lume încercaseră să îi vină de hac.

Și totuși, iată-l aici!

Gavin își dădea seama că aceia care stăteau în fața lui nu erau bărbați, ci hălci de carne.

„Văd cine ești”, se gândi el. „Îți știu măsura. Dar tu nu mă vezi”.

Nimeni nu îl vedea niciodată. Nimeni nu îl știa. Nu îi vedea temerile sau defectele. Gândurile sau nevoile. Motivațiile sau dorințele.

Și erau o mulțime.

Deși privirea goală și fixă a Corbului îl deranjă pe Gavin, nu își feri ochii. Știa că piratul îi primise mesajul înainte să schimbe vreun cuvânt.

„Ești pe uscat, pe pământul meu, iar aici, nu tu ești prădătorul alfa. Eu sunt”.

După ce se măsurară din priviri, ca titanii de pe câmpul olimpic de luptă, Corbul i se adresă:

— Conte de Thorne, presupun?

— Da. Gavin încuviință. Bun venit în Gairloch.

— Ai niște trăsături frumoase pentru un lord barbar.

— Aș vrea să pot întoarce complimentul.

Gavin zâmbi când Callum respiră greoi. Corbul nu era un bărbat plin de el, prin urmare replica lui nu fusese nici critică, nici provocatoare. Era un limbaj pe care bărbații ca el îl foloseau mereu.

Gavin nu ar fi spus că piratul era chiar urât. Desfigurarea stranie care începea de sub piept îi afectase o mare parte din jumătatea dreaptă a feței, însă nu ascundea trăsăturile lui puternice, cu linii aproape nobile. Corbul avea păr închis la culoare și ochi care i se asortau.

De fapt, chiar îi amintea lui Gavin de un Mackenzie.

Deși Gavin era chipeș, iar Callum, sălbatic, Corbul era captivant. Impresionant. Iar cicatricile îl făceau să pară mai amenințător și să-i sporească renumele de spaima mărilor.

Colțul gurii Corbului fu curbat ușor de fantoma unui râs.

— Trebuie să recunosc, nobilii foarte rar vin să mă

întâlnească în timpul unor escapade nocturne. De obicei, trimit un servitor ca să colecteze cele treizeci de piese de argint.

— Ce se întâmplă pe pământul meu e responsabilitatea mea. De asemenea, am nevoie de dovezi că marfa nu e umană, pentru că nu vreau să fiu implicat în așa ceva.

Corbul trase cârpa greoaie și dezvălui mai multe cutii nemarcate, fiecare prea mică pentru a ascunde o persoană, chiar și un copil.

Mulțumit, Gavin încuviință

— Pe aici.

Încărcarea mărfii în căruțe era o treabă solicitantă, iar Gavin fu impresionat de faptul că temutul Corb reuși să care în același ritm cu el. Tăcerea întunecată a nopții fără lună apăsa deasupra lor ca un giulgiu când merseră pe drumul vechi, de-a lungul stâncilor joase din mare, către Inverthorne, și depozitară cutiile în vechile peșteri iezuite de sub moșie.

Cum terminară treabă, Corbul refuză oferta lui Gavin de a-i da un mijloc de transport pentru oamenii lui, ca să se întoarcă pe plajă. Schiță un gest, și un bărbat din echipajul său făcu un pas în față, ținând o pungă de monede pentru Callum și una și mai mare pentru Gavin. Asta deoarece marfa urma să fie depozitată pe pământul lui o anumită perioadă.

— Sunt nou în treburile care țin de piraterie, dar plata se face tot în dubloni? Mă gândisem că etalonul s-a schimbat din secolul al optsprezecelea.

Gavin mișcă punga grea plină cu monede și se întrebă dacă bărbatul celălalt nu auzise de mult mai ușoara bancnotă. Corbul nu păru nici perturbat, nici amuzat.

— Ai în mâini monede de aur ce nu pot fi detectate. Nu le poate revendica niciun guvern sau organizație de comerț, nu pot fi nici măcar atribuite unei mine. Nu sunt legate de o economie anume și nici nu trebuie să-ți faci griji în privința ratei de schimb.

— În cazul ăsta, e o plăcere să fac afaceri cu tine,

recunosc Gavin.

— O să mă întorc într-un an ca să-mi iau marfa.

Callum se răsuci către Gavin.

— Mă întreb ce o să faci cu partea ta!

Un sunet înfiorător se auzi de sus, după care Manannan MacLir ateriză pe locul lui, pe antebrațul lui Callum.

— Nu suntem singuri.

Callum scoase un pistol de sub pelerina de lână, tocmai când foșni ceva în tufișurile din apropiere. Gavin numără șapte pistoale care fură scoase în spatele lui, fiecare o idee mai lent decât al lui. Speră să îl ocolească umilința unei morți în întuneric din cauza gloanțelor prietenești.

— Arată-te, ordonă el, și fu imediat ascultat.

O vițică scoțiană care veni din lăstăriș după trifoi proaspăt. Atmosfera se relaxă imediat, și pistoalele fură coborâte. Urmară câteva mormăieli și râsete.

— Uite-ți răspunsul, spuse Gavin. Asta o să fac cu partea mea.

— O să crești vite? Zi-mi că glumești!

— Nu. O să-i vând partea mea din distileria Ravencroft fratelui meu și o să cumpăr proprietatea abandonată Erradale, precum și turmele de vite, de la fiica crescută în America a defunctei doamne Ross.

— Alison Ross?

Gavin putea mai degrabă să simtă decât să vadă expresia șocată a lui Callum.

— O să fie cea mai grozavă achiziție de teren pe care au văzut-o munții Scoției de secole.

— Asta e și ideea.

— Dar clanul Mackenzie nu s-a ocupat niciodată de vite.

Gavin observă că piratul și oamenii lui se topiseră deja în noapte, și mâna i se strânse în jurul aurului.

— Așa e, încuviință el. Clanul Mackenzie nu s-a ocupat niciodată de vite.

Dar, cât de curând posibil, nu avea să mai fie un

Mackenzie. Nu numai că urma să aibă numele de familie St. James, un titlu non-Mackenzie și un venit propriu, dar, după ce Coroana avea să-i acorde emanciparea cerută, bucata lui de pământ nu avea să mai fie considerată parte din domeniul moșierului Mackenzie din Wester Ross.

Avea să scape de clanul Mackenzie, o dată pentru totdeauna. Dintre numeroasele lui dorințe, aceasta era cea mai puternică.

Capitolul 2

*Calea ferată a companiei Union Pacific, teritoriul Wyoming,
toamna anului 1880*

Samantha Masters apăsă pe trăgaci, trimițând un glonț fix între frumoșii ochi căprui ai soțului ei.

Îi șopti numele. *Bennett*. Apoi îl țipă.

Însă o apucă pe femeia pe care acesta o ținea, în timp ce bărbatul căzu pe podea.

Deși se știa de numai douăzeci de minute, se ținu de Alison Ross ca și cum tânăra era cel mai prețios suflet din întreaga lume, și cele două căzură în genunchi după ce forța se scurse din ele.

Cele două începură să plângă, creând o simfonie de teroare, șoc și ușurare.

Ce naiba se întâmplase?

În urmă cu nici douăzeci de minute, Samantha și Alison fuseseră numai niște pasagere într-un tren care străbătea decorul iernatic al teritoriului Wyoming.

Ce erau acum? Dușmani? Supraviețuitori?

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Samantha repetă cuvintele obsesiv. Deși nu știa sigur către cine erau

îndreptate scuzele. Către Alison? Către Bennett? Către cei care fuseseră împușcați în celelalte vagoane?

Către Dumnezeu?

De dimineață, era soția enervată și deziluzionată a unui bărbat fermecător și periculos. Un membru nesemnificativ și ostil al grupului de bandiți Masters. În acea după-amiază, devenise noua cunoștință și confidenta lui Alison Ross, cele două vorbind despre copilăriile petrecute la ferme de vite.

În acea seară, din cauza a ceea ce făcuse, a ceea ce făcuseră toți, era foarte probabil să fie spânzurată.

Misiunea din tren trebuia să fie ca oricare alta. Fiecare membru se urca în ultimul vagon și mergea kilometri întregi. Pentru a evita suspiciunile, Bennett, Boyd și Bradley Masters se așezau apoi în vagoane diferite.

Samantha era pusă în vagonul cel mai gol, de obicei la clasa întâi, unde pericolul era mai mic. Odată ce se îndepărtau de civilizație, se dădea semnalul, și bărbații dădeau lovitura, strângând toți pasagerii într-un vagon.

Acest lucru era făcut pentru siguranța pasagerilor, dar și pentru frații Masters, deoarece banda nu jefuia de obicei oameni. Banii, bijuteriile și obiectele personale nu erau niciodată la fel de valoroase ca marfa. Compania Union Pacific nu transporta numai cetățeni de-a lungul continentului american, ci și bunuri și, deseori, fonduri federale.

Chiar și în aceste timpuri moderne, când părea că tot aurul fusese minat din dealurile bogate ale Californiei, valuta americană încă era fabricată în est. Asta însemna că totul, de la statele de plată ale companiei la obligațiunile guvernului, bani și metale prețioase, totul era transportat cu trenuri transcontinentale.

Iar frații Masters, care visau să devină antreprenori, hotărâseră că, dacă guvernul nu le dădea pământ și băncile nu le ofereau împrumuturi, aveau să ia singuri ce le trebuia.

Aceasta trebuia să fie a cincea și ultima lovitură. Era de așteptat să meargă ca toate celelalte.

Nimeni nu trebuia să fie rănit sau jefuit. Pasagerii

trebuiau să fie poate doar puțin afectați. Frații Masters aveau să fugă cu câteva genți cu bani pe care guvernul avea să-i tipărească din nou, o ostatică terifiată urma să fie jucată chiar de Samantha, și ziarele aveau să publice o poveste captivantă în dimineața următoare.

Semnalul, atât între ei, cât și către pasageri, era un foc de armă tras în tavan, urmat de comanda de dezarmare și de a merge și de promisiunea că totul avea să se termine foarte repede. Treaba Samanthei era să se poarte ca orice alt pasager și să îi îndemne pe ceilalți să se supună. Apoi, dacă era cazul, să se poarte ca un ostatic, ca să îi oblige să asculte.

— Oamenii sunt niște oi, susținea întotdeauna Boyd. O să asculte o dulceață ca tine orice ai zice.

În acea zi, Samantha se simțise mai în largul ei decât oricând. În acea perioadă din octombrie, când iarna îşi făcea simțită prezența, însă mai era destul până la Crăciun, americanul de rând nu se gândea prea mult la călătorit.

În vagonul ei, mai erau doar doi pasageri. Alison Ross, o personalitate plină de viață din San Francisco, și un om de afaceri bine îmbrăcat, care era mai preocupat de ziarul lui decât de conversație.

Inițial, conversația prietenoasă a lui Alison o uimise pe Samantha, deoarece îi era greu să se concentreze la răspunsuri când în sânge îi clocoteau anticiparea și anxietatea. Însă își dăduse seama că ar fi fost suspect dacă nu ar fi participat, și, nu peste mult timp, se bucura de compania lui Alison.

Nu cunoștea multe femei de vârsta ei, cu atât mai puțin unele prietenoase.

Samantha își imaginează că, într-o altă viață, ea și Alison ar fi putut fi prietene. Dacă nu ar fi fost pe cale să jefuiască trenul. Dacă nu ar fi fost mai multe focuri de armă decât stabiliseră. Dacă Boyd și Bradley nu ar fi fugit cu banii, lăsându-l pe Bennett să se ducă după soția lui, cămașa albă a acestuia și vesta fiind pătate de sânge.

Dumnezeule! Ce făcuseră?

Samantha îl auzi pe Bennett spunând ceva despre

șerifii federali. Cineva fusese împușcat în umăr. Boyd? Apoi avusese loc un schimb de focuri.

Cu ochii înlăcrimați, tânăra se uită la omul de afaceri, care sângera și avea ochii goi.

Era vina ei. Totul era din vina ei.

Bennett îl împușcase fără niciun avertisment. Apoi o luase pe Alison și îi pusese pistolul la tâmplă, pentru că știa.

În clipa în care văzuse oroare și negarea de pe fața Samanthei, știuse că aceasta nu ar fi mers cu el. Că, deși ar fi rămas căsătorită cu un nelegiuit, nu ar fi putut iubi vreodată un criminal.

— Vino cu mine, Sam, îi ordonase el. Vino cu mine acum, și o să mergem în Oregon.

În acel moment, Samantha își dăduse seama că fusese mințită. Se certaseră din cauza asta în noaptea trecută, când el spusese că Boyd voia să meargă în sud, în Texas sau New Mexico, nu în Oregon, cum plănuiseră. Orașele cu petrol erau noua goană după aur.

Ea țipase la el. Nu era viața pe care i-o promisese. Trebuiau să meargă la mare, ca să facă avere cu lemnul de construcție. Urma să-i construiască o casă mare pe o stâncă și să facă dragoste cu ea în timp ce furtunile le făceau serenade. Abia scăpaseră de viața lor dezolantă de la o fermă de crescut vite în mijlocul deșertului. Nu mai voia să re trăiască zilele nesfârșite și transpirate sub arșița soarelui. Voia dealuri verzi, copaci și pajiști. Voia să trăiască undeva unde își putea pune un șal și putea asculta cum furtunile de pe mare îi aruncau ploaia în geam.

Noaptea trecută, ea fusese gălăgioasă, și Bennett crud.

Dar, când se treziseră, el era din nou fermecător și excitat, cum era înaintea unei sarcini periculoase. Iar ea stătuse sub corpul lui, ce o penetra, și nu putuse să scape de resentimentele și grijile simțite destul de mult să îi aprecieze afecțiunea.

Apoi venise timpul să se spele, să se îmbrace și să comită o infracțiune.

Bennett îi promisese că aveau să discute din nou despre acea problemă. Că avea să o facă să zâmbească din nou și să-i îndeplinească visurile.

Problema era că Samantha deja nu mai credea în promisiunile fermecătoare ale lui Bennett Masters. O parte din ea începuse să accepte deja lucrul de care se temuse. Bennett nu avea să se împotrivească niciodată fraților lui, oricât de brutali și de înapoiați erau. Dacă Boyd hotărâra că familia mergea în sud ca să lucreze în niște afurisite de orașe cu petrol, atunci nu mai exista nicio altă opțiune.

Boyd îi șoptise odată că, deși Bennett o iubea, de el se temea mai mult, iar frica era mereu mai puternică decât dragostea.

— Dacă aș vrea, m-ar lăsa să ți-o trag, o amenințase Boyd o dată, când fusese gălăgioasă. O apucase prin pantaloni, degetele lui săpând adânc în sexul ei. Ai face bine să ții minte asta.

Nu uitase acea noapte petrecută în urmă cu cinci luni. Pentru că îi spusese lui Bennett despre comportamentul lui Boyd și, așa cum prevăzuse Boyd, bărbatul nu făcuse nimic.

Acum, că Bennett amenința cu pistolul acea tânără neajutorată și îi ordona Samanthei să deschidă ușa vagonului, femeia își privi în ochi soțul cu care era căsătorită de patru ani.

Și văzu un străin.

— O să-i dai drumul, spuse ea pe un ton calm. O să-i dai drumul, și o să plecăm de aici.

Deschise ușa.

Bradley ghidă caii să țină pasul cu trenul, care încetini la strâmtoarea McCreary. Ea făcu semn către el, și el se grăbi. Aveau să coboare din tren, și ea avea să analizeze la rece ce se întâmplase, nedorind să ia decizii în grabă.

— Ne-a văzut.

Cuvintele lui Bennett îi înghețară sângele când își dădu seama că bărbatul nu-și purta masca.

— Oamenii ne-au mai văzut și înainte, spuse ea.

— Nu așa, Sam. Nu putem lăsa martori. Trebuie să moară...

Samantha își scoase pistolul Colt și îl împușcă pe bărbat între ochi înainte ca acesta să apuce să apese trăgaciul armei sale Smith & Wesson.

Abia acum, când era în genunchi și se ținea strâns de o străină, avu timp să se gândească la ce făcuse.

Omorâse un om. Nu orice om. Ci pe *soțul* ei.

— Mulțumesc, îi spuse Alison. Mulțumesc. Știu că era bărbatul tău, dar nu eram pregătită să mor.

Samantha se dădu în spate și observă semnul pe care pistolul lui Bennett îl lăsase pe tâmpla fetei. Mai mult ca sigur mai omorâse, nu? Soțul ei tocmai omorâse un bărbat nevinovat ca și cum ar fi fost o nimica toată. Nici măcar nu ezitase. Apoi cum se putuse gândi să ucidă o fată minunată precum Alison?

Soțul ei de *patru* ani.

Dumnezeule, oare îl cunoscuse vreodată cu adevărat?

Panoul de lemn se fisură când un glonț îl străpunse, iar Alison țipă, ridicându-și brațele ca să acopere o pălărie din mătase verde așezată pe o bogăție de bucle de culoarea mahonului.

„Bradley”.

Samantha se întoarse și observă că bărbatul se apropiase de vagon și văzuse totul. Din fericire, dintre toți patru, Bradley era cel mai prost țințaș și doar al doilea cel mai bun călăreț.

Locul întâi era, bineînțeles, al ei.

Boyd era ucigașul care ținea perfect.

Samantha își aminti că Bennett îi spusese că Boyd fusese rănit. Cu puțin noroc, acele răni aveau să-i fie fatale.

Calul lui Bradley galopă mai aproape, iar Samantha își dădu seama că, dacă acesta se suia în tren, avea să vină după ea și numai unul din ei urma să supraviețuiască întâlnirii.

Își găsi pistolul unde îl lăsase, însă Alison insistă:

— Știu cum să te țin departe de probleme, spuse ea, privirea mov fiind surprinzător de calmă printre lacrimi. Dar trebuie să scăpăm de cadavru.

Inima Samanthei bătea cu putere, însă ea și Alison

stătură jos în timp ce împingeau cadavrul lui Bennett către ușă.

— Sam, ești moartă!

Bradley, care nu își putea încărcă pistolul în timp ce călărea, se întinse după pușcă. Astfel, femeile nu avură timp să ezite.

Împreună, îl împinseră pe Bennett pe ușă, iar forța trenului, vântul și inerția îl traseră într-o parte. Sunetele pe care corpul lui le scoase când lovi pământul aproape o uciseră pe Samantha, însă Alison închise ușa tocmai când Bradley își așezase pușca pe umăr.

Samantha își dădu seama că nu nimerise și așteptă câteva secunde eterne pentru o altă împușcătură.

Alison își strânse rochia și îngenunche pe un scaun, uitându-se pe geam.

— S-a oprit. S-a oprit pentru cadavru.

Abia atunci începu Samantha să tremure. Niște fiori care îi ajungeau până la oase o zguduiau. Toată căldura se scurse din ea, și se clătină până la un scaun, deoarece știa că picioarele nu aveau să o mai susțină pentru mult timp.

Alison Ross se așeză lângă ea. Structura ei osoasă perfectă era accentuată de buzele pline și roșii. Smaralde îi străluceau în urechi și surprindeau lumina în timp ce tânăra se aplecă spre Samantha.

— Ți-a zis Sam, spuse ea cu voce blândă, care contrasta cu tonul ei tăios. Așa te cheamă?

— S-S-Samantha, reuși să răspundă printre dinții care îi clănțăneau. Frații lui. O să mă omoare. Aș prefera să fiu spânzurată.

— Mi-ai spus că ai crescut la o fermă de vite. E adevărat?

Samantha încuviință, întrebându-se dacă avea să mai poată respira vreodată. Era bătuită de imaginea feței chipeșe a lui Bennett, distrusă de o gaură perfect rotundă între ochi.

— E evident că știi să tragi cu pistolul. Poți să călărești, să strângi vite?

Fata încuviință din nou, înainte să-și dea seama de

absurditatea întrebării lui Alison.

— De ce te porți frumos cu mine? Soțul meu aproape te-a... Nu putu să spună. Era prea îngrozitor.

În ciuda situației, un colț al gurii pictate a lui Alison se curbă când văzu expresia Samantha.

— De unde vin eu, din țara mea, se spune că salvarea unei vieți nu e o datorie mică. De asemenea, în partea aia sălbatică a lumii, de când suntem foarte mici, suntem învățați că o lege este mai presus de toate celelalte. *Tha an lagh comraich*.

— *Comraich*? Samantha clipi rapid în timp ce o privea pe minunata și evident bogata femeie. Ori înnebunise, ori Alison vorbea o limbă necunoscută.

— Înseamnă *sanctuar*.

Samantha încercă să o înțeleagă pe femeie, însă acel cuvânt nu însemna nimic pentru ea. La ce se referea Alison când spunea țara ei? Nu arăta și nici nu vorbea ca un imigrant. Nu era din America? Nu spusese că avea un logodnic în San Francisco? Că familia ei era formată din fermieri bogați și că era forțată să călătorească în est ca să rezolve o dispută pentru un teren?

— Nu știu prin ce ai trecut sau ce s-a întâmplat ca să ajungem aici, dar cred că putem să ne ajutăm una pe cealaltă, spuse femeia elegantă.

— Sunt pierdută. Acestea fură singurele cuvinte pe care le putu pronunța Samantha.

Se simțea incredibil de pierdută. Plutea în gol. În toate modurile posibile. Privirea lui Alison deveni mai blândă.

— Spune-mi, Samantha, ai fost vreodată în Scoția?

Capitolul 3

Wester Ross, Ținuturile înalte, Scoția, noiembrie 1890

Dintre toate lucrurile de care se temuse Samantha după ce fusese de acord cu acea farsă, faptul că se afla în

brațele unui alt bărbat la atât de puțin timp după moartea soțului ei nu fusese printre ele.

„Ar fi trebuit să fie”, se gândi ea, încercând să-și recapete suflul în timp ce era strânsă de un corp tare și de niște brațe dure, ca lanțurile de oțel de care fugise. Ar fi trebuit să se teamă de așa ceva, mai presus de orice. De răspunsul obraznic al corpului ei trădător când era aproape de un bărbat puternic și periculos. Crezuse că era pregătită pentru orice situație, pentru orice capcană periculoasă. Însă, în toată agitația ultimelor săptămâni, nu se gândise nici măcar o dată la trădarea adusă de încălțăminte pentru femei.

Ghetele cu toc înalt erau invenția diavolului sau poate una dintre multele pedepse pe care Dumnezeu le aruncase asupra descendentelor moderne ale Evei.

Oricum ar fi fost, dacă Alison nu ar fi insistat să poarte pantofii aceia afurișiți când coborau la stația Strathcarron, în Ținuturile înalte, ar fi avut mai mult echilibru când micul nemernic îi luase geanta.

Nu ar fi contat că se holba, cu gura deschisă, întrebându-se ce căuta un barbar celt în stația de tren la acea oră. Sau, mai degrabă, în acea epocă.

Nici nu avusese timp să se dea jos din tren, că geanta îi fusese furată. De aceea se împiedicase și, cu un țipăt deloc delicat, aterizase în brațele barbarului feroce mai sus menționat.

Un barbar... îmbrăcat ca un gentleman?

Nu avea cum să fie așa, pentru că el nu era un bărbat gentil. Forța cu care îi strivea aerul din plămâni făcu acest lucru evident.

— Te-am prins, fătuco!

Felul în care pronunță cuvântul „fătuco” îi transformă interiorul în lichid. Chiar și în asemenea circumstanțe, tonul lui era moale ca mătasea pe pielea dezgolită.

Samantha se zbătu și se retrase destul cât să îl privească, după care se răzgândi. Nu era un barbar. Și cu siguranță nu era un gentleman. Trebuia să fie un zeu celt.

Oamenii venerau metalul și banii, iar el era făcut din

ambele. De asemenea, nu exista niciun dubiu că acel costum, care i se întindea pe umerii lați cât Munții Stâncoși, costase foarte mult.

Mai mult decât și-ar fi...

— Geanta mea!

Cum își aminti de bani, se zvârcoli în strânsoarea lui, surprinsă că bărbatul nu o pusese jos imediat. Toți banii erau în acea minunată geantă, laolaltă cu alte acte importante. Documentele de identitate.

— Nu-ți face griji, fătuco! Geanta o să fie recuperată și o să-ți fie adusă.

Samantha i-ar mai fi pus întrebări dacă privirea lui nu ar fi lăsat-o fără glas. Niciodată în viața ei nu văzuse ceva atât de verde sau de șocant, de hipnotizant de frumos. Ochii lui nu se comparau nici cu frunzele tremurânde din Nevada, nici cu iarba primăverii, care devenea repede aurie, apoi maro sub soarele deșertului.

Nu văzuse nimic asemănător nici în vegetația luxuriantă a noii ei țări.

Scotia.

Nici nu-i venea să creadă. Cum deveneau ochii unui bărbat atât de imposibil de verzi? Erau ca niște pietre prețioase, poziționate în trăsături create de aceleași mâini celeste care scosese înșelătoarea Sierra Nevada din sălbaticul și îndărătnicul pământ.

Însă nu numai înălțimea și lățimea lui spectaculoase îl făceau să iasă în evidență în mulțime – dacă asta se mai putea numi mulțime pentru cineva care experimentase îmbulzeala de oameni din stația londoneză Charring Cross ci măreția lui neobișnuită. Samantha încercă să găsească alt cuvânt. Ceva mai puțin dramatic, mai puțin ostentativ, însă nu reuși.

Într-un cuvânt, bărbatul era magnific.

Deși costumul lui era imaginea eleganței, umerii care abia aveau loc în el exprimau altceva.

Cum ea tocmai își făcuse primele rochii la comandă în Chicago, plătite de Alison Ross, Samantha se întrebă dacă și croitorul bărbatului se plângea de lățimea brațelor la fel

de mult cât se plânsese croitoreasa ei de înălțimea sa extraordinară?

Samantha crescuse pe lângă bărbați cu mușchi conturați de zilele lungi de muncă și îi apreciasse. La naiba, chiar fusese măritată cu unul. Însă scoțianul care o ținea acum se născuse cu o mulțime de atuuri fizice.

Nu mai văzuse în viața ei pe cineva ca el.

— Mulțumesc, spuse ea, apoi își drese nota detestată de feminitate din voce.

— Din America?

O expresie care era în același timp disprețuitoare și ademenitoare apăru pe sub o încruntătură arogantă, iar Samantha avu impresia că bărbatul știa asta chiar înainte ca ea să spună ceva.

Încuviință.

— Acum, poți să mă lași jos.

Spre groaza ei, strânsoarea lui se intensifică, iar sclipirea din ochii lui ireali emana atât apreciere, cât și lipsă de scrupule.

— Aș prefera să nu. Ești ușoară ca un pui de pasăre și se pare că la fel de stabilă ca unul. Poate e mai sigur dacă te țin.

Samantha era sigură că fiecare secundă petrecută în brațele lui era mai periculoasă decât cea anterioară. Era probabil de la accentul acela *afurisit*. Chiar și un cretin ar fi putut seduce o femeie dacă i-ar fi vorbit așa.

La naiba! Pistoalele ei erau în geantă.

Intuiția îi spuse că era posibil ca într-o zi să fie nevoită să-l împuște pe acel bărbat, așa că se hotărî să îi evite fața frumoasă.

— Pune-mă jos! îi ordonă ea. Sau jur că o să ții atât de tare, c-o să mă audă și-n Londra.

— Fătuc, asta nu o să te ajute prin părțile astea.

Ca să evite fiorii provocați de cuvintele lui, Samantha se uită în jur și observă că atrăseseră deja atenția unor trecători, însă nimeni nu părea dornic s-o ajute. La naiba, nimeni nu clipi ca urmare a comportamentului lui nepotrivit. Însă o alină gândul că nici nu părură alarmați

pentru ea.

Ea îl țintui cu privirea și deschise gura, pregătită să spună un blestem la fel de usturător precum căldura nedorită care îi pișcă pieptul și gâtul și care tot cobora.

El o întrerupse și o puse cu blândețe pe peron.

— Am fost motivul pentru care multe femei au țipat, însă niciodată de supărare.

Orice replică pe care i-ar fi dat-o se pierdu când simți un fior mai jos de buric.

Reticența lui în a-i da drumul părea mai puțin exersată decât umorul său, însă în cele din urmă o făcu. Nu înainte să stea o clipă inutil de lungă ca să o stabilizeze.

Samantha încercă să ignore felul în care mâinile lui mari lăsară tot felul de senzații pe talia ei încorsetată, asta în timp ce aproape se împiedică de trena rochiei, în graba de a se distanța de el.

Distanța însă crea o nouă problemă alarmantă. De aproape, fusese imposibil să cuprindă magnitudinea frumuseții lui.

Fu îndeajuns ca s-o lase fără cuvinte.

Samantha închise ochii, căutând o scuză pentru acea atracție inexplicabilă. Era epuizată, înfometată și obosită.

Și extrem de singură.

După o călătorie lungă prin Statele Unite, se imbarcase în Philadelphia pe un vas care fusese mult mai gol decât atunci când ajunsese. Umpluse Atlanticul cu lacrimi de durere, dar și cu bucuria adusă de fiecare masă delicioasă care i se cuvenea, fiind pasager la clasa întâi și, aparent, moștenitoarea scoțiană Alison Ross.

Avea toate documentele pentru identificare, precum și un trusou nou, cu o geantă din mătase grenă în care-și ținea puținele documente.

În vechea ei viață, un asemenea accesoriu i se păruse prostesc, însă acum era cel mai de preț lucru pe care îl avea.

Bineînțeles că îi fusese luat...

Voia să întrebe cerul cenușiu ce altceva s-ar mai putea întâmpla, dar știa că nu era cazul să tenteze soarta

cu o asemenea întrebare. Acum, nu numai că îi lipseau actele de identitate, dar nici nu avea informațiile relevante care demonstrau că era cine susținea că era.

Alison îi promisese că avea să-i scrie toate detaliile necesare într-o scrisoare și o asigurase că și restul documentelor aveau să sosească prin poștă. În timpul unei conversații agitate într-un alt tren, pe parcursul căreia Samantha fusese în stare de șoc, reținuse doar frânturi din ce îi spusese Alison.

Gavin St. James, contele de Thorne, voia proprietatea Ross, Erradale.

Alison îi ignorase numeroasele cereri, până când acesta depusese o cerere la guvernul britanic ca Erradale să fie considerată proprietate abandonată, deoarece nici Mackenzie, nici Ross nu mai stătuseră acolo de ani întregi. Ca să nu renunțe la moștenire, Alison trebuia să ia custodia fizică a pământului pentru o perioadă și să îl lucreze. Tânăra trebuise să-și amâne planurile de nuntă cu logodnicul ei bogat din San Francisco ca să rezolve totul.

— Aș prefera să fac orice altceva decât să mă întorc în Scoția, jurase moștenitoarea. Nu am mai fost acolo de când eram mică. După moartea tatălui meu, mama s-a căsătorit cu iubitul ei din America, un muncitor la calea ferată pe nume Delmont, iar eu am trăit fericită aici din copilărie. Mereu am avut destui bani, așa că mamei nu i-a păsat de Erradale. La fel ca mine, nu voia să înfrunte amintirile de acolo. Din păcate, a murit acum câțiva ani, și acum toată responsabilitatea cade pe mine.

— De ce nu iei pur și simplu banii, dacă tot nu vrei ferma? Întrebuse Samantha, șocată de suma impresionantă oferită de contele de Thorne.

— Aș face asta dacă ar fi vorba despre *oricine* altcineva. I-am jurat însă tatălui meu că, atât timp cât un Erradale Ross încă respiră, niciun moșier Mackenzie din Wester Ross nu o să ne ia pământul. Vezi tu, moșierul Hamish Mackenzie mi-a omorât tatăl.

— Înțeleg.

Era un jurământ pe care Samantha îl putea înțelege.

Așa că, înainte ca trenul să ajungă în stația din Cheyenne, unde aveau să fie chemați toți oamenii legii ca să investigheze masacrul Masters, Alison îi dădu Samanthei actele ei de identitate și bani, și o îndemnă să ia o trăsură din Cheyenne spre Denver, ca să continue spre est cu un alt tren.

— Nimeni din Wester Ross nu mă știe decât ca fata din America. Sunt slabe șanse ca în Erradale să mai fie cineva care să-și amintească de mine de acum mai bine de un deceniu. Își amintesc doar de o copilă tăcută de treisprezece ani cu păr închis la culoare și ochi albaștri. Semănăm destul de bine și avem vârste apropiate ca asta să nu fie o problemă.

Samantha nu era atât de sceptică, pe cât era de disperată. Ca membră a Banded Masters, avea să fie vânată în America nu numai de șerifi, dar și de Bradley și Boyd, dacă cel din urmă avea să supraviețuiască.

Frații Masters care mai erau în viață aveau destui bani din ultimele cinci jafuri cât să o caute până la capătul pământului.

Samantha nu avea bani, perspective, familie sau vreun loc unde să meargă.

Din acest motiv, se trezea în această seară răcoroasă în munții scoțieni, uitându-se în ochii verzi și sclipitori ai bărbatului magnific menționat mai devreme.

Prima oară, îl văzuse pe peron, prin geamul înghețat, când trenul intra în stație. Cu un cap mai mare decât restul oamenilor, înainta cu pași lungi, fiind flancat de doi bărbați bine îmbrăcați. Unul foarte slab, cu o lavalieră portocalie cadrilată, și altul mai rotund, cu ochi blânzi în spatele unor ochelari puși pe nasul său roșu.

Un servitor înroșit la față alergă la scoțianul înalt și lat în umeri și îi puse în mâini geanta ei.

— Am recuperat-o la timp, sir.

— Mulțam, Kevin.

Scoțianul îi făcu cu ochiul servitorului.

— Asta nu îți aparține, spuse Samantha, întinzându-se după geantă.

— Nu e chiar culoarea mea, nu-i așa, fătuco?

Ridică geanta exact cât să nu poată ajunge tânăra la ea și o țină ca și cum ar fi evaluat-o.

Dumnezeule, se săturase de bărbați fermecători și nespuse de chipeși care se credeau amuzanți. Dacă nu ar fi fost atât de obosită, ar fi spumegat de furie. În acel moment, nu putu să-și adune puterile decât pentru iritare.

— Dă-mi-o, îi ceru.

— Dă-mi-o...?

Prelungi ultima silabă.

— Te rog, spuse ea, enervată că aveau o asemenea interacțiune ridicolă.

— Cu mare plăcere.

Frumusețea zâmbetului lui o șocă, motiv pentru care el reuși probabil să o ia de mână pentru a-i pune geantă în palma deschisă.

Micile striiații ale mânușilor de dantelă deveniră singura ei apărare împotriva senzației pielii lui aspre. Greutatea genții îi afundă mâna și mai mult în palma lui.

O expirație zgomotoasă îi atrase atenția. Nimic din expresia lui mândră și relaxată nu se schimbase. Și totuși, totul se schimbase.

Respira mai repede. Pleoapele îi deveniră mai grele. Buza lui de jos păcătos de plină se lipi de dinți înainte ca el să o relaxeze în mod conștient. Samantha își trase repede mâna dintr-a lui, așteptându-se oarecum ca el să nu o lase.

Uimită pe jumătate că el o lăsase.

— Fătuco, n-am putut să nu observ că ai călătorit singură.

Ea își lipi geanta de corp, încercând să pară indiferentă în urma observației lui tulburătoare.

— Așa e.

Epuizată după zile întregi de călătorie, Samantha acoperi un căscat cu dosul mâinii înmănușate. Bărbatul slab icni șocat, reamintindu-i că ea și scoțianul nu erau, de fapt, singuri.

— Vrei să spui că ai călătorit până aici... *neînsoțită*?

— Exact. Încercă să-și țină nesiguranța din ce în ce

mai mare departe de zâmbetul ei amiabil. Cine erau bărbații aceștia ca s-o abordeze așa? Domnilor, vă mulțumesc mult că m-ați ajutat să-mi recuperez geanta. Dar trebuie să plec.

Simțindu-se mai nesigură pe tocuri ca oricând, încercă să-i ocolească, însă fu oprită de mișcarea lor sincronizată de a o bloca.

— Pot să... vă ajut? întrebă ea agitată.

Cu un gest nervos, bărbatul mută o geantă dintr-o mână într-alta.

— Nu ai putut găsi un însoțitor... o companie... potrivită pentru călătoria ta?

Nu avea cum să fie acesta motivul adevărat pentru care o opreau. Cine erau, poliția de conduită?

— De ce să pierd timpul cu asta? Îmi țin destul de bine singură companie.

Îi privi cu atenție pe cei trei bărbați care îi blocau calea, mai ales pe Domnul Magnific, devenind tot mai alarmată. El o privi atent, cu niște ochi sclipitori și stranii. Samantha avea senzația că îi făcea plăcere.

Un fior de conștientizare o străbătu, ridicându-i părul de pe corp. Conectându-se la ceva primar. Un avertisment. Ceva ce-și imaginea că simțea căprioara în pădure când se apropia un prădător.

— Deși *sunt* singură, nu sunt și neînarmată. Făcu semn către geantă, în care se aflau pistoalele ei. Acum, dacă mă scuzați, trebuie să găsesc o trăsură.

— Nu-i așa că-i drăguță? zise el cu un accent irlandez pronunțat.

— Nu, spuse ea precaută. Sunt Alison. Alison Ross.

Un râs pe care nu-l înțelese se auzi din partea bărbaților, înainte ca acela care avea să-i fie salvator să spună:

— Atunci, nu trebuie să găsești nicio trăsură, cum îți place să spui, drăguț. Am venit să te scutesc de deranj.

— Tu ești birjarul meu? întrebă ea plină de speranță, jenată de suspiciunea ei inutilă.

Tocmai când crezuse că nimic nu putea îmbunătăți

priveleştea superbă a Ținuturilor înalte. Se părea că se înşelase, deoarece el cu siguranţă avea acel efect. Deşi nu mai văzuse niciodată un birjar atât de bine îmbrăcat. Poate lucrurile nu stăteau chiar aşa rău cu proprietatea Erradale pe cât credea adevărata Alison Ross.

Samantha caută în geantă nişte monede pe care oricum abia le recunoştea. Ce era considerat un bacşiş generos acolo? N-avea nici cea mai vagă idee.

— Mi-am făcut bagajele destul de repede, aşa că am adus doar două geamantane...

Îngheteă când el o luă de braţ. La naiba! O atingea din nou. Trebuia să se potolească. Chiar trebuia să aibă o mână atât de incredibil de mare? Un braţ atât de musculos? Samantha se împotrivi tentaţiei de a se lăsa cu toată greutatea.

— Domnişoară Ross, îmi dau seama că nu am fost prezentaţi cum se cuvine.

— A, da!

Prezentările aveau ceva semnificaţie acolo, observă ea. Enervată de comportamentul ei, se întrebă de câte ori avea să mai încalce acea tradiţie. În general, acest lucru nu ar fi însemnat nimic pentru ea. Însă acest străin bine făcut, ale cărui trăsături reprezentau paradoxul perfect între un barbar şi un aristocrat, părea să-i fi afectat gândurile, care dădeau valma unul peste celălalt, ca nişte căţei exuberanţi.

Şi asta la numai câteva săptămâni după ce îşi omorâse soţul. Dumnezeuule, avea să meargă direct în iad!

— Alison Ross. Întinse mâna, deşi gestul părea de prisos acum. Încântată de cunoştinţă, domnule...

Mâna lui o cuprinse pe a ei şi o trase spre el, în timp ce bărbatul arăta ca şi cum ar fi fost amuzat de o glumă pe care ea nu o auzise. Era conştient de efectul pe care-l avea asupra femeilor. Asupra ei, în mod special.

Era o calitate enervantă.

— Când m-am oferit să te scutesc de o grijă, m-am referit la grija unei călătorii către Erradale într-o seară atât de rece. Vezi tu, domnişoară Ross, sunt destul de sigur că ai călătorit până aici ca urmare a documentelor pe care ți

le-am trimis. Sunt Gavin St. James, contele de Thorne, și mă aflu aici ca să te scap de Erradale.

Ea își trase mâna înainte ca el să-și lipească acele buze pline de ea.

Acesta era Gavin St. James? Adversarul lui Alison? Ba nu, *dușmanul* ei?

Nu îi veni în minte nimic ce ar fi putut spune. Era incredibil de obosită din cauza călătoriei, tristă, avea rău de mare și, dacă era să fie sinceră, era și copleșită de contele de Thorne. Alison Ross nu i-l descrisese, așa că nu se așteptase la cineva atât de... de...

Din nou, nu găsea cuvintele potrivite. Corpul o trădă și el, căci părea să îi ceară să își pună din nou mâna într-a lui, ca să îi simtă sărutul pe degete.

— Fătuc, dacă vrei, te pot duce la Inverthorne Keep, castelul meu, unde putem încheia afacerile în liniște, pentru câteva zile... Privirea lui alunecă de-a lungul rochiei ei. Și pentru câteva nopți.

— Înțeleg, spuse ea, încrucișându-și brațele în dreptul inimii care-i bătea cu putere. Avusese dreptate când presimțise ceva rău. Deși apreciez oferta ta, nu are rost. Dacă trebuie să stau la Erradale ca să păstrez proprietatea, așa cum era menționat în documente, atunci, acolo o să-mi petrec zilele și... *nopțile*.

Se întoarse către ușier, în timp ce se ruga să-și păstreze echilibrul pe afurisitele alea de ghete, când el îi veni din nou în față.

— Poate nu ai primit oferta mea generoasă?

Zâmbetul lui ademenitor deveni încordat, dezvăluind prea mulți dinți albi și egali. E aproape dublu față de valoarea pământului.

— Ba am primit-o, spuse ea cu blândețe.

El inspiră adânc, așteptând ca ea să detalieze. Cum Samantha nu făcu asta, el fu obligat să pună întrebarea subînțeleasă:

— Doar nu spui că-mi refuzi oferta, nu-i așa?

— Ei bine, nu voiam să formulez așa, dar cu siguranță nu aveam de gând să o accept.

— Familia ta nu a fost interesată de Erradale ani întregi. De ce acum?

— De ce nu acum?

Ridică din umeri, după care își săltă ușor fustele și pomi către locul unde era ușierul, având grijă să nu se împiedice. Avea senzația că el nu mai avea să o prindă din nou dacă urma să cadă.

Bărbatul magnific așteptă șocat cinci secunde întregi, după care îi ieși din nou în cale, ceilalți doi care îl însoțeau așezându-se în spatele lui.

— Pe ei i-ai adus ca să mă intimidezi să accept? Pentru că e evident că n-ai fost în Reno.

El se încruntă.

— Nu știu despre acest Reno.

— Ei bine, eu știu, motiv pentru care nu sunt impresionată.

Oricât de neimpresionată ar fi fost, tot își vârî mâna în geantă, liniștindu-se când simți pistolul.

Contele făcu un pas înainte, iar Samantha uită ce învățase de-a lungul anilor. *Niciodată* să nu cedezi în fața agresorului.

Cedă în fața *lui*, făcând un pas în spate ca să păstreze distanța și să-i evite atingerea. Apropierea. Mirosul pământesc și amețitor. Ceva care îi reamintea de o pădure argiloasă și de săpun de cedru.

— I-am adus pe acești bărbați ca să te plătesc, fătuco. Făcu un gest în spate, cu mișcări calculate. El este avocatul meu, domnul Roy Mackenzie. Arată către un bărbat plinuț, cu o expresie blândă, care încuviință și roși. Iar el este bancherul meu, John Douglass.

Al treilea bărbat scoase un sunet plin de dispreț.

Samantha îi răspunse la fel.

— Domnilor, îmi cer scuze pentru călătoria zadarnică.

Ar fi plecat dacă în acel moment contele de Thorne nu ar fi apucat-o din nou de braț.

— Scumpo, dacă scopul meu ar fi fost să te sperii, crede-mă, ai fi fost îngrozită. Surâse batjocoritor și apoi relaxă strânsoarea, ca și cum comportamentul lui l-ar fi

șocat mai mult pe el decât pe ea. O să fac orice ca să te conving să cedezi. O să fii încântată să afli, domnișoară Ross, că nu fac nimic cu jumătate de măsură.

Strălucirea din ochii lui era acum mai degrabă senzuală decât sinistă.

— Cât de drăguț din partea ta!

Samantha îi zâmbi.

Chiar dacă era chipeș ca diavolul, nu avea să-l lase să o fărmece. Știa mai bine de atât, iar experiența asta fusese câștigată cu greu.

— Domnule St. James, se întâmplă să afli că...

— *Lord Thorne* e modul potrivit de a mi te adresa.

„*Thorne*”, se gândi ea precaută. Cât de potrivit!

— Dacă așa spui. O să afli că...

— Regina spune asta.

— Nu și regina *mea*.

Bărbații din spatele lordului scoaseră un sunet șocat și până și Lord Thorne îi dădu neîncrezător drumul la braț.

— Draga mea domnișoară Ross, spuse avocatul – un alt Mackenzie, așa cum bine observase, în timp ce pași în fața lordului șocat și spuse cu voce atentă și nazală –, știu că ai trăit o mare parte din viață în America și că acea țară e cunoscută pentru... lipsa de guvernare. Aruncă o privire trecătorilor vag interesați, după care își coborî vocea. Cu toate astea, te rog să ai în vedere faptul că, atât timp cât ești cetățean al acestui imperiu și te afli pe acest pământ, ești condusă de regina noastră, de parlamentul și agenții ei aleși. Chiar și în aceste vremuri moderne, supușii Coroanei, așa cum ești și tu, consideră trădare să declari contrariul.

La naiba! Nu coborâse de nici măcar două minute din tren și deja intrase în încurcătură.

Se hotărî să dea vina pe Lord Thorne.

Samantha nu se gândise niciodată care ar fi consecințele mutării ei dintr-o republică democratică într-o monarhie. Fără constituție. Fără amendamente. Ar face bine să-și amintească asta.

— Am înțeles. Ridică din umeri, nedorind să se scuze în fața unor bărbați care-și dădeau prea multă importanță.

Mai știu și că voi, englezii, vă mândriți cu obiceiurile, tradițiile și existența unui anumit mod de comportament.

— Asta așa e, fătuco, încuviință avocatul.

— Nu ar fi mai potrivită pentru astfel de afaceri o întâlnire la o oră stabilită de comun acord, într-un birou sau acasă la mine, în locul unui peron aglomerat al unei gări?

Cei doi oameni de afaceri se uitară îngrijorați unul la celălalt, în timp ce lordul Thorne își ascunse o expresie din ce în ce mai răutăcioasă în spatele uneia fermecătoare.

— Ei bine, suntem în Ținuturile înalte aici, fătuco. Suntem doar ceva mai puțin barbari decât americanii.

Era probabil primul lucru adevărat pe care îl spusese.

— Dacă tot suntem sinceri, noi, americanii, suntem cunoscuți și pentru că luptăm pentru ce e al nostru.

— Ca să nu mai spunem și de modul violent în care luați ce nu e, bombăni bărbatul.

— Hai să nu măsurăm păcatele imperiilor noastre în *această* privință.

Deși trăsăturile îi rămăseseră neclintite, Samantha recunoscuse încordarea familiară a maxilarului lui și zvâcnitul previzibil de la tâmplă.

Soțul ei avea aceeași expresie când urmau să se certe. De data asta însă, constată ea ușurată, nu trebuia să rămână și să aștepte asta. Nu trebuia să înfrunte consecințele. Gavin St. James nu era bărbatul ei, ceea ce însemna că nemulțumirile lui nu erau problema ei.

În plus, nu se săturase de toate astea? De probleme adică, nu de bărbați.

— Proprietatea Erradale e a mea, spuse ea ferm, și am de gând să o păstrez.

— Ca să faci ce, mai exact? Întrebă Thorne în derâdere. O să-ți dai seama că proprietatea nu are angajați potriviți, nu e protejată cum trebuie și nici nu e îngrijită. Vitele s-au întins pe kilometri întregi, cum nu e nimeni care să le strângă, și nu a mai adus profit de aproape un deceniu. Nimeni din familia ta nu s-a interesat de ea de două decenii. Așa că o să te întreb înc-o dată, fătuco: *De ce acum?*

Ea se apropie de el. Fața îi era întoarsă cât să vadă focul de jad din ochii lui, care ardea în spatele fațadei de calm. Nasul era unul acvilin perfect.

— Pentru că, Gavin St. James, *Lord Thorne*, indiferent de felul cum îți spui, știu că încă ești un Mackenzie. Ceea ce înseamnă că tatăl tău l-a omorât pe tatăl meu, și o să ne întâlnim în iad înainte să permit cuiva din familia ta să aibă ceva ce e de drept al meu.

Samantha se întoarce și plecă, dureros de conștientă de cât de ridicol arăta pe tocuri. Din spate se auzi un mormăit: „Nu sunt un Mackenzie”. Ea nu privi în urmă când răspunse în sinea ei: „Și eu nu sunt o toantă”.

Capitolul 4

Dacă Alison Ross avea să-i stea în cale, atunci Gavin se hotărî că avea să facă orice putea ca să o dea pe spate. Sub el.

Experiența lui extinsă cu femeile îl învățase că negarea dorinței sporea plăcerea.

Nu era însă cazul și în situația de față.

Din acel motiv, orchestrase ce trebuia să fie o acțiune simplă pentru un negustor insistent. El și servitorii lui plănuiseră la un pahar de brandy sosirea domnișoarei Ross și plecarea ei *imediată*. Dacă totul ar fi mers conform planului, moștenitoarea răsfățată ar fi ajuns în stația aflată la ceea ce se putea numi capătul civilizației, un loc pe care în trecut nu dorise să îl viziteze, și ar fi fost imediat jefuită. Tâlharul urma să-i ia geanta din mână, împreună cu valiza sau ce avea să folosească ea pentru lucrurile personale, trăgând-o destul de tare cât să cadă în brațele puternice și doritoare ale lui Gavin.

Terorizată, sârmana fătucă urma să decidă că acea zonă era prea periculoasă pentru o orășeancă tânără și singură ca ea, și, astfel, ar fi fost mult mai deschisă ofertei făcute de acel cavaler pe cal alb.

Doar urma să o salveze de o proprietate pierdută, așa că avea să se arate recunoscătoare.

Acum însă. Lord Thorne plătea prețul pentru o presupunere greșită.

Fătuca asta nu era o domniță aflată la ananghie.

El se pregătise pentru o vânzare dificilă, una care ar fi implicat niște zâmbete cuceritoare, poate chiar și seducție, însă nu se așteptase la dezastrul care îi aterizase în brațe.

Dezastrul pe nume Alison Ross. Ușoară ca o pană și devastatoare ca o tornadă. Picioare lungi și ochi electrici.

În momentul când o înconjurasă cu brațele, corpul lui răspunsese într-un mod opus scopului său. Dintr-odată, mâinile lui căutau moduri prin care să rămână lipite de ea.

El era cel care trebuia să o seducă pe *ea*, cu toată experiența obținută în ultimele decenii. Așa că, pentru numele tuturor sfinților scoțieni, de ce el era cel cu genunchii înmuiți?

Pentru că o voia pe ea. Ba nu, voia proprietatea *Erradale*. Atât de mult. Asta trebuia să fie motivul.

Odată, când se afla în Orient, Gavin luase masa cu un călugăr care îi spusese că dorința era baza suferinței. Lord Thorne luase pe atunci în derâdere acest lucru.

Acum însă, când flecare dorință a lui era aproape de a fi îndeplinită, dar totuși distrusă de o tânără și isteță americană, începea să vadă adevărul din cuvintele călugărului.

După întâlnirea enervantă din stația Strathcarron, îi luase numai două minute de calcule exasperate ca să pună la cale o nouă strategie pentru a o aborda pe această vecină dinspre nord.

Cele două zile în care hotărî că era necesar să stea și să aștepte trecură cu viteza eternității.

Însă asta nu pentru că ar fi vrut să o vadă din nou.

Domnișoara Ross, care era pe cât de mică, pe atât de vulcanică, era probabil înfometată până acum, conchise el în timp ce îi dădu voie lui Demetrius, calul său, să își aleagă drumul pe lângă Alt Bànghorm, râul care separa pământurile Inverthorne de Erradale. Numele se traducea

drept Râul Albastru-Deschis, datorită pietrelor cu un colorit unic aflate sub curentul de cristal.

Gavin se trezi apreciind nuanța într-un mod în care nu mai făcuse asta, deoarece îi amintea de privirea limpede și impertinentă a lui Alison Ross. Un zâmbet subit îi atinse buzele când și-o imaginea pe moștenitoarea din America pierzându-și cumpătul odată ce trecuse de vârful Gresham, așa cum tocmai făcuse și el, și își văzuse moștenirea.

Ar fi dat orice ca să poarte cu el mereu amintirea suferinței ei.

Proprietatea Erradale era doar un conac vechi cu un singur etaj, înconjurat de căsuțele arendașilor și de un grajd dărăpănat. Clădirile erau împrăștiate ca pietricelele albe pe un covor iernatic de iarbă verde-chihlimbarie. Pe lângă vârful Gresham, mlaștinile erau întrerupte numai de dealuri ușoare și se întindeau în vest și în nord până în zona în care stâncile negre se întâlneau cu marea. Norii încărcăți cu o amenințătoare furtună se strângeau în zare și își făceau ușor drum către țarm.

Pentru o tânără răsfățată, crescută în orașul tipător San Francisco, din California, probabil părea cel mai singur și mai rece colț al pierzaniei.

Pentru Gavin, era paradisul. Era acasă.

Cu toate astea, singurele locuri în care se aflau piețe sau provizii erau orașul pescăresc Rua Reidth, din nord, și Gairloch, în sud. Niciun pescar sau măcelar nu se afla în acea zonă abandonată a coastei și nu existau angajați pe care să îi trimită după provizii. Alison probabil găsise șemineurile reci și cămărilor goale.

Nu fusese în Gairloch ca să se aprovizioneze, altfel el ar fi auzit despre asta, și se îndoia că s-ar fi descurcat în Rua Reidth, deoarece sătenii erau cunoscuți pentru că refuzau să vorbească engleză.

Până și Callum, care era considerat localnic, deși tatăl lui era irlandez, se aventura foarte rar acolo.

Din câte știa Gavin, două ajutoare de la fermă, Calybrid și Locryn, stăteau într-una dintre casele dărăpănate. Apoi, mai era Callum, care de obicei stătea la

peșterile Dubh Gorm, unde stâncile făceau loc unei plaje înguste, sculptate de râul cristalin.

Acești bărbați singuratici reprezentau societatea pe o distanță de kilometri întregi în orice direcție. Ei vânau și prindeau sau își pescuiau mâncarea, și era puțin probabil ca fătuca asta să fie echipată pentru așa ceva.

Mica Alison Ross nu avea greutate în plus pe niciunde. Ar fi dispărut dacă ar fi ratat chiar și o masă. Lordul își aminti că nu văzuse o tânără așa slăbuță de când fusese în Londra. Atât de delicată. Deși poate nu delicată era cuvântul potrivit, dar petrecuse mai mult decât i-ar fi plăcut să recunoască întrebându-se cum o voință atât de puternică putea fi cuprinsă într-o siluetă așa firavă.

Simțise impulsul prostesc de a-i măsura circumferința brațului lipit de încheietura lui. Nu trebuia să bată vântul de pe mare decât o dată, și tânără ar fi fost aruncată în ocean ca o frunză ruptă de pe ramură.

Oare și picioarele îi erau la fel de lungi și de delicate ca brațele și ca gâtul de lebădă? Când stătea lângă el, spunând blesteme în fața lui Dumnezeu și a călătorilor scoțieni, își dăduse seama că îi putea cuprinde cu o singură mână gâtul delicat.

Faptul că o așteptase în stația de tren, îmbrăcat în hainele cele bune și însoțit de cei care le puteau facilita afacerea fusese considerat un semn de curtoazie din partea lui. Unul care îl costase mult.

Se pare că atitudinea ei compensa pentru ceea ce îi lipsea în conformație. Acest lucru, laolaltă cu neînțelegerile dintre familia lui și a ei duseseră la un eșec șocant al negocierilor.

Gavin renunțase de mult să-și mai blesteme tatăl. Bărbatul era mort de aproape la fel de mult timp ca al ei. În plus, învățase de mult că, dacă scotea ura la lumină ca s-o examineze, aceasta ar fi distrus fiecare fațadă pe care Gavin o construise cu greu.

Iar acest lucru nu putea să-l permită.

Nu când era atât de aproape de-a obține ce voia.

Când ajunsese la Erradale, Gavin șopti un vers din

Shakespeare care îl marcase încă de pe vremea când își petrecea zilele de iarnă ascunzându-se de tatăl lui în bibliotecă.

„E mai bine să îți consideri dușmanul mai măreț decât pare”.

O subestimase pe Alison Ross. Deși fusese îmbrăcată foarte bine, Gavin observase că rochia ei fusese modificată, nu croită după măsurile ei. Era înaltă și suplă, dar nu fără formele voluptuoase ale unei femei.

O fi fost el scoțian, dar nu era un filistin.

Poate ea nu avea averea pe care lăsase impresia că o avea. Trebuia să investigheze situația. Disperarea fiscală putea fi o armă pe care să o adauge arsenalului său.

De asemenea, nu fusese atât de șocat de cuvintele ei cât să nu observe cercurile negre de epuizare de sub ochii ei surprinzător de mari. Sau paloarea pielii pe sub pistruii aurii. Când nu se certa cu el, umerii tinerei se lăsau în față, ca și cum ar fi dus o mare povară.

Probabil de asta păruse imună la farmecul lui, nu-i așa? Fiecare femeie, de la opt la optzeci de ani, până și cele cu căsnicii fericite, îl apreciau într-un fel sau altul. Îi aruncau priviri fugare când aveau impresia că nu le vedea. Sau se holbau direct, privirile lor admirative plimbându-se de la părul lui des și trăsăturile sculptate către oasele lui groase pe care faimoșii mușchi Mackenzie se conturau în moduri care îi șocau pe admiratori.

Alison Ross nu îl privise decât în ochi. Ca și cum ar fi fost mai mult decât părțile lui neobișnuit de bine lucrate.

Ca și cum l-am fi considerat un bărbat, nu doar o cucerire sau un amant.

Oare greșise când observase o sclipire de apreciere dincolo de disprețul ei?

Când tânăra se îndepărtase de ei, Gavin își dădu seama că avea să fie nevoit să folosească o altă abordare pentru a-și îndeplini scopul.

Cum era o femeie suplă și fragilă, starea ei cu siguranță nu avea a se îmbunătăți după ce ajungea la Erradale. O avertizase că nu urma să aibă angajați sau

servitori în casa abandonată a tatălui ei.

Potrivit lui Callum, cu care vorbise în ziua anterioară, tânăra abia dacă părăsise conacul în aproape două zile și nu avusese nicio tentativă de a chema ajutoare.

Probabil murea de foame și era disperată, mâncând din conservele pe care le găsea în dulap sau folosindu-se de abilitățile de supraviețuire a doua inofensive și total inutile găște bătrâne. Aici intra e/în acțiune.

În loc să se prezintă ca faimosul conte de Thorne, chipeș, fermecător și intimidant, atât prin statură, cât și prin trăsături, avea să o abordeze pe domnișoara Ross ca fiind pur și simplu Gavin. Vecinul chipeș, fermecător și îngrijorat care îi făcea o vizită ca să îi aducă provizii și să-și ceară scuze.

Renunță la vestă și lavalieră, hotărându-se să se îmbrace neprotocolar, cu pantaloni, ghete de călărie, cămașă, la care lăsase câțiva nasturi deschiși, și o vestă pe sub haina lungă de lână.

Îl aduse cu el și pe Trude, adorabilul și prietenosul lui câine, și un coș cu alimente perisabile, care ar hrăni-o pe tânăra înfometată. Însă nu destul cât să rămână acolo.

— Sărmana fătucă, urma să spună el când avea să o găsească apatică și înghețată.

Mirosul pâinii proaspete și al cârnaților aveau să o convingă să îl lase înăuntru, pentru că nu se putea baza numai pe maniere când venea vorba despre ea, și, odată ce avea să-i treacă pragul...

Nu avea nicio șansă.

Aproape că îi părea rău pentru ea. Aproape.

Ca majoritatea scoțienilor, Gavin avea tendința să admire și să se culce cu fete care aveau forme feminine și locuri secrete moi. Alison însă părea să fie numai oase. Cu toate astea, nu putea nega că era curios să vadă cum era să sărute o femeie înaltă, fără a mai fi nevoit să se îndoaie de spate.

Și, dacă își amintea bine, buzele ei păreau moi, asta dacă nu le-ar fi strâmbat cu dezgust spre el.

Nu, nu era amanta lui tipică, dar nici nu putea spune

că vreo parte din ea era neatrăgătoare.

Deci avea să i-o tragă dacă era nevoit.

Avea să facă tot ce trebuia ca hârtiile să fie semnate.

Urma să fie ce avea ea nevoie, salvator, tată, frate, prieten sau, cu puțin noroc, amant.

Nimic nu avea să îl împiedice să ia ceea ce voia.

Nu că descoperirea eleganței ei intrigante ar fi fost o corvoadă. Gavin se culcase cu toate tipurile de femei în cei treizeci și șase de ani ai săi. Câteva fuseseră suple, înalte sau obraznice, însă niciuna nu avusese combinația ei aparte din toate cele trei. Cumva, acel amestec specific îl ținuse treaz în ultimele nopți, nefiresc de înfierbântat.

Era mai bine să își scoată asta din minte înainte să o farmece pentru a o determina să facă întocmai cum voia el și să o trimită la plimbare.

Pe măsură ce se apropie de Erradale, Gavin verifică gardurile și țarcurile pe care le reparase pe timpul verii, așteptându-se ca ele să-i aparțină. După ce avea să adune vitele pentru iarnă, acestea trebuiau duse undeva. Inverthorne, proprietatea lui din sudul peninsulei, era acoperită cu o pădure deasă, întreruptă de pajști. Să numești singurul crâng de pe Erradale o pădure ar fi fost o supraestimare. În rest, era numai pământ, cât vedeai cu ochii.

Gavin cercetă întinderile verzi, hrănindu-și foamea din priviri. Poate era un obicei exersat. Sau poate făcea asta pentru că nici măcar când era singur nu îndrăznea să-și lase dorințele la suprafață, cu atât mai mult în fața cuiva, care ar fi aflat astfel cum să-l pedepsească.

În Erradale era tăcere, deși din coșul dinspre sud ieșea fum, ceea ce însemna că Locryn sau Calybrid rămăsese îndeajuns de mult cât să îi aprindă un foc tinerei. Nu conta. Lumina focului era flatantă, și ziua se apropia de final. Era numai bine pentru a o seduce.

Când văzu mișcare dinspre nord, Gavin îl îmboldi pe Demetrius să meargă la galop, în timp ce mai bine de o duzină de animale roșii, cu părul lung, se revărsau pe proprietatea Erradale.

Trixie înnebuni când văzu asta, alergând pe pajiște într-un ghem de nebulie neagră cu maro. O zbughi printre două scânduri ale țarcului și lătră la o adunătură de creaturi foarte stranii, așa cum păreau probabil pentru un câine.

Gavin încercă să o cheme înapoi, dar cățelușa nu fusese niciodată destul de isteță cât să poată fi dresată.

O confuzie de țipete și fluierături se strecură printre trunchiurile stejarilor, în timp ce vitele uimite și ezitante începură să dea înapoi din cauza câinelui gălăgios și să se întoarcă înspre copaci.

Nu toate vocile enervate erau bărbătești.

„Ce naiba?”

— Hei! Mai taci odată, câine! se auzi de printre copaci.

Dacă vocea n-ar fi dat-o de gol, cu siguranță ar fi făcut-o accentul american.

„Alison?”

Șocat, Gavin își grăbi calul. Nu mai auzise niciodată o voce feminină atât de puternică și de provocatoare. Cel puțin nu în afara dormitorului.

— Am zis să taci! Volumul se mări când două vite se îndepărtară de restul, luând-o către vest, spre stâncă ce dădea în mare. Te avertizez!

Zarva păru să o ațâțe pe Trude, care alergă după cele două vite, îndreptându-le și mai repede în direcția stâncilor.

Împușcătura șocă toate creaturile din Erradale.

Păsările zburară din copaci, cu fâlfâiri panicate de aripi. Vitele se speriară și apoi o luară înaintea cu noi forțe, hotărându-se că un câine reprezenta un pericol mai mic decât orice generase un sunet atât de exploziv.

Inima lui Gavin se opri, și plămânii îi înghețară.

Chiar îi... împușcase câinele?

Trixie scheună, după care fugi spre el.

Un cal sur apăru dintre copaci. Pe el, era un bărbat lung și subțire, cu pălărie pe cap, alergând după animale. Calybrid le opri de la o moarte sigură și le întoarse către turmă.

Gavin blestemă toți zeii pe care și-i putea aminti când

Locryn, care era mai mic și mai îndesat, ieși dintre copaci și i se alătură lui Calybrid, îndrumând vitele către est, spre țarul improvizat.

Țarul lui afurisit. Cel pe care îl construisese cu mâinile lui.

Pe măsură ce se apropia, Gavin se miră când văzu că erau peste treizeci de vite.

Nu. Tot repeta cuvântul. Nu era posibil ca ea să... Aerul îi părăsi plămânii când Alison ieși dintre pomi. Călare pe un pursânge întunecat, ea merse în spatele turmei. Făcea cel mai ciudat zgomot pe care îl auzise el vreodată, probabil pentru a îndemna animalele să înainteze.

Creierul lui Gavin procesă viziunea din fața ochilor cu o lentoare stupefiantă. Un detaliu anume îi umplu plămânii cu aerul sărat al mării în clipa când scoase un icnet de uimire.

Tânăra călărea în stil bărbătesc. Și purta niște pantaloni albaștri ciudați și incredibil de *mulați*. Proprii lui pantaloni îi deveniră strâmți, deoarece, cu fiecare detaliu pe care îl observa, Gavin simți o redirectionare a sângelui dinspre cap. Când privirea îi ajunsese la gamba ei impresionant de lucrate, totul, de la felul în care se menținea în șa folosindu-și genunchii la lungimea uimitoare a coapselor sale subțiri, gura lui se uscă.

„Dumnezeule ridicător de kilturi”. Nu îi făcuse ea cea mai bună primă impresie, dar să călărească așa?

Era, într-un cuvânt, magnifică.

Gavin nu-și imaginase vreodată că avea să fie martorul unei asemenea grații. Alison Ross se mișca de parcă femeia și calul erau aceeași ființă. Aplecată asupra calului, părul ei închis la culoare se potrivea cu coama în care își înfipsese degetele. Schimbă direcția dinspre turmă și o urmări pe Trude, cățeaua care alerga direct către el, stăpânul ei.

Oh, da, tocmai îi împușcase câinele. Dacă nu ar fi fost atât de fascinat, ar fi fost furios. Calybrid se îndreptă și el spre ei, ca și cum tocmai ar fi observat că Alison nu își pusese arma în toc.

Șocat, Gavin încetini pe măsură ce ea se apropia. Nu era mândra ofilită pe care se așteptase să o găsească. Era o... cu totul altă persoană.

Ochii îi străluceau ca o furtună în timp ce își lăsă calul să danseze sub ea când se opri în fața lui, supărându-l pe Demetrius. Calybrid se apropie de ei și își opri calul între Gavin și Alison, ca un arbitru.

— Lord Thorne, ce te aduce la Erradale? Ai venit după Callum? E printre copaci pe undeva, aduce o vițică gestantă.

Gavin se strădui să-și păstreze expresia relaxată. Cum, pentru numele regelui Kames, reușise fătuca asta înțepată să îl convingă tocmai pe Callum Monahan să o ajute cu munca la fermă?

— Nu, spuse el cu un zâmbet prietenesc. Am venit aici ca să văd ce face noua mea vecină.

Callum apăru pe calul său negru și se îndreptă spre ei, atingând fundul unei vite cu o ramură lungă de salcie.

— Ne-a mobilizat. Zâmbetul lui Calybrid dezvălui mai mulți dinți lipsă în timp ce își atinse moțul din vârful șepcii. Ne-a trezit de dimineață cu pești, cartofi și praz, toate luate din pământ de acolo, și ne-a spus că o să ne dea câte jumătate de penny pentru fiecare vită pe care o ajutam să o strângă.

— Serios?

Gavin ridică dintr-o sprânceană încercând să se arate mai degrabă impresionat decât surprins. Cel puțin, asta spera el.

Ea îl privi rece, lăsând ca trapul calului ei să exprime părerea pe care o avea despre el.

Bruma i se depusese pe gene îngreunând firele întunecate. Frigul îi picta obraji în roșu pe sub pistrui. Gura ei, strânsă într-o linie furioasă, tremura ușor, deși era imposibil de spus dacă din cauza frigului sau a furiei. Șuvițe de păr îi scăpaseră din împletitură și zburau sălbatic încadrându-i chipul cu o expresie feroasă. Ar fi putut fi regina celtă Boudica, înfruntându-l pe generalul Suetonius.

Gavin nu încercase niciodată mai mult ca acum să nu

se arate impresionat.

Priveliștea picioarelor ei aproape expuse îi provocă o arsură stranie în spatele ochilor. Aceasta se împrăștie spre craniu, gât, alunecă pe spinare și ajunse în mădular. O picătură de transpirație îi apăru lângă păr și îi alunecă pe maxilar și gât, apoi pe sub cămașa desfăcută pe care o băgase în acei pantaloni imposibil de strâmți.

Gavin înghiți în sec.

Așezându-se mai bine în șa, se hotărî că pistolul ei era cel mai sigur punct la care să se uite.

În cele din urmă, ea deschise gura, probabil ca să îl blesteme. Însă Gavin știa că era prudent să aibă nu doar ultimul cuvânt, ci și pe primul, atunci când era posibil.

— Ar fi bine, domnișoară Ross, dacă nu ai fi tras spre câinele meu.

Încercă să-și afișeze în zâmbet toată detașarea ademenitoare posibilă, ca să dea la o parte furia. Fusese nevoit să învețe cum să zâmbească în urmă cu mulți ani. Niciodată nu îi ieșise până când nu își dăduse seama că își putea folosi zâmbetul ca pe o armă.

Ca pe o monedă de schimb.

Din acel moment, zâmbetele veni ră ușor, fiind urmate de farmec și de puterile tentației.

Ochii ei albaștri se micșorară.

— Ar fi drăguț dacă tu și javra ta ați pleca naibii de pe pământul meu.

Vorbele acestea ar fi trebuit să-l șocheze. Lipsa de respect l-ar fi înfuriat. Însă nu se putu gândi decât că era prima oară când auzise acel cuvânt din gura unei femei pe care nu urma să o călărească. De asemenea, cuvântul avea același efect asupra bărbăției afară, ca și în dormitor.

Își duse mâna în dreptul inimii, ca și cum l-ar fi rănit grav.

— Și când te gândești că am venit aici cu oferte de pace, ca să te încălzesc și să te hrănesc. Ar trebui să mă consider norocos că ai ratat. Ți-e foame, frumușico?

— Nu vreau și nici nu am nevoie de nimic de la tine. Expresia ei rece deveni glacială, ochii fiindu-i ca două

bucăți de gheață. Rareori ratez. Nu am țintit spre câinele tău, ci deasupra lui. Dacă tot vorbim despre asta, ar trebui să te bucuri că nu suntem în America. Acolo, te-aș putea împușca pentru încălcarea proprietății.

— Poți să faci asta și aici, spuse Calybrid, ridurile care se ramificau dinspre ochi accentuându-se.

Tânăra zâmbi și încuviință.

— E bine de știut, Cal.

„Cal?” Gavin se strâmbă.

Alison trase piedica pistolului și îndreptă arma spre centrul pieptului lui Gavin.

— Mereu m-am întrebat dacă voi, nobilii, aveți sânge albastru, așa cum credeți.

Gavin, care se lupta cu cantități egale de excitare și antipatie, afișă cel mai fermecător zâmbet.

— Cedează, fătuco, cedează. Dacă tot o să fim vecini, vin cu steagul alb al... capitulării.

Lăsă insinuarea să-și facă simțit efectul și observă că ochii tinerei sclipiră pentru câteva clipe. Înțelesese seducătorul dublu înțeles și nu era imună în fața lui.

Excelent.

— Poate pot fi recrutat să te ajut să-ți strângi turma.

„Turma mea”, adăugă el în tăcere.

— Și, după aceea, putem să bem ceva și să povestim la lumina focului.

— Ce știi tu despre strânsul vitelor?

Acum, că se gândea la asta, nu prea multe. Dar, dacă ea putea s-o facă, cât de greu putea să fie?

— Drăguț, n-ar strica să ne cunoaștem mai bine.

— Poți să-mi spui domnișoara Ross sau în niciun fel, spuse ea. Și nu-ți face griji, știu tot ce trebuie să știu despre tine, *Lord Thorne*.

Disprețul pe care îl imprimă cuvântului nu putea rămâne neobservat. Gavin trebui să se controleze ca să nu devină agitat. Avea o anumită reputație în ceea ce privea femeile care nu l-ar fi ajutat să fie pe placul ei. Nu își putea da seama însă cum ar fi putut tânăra să afle acele lucruri tocmai acolo, în mijlocul sălbăticiiei. Calybrid și Locryn nu

erau genul care să bârfească, iar Callum nu ar spune niciodată ceva urât despre el.

— Serios? o provocă el.

— Sigur că da. Ești un bărbat faimos pentru lipsa de scrupule. Un afemeiat notoriu. Un crai care nu se gândește de două ori când vine vorba despre seducerea soțiilor altor bărbați.

Gavin recunoscuse că femeia nu era o toantă și că ar fi fost o nebunie să creadă contrariul. Prin urmare, își asumă reputația.

— Ei bine, cineva trebuie s-o facă, nu-i așa? Nu știu mulți bărbați care își seduc *propriile* soții.

O tristețe de moment îi afectă trăsăturile, reacție pe care el o catalogă și o depozită pentru o analiză ulterioară. Tânăra continuă ca și cum el nu ar fi spus nimic:

— Un fiu de-al doilea gelos, forțat să lucreze la distileria fratelui mai mare pentru a-și ține în picioare castelul.

Gavin trebui să se controleze, deoarece cuvintele ei loviră destul de aproape de țintă. Rămase impasibil.

— Ai uitat să menționezi toate virginele pe care le-am deflorat, spuse el.

— Să nu crezi că nu știu de ce îmi vrei pământul, continuă ea, deloc amuzată. Dar nu o să-l obții, așa că poți să te duci naibii oricând.

Felul cum vorbea îi amuză pe cei prezenți. Gavin trebui să-și oprească fiorul de amuzament care se juca cu colțurile gurii, după ce își reveni din șocul inițial.

— De ce crezi asta, fătuco?

— Ești un Mackenzie. Au vrut să ia pământul familiei Ross de generații întregi.

— Dacă ți-aș spune că nu sunt un Mackenzie?

Ea pufni.

— Știu mai bine de atât. Toată lumea știe mai bine de atât.

— Recunosc, tatăl meu a fost un Mackenzie. Moșierul Mackenzie, așa cum spui tu, și la fel și fratele meu, Liam. Dar eu sunt în plin proces de decizie de clanul Mackenzie;

poate asta înseamnă ceva pentru tine.

Ea îi aruncă o privire șocată, pistolul tremurând sub greutatea curiozității evidente.

— De ce ai face asta?

— Motivele sunt destule și rămân ale mele, dar trebuie să știi că moartea tatălui tău se numără printre ele.

— Ah!

Tânăra ascunse o urmă de neîncredere cu un clipit, însă acesta fu semnul de slăbiciune pe care Gavin îl așteptase. Sări la atac.

— Așa că, vezi tu, domnișoară Ross, dacă mi-ai vinde Erradale, nu l-ai da unui dușman, ci dușmanului dușmanului tău... Asta nu ne face prieteni?

Știa că făcuse o eroare de judecată chiar înainte ca ea să îndrepte pistolul spre el. Calybrid pierdu controlul iepei, și aceasta se îndepărtă de ei, zvârcolindu-se până când bărbatul reuși să o controleze.

Împușcătura îi șocă din nou pe toți. Până și pe Callum, care galopa spre ei.

Gavin îngheță pentru o clipă, analizându-și corpul după un semn de durere sau după vreo urmă de sânge. Își aminti să respire când nu găsi de nici unele.

Femeia era dusă cu pluta. Nebună. O scorpie care trăgea cu arma în neștire.

— De data asta, am ratat. Nu o să se mai întâmple. Acum, pleacă naibii de pe pământul *meu*.

Gavin nu auzise niciodată vocea unei femei care să sune așa apăsător.

— Ai grijă, fătuco, spuse el în timp ce venele îi zvâcneau cu furia care alungase șocul inițial. Nu mă vrei ca dușman.

— Am mai avut dușmani. Pistolul îi rămase îndreptat spre inima lui. Și știi ce am învățat, *Lord Thorne*?

Începea să urască felul în care îi spunea numele.

— Că trebuie să fii atent la cei care îți sunt cel mai aproape. Și la cei care vor să îți fie prieteni când nu au decât scopul lor în minte.

Privirile li se intersectară. Tânăra nu-și mută privirea

nici măcar pentru o clipă. Respirația ei era calmă și privirea limpede ca lacul Loch Lomond.

Pentru prima oară în viața lui, nu avea replică.

Pentru că fătuca avea dreptate. Și el învățase aceeași lecție în cel mai groaznic mod posibil.

Cine o învățase pe ea? Aceeași persoană care provoca durerea din spatele răcelii din privirea ei.

Callum ajunsese lângă ei, așezându-se strategic în fața pistolului ei. Era greu de spus dacă zâmbea sau dacă era încruntat, însă ochii i se încrețiră puțin la margini.

— E treabă grea să sapi un mormânt în munți după ce s-a lăsat deja frigul nopții, spuse el calm, în vocea lui simțindu-se dezarmantul ritm irlandez.

— Bine punctat, admise Alison. Atunci, o să-l aruncăm în mare.

De data asta, Gavin recunoscuse amuzamentul vechiului său prieten, și miji ochii. Callum se prefăcu a analiza ideea.

— Deși logica e impecabilă, uiți că bărbatul este un conte. O să i se simtă lipsa.

— Ești sigur?

— Cel puțin, mama lui o să-i ducă dorul. Locuiește cu el în castelul Inverthorne, unde tatăl meu e grăjdar. Callum își îndreptă umerii lași ascunși sub o pelerină antică făcută din piele de focă.

Ea strâmbă din nas și se încruntă.

— Încă locuiești cu mama ta?

— *Ea locuiește cu mine. În castelul meu.*

De ce îi dădea explicații acestei scorpii sfrijite și rele? Nu-și amintea când îl mai enervase cineva atât de mult de când cu...

Ei bine, de când cu fratele lui.

— De ce nu mă lași să îl conduc înapoi în Inverthorne? sugeră Callum.

— Să te lase? repetă Gavin șocat.

— Oricum voiam să-mi vizitez tatăl.

Alison încuviință și își puse pistolul în teacă.

— Dacă te mai prind pe pământul meu, Thorne, nici

măcar mama ta n-o să-ți mai recunoască trupul.

— Scorpie cu temperament vulcanic, scuipă el, deși știa că ea nu îl putea auzi.

Se întoarse și călări pe lângă Mac Tíre, mintea lui făcând noi calcule. Nu mai întâlnise pe cineva ca Alison Ross.

— E în regulă, îi spuse prietenul său.

— *Et tu*, Callum?

Enigmaticul singuratic ridică din umeri.

— Mi-a făcut micul dejun, spuse el în loc de explicație.

Gavin își studie prietenul pentru o clipă, observând cum privirea aurie a acestuia îl evita. Mac Tíre îi ascundea ceva, și era sigur că avea de-a face cu nesuferita de Alison Ross.

— Într-un fel sau altul, Erradale o să fie al meu, jură el, pornind în galop. Acum, nu era momentul pentru reacții impulsive. Trebuia să se gândească, să facă scheme, deoarece simpatica Alison Ross învățase să își țină și prietenii, și dușmanii la distanță, însă cel mai probabil nu trăise destul cât să învețe o lecție și mai valoroasă.

Și anume, să nu subestimeze niciodată furia unui bărbat răbdător.

Capitolul 5

Dragă Alison,

În pachet găsești documentele de la avocatul tău, cerute pentru prezentarea în fața magistratului. Potrivit acestora, trebuie să stai la Erradale cel puțin un an. Sper că ești de acord. Am înțeles că locul a devenit dărăpănat din cauza lipsei unui îngrijitor, dar îndrăznesc să spun că e mai bun decât alternativa americană. Mai ales după evenimentul care a devenit cunoscut aici ca Masacrul Masters.

Cum ai fost plecată din Scoția atât de mult timp, m-

am gândit să-ți reamintesc trecutul familiei tale, ca să îl poți folosi împotriva adversarilor noștri. Deși scoțienii sunt organizați pe clanuri, numele familiei Mackenzie din Wester Ross a fost pătat de un moșier anterior, Hamish Mackenzie. Știi, bineînțeles, că acesta l-a învins pe tatăl tău într-un duel. Spre deosebire de America, duelul a fost declarat ilegal în Anglia acum vreo patruzeci de ani, însă scoțienii își mențin propriile tradiții.

Gavin St. James, Lord Thorne, s-a născut Gavin Mackenzie. Este fiul celei de-a doua soții a moșierului Hamish Mackenzie, Eleanor. Nu a devenit conte pe linia tatălui, ci a mamei, St. James, deoarece unchiul lui murise fără copii, și, astfel, Inverthorne a ajuns prin Eleanor la primul ei fiu. Se știe că Hamish Mackenzie s-a căsătorit cu Eleanor pentru a obține controlul asupra proprietății Inverthorne și apoi a pus ochii pe Erradale.

Lord Thorne nu e cunoscut pentru violență sau cruzime, precum tatăl lui, dar este un crai fără scrupule. După ce aventura cu prima soție a fratelui său mai mare, Liam Mackenzie, s-a terminat cu sinuciderea ei, Lord Thorne și-a făcut de cap prin tot imperiul și chiar și pe continent, într-o frenezie hedonistă care avea egal doar pe vremea lui Caligula. Deși el și moșierul Mackenzie, cunoscut și ca marchizul Ravencroft, sunt la cuțite, lucrează ca supraveghetori la distileria Ravencroft, după ce mai puțin de jumătate din operațiune i-a fost lăsată lui după misterioasa moarte a tatălui său. De asta cred că împărtășește dorința tatălui său de a pune mâna pe Erradale.

Prezența ta pe proprietate ar trebui să îi anuleze cererea, așa că stai la Erradale cât de mult vrei. Chiar pe termen nedefinit, dacă dorești. Putem să ne mai scriem, deși nu cred că o să pun vreodată piciorul în Scoția. Sper că mă înțelegi. Fă ce vrei cu acea proprietate. Dacă o să obții îndeajuns profit cât să cumperi terenul, o să-ți iau în considerație oferta înaintea tuturor celorlalți.

Moșierul Mackenzie s-a pensionat recent după o lungă carieră militară, în urma căreia și-a obținut porecla Demonul Scoțian din cauza brutalității inegalabile. În puținii

ani de când și-a reluat titlul ca moșier al Wester Ross, nu a părut interesat de Inverthorne sau de Erradale, așa că nu cred că reprezintă un pericol.

Dar te avertizez, Alison, pentru propria siguranță, să nu te duci niciodată la Ravencroft Keep. Mama mi-a spus că e un loc incredibil de periculos.

O să-ți mai scriu în curând, dragă prietenă.

A ta,

doamna Grant Rollins (sau cel puțin așa o să fiu când această scrisoare va ajunge la tine, cu voia lui Dumnezeu.)

Dacă Samantha ar fi făcut o listă cu lucrurile pe care le ura, călăritul în fustă era *imediat* sub violatori, cruzimea față de copii și față de animale și chipeșii și aroganții lorzi scoțieni.

Criminalii fuseseră în trecut mai sus pe listă, dar acum trebuia să le revizuiască locul, având în vedere că și ea devenise unul.

Și se ura doar puțin pentru asta.

De data asta, își alege o șa, pentru ca fustele să nu se mai umple de praf. Își făcu drum prin mlaștinile din Erradale în timp ce repeta ce avea să spună în fața magistratului.

În acea dimineață, se îmbrăcase în cea mai frumoasă rochie de lână cu mătase albastră, își aranjase părul des într-un coc strâns la ceafă și își zgâriase puțin pielea de pe cap când încercase să își fixeze pălăria cu agrafe. Oglinda murdară de pe biroul antic îi confirmase ceea ce știa deja: și anume, că nu avea să semene niciodată cu o lady de viță nobilă.

Alison Ross, *adevărata* Alison Ross, fusese încrezătoare și minunată într-un fel în care Samantha nu putea nici măcar spera să fie. E adevărat, putea să țintească în timp ce călărea, știa să repare un gard, să strângă o turmă și să ajute la nașterea unui vițel. Dar niciodată nu avea să lunece pe podea într-un fel care să îi facă pe ceilalți să se întrebe dacă își mișca picioarele. Nu era făcută să strălucească mai puternic decât bijuteriile

dăruite de pețitori. Nu era elegantă, la modă sau rafinată.

Era doar slăbănoaga Samantha Masters.

„Îmi plac femeile plinuțe, amabile și drăguțe sau subțiri, istețe și impertinente”, obișnuia să spună Bennett.

Ei bine, cu siguranță se încadra în cea de-a doua categorie, se gândi Samantha, și un fior o străbătu când se gândi la defunctul ei soț.

Niciodată nu fusese destulă mâncare cât să se îngrășe. Faptul că fusese plăcută nu îi adusese nimic în Nevada. Cât despre partea cu drăguță, auzise acest cuvânt folosit ca să o descrie, însă nu la fel de des ca altele.

Precum capabilă, de exemplu. Sau deșteaptă. Harnică. Muncitoare. Agilă. Bărbații laudau mai degrabă felul în care stătea pe un cal sau ridica fânul decât felul în care arăta într-o rochie.

Asta în mare parte și pentru că nu arăta nicicum.

Pe Bennett nu păruse să-l deranjeze asta prea mult. Spusese că fața ei dulce era îndeajuns cât să compenseze pentru șoldurile osoase. Îi laudase lungimea părului și faptul că era des și mereu îi cerea să îl poarte liber când era goală. I-l trăgea peste șani și își afunda fața în el când era deasupra ei.

Fusese atât de disperată să plece de la ferma unde crescuse, din familia Smith, încât crezuse că fiecare cuvânt care îi părăsise vreodată gura lui Bennett era merit să o laude. Acum însă, suspiciunile întunecate și nesiguranțele umbreau toate amintirile frumoase pe care le avea cu el.

Oare folosisse părul lung și des ca să acopere un corp care nu îi plăcea?

„Îmi place să mă uit în ochii tăi albaștri și frumoși când ți-o trag”, obișnuia să spună. „De ce m-aș uita altundeva?”

Ea înțelesese din asta că el credea că ochii ei erau frumoși. Acum, era sigură că de fapt voia să spună că nu prea avea la ce altceva să se uite.

După ce traversă vârful Gresham, Samantha găsi drumul dintre proprietatea ei și Inverthorne. Și-ar fi dorit ca numai priveliștea, care era de ofrumusețe sălbatică, să o

lase fără suflare. Sau doar stâncile albastre-cenușii ale castelului din depărtare, care se ridica deasupra pădurii străvechi, să îi pună un junghi în piept.

Însă, în astfel de momente, mintea ei mergea într-o mie de direcții deranjante și neștiute.

Și fiecare dintre ele dura.

În timpul logodnei, Bennett venise acasă cu Boyd și cu Bradley, la o săptămână după ce vânduseră turma familiei Smith. Chiar stătuse să ajute cu măcelărirea turmei, așa cum susținuse? Oare sângele pe care i-l spălase de pe haine chiar era de bovine?

Sau măcelul fusese mult mai viclean?

În noaptea anterioară, Samantha stătuse trează și se gândise la ziua când simțise parfum pe cămașa soțului ei și îi ceruse niște răspunsuri. Atunci, erau căsătoriți de patru luni. El îi răsese în față și îi laudase caracterul posesiv. Îi explicase răbdător că, așa cum știa și ea, fiecare hotel din Reno asigura prostituate și că acestea se dădeau cu mult parfum.

„Nu pot să merg pe bulevardul principal fără să încep să miros ca un dandy”. Bennett răsese, o ridicase în brațe și o aruncase în pat. „Nu toate femeile pot să miroasă așa dulce și curat ca tine, draga mea”. Într-o altă zi, când îi găsisese urme de ruj pe guler, soțul ei recunoscuse că îi împrumuta cămașa lui Bradley, pentru ca acesta să meargă la salon și să-și aleagă o femeie.

Samanthei nici nu îi trecuse prin minte că bărbatul ei putea fi un mincinos.

Când o convinsese să fugă la a douăzecea ei aniversare, ea îl considerase un cavaler pe cal alb, care o salva de la căsătoria cu un vârstnic mormon. Când Bennett furase vitele familiei Smith, ea îl ajutase, gândindu-se că merita asta, după ce muncise de la șapte ani, numai ca să fie vândută unui bătrân libidinos.

Când Bennett devenise un infractor, obligând-o să i se alăture, chiar crezuse că asta se întâmpla pentru că afacerea cu vitele fusese copleșită de baronii finanțați de guvern și că bărbații ca soțul ei nu mai aveau unde să

lucreze. Frații Masters susținuseră că stilul lor de viață era nu doar în pericol, ci chiar mort. Ea îi crezuse când vorbiseră despre tiranie. Că erau ca Robin Hood, luau câștigurile opresorilor ca să pună bazele unei afaceri în care să implice gospodari strămutați și oameni ale căror slujbe erau făcute acum de mașinării.

— Sam, oi fi tu suplă și spontană, dar clar nu ești prea isteată, își spuse ea. O femeie inteligentă nu ar fi ajuns într-o asemenea situație.

— Cine e Sam?

— Doamne, spuse ea speriată, în timp ce trase pistolul din teacă și îl îndreptă către intrus, înainte să blesteme.

Callum își ridică mâinile.

— Îmi pare rău că te-am speriat, fătuco, spuse el cu un zâmbet conciliant. Credeam că un întreg regiment m-ar fi auzit, dar nu am observat că vorbeai cu fantomele tale decât când m-am apropiat.

Samantha fu uimită din nou de intuiția ce se citea în ochii lui aurii. Se întrebă dacă sub stratul de negreală de pe fața lui, despre care Callum spunea că îl protejează de soare și de frig, se afla un tânăr. Poate chiar un tânăr chipeș. Sub acele piei și blănuri, știa că era un corp suplu și puternic, de prădător, semnul unei îndelungi experiențe. Privirea lui ascundea o durere secretă, care îl bântuia și sugera că sufletul lui văzuse tot ce era de văzut și nu mai voia să vadă nimic altceva. Cu toate astea, avea ceva ce părea atât de... vital – în lipsa unui cuvânt mai bun. Poate era felul în care se mișca? Cu ușurința unui bărbat tânăr.

— Fantome? întrebă ea în timp ce îl privea.

— Vorbeai cu cineva pe nume Sam, îi reaminti el.

Oare ajunsese ea să fie o fantomă? Oare și Sam murise când apăsase pe trăgaci?

„Nu”.

— Nu, spuse ea încrezătoare. Eu sunt Sam. Așa mi se spune în America. Zâmbi. Vorbeam cu mine însămi.

— Sam? repetă el sceptic. Cum s-a ajuns la Sam de la Alison?

— Cum ajungi la Bill de la William? Sau la Dick de la Richard?

— Bine punctat.

Ochii lui alunecară de-a lungul rochiei mai mult din curiozitate decât cu dorință masculină.

„Tipic”.

— Îți mulțumesc pentru peștele pe care mi l-ai lăsat. Își aminti de maniere. Dacă nu ar fi micile tale pachete, ar trebui să omor o vacă pentru a supraviețui, și prefer să evit asta.

El încuviință, și ea avu impresia că tânărul îi înțelese și insinuările, și cuvintele. Sam apreciasse hrana care îi apăruse la ușă de dimineață, dar nu avea să îi rămână datoră pentru alte favoruri, dacă el intenționa să i le ceară în schimb.

— Mă duceam spre Inverthorne ca să-l vizitez pe tata și am observat că te îndreptai spre Gairloch îmbrăcată ca pentru biserică sau poate pentru nuntă?

Samanthei îi plăcea acest bărbat singuratic. Era mai manierat decât s-ar fi așteptat cineva de la un sihastru tipic. Îi plăcea felul în care comunica. Dacă voia să știe ceva, întreba direct. Dacă credea că îți dorești singurătate, deschidea ușa și te lăsa să te hotărăști dacă dorești să ieși sau nu.

— Mă duc să mă văd cu magistratul, spuse ea. Îți amintești scrisorile și documentele pe care ai fost drăguț să le trimiți de la Gairloch cu o zi înainte de mica noastră întâlnire cu Lord Thorne?

— Da.

Deși spusese cuvântul cu ușurință, Samantha simți tensiunea dintre umerii lați, ascunși sub pelerină. Poate chiar și o intensificare a privirii.

— Ei bine... Ezită, dar se hotărî că nu urma să dezvăluie un mare secret. Acelea sunt documentele pe care trebuie să le prezint magistratului ca să păstrez Erradale.

— Înțeleg. Callum privi către Inverthorne. Mai era și o scrisoare de la un prieten, cred.

— Da, spuse ea. Mi-e dor de prietenii mei de acolo, și

au promis să-mi scrie, ca să nu mă simt singură.

După ce citise scrisoarea de la Alison Ross, Samantha se felicitase că nu îl împușcase pe Lord Thorne când acesta îi încălcase proprietatea.

Poate urma să aibă însă o altă ocazie.

Dar, mai întâi, avea o promisiune de îndeplinit. Dacă Alison era destul de drăguță cât să îi dea pământul ei, atunci avea datoria să îl protejeze cu viața ei, oricât ar fi valorat aceasta.

— Acest magistrat e o cunoștință de-a ta, Callum?

Mac Tíre se întoarse cu spatele la ea și încuviință.

— Am crescut împreună cu el.

Ea zâmbi, considerând că acestea erau vești bune.

— Ai vreun sfat legat de ce ar trebui să fac?

Tânărul nu se gândi decât o fracțiune de secundă.

— Păstrează-ți cumpătul și nu răspunde obraznic. Unii nu reușesc să facă asta în preajma unui magistrat. Și amintește-ți că, deși vă întâlniți într-un birou, într-un loc civilizat, noi, bărbații, mai ales scoțienii, suntem doar ceva mai breji decât niște animale. Folosește-te de natura noastră primitivă, și o să crească șansele să primești un răspuns favorabil.

Samantha procesă informațiile, întrebându-se dacă îi fuseseră de ajutor sau nu, în timp ce tânărul își direcționa calul către Inverthorne.

— De ce mă ajuți, Callum? Tu și Thorne nu sunteți prieteni?

În loc să o privească, tânărul se uită către vest, spre Atlantic. Expresia lui ar fi fost criptică și fără negreala de pe față sau borul pălăriei.

— Ba da, suntem. Mereu o să fim. Dar eu cred că acest pământ îi aparține lui Alison Ross, și o să te ajut să lupți ca să îl păstrezi.

— Mulțumesc, spuse Samantha cu mai multă recunoștință decât se credea capabilă.

Singurul său răspuns fu o mișcare a capului, în timp ce calul întunecat dispăru în pădurile Inverthorne.

Toate sentimentele de prietenie pe care le simțise

Samantha pentru pustnic dispărură când ajunse la biroul de magistratură din Gairloch și văzu numele de pe plăcuță.

Magistratul și Justițiarul Păcii, Lord Gavin St. James, contele de Thorne.

Capitolul 6

Gavin nici măcar nu-și ridică privirea când cineva îi deschise ușa cu atâta forță, că aceasta se trânti de perete.

Știa cine era. O așteptase.

Sângele începu să-i curgă mai repede, în ritm cu respirația, și trebui să lase tocul jos, pentru ca ușorul tremur al mâinii să nu-i dea de gol reacția.

Alison Ross intră în biroul lui cu toată forța subtilă cu care își atacă un cerb adversarul. Gavin era surprins de cât de nerăbdător era pentru încăierare.

Din momentul în care îi văzuse numele în agendă, nu mai fusese în stare de nimic. Ascultase câteva cazuri, însă pe majoritatea le reprogramase și îi spusese secretarei să îi elibereze restul după-amiezii până la tânăra care trebuia să apară în fața lui la două și jumătate.

Abia la prânz reuși să identifice senzația tulburătoare pe care o simțea față de Alison Ross. Începuse ca un disconfort vag și enervant și se transformase treptat în ceva mult mai intens.

Foamete.

Între doar două interacțiuni foarte intense cu acea femeie, trecuse de la a fi dispus să i-o tragă pentru a obține ce voia la a vrea să i-o tragă mai presus de orice.

Mai presus de orice, cu excepția proprietății Erradale.

— Ce naiba înseamnă toată prostiile astea? întrebă ea în timp ce îi aruncă pe birou documentul pe care îl primise de la secretară.

— A, drăguț, o întâmpină el cu căldura pe care ar avea-o față de iubita lui nepoată sau mamă, știind că acest lucru avea să o irite. Văd că ești în continuare la fel de

prietenoasă ca un arici prins la colț și la fel de manierată ca un bursuc.

— Ți-am zis să nu îmi mai spui așa! Numele meu e... e...

Vocea îi pieri când el se ridică din scaun.

Gavin recunoscuse momentul în care gheața din ochii ei se topi... Și ea voia ca el să i-o tragă.

Citi dorința în fiecare mică reacție a corpului ei, însă ea o respinse cu violență. Pupilele i se întunecară și i se dilatară, după care închise ochii. Buzele pline se despărțiră, și maxilarul i se relaxă – asta până când își încleștă dinții și închise strâns gura.

Bun. Începuse să se teamă că își pierdea farmecul.

Nările ei delicate se tot umflau, însă asta putea fi și de la nervi, nu numai de la excitare.

La drăguța și micuța Alison Ross, cele două păreau a merge mână-n mână.

— Ce s-a întâmplat, frumușico, ți-ai uitat propriul nume? Nu-ți face griji, se întâmplă des când o străină pune ochii pe un scoțian în costumul lui tradițional. Făcu un semn către *sporrán*, kilt și tunică. Recunoști tartanul ăsta? Ar trebui.

Se așteptă la o reacție furioasă, deoarece folosea culorile Ross, însă ea privi în altă parte.

— Credeam că o să mă înfățișez în fața magistratului în tribunal, cu martori, nu în... biroul... *tău*.

Gavin o privi mai atent. Oare fătuca asta stătuse atât de mult în America încât nici nu mai recunoștea culorile propriului clan?

Nu avea cum. Deși mintea lui cinică șopti că, foarte probabil, ea era mai puțin ușor de manipulat decât crezuse el. Oare își dorea să fie subestimată? Își ascundea adevăratele intenții în spatele vehemenței?

— M-am gândit că ar fi în folosul amândurora dacă ne-am întâlni în particular ca să discutăm despre o nouă dovadă pe care am descoperit-o. Observă că ea dădu în spate când se plimbă în jurul biroului, punându-și mâna pe documentele care fuseseră aruncate pe masă. Se pare că e

disputată ideea că stră-străbunicul tău, Sir James Ross, a cumpărat Erradale. Potrivit acestor acte, el l-a închiriat de la clanul Mackenzie pentru nouăzeci și nouă de ani. Începând cu 1 ianuarie 1881, trebuie să plătești o mie de lire dacă vrei să ții pământul departe de mâinile membrilor Mackenzie pentru încă un secol.

— Și dacă nu plătesc? întrebă ea, îndreptându-se.

— Dacă banii nu sunt dați, Erradale o să-i revină moșierului Mackenzie.

— La naiba! La naiba! *La naiba!*

Reverberațiile înjurăturilor ei alunecară pe pielea lui, până când mădularul îi fu străbătut de un fior.

— Toate americancele sunt așa vulgare sau doar tu? întrebă scurt, regretând tonul răgușit pe care îl luă vocea lui mieroasă.

Tânăra ignoră întrebarea.

— Dar asta nu te ajută deloc. Chiar tu ai spus că nu mai ești un Mackenzie, așa că pământul nu o să ajungă la tine, ci la fratele tău.

Gavin se aplecă deasupra biroului și o studie pe femeia delicată care stătea în fața lui. O considerase o scorpie, însă era, mai degrabă, isteasă.

Chiar dacă nu era o lady, toantă nu era.

— Procedurile de separare vor dura mai mult decât acestea. Ridică din umeri. Deci, practic, încă fac parte din clanul Mackenzie. În ciuda neînțelegerilor dintre noi, Liam nu are nevoie de Erradale și nici nu e interesat de teren, așa că nu o să plătească taxele pentru el. O să îmi accepte încântat oferta de a-mi ceda mie Erradale, și eu o să renunț la acțiunile de la distileria sa. O să rezolve două probleme dintr-o lovitură.

„Un teren nedorit și un frate nedorit”, își spuse el cu amărăciune.

— Am un act de vânzare care contrazice această închiriere. I-l arată, dar nu îl lăsa să i-l ia din mână. O să mă lupt cu tine în tribunal, zi-mi doar când și unde.

Zâmbetul lui era dulce ca mierea caldă și se întinse la fel de ușor.

— Adu toate dovezile care demonstrează contrariul și susține-ți cazul în fața magistraților.

— Dar... tu ești magistratul.

— Ca să vezi, spuse el ca și cum ar fi fost surprins. Chiar așa e.

Când văzu că începuse să roșească, Gavin se întrebă cât de jos se întindea minunata nuanță de roz.

— Nemernicule! strigă ea, cu documentele în mână.

— Sunt doar un servitor al legii, nu stăpânul ei.

Bărbatul se înclină pentru a spori efectul.

— Aici, este vorba despre un conflict de interese, iar tu știi asta.

— Aici, nu suntem atât de preocupați de asta ca americanii. Servitorii Coroanei sunt deseori și serviți de către ea.

Umerii ei se lăsară în jos, și Gavin văzu o urmă de panică sub expresia ei de persoană înfrântă.

— Trebuie să pot face ceva, spuse ea mai mult pentru ea decât pentru el.

Epuizarea pe care o recunoscuse inițial stârni un fior într-un organ mai pasiv decât cel care reacționase la prezența ei. Unul pe care Gavin stabilise de mult că nu se putea baza.

Își mângâie pieptul când o întrebă:

— Dacă tu nu ai fi o Ross, și eu nu aș fi un Mackenzie, te-ar tenta oferta mea de-a cumpăra Erradale?

Ea îl privi precaută.

— Nu știu să-ți spun.

El făcu un pas în față, apoi, când ea nu se îndepărtă, mai făcu unul.

— Doar pentru că tații noștri au fost dușmani, nu înseamnă că și noi trebuie să fim, spuse el, și se întinse să îi aranjeze după ureche o șuviță rebelă. Mișcarea era șocant de familiară, aproape firească, încă poți să-mi vinzi pământul și să pleci ca o femeie bogată, nu una ruinată.

Tânăra își mușcă buza de jos în timp ce păru să îi măsoare cuvintele cu atenție. Apoi aceasta reveni încet, plină și lucioasă.

Dumnezeule, cât îşi dorea să i-o guste.

— Nu e corect... sau drept, şopti ea. M-ai prins la înghesuială.

— Nu încă, îi şopti el la ureche. Dacă asta te-ar convinge să vinzi, aş putea fi convins să te înghesui undeva şi să...

— Nu o să-ţi cad în plasa vicleană şi îngâmfată de seducţie.

Pronunţă fiecare cuvânt clar. Se îndepărtă de el, se îndreptă către hârtiile pe care le abandonaseră amândoi pe birou şi le aruncă spre el ca şi cum ar fi fost o secure ce se îndrepta spre lovitura fatală. Poţi să ţi le bagi în fund, nemernicule!

— Când vorbeşti cu un magistrat, trebuie să i te adresezi cu onorabile judecător, o corectă el în timp ce îşi încrucişa braţele.

— Atunci, bine, spuse ea. Poţi să ţi le bagi în fund, onorabile judecător. Nu o să obţii Erradale printr-o înţelegere făcută în spatele uşilor închise sau purtându-te cu mine de parcă aş fi o târfă. O să te fac să lupţi pentru pământul ăsta.

În timp ce ea spunea asta, el se apropie, până când tânăra ajunsese să stea cu spatele lipit de uşa biroului.

— Poate, spuse el, şi se simţi ca un leu care urma să sară pe o gazelă. Frumuşico, se pare că niciunul din noi nu e dispus să dea înapoi.

Mâna lui îi mângâie şoldul în timp ce se întinse după mâner şi trase, deschizând uşa şi înghesuind-o pe Samantha în el. Aceasta se strecură pe sub braţul lui şi se îndepărtă, însă nu înainte să-şi piardă pălăria.

— Eşti un bastard! îl acuză ea, luându-şi pălăria pe care Gavin o ţinea întinsă, după ce se aplecase să o ia.

— Pentru un fiu legitim, ai fi surprinsă cât de des aud asta.

— Ba nu, n-aş fi.

Se întoarse şi trecu pe lângă secretara lui care stătea cu gura căscată.

Gavin îşi suprimă dorinţa de a o chema înapoi. Când

se așeză din nou pe scaunul de la birou, nu se putea gândi decât la acei pantaloni albaștri pe care îi purtase ea în ziua anterioară, la călărit. Cei care păreau să fie pictați, ca o a doua piele.

Albaștri, ca focul din ochii ei.

Abia atunci își dădu seama că focul albastru arde cel mai tare.

*

— Nu vorbesc cu tine.

Samantha trânti ușa, o deschise apoi, luă cocoșul de munte jumulit din mâinile lui Callum și trânti ușa din nou.

— Am adus și sare, spuse el prin gaura cheii. Și niște rozmarin proaspăt și chimen care crește lângă stânci. Dar nu intră decât odată cu mine.

Ei îi lăsă gura apă când se gândi la pasărea succulentă și condimentată, dar nu se hotărî să îl invite pe Callum înăuntru, la adăpost de ploaie, decât când auzi vocea săracului Calybrid prin gaura cheii.

— Nu ești supărată pe noi, nu-i așa? Pentru că o să înnebunesc dacă mai trebuie să mănânc încă o iarnă friptura lui Loc.

Samantha nu auzi foarte clar cuvintele lui Locryn, dar părea să fi spus:

— Atunci, gătește-ți singur, nemernicule!

Cu un oftat dramatic, Samantha deschise ușa și îi lăsă pe cei trei să intre, umplând locul de noroi și zloată.

Calybrid își făcu loc primul, genunchii lui lovindu-se unul de celălalt pe sub un kilt roșu cu auriu. Șuvițe rebele de păr alb ieșeau pe sub căciula de lână, și de pe bucata singuratică de barbă cădeau picături de apă pe puloverul de lână. Locryn avea picioare la fel de slăbănoage, însă acestea susțineau un trunchi sub formă de măr și umeri puternici. Samantha considera că bărbatul avea cea mai blândă și chipeșă față durdulie pe care o văzuse vreodată, motiv pentru care atitudinea lui ursuză o surprindea și o încânta de fiecare dată. El o privi cu scepticism, și o

sprânceană coborî atât de mult, încât forță ochiul să se închidă.

— Nu e complicat să pregătești cocoșul de munte, spuse el. Poate ar trebui să mă ocup de asta.

Calybrid își puse mâinile pe umerii lui Locryn și îl îndrumă către focul din camera mare.

— De ce nu te așezi confortabil lângă foc și nu tragi un fum?

Distras de ideea de a sta lângă foc, după ce făcuse față furtunii de iarnă, Locryn încuviință și se îndreptă spre flăcări.

Aceasta devenise rutina lor pentru cină.

După o zi lungă în care mergeau la păscut cu turma, bărbații se împrăștiu, doar ca să reapară după lăsarea întinericului, acolo unde ieșea fum pe coș.

Calybrid, aflat lângă Callum și Samantha, spuse:

— Ultima oară când a gătit o pasăre, corpul meu a eliminat-o în mod violent timp de o săptămână, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Vorbăria lui fu întreruptă numai de sunetul hainelor sale ude care se loveau de dalele de piatră din holul cel mare. Mai întâi fularul, apoi puloverul, pe sub care avea alt pulover, iar apoi ghetetele.

— Poți să mănânci afară, cu vitele, dacă tot o să împrăștii chestii peste tot pe jos, cum fac ele, se plânse Locryn.

— Mereu strâng după mine la plecare, corect, Sam? Calybrid nu-i așteptă răspunsul. Așa că pune-ți căluș la gură, dacă ai de gând să fii cârcotaș toată noaptea.

— De ce de dragul lui Sam și pentru mine nu?

Locryn își propti pumnii în șolduri, arătând ca o matroană cu barba roșcată și genunchi șocant de păroși.

— Nu face nici măcar jumătate din tot ce fac eu ca să merite această curtoazie.

— Hai nu te mai plânge, Loc, altfel Sam o să te oblige să dormi în coteț, cu restul găinilor.

Amuzată și amețită, Samantha îi șopti lui Callum:

— Se ceartă ca un cuplu căsătorit.

— Lumea crede că fix asta și sunt, spuse Callum.

— Da? Samantha încercă să îi decodifice insinuarea, apoi făcu ochii mari. Oh, spuse ea.

Se uită la cei doi certăreți, și, dintr-odată, relația lor, stilul de viață și faptul că erau izolați aici la Erradale aveau mai mult sens.

— Care e soțul și care e soția?

Chicotul lui Callum fu o bubuitură adâncă și plăcută, ca tunetul care se auzi în depărtare.

— Acest lucru a provocat multe speculații între mine și Thorne de-a lungul anilor.

Când auzi numele dușmanului ei, Samantha își aminti că era supărată pe chipeșul pustnic, care îi înfruntă privirea încruntată cu o expresie plină de regret.

— Am presupus că știi cine e magistratul.

Barba lui scoase la iveală un zâmbet prin care-și cerea iertare, iar Samantha observă că firele argintii presărate prin barba lui nu ajunseseră încă la părul zbârlit.

— Ei bine, avem o vorbă în America despre dat cu presupusul, spuse ea, acceptând oferta lui de pace sub formă de ierburi și sare. Apoi se duse să pună bucățile din pasăre deasupra focului.

— Care este? întrebă Callum, ochii lui aurii strălucindu-i plini de voieșie și de inteligență.

Știa zicala, și amândoi erau conștienți de asta.

— Că te fac să pari un fraier și... ei bine, exact așa stau lucrurile și cu tine.

— Așa e, fătuco, așa e.

Râsul lui avea o armonie joasă față de melodicitatea chicotelor ei, și o încălzi pe Samantha la fel de mult ca lemnul pentru foc pe care îl terminase de tăiat tocmai când furtuna ajunsese la ei.

O ajutase faptul că-și imaginase că fiecare lemn este fața lui Lord Thorne. Toporul despica fiecare buturugă cu o ușurință satisfăcătoare.

La naiba cu bărbia lui perfectă cu gropițe și cu vocea lui stupidă. Nemernicul acela arogant intuia exact ce efect avea asupra femeilor. Știa cum să-și folosească corpul suplu, de prădător, și zâmbetul șarmant ca să o facă pe o femeie să-și piardă șirul gândurilor în fața lui.

„Nu și pe mine”, se gândi Samantha în timp ce pregătea cina. „Nu de data asta”.

— Să înțeleg că întâlnirea cu Thorne nu a mers prea bine?

Callum ghicise direcția gândurilor ei.

— Se pare că a găsit un contract de închiriere de o sută de ani care contrazice contractul de vânzare. Însă nu știu care e contrafăcut din cele două. Amândouă mi se par autentice.

— Poate e timpul să-ți angajezi un avocat, îi sugeră Callum.

Samantha încuviință. Se gândise să facă asta, însă, cum nu era familiară cu economia britanică, nu știa dacă banii pe care i-i trimisese Alison reprezentau o sumă generoasă sau o nimica toată.

— Callum, dacă ar fi să trec dincolo de magistrat ca să îmi susțin cazul, unde m-aș duce?

— La Tribunalul Reginei cred.

— În somația asta scrie că mai întâi trebuie să susțin în fața Băncii Magistraților că acest contract de vânzare Ross cântărește mai greu decât contractul de închiriat găsit de Thorne. Însă magistratul este chiar Thorne. Ți se pare corect?

— Ai spus cumva Banca Magistraților?

Samantha își ridică privirea, surprinsă de nota de uimire din tonul lui Callum.

— Da.

Zâmbetul lui sincer făcu să-i apară riduri la colțurile ochilor; își etală dinții șocant de frumoși.

— Ce a uitat Thorne să-ți spună este că, deși el este principalul judecător, Banca Magistraților e formată din trei bărbați, și jurisdicția lor se întinde de la insula Mull până în nord, la Lochinver.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că majoritatea decide. Nu ai nevoie decât ca doi din cei trei magistrați să hotărască în favoarea ta.

Tânăra rămase fără aer.

— Cine sunt ceilalți magistrați?

— Un conte englez care l-a înlocuit pe tânărul Hamish după ce acesta a fost ucis pentru trădare. Contele de Northwalk cred.

— Adică Inimă Neagră din Ben More, îl corectă Locryn, adăugând un lemn în foc.

— Inimă Neagră din Ben More? Întrebă ea. Nu sună foarte promițător.

— Deține castelul Ben More de pe insula Mull. Nu-ți face griji, fătuco. E cunoscut pentru corectitudine, chiar dacă e lipsit de scrupule uneori. Se zvonește că e un bastard Mackenzie. În general, face ce face și moșierul.

— Moșierul? Samantha începea să se simtă ca un papagal traumatizat. Doar nu e vorba despre...

— Demonul Scoțian, anunță Locryn dramatic.

— Moșierul Mackenzie. Callum îi aruncă o privire tăioasă, în timp ce Calybrid îi dădu un cot în stomac. Cunoscut și ca marchizul de Ravencroft. A revendicat al treilea loc de când s-a întors din aventurile lui din străinătate.

Speranțele lui Sam se spulberară.

— Atunci, chiar am dat de naiba.

Îndepărtă o șuviță de păr care îi căzuse peste ochi.

— Nu neapărat, spuse Callum. Ravencroft și Thorne sunt foarte rar de acord cu ceva.

— Pentru că Thorne s-a culcat cu prima lui soție?

Mac Tíre părea deranjat de subiectul deloc confortabil, iar Samantha își reaminti că acesta îi datora prietenului său, Lord Thorne, mai multă loialitate decât ei.

— Ei bine, sunt sigur că asta nu a ajutat, bombăni el.

Ceva ce afurisitul de Thorne îi șoptise la ureche îi provocă un val nedorit de fiori, în ciuda căldurii care venea de la foc.

„Nu e dușmanul dușmanului meu un prieten?”

— Crezi că acest moșier Mackenzie ar fi convins de situația mea? Îl cunoști bine?

Calybrid luă o bucată din pielea păsării și o ronțai, înainte ca Samantha să-i poată da mâna la o parte.

— Toată lumea, din Dorset până la Cape Wrath, știe că, dacă vrei să te-ai bine cu Demonul Scoțian, atunci trebuie s-o ai de partea ta pe soția lui, spuse fermierul.

— Așa e, încuviință Locryn. Dacă vrei părerea mea, cred că se trage de la...

Își îndepărtă brațele de piept, ca și cum ar fi susținut niște sâni greoi.

— Inima ei mare. Calybrid îl apucă pe Locryn de încheieturi și i le trase în jos. Se spune că este foarte bună.

— Da, este. Locryn încercă să își elibereze încheieturile din strânsoarea amicului său. Dar mai este și binecuvântată cu un nespus de generos...

Calybrid își lipi mâna de gura lui Locryn.

— Spirit. Ți-ar plăcea de ea, e la fel de generoasă ca tine cu casa ei, pământul, masa și nu numai.

— Nu, spuse Locryn după ce reuși să-i îndepărteze mâna lui Calybrid, în timp ce-și mișca umerii ca o dansatoare. Mă refer la imenșii ei...

Renunțând la toate subtilitățile, Calybrid îi dădu una peste cap.

— O să plătești pentru asta, îl amenință Locryn.

Amuzată, Samantha ghici:

— Te referi la sânii ei, așa-i?

— Nu, spuse Calybrid, însă numai cu o fracțiune de secundă mai repede decât confirmarea lui Locryn.

— Știți doar că puteți fi franci în preajma mea.

— Cine e Franc ăsta? Întrebă Locryn.

— Înseamnă sincer, zise Samantha râzând. Nu trebuie să aveți grijă ce vorbiți doar pentru că sunt femeie.

— Știm asta, spuse Calybrid timid. Dar...

— Cal probabil nu a vrut să te simți ofensată pentru că nu ai sâni, spuse Locryn.

— Ba am sâni, ripostă Samantha, după care își

Încrucișă brațele peste pieptul plat când trei perechi de ochi priviră cu atenție topografia deloc impresionantă.

— Nu-ți face griji, Sam, spuse Calybrid, care îi observase stânjeneala și se grăbi să oblojească rana. Ai de ajuns.

— Da, încuviință Locryn.

— Și ochi de o culoare magnifică.

— Sigur, și asta.

— Doar că nimeni nu o să scrie ode dedicate sânilor tăi.

— Asta pentru că nu ai deloc, completă Locryn, deloc necesar, în opinia Samanthei.

Calybrid îl lovi pe Locryn din nou.

— Te porți de parcă nici măcar nu vrei să mănânci, prostule.

— Măcar știu cine n-o să mănânce din pieptul de cocoș de munte, îi tachină ea, făcându-le cu ochiul celor doi.

Când își făcu curaj să se uite spre Callum, observă o nuanță de roz care se strecurase dinspre guler și dispăruse sub barbă. Ochii lui străluceau precum chihlimbarul în soare, plini de voieșie și de încă ceva.

Ceva ce o făcu să privească în altă parte.

În timp ce prietenii ei rebeli mâncau carne cu verdețuri sălbatice și sos, Samantha se gândi la situația ei. În ciuda promisiunii pe care i-o făcuse lui Alison, își dădu seama că nu voia să piardă acel loc. În săptămâna cât stătuse la Erradale, se îndrăgostise. Conacul în sine era ca o proprietate labirintică și dezlânată ce se mărea cu fiecare generație. Holul principal, cu ferestre afectate de trecerea timpului și pereți din lemn și mortar, era mai mare decât orice cabană în care trăise vreodată. Structura în sine era mai veche decât întreaga ei țară.

Cum își petrecuse zilele strângând vite împrăștiate pe kilometri întregi de mlaștini presărate cu lacuri superbe, nu avusese timp să aibă grijă și de casă. De asemenea, nu putea împărți lemnele pentru a face foc și în dormitorul principal, și în salonul cel mare. Așa că, în fiecare noapte,

Își trăgea peste ea mai multe blănuri și se culca lângă șemineu, lăsând fantomele dansatoare create de flăcări pe pietrele albastre să îi atragă în lumea somnului corpul epuizat. Câteodată, se trezea speriată, și umbrele create de cărbunii aflați pe moarte atârnav deasupra ei.

Uneori, acestea aveau fețele demonilor ei. Ale păcatelor ei.

Aveau fața bărbatului pe care îl omorâse. A bărbatului pe care îl iubise.

Samantha începuse să se întrebe dacă chiar îl iubise pe Bennett. Nu ar fi trebuit să-l jelească mai mult? Să-și amintească de el cu mai mult drag?

Oare n-ar fi trebuit să nu poată apăsa pe trăgaci, în ciuda tuturor lucrurilor pe care bărbatul le făcuse și al tuturor lucrurilor pe care amenințase că avea să le facă?

Afectată, simți cum părul de la ceafă i se zbârli, și, când privi în sus, Callum o studia cu privirea cercetătoare a unui cartograf care descifra o hartă străină.

Nedorind să fie surprinsă căzută pe gânduri, își trecu limba peste dinți, pentru a curăța resturile rămase de la cină, și afișă un zâmbet larg, la care el răspunse într-un mod similar.

— Callum, spuse ea, căci renunțaseră la apelativele politicoase aproape imediat după ce făcuseră cunoștință. Mereu ai locuit aici, în Ținuturile înalte?

Spre surprinderea ei, zâmbetul lui dispăru.

— Nu, răspunse el cu precauție. Am călătorit peste tot. Din Orient în Argentina. Chiar și în America. M-am întors aici de curând.

Samantha roși și schimbă subiectul, sperând că tânărul nu fusese și în San Francisco.

— Mi se pare normal că ai ales locul ăsta pentru a prinde rădăcini, spuse ea, făcând un gest larg pentru a cuprinde furtuna, marea, tavanul înalt și măreția șemineului de piatră. Mă întreb totuși, de ce peșterile Dubh Gorm. De ce nu într-un loc... mai confortabil?

Ceva cumplit ieși la suprafață din adâncurile ochilor lui, ceva antic, gol și infinit de trist.

— Am văzut tot ce are de oferit omenirea, și știi ce am învățat?

— Ce anume?

Locryn interveni, cu vocea caldă și limba greoaie de la scotch:

— E mai bine... să locuiești singur într-o peșteră.

Calybrid își puse mâna pe genunchiul bărbatului, într-un gest atât de tandru, că Samantha simți cum ochii i se umplură de lacrimi. Cum nu voia să plângă, clipi și își întoarse privirea către Callum, care o privea cu aceeași concentrare.

— Am învățat că e mai bine să trăiești singur într-o peșteră, încuviință el.

O melancolie apăsătoare amenință să înghită camera, însă Samantha refuză să se lase acaparată. Se ridică, luă sticla de scotch și umplu paharele tuturor.

— Mai puțin în nopți ca aceasta, spuse ea, ridicându-și paharul. Pentru inimi calde și burți pline! E mai mult decât au alții.

— Așa e.

Privirea tăioasă a lui Callum se îmbună puțin când bău.

— Pentru Sam. Calybrid își ridică paharul cu scotch. Cel mai bun bucătar din Erradale.

— Pentru Sam, spuse Locryn, care era deja beat. Singurul bucătar din Erradale.

— Pentru Alison Ross, spuse Callum și îi aruncă o privire grăitoare. Samantha păli când îi studie cu atenție trăsăturile. Era a doua oară când se referea la Alison Ross ca și cum nu ar fi fost de față.

Era ca și cum misteriosul bărbat încerca să-i spună că știa cine era ea.

Sau... cel puțin... că știa cine nu era.

Capitolul 7

„Pentru propria siguranță, să nu te duci niciodată la Ravenscroft Keep”.

Avertismentul lui Alison Ross răsună cu ecou în mintea Samanthei, înecând sunetele plăcute ale picăturilor de ploaie care se loveau de geam și ticăitul ceasului vechi.

Nu numai că trecuse pragul turnului din piatră de pe pământul Ravenscroft, dar și urcase două etaje și străbătuse trei holuri, doar ca să ajungă într-o cameră de primire în care verdele-închis contrasta cu nuanțele de auriu și grenă.

Nuanța de grenă se potrivea cu culoarea vinului din pahar și cu culoarea părului marchizei de Ravenscroft.

— Mă bucur tare mult că m-ai vizitat. Zâmbetul sincer al Menei Mackenzie era probabil cea mai caldă și mai plăcută expresie pe care o văzuse Samantha în cei douăzeci și patru de ani de viață. Am tot așteptat o invitație de la Erradale, dar mi-am dat seama că e posibil să nu aveți acest obicei și în societatea americană.

Grația doamnei Ravenscroft o relaxa, însă, în același timp, o făcu să nu se simtă deloc confortabil. Cum era posibil ca o doamnă nobilă și cu astfel de maniere să fie căsătorită cu un moșier violent, cunoscut în toată Europa drept Demonul Scoțian? Samantha se forță să se concentreze la trăsăturile regale ale doamnei Ravenscroft, nu la silueta ei. Se temea că o singură privire în zona decolteului avea să o facă să râdă nervos.

Locryn nu greșise. Femeia voluptuoasă era binecuvântată cu o abundență de forme. Era posibil ca, pe undeva, cineva să fi scris ode dedicate sânilor ei.

Samantha încercă să nu-și ascundă bustul, sau mai degrabă lipsa lui, și luă o gură din vinul oferit de Lady Ravenscroft în locul ceaiului. Asta după ce apăruse la ușa castelului udă learcă, după ce călărise prin ploaia înghețată de noiembrie.

Cum Lord Ravenscroft fusese reținut temporar la distilerie, stăpâna conacului fusese de acord să stea cu ea în timp ce așteptau.

Pe lângă nobila elegantă, încântătoare și – presupuse ea – îmbrăcată cu stil, Samantha se simțea stridentă și

dezlânată. Încercă să nu se fâstâcească sub privirea curioasă de jad a lui Lady Ravencroft în timp ce căuta un răspuns.

— Nu prea am folosit cărțile de vizită, spuse ea sincer, plimbându-și mâna peste dungile de culoarea untului ale celei mai bune fuste de lână pe care o avea, comparând-o cu rochia din mătase violetă a lui Lady Ravencroft. Samantha făcu o comparație între ele două și rochiile pe care le purtau. Una era grosolană, banală și practică, iar cealaltă – moale, captivantă și maiestuoasă.

— Nu îmi dau seama ce-l reține pe soțul meu. Lady Ravencroft se uită la ceas. Dar mă bucur că am această ocazie de-a te cunoaște. Nu întâlnești în fiecare zi o moștenitoare de căi ferate din America. Povestește-mi despre vestul Americii. E adevărat că e la fel de sălbatic pe cât credem noi, britanicii?

— Neîndoielnic, poate să fie, spuse Samantha ambiguu, terminând vinul de Porto din două înghițituri nervoase.

— Te pricepi... la vin? Întrebă Lady Ravencroft.

Samantha ridică din umeri.

— Dacă a mă pricepe înseamnă că îmi place, atunci, da, cu siguranță mă pricep. Deși trebuie să recunosc că e prima oară când îl gust.

Râsul melodios al lui Lady Ravencroft o învăluie cu plăcere, deși Samantha bănuia că ea era, măcar în parte, motivul pentru acel râs.

— Atunci, te rog, mai ia!

Femeia făcu gest unui servitor a cărui piele era ca pinul și care era îmbrăcat într-un costum atât de vibrant, că ai fi putut crede că purta apusul în deșert.

— Am încercat niște scotch Ravencroft seara trecută. A fost foarte bun.

— Moșierul Ravencroft o să se bucure să audă asta! Din nou, apăru acel zâmbet, fermecător și sincer. Te rog, spune-mi despre tine, domnișoară Ross. Care sunt interesele și realizările tale?

Samantha îngheță. Poate făcuse o greșală uriașă

mergând acolo. Știa deja că era cam prea mult și să se prezinte drept o personalitate a societății din San Francisco, însă, până atunci, nu trebuise să convingă decât niște bărbați neglijenți, care abia știau să facă diferența dintre mătase și lână.

Însă o lady putea vedea imediat adevărul. Ar fi trebuit să anticipeze acest lucru.

— Milady, nu pot să spun că am realizat prea multe încă, răspunse ea vag.

— Te rog, spune-mi Mena. Doar suntem vecine. Mă întrebam ce faci în America. Pictezi, coși sau studiezi ceva anume?

Stânjenită, Samantha clătină din cap.

Zâmbetul Menei își pierdu puțin din strălucire.

— Poate cânti cu vocea sau la vreun instrument?

— Nu undeva unde să pot fi auzită sau văzută.

Ambele luară o gură de vin înainte ca marchiza să încerce din nou:

— Am auzit că americanilor le place mult să valseze...

Samantha știa că panica i se văzu pe chip când Mena se opri în mijlocul propoziției. Familia Smith, care o crescuse, considera că dansul era al diavolului. Niciodată nu fusese nici măcar la o serată la vreo fermă.

— Poate îți plac activitățile mai fizice? insistă Mena, în timp ce își abandonează vinul pe masa delicată aflată la nivelul cotului. Mie îmi plac toate activitățile ecvestre, iar, în timpul verii, găzduim o vânătoare fantastică de căpriori.

Samantha se îndreaptă.

— Știu să călăresc, cam doar la asta mă pricep. Încuviință, cu ușor cam mult entuziasm, se temu ea. Și pot să trag cu arma.

— Minunat. Mena bătu din palme și se lăsă în față. Am crescut pe pământul unor baroni, în sud-vestul Angliei. Mereu mi-a plăcut să călăresc. Trebuie să stabilim o după-amiază în care să călărim.

Încântată că avea ceva în comun cu marchiza, Samantha fu cât pe ce să spună că și ea fusese crescută în sud-vest. Se opri însă la timp.

— Călăresc în fiecare după-amiază, spuse Samantha. Îmi petrec timpul cu cei câțiva oameni angajați și strângem turma care s-a împrăștiat pe parcursul unui deceniu.

— Atunci, poate o să vin să te vizitez la Erradale, sugeră Mena. Dacă stau să mă gândesc, având în vedere că perioada recoltei a trecut de mult și la distilerie o să fie liniște până la primăvară, mai mulți localnici ar accepta să se angajeze la Erradale dacă ai nevoie de ajutor în plus pentru strângerea turmei.

— E posibil să am.

În acel moment, Samantha renunță la orice fel de suspiciuni, însă nu știa dacă asta era din cauza fermecătoarei Lady Ravencroft sau a celor două pahare de vin. Se uită apoi către tablourile înrămate și la vesela pictată delicat.

— Tu poți să faci toate celelalte lucruri pe care le-ai pomenit? Ai și alte... realizări?

— Da, le pot face pe toate.

Marea lady avu grația să pară umilă când își recunosc aptitudinile și își lăsă privirea în jos, la covoarele luxoase, în timp ce tenul îi era pictat în nuanța piersicii. Dintr-odată, se îndreptă, ca și cum i-ar fi venit o idee.

— Pe tine te interesează vreuna dintre acele activități? Lunile de iarna pot fi destul de singuratic aici și nu plănuim să mergem în Londra de Crăciun, deoarece, în acest an, datoria îl leagă pe soțul meu de Ravencroft. Poate când vremea o să ne permită, poți să vii în vizită, și eu... te pot învăța câte ceva. O vreme, înainte să mă căsătoresc cu moșierul Ravencroft, am fost guvernantă. Ai idee care ar fi punctele tale forte?

„Deloc”.

— Ce îți place ție să faci?

— Mi-a plăcut dintotdeauna dansul.

La naiba! Samantha își șterse de rochie mâinile, care îi transpiraseră. Nu se așteptase să fie invitată în mod constant. În plus, ar trebui să danseze cu dușmanul? Nu erau dușmani? Pentru că, în acel moment, Mena Mackenzie părea să-i fie mai degrabă prietenă.

Dar... la fel era și Alison Ross. Trebuia să-și amintească asta. Nu era acolo ca să se joace de-a prințesa, ci ca să se ascundă de dușmanii și de păcatele ei și să aibă grijă de Erradale.

Scăpă însă când un servitor le informă că marchizul avea să întârzie mai mult decât se așteptau, nu la timp cât Samantha să aibă apoi vreme să ajungă la Erradale înainte de lăsarea întinericului.

— Îmi pare atât de rău că vizita ta a fost în zadar. Pot să-ți ofer ceva în schimb? Uneori, cum sunt doamna clanului Mackenzie, moșierul Ravencroft mă roagă să ascult anumite probleme și să îl sfătuiesc, îmi sunt familiare mai ales disputele civile, dacă de asta ai nevoie.

Îi aruncă Samanthei o privire care spunea că știa deja cum stătea treaba. Samantha se hotărî că se săturase de politețuri.

— Lady Ravencroft...

— Mena, te rog.

— Știi că fratele mai mic al soțului tău, contele de Thorne, încearcă să-mi fure pământul?

— Thorne? Marchiza păru șocată. Nu pare stilul lui.

Mena ascultă atentă povestea Samanthei, sprâncenele ei lăsându-se din ce în ce mai jos pe măsură ce o expresie îngrijorată o înlocui pe cea relaxată.

— Știam că trimisese acte ca să obțină pământul abandonat Erradale, spuse ea, odată ce Samantha își termină povestea. Dar acum, că proprietarul de drept s-a întors, nu are sens să continue în acea direcție și cu atât mai puțin să apeleze la hărțuire.

— A spus că pot fie să îi accept oferta, fie să las pământul moșierului, de la care îl va cumpăra pentru câțiva cenți la dolar.

Marchiza se încruntă.

— Iartă-mă, dar nu știu această expresie.

— Penny în loc de lire, spuse Samantha.

— Înțeleg. Corectează-mă dacă greșesc, dar nu ți-a oferit foarte mulți bani pe pământ?

— O sumă corectă. De fapt, o sumă copleșitoare.

— Și tu nu vrei să stai acolo pe termen lung, dar nici să i-l vinzi. Pot să te întreb de ce?

Samantha își schimbă poziția, nedorind să cedeze teren diplomatic pe domeniul dușmanului. Deși nu ar fi vrut asta, o plăcea pe Mena Mackenzie. Nu era o matroană bătrână și grasă, ci o tânără doar puțin mai mare decât ea. Deși era delicată și mult mai umblată prin lume, avea o bunătate care deschise un fel de gol în Samantha, de care tânăra nici nu știa că era acolo.

După ce termină vinul, cu senzația că era ultimul pahar pentru mult timp, se hotărî să spună adevărul.

— Nu vreau să te jignesc, Lady Ravencroft... Mena... dar i-am promis tatălui meu că niciun fiu de-al lui Hamish Mackenzie nu o să dețină vreodată Erradale...

Regretul se citi pe fața Menei, care afișă un zâmbet trist.

— Nu e nicio problemă, draga mea. Nu îți port ranchiună pentru ce spui, și nici soțul meu nu o va face. Știe foarte bine care au fost nedreptățile tatălui său împotriva propriilor oameni.

Uimită, Samantha căută să spună ceva. Nu se așteptase la un răspuns atât de delicat și de înțeleghător. De fapt, crezuse că avea să fie dată afară de bărbatul înalt care asculta cu atenție din colțul camerei.

— O să vorbesc cu Lord Ravencroft, iar el la rândul lui va discuta cu Lord Northwalk și cu Lord Thorne înainte de adunarea Băncii Magistraților. O să vedem ce poate fi făcut pentru tine și onoarea familiei tale.

— Este foarte nobil din partea ta...

Samantha îi oferi toată recunoștința de care era în stare. Neștiind ce ar fi trebuit să facă în continuare, se ridică ușor, ceea ce păru să o oblige pe marchiză să facă același lucru.

— Evident, oferta mea anterioară este valabilă în continuare. Mena o luă pe Samantha de mână. O să-ți aduc eu, personal, o armată de oameni care îți vor aduna turma, dacă vei avea nevoie de asta.

— Ți-aș fi... recunoscătoare.

Samantha făcu un fel de plecăciune, dar nu foarte grațioasă, și se întoarse să îl urmeze pe servitor, dar se opri o clipă, amintindu-și de ceva.

— Pot să te întreb ceva, Lady Ravencroft?

— Sigur că da.

Întrebarea păru să-i facă plăcere.

— Știi care este semnificația ofensatoare când un scoțian te numește „frumușico”? Lord Thorne îmi tot spune așa, și aș vrea să găsesc o ofensă potrivită ca replică.

De data asta, fu rândul Menei să se arate surprinsă, și îi luă cam un minut să-și revină.

— Ei bine, domnișoară Ross, apelativul ăsta e mai degrabă unul de drag, nu de insultă.

— Ești sigură?

— Da, insistă ea cu un zâmbet discret. Chiar nu are un înțeles ascuns.

*

Gavin fusese mereu un vânător extraordinar. Un prădător prin excelență. De la deșertul Sahara la Pădurea Neagră și până la cele mai exclusiviste saloane și budoare regale din imperiu și nu numai, știuse cum să-și urmărească prada cu măiestrie. Trucul pe care îl descoperise era că trebuia să-ți cunoști prada. Să te apropii destul cât să-i expui slăbiciunea și să lovești cu eficiență perfectă, letală.

Uneori, asta însemna să nu ieși în evidență. Să îți pui blana de oaie și să te integrezi în turmă, ca și cum ai face parte din ea. Alteori, însemna să devii un leu. Să desparți iarba înaltă cu umerii lați și pieptul bine făcut și să te plimbi având certitudinea că domini tot teritoriul pe care îl vezi. Erau momente în care trebuia să mergi pe furiș. Să nu faci niciun zgomot. Să nu lași urme. Doar umbre și aburi. Acolo, și totuși imposibil de atins.

Decât când era prea târziu.

Jocul lui preferat era să se dea drept pradă. Se lăsa urmărit, dorit, căutat. Apoi, tocmai când prădătorul credea

că era pregătit să atace, se întorcea și lovea, savurând șocul adversarului.

Această metodă era la fel de eficientă cu femeile pe cât era și cu lupii.

Era ceva foarte satisfăcător în a scoate inima cuiva în clipa în care persoana respectivă avea convingerea că urma să-ți facă ea asta.

Poate faptul că îi plăcea acest lucru îl făcea un monstru.

Însă sângele monștrilor curgea în familia Mackenzie, nu-i așa? Fusesse crescut de unul. Corpul îi fusese pătat. Numele, murdărit.

Mama lui, distrusă.

Inițial, crezuse că, dacă învăța să fie altceva, blestemul familiei nu avea să îl atingă. Se învățase singur să fie orice. Poet și prinț. Boier și leu. Iubit și vânător. Ce erau scoțienii înainte de aburi, fum și bani englezești?

Erau vânători.

Își învățase abilitățile prin observare, experiență și cu ajutorul celor mai remarcabili profesori dintre toți...

Durerea. Foamea. Eșecul.

Fusesse un fraier să presupună că această nouă aventură de la fermă avea să fie diferită. Că nu avea să fie un lucru care urma să-i ciobească sufletul înainte să învețe să-l controleze. Crezuse că putea studia destule cărți, că putea discuta cu destui experți, că avea să-i fie ușor.

De ce trebuia chiar totul să fie o luptă? De ce toate lucrurile pe care le dorea aveau un preț atât de mare? Asta când unii păreau să își vadă de viață nepăsători de devastarea pe care o lăsau în urmă, și totuși cerul revărsa asupra lor binecuvântări nemeritate. Asta în timp ce el era prins în mlaștină și nu avea decât o alegere, cea dificilă și nedorită.

Gavin își ridică pușca și urmă prada pe care o vânase făcându-și drum prin mici bălți de sânge și cu atâta stres, înainte de a se relaxa într-o parte.

— Îmi pare rău că s-a ajuns la asta, spuse el.

Animalul îl privi cu ochi blânzi și prudenți, din spatele

unui fel de breton de păr roșcat ridicol de lung.

În privirea lui mai erau și durere, și frică.

Ciudat, se gândi el cu amărăciune, că mereu mai e puțină inocență ce poate fi pierdută.

Sunetul armei altei persoane îi îngheță degetul care se apropia de trăgaci. Gavin știa exact cine era în spatele lui înainte ca ea să spună ceva.

Cumva, o putea simți. Știa din felul în care părul de pe corp păru să i se ridice și să vibreze la apropierea ei.

— Tu ești, se lamentă ea.

— Da, frumușico, eu sunt. Nu era el William Blake, dar nu avea starea necesară să își pună o mască în acel moment, când era la fel de încântat să o vadă pe cât păruse să fie și ea.

— De unde vin eu, uciderea vitelor altcuiva e o infracțiune care se pedepsește cu spânzurătoarea.

Amenințarea ei era voalată, chiar dacă nu și subtilă. Gavin blestemă fiecare parte din acea mecca modernă capitalistă care transformase ce putuse să fie o fată bună din Scoția într-o afurisită de americană.

— Nu am măcelărit nimic, răspunse el printre dinții înțeleștați. Supărarea pe el, că o lăsase să se strecoare prin spatele lui, întrecea furia provocată de strania anticipare care îi încălzise sângele, și ea îndemnă calul să se apropie. Nu fac decât să îi curm suferința.

— Serios? A căzut de plictiseală după ce a stat prea mult în compania ta? Nu are cum să fie prima oară când se întâmplă așa ceva. Nu e un motiv destul de bun să-i tragi un glonț în cap.

— Dacă o femeie își pierde cunoștința în preajma mea, în general e din cauza unui leșin. Sau a epuizării provocate de plăcere.

În timp ce ea se apropia, Gavin o privi, ca să măsoare efectul aluziei făcute, și se bucură când observă că era una dintre puținele domnișoare pe care le cunoscuse care îi veneau mai sus de umeri.

Pentru că îi venea să îi zâmbască, se încruntă.

Sunetul pe care ea îl scoase nu fu deloc tipic unei

domnișoare; nu-și dădea seama dacă era un râs sau un fornăit.

— Vrei să spui că asta s-a întâmplat aici? Ai epuizat-o cu calitățile tale de amant?

În ochii ei precum cobaltul dansa o voioșie plină de satisfacție, și totuși, el îi privi cu aceeași apreciere pe care o avusese pentru Loch Awe sub soarele după-amiezii.

— Nu. Silaba seacă ar fi trebuit să oprească ploaia. McGrath mi-a spus că a văzut un câine turbat în pădure acum nici trei zile. Făcu un semn către bolta înaltă de ulmi. Cred că ți-a atacat una dintre vite.

Ea își puse pistolul în teacă și se apropie de el.

— Ce te face să crezi asta?

Gavin încercă să nu observe cum rochia îi evidenția talia. Cum nasul, urechile și pielea de sub pistrui aveau o nuanță de roz, de la frigul care îi făcu buzele tremurânde roșii. Înainte să-și dea seama, buza lui era prinsă între propriii dinți.

Ea era rivala lui. Prada lui. Nu trebuia să îl intereseze unde îi era haina, pe o vreme care i-ar fi putut afecta plămânii. Nu avea timp să urmărească picăturile de umezeală care se prinseseră de buclele ei umede, neprotejate de pălărie, a cărei pană cândva mândră atârna acum greoaie. Acele bucle cereau să fie atinse. El își dorea să le mângâie. Să le testeze. Să își plimbe degetele prin ele până când îi trăgea capul pe spate și îi asedia gura impertinentă...

— Nu văd urme ale unei mușcături sau ale unui atac, spuse ea. Deși, cu o blană atât de lungă, e greu de spus.

— Uite aici. E puțină spumă la gură, și tot dădea din picioare, ca și cum ar fi avut dureri groaznice. În plus, vezi cât de umflată este la mijloc?

— Hmm. Sam își dădu jos pălăria și, cu trăsăturile ei delicate acum încordate, se apropie de animal. Nu cred că e turbare. Mi se pare doar că urmează să...

Fără a fi conștient de ceea ce făcea, Gavin o trase de braț.

— Ce crezi că faci? Nu ai auzit partea în care ți-am zis

că un animal cu copite ascuțite și coarne care ar putea trece printr-un om se tot zbătea?

— E evident că nu ai avut niciodată de-a face cu o vită texană.

— Nu, dar te înșeli dacă crezi c-o să te las să mergi acolo.

Vehemența afirmației lui păru să-i surprindă pe amândoi. Niciodată nu se considerase un erou, însă instinctul protector ieși la suprafață dintr-un loc profund, pe care îl crezuse adormit.

Ea îl privi cu ochii mari, după care trăsăturile îi fură înăsprite de o sfidare încăpățânată.

— Dă-mi drumul, îi ordonă, trăgându-și brațul. Nu ai pe cine altcineva să înșeli sau să enervezi?

— Tu pari singura femeie în viață care consideră că e enervantă compania mea.

— Am îndoieli în privința asta.

Avusese dreptate, observă Gavin. Îi putea cuprinde brațul cu mâna. Era delicată, însă nu chiar fragilă. Mușchii i se încordau cu putere pe sub lâna mantalei. Însă oasele ei s-ar fi dezintegrat dacă asta și-ar fi dorit el.

Sclipirea de frică din ochii ei anunță clipa în care îi citi gândurile.

În acel moment, el își recunoscuse prada. Cu ea, trebuia să fie un leu. Poate, dacă se temea de el, avea să fugă și să îi lase Erradale.

— E un mister pentru mine cum o femeie nechibzuită ca tine a supraviețuit atât de mult în lumea asta fără să aibă pe cineva care să o protejeze.

— Să mă protejeze de cine, de tine? răspunse ea cu o bravadă falsă. Mulțumesc, dar oameni mai buni decât tine au încercat să mă supună.

Își duse mâna din nou la pistol, însă el își lăsă pușca și îi prinse celălalt braț. Într-o fracțiune de secundă, ea era lipită de cel mai apropiat stejar.

Cuvintele ei răsunară undeva în apropierea pieptului său, iar Gavin trebui să inspire aerul rece ca să rămână atent. Calculat.

— Nu, frumușico, nu de mine. De tine însăși.

Nările i se umflau și ochii îi străluceau că ai zeiței mării Li Ban, invocând furia furtunii.

— De ce-ți faci griji pentru mine? Întrebă ea, încercând să scape din strânsoarea lui. Dacă Bessie mă lovește în cap sau mă rănește, problemele tale sunt rezolvate. Nimeni n-o să-ți mai stea în cale, și o să primești tot ce-ți dorești.

— Ce știi tu despre dorințele mele?

Sângele îi fugea prin vene ca și cum ar fi fost căldură sub formă lichidă, o senzație surprinzătoare în comparație cu ploaia înghețată. Fiecare venă era dilatată, și apropierea ei se vărsa în el cu o putere zăpăcitoare.

Nesiguranța se putu citi pe fața ei, și, pentru prima oară, ochii ei se îndepărtară de ai lui, doar ca să se oprească asupra buzelor lui, apoi mai jos, pe cămașa albă pe care ploaia o pictase pe corpul lui.

— Știu că îți dorești Erradale, și e tot ce am nevoie să...

Dintr-un impuls străin și nechibzuit, Gavin îi fură cuvintele cu gura. Chiar când luă decizia conștientă de-a săruta acele buze moi, care nu spuneau decât cuvinte dure sau blesteme, își dădu seama de nesăbuiința gestului.

Tânăra avea dreptate în legătură cu Erradale. Își dorea acel loc mai presus de orice altceva, și începea să-și dea seama că voia să aibă *tot* ce venea cu acel teren.

Inclusiv pe actualul proprietar.

În timp ce îi luă cu asalt gura, dorința de a face asta îl tulbură. Nu era ca amantele timide și voluptuoase pe care le dorea de obicei sau ca fecioarele pe care le lăsa să îl urmărească. Era slabă, needucată și înțepătoare, având toate farmecele erotice ale unui băț de salcie.

Excitația îl străpunse cu repeziciune, amenințând să îl lase fără aer și fără minte.

Nu-și permitea să rămână fără minte. Nu în fața ei. I-ar arunca-o pe jos și i-ar da foc doar ca să îi facă în ciudă. Și totuși, era acolo, tare ca un diamant și nesigur ca un puști fără experiență.

Stătură acolo, sub stejarul ud, umezi și înghețați în mai multe moduri decât cel evident. Buzele lipite și nemișcate, cu excepția unor fiori care nu erau neapărat provocați de frig.

Ochii ei erau închiși strâns în ceea ce el spera că nu era o grimasă, iar respirația ei avea un iz dulce de vin și promisiuni de pasiune sălbatică.

Acea promisiune îl șocă și-l făcu să rămână nemișcat.

Viața ca al doilea fiu al lui Hamish Mackenzie, ca frate al Demonului Scoțian, ca persoană care iubea și pierdea atât de profund cum o făcea el, îl învățase o lecție foarte importantă.

Pasiunea, în toate formele ei, era pierzania omului. Dorința și foametea erau permise, bineînțeles, deoarece erau funcții ale corpului și instincte primare.

Însă *pasiunea*. Pasiunea te consuma. Picta totul în nuanțe de roșu și era mână-n mână cu obsesia. Era o manie arzătoare, plină de zel și violentă, și nu avea loc în inima sau în viața lui.

Era mai bine să nu simtă nimic. Să își păstreze controlul. Să controleze toate dorințele, pentru ca acestea să nu îl controleze pe el. Era mai bine să-și hrănească foamea și dorințele, pentru ca pasiunea să nu își găsească loc, și inima lui să rămână mereu rece.

Ca orice alt mușchi, și inima se atrofiase, deoarece nu fusese folosită, și tocmai pe asta se și baza. Că supraviețuise în tot acel timp. Dacă nu iubea, nu avea cum să urască, pentru că și acea emoție îl consuma la fel de mult.

Cerea la fel de multă pasiune.

Cumva, Gavin recunoscuse că femeia din brațele lui era construită mai mult din pasiune sălbatică, nefolosită. Esența ei înota în așa ceva. Asta era gustul ei. Abundent și condimentat cu farmede exotice. Avea să răspundă la fiecare manevră a lui cu așa ceva. Avea să îl folosească precum un berbece împotriva zidurilor pe care le întărise cu elan cavaleresc și cu ticăloșie egoistă.

Dacă... pasiunea era contagioasă?

Șocată, ea își dezlipi buzele de ale lui și își întoarse capul.

În intervalul cât dură ca ea să rostească vorbele „Ce naiba crezi că...”, Gavin luă o decizie, și aceasta nu îl mai paraliza.

Degetele îi eliberară încheieturile și se ancorară în părul ei, unde își doriseră să fie de la început. Următorul lui sărut fu atât de sălbatic, că îi lipi capul de palma lui și mâna lui de copac.

Buzele ei erau deja despărțite, și el le deschise și mai mult.

Nu era un sărut, ci o revendicare. Prima atingere a limbii lui avea gust de ploaie și de sare. A doua, mai adâncă, de vin și de pasiune necultivată, de care se temea, dar pe care și-o dorea.

Corpul lui o urmă îndeaproape, însetat după contact. Deși mâinile ei se ridicară, împingându-l în piept, el își trecu celălalt braț între ea și copac și își lipi corpul de al ei, dorindu-și cu ardoare apropierea sa. Vitalitatea ei. Focul care păruse să tânjească după el din spatele ochilor ei.

Ea îl sărută înapoi, însă nu cu abilitatea exersată a unei nobile blazate sau cu vehemența lipsită de experiență a unei virgine. Sărutul ei semăna cu toate celelalte interacțiuni dintre ei.

Era o luptă.

Una pe care ea nu avea de gând să-l lase s-o câștige.

Mâinile ei se prinseră de reverul lui cu agresivitate, pumnii ei mici trăgându-l mai aproape. Deși mușchii îi erau rigizi, limba ei se lupta cu a lui, așa cum Gavin ghicise că avea s-o facă. Fiecare atingere și rotire, fiecare afundare și retragere deveniră o bătălie.

Gavin nu se bucurase niciodată atât de mult de gura unei femei, iar asta însemna ceva, deoarece gustase o mulțime. Gavin știuse din clipa în care ea se dăduse jos din tren că nu semăna cu celelalte cuceriri ale lui, însă, până când nu o ținuse în brațe, nu știuse exact cât de aparte era.

Greșise când crezuse că doar imperfecțiunile ei unice îl fascinau. Deși gustase aproape toate tipurile de femei,

Începuse să și le aducă aminte cu aceeași plictiseală deziluzionată. Amintirile lor deveniră o pădure în care toți copacii aveau aceeași formă, înălțime și culoare. Toate gemetele și țipetele de plăcere erau exact aceeași melodie. Erau perfecte în tonalitate și percuție.

Și, așa cum ajungeau să descopere toți cei care urmăreau excelența, perfecțiunea era plictisitoare. Era previzibilă și insipidă.

De obicei, când era vorba despre femei, prețul era unul mare.

Însă nimic din Alison Ross nu era perfect. Părul ei des și greoi aparținea unei femei cu un gât mai puțin elegant. Ochii ei, prea mari și vicleni pentru o bărbie atât de delicată și un nas așa ascuțit, nu ar fi trebuit să fie combinați cu niște sprâncene ce se încruntau așa des. Era prea înaltă, prea slabă și mult prea insolentă.

Toate astea îi dădeau un fel de farmec necultivat, o frumusețe ca pădurea în care se aflau, plină de tipuri diferite de pomi și de mușchi, iarbă și muguri. Propria sa frumusețe, cultivată de imperfecțiunea haotică și neîmblânzită.

S-ar fi putut uita la priveliștea nesofisticată ore întregi și n-ar fi vrut să miște nici măcar un copac sau să înlocuiască vreo pajiște.

Aceștia erau ochii cu care o aprecia pe Alison Ross.

Deși aceasta vorbea, ocăra și călărea ca un bărbat, lipită de el era feminină și fragilă, ca o femeie.

Fără doar și poate, avea gustul unei femei.

Și totuși, nu era deloc ca restul femeilor pe care le încercase până atunci. Dacă ar fi spus că era mai dulce, nu ar fi fost adevărul. Era mai degrabă ca o cafea turcească puternică, pe care o gustai după ce băuseși diverse tipuri de ceai.

Un șoc.

O revelație.

În timp ce Gavin se înfrupta din buzele îmblânzite, își dădu seama că pășiseră pe un tărâm periculos. Înșelător, pentru că era un teren pe care promisese că nu avea să

mai calce. Pavat cu pietre dulci, ale atenției și vulnerabilității, care, odată ce erau folosite, erau ridicate și azvârlite în el.

În loc să ia de la ea, era șocat de nevoia de a oferi. Se lipi de ea deoarece dorința de a-i umple oasele delicate cu căldură copleși nevoia lui de autoconservare. Mai lipise o fătucă sau două de copaci și lăsase ca spatele să le fie zgâriat de trunchi, ca să aibă însemne ale plăcerii.

Însă aceasta... nu era o întâlnire obișnuită, infuzată cu alcool. Deși ar fi trebuit să fie. Doar voia să o domine, nu-ia așa? Să îi arate că o putea lăsa fără aer, în timp ce el, marele seducător, îi putea distruge convingerile cu un sărut.

Apoi, neafectat, avea să plece și să îi ia pământul.

Ei bine, asta nu se mai putea întâmpla acum.

Acest sărut era o schimbare dinamică în stelele care le scriau soarta. Cumva, îi luă ani de pe suflet, ducându-l în perioada de dinainte să devină un vânător și un călător. Înainte ca draga de Colleen să îi rupă inima din piept și să îl lase singur pe lume, înainte ca mama lui să fie orbită și tatăl său ucis.

Înainte ca Liam, fratele lui, să plece în armată, condamnăm astfel copilăria lui Gavin la moarte sigură.

Înapoi în perioada în care acele păduri erau o oază pentru un băiat bun și sensibil, iar pământul întins de la Erradale reprezenta singura libertate pe care o gustase vreodată.

Singurul loc în care tatăl lui nu-l căuta niciodată.

Faptul că acum o avea pe Alison în brațe și scotea de la ea alt răspuns decât sfidare era o șansă, o provocare. Una pe care voia să o îmbrățișeze. Una pe care voia să o respingă. Și știa că nu putea.

Trebuia să aibă grijă cu ea. Să îi recunoască puterea, dar să-i onoreze blândețea. Să îi apere pielea delicată de orice zgârieturi, altele decât cele provocate de propria mustață. Sau de dinți.

O foame sălbatică se zbătea în el numai când se gândea la orice parte din ea în gura lui. Acum, că îi gustase

buzele, voia să guste totul. Voia să o vadă zvârcolindu-se și capitulând, în timp ce el se desfăta cu fiecare parte din ea. Lobul moale al urechii, curbura gâtului, vârful întărit al sânului ei și, în cele din urmă, sexul ei dulce și moale.

Luă o pauză de la sărut doar o clipă, cât să inspire, însă zgomotul asurzitor al pistolului ei distruse liniștea pădurii și le îndepărtă corpurile înfierbântate și încordate.

Capitolul 8

Samantha se folosi de timpul în care Lord Thorne, șocat, încercă să-și dea seama dacă fusese împușcat sau nu, ca să se rezeme de copac și să își recapete suflul.

Totul tremura. Picioarele, oasele și buzele ei, frunzele sub ploaie. Pământul de sub picioare.

Când observă că ținta ei nu fusese bună prima oară, își ridică pistolul, ochi cu atenție și trase din nou.

Acest lucru îl revigoră pe lordul uimit, care o lipi de copac și o lăsă fără pistol înainte ca ea să aibă ocazia să reacționeze.

Dumnezeule, cât de puternic era. Și de rapid.

S-ar fi temut dacă n-ar fi fost atât de excitată.

La naiba!

— Ți-ai pierdut nenorocitele de minți, fătuco? întrebă el. Expresia lui furioasă și degetele care i se afundau în brațe o avertizau că, în doar câteva secunde, urma să o zguduie puternic.

Întrebarea lui era una relevantă, recunoscua Samantha, însă nu în contextul pe care îl dorise.

Trebuia să fie în mod oficial nebună din moment ce-i răspunsese la sărut.

La naiba, era diavolul. Tentația personificată. Fiul teoretic favorizat după care Dumnezeu crease o asemenea

perfectiune fizică. Și își folosea puterile pentru lucruri nesăbuite.

Făcuse ca decizia greșită să pară atât de corectă. În brațele lui, un păcat imoral devenea raiul de pământ. Însă cu ce preț?

Corpul ei? Sufletul ei?

Samantha se certă cu o ură de sine solidă, care îi atinse esența ființei. Ar fi trebuit să-l împuște. Să scape de o problemă. Pistolul ei Colț preferat o protejase de mai mult de câțiva cowboy beți care o luaseră drept o țintă ușoară. Nu c-ar fi trebuit să tragă vreodată.

Nu până la Bennett...

În momentul în care Thorne îi eliberase încheieturile și își afundase degetele în părul ei, pentru a-i lua cu asalt buzele, ar fi putut să tragă.

Dacă ar fi trata-o ca nemernicul necinstit, egoist, arogant care era, probabil asta ar fi făcut. Dar sărutul lui exprimase un sentiment de care îl crezuse incapabil.

Tandrețe.

Și nu genul acela nesincer și exagerat la care un bărbat apelează când încearcă să seducă. Dimpotrivă. Genul romantic. Însă fusese ceva captivant în dihotomia dintre sărutul său apăsător și îmbrățișarea dulce. Oricât de fascinante ar fi fost buzele lui, la fel fusese și mâna care se afla la ceafă. Și celălalt braț, care i se plimba pe spate ca să o apere de trunchiul dur al copacului. Nu doar își lipise mădularul de ea, așa cum făcea Bennett, frecându-se de ea ca un taur care anticipa împerecherea.

El păru să se înfășoare în jurul ei. Ca un adăpost cald și musculos care o ferea de mușcătura înțepătoare a ploii de iarnă. Căldura delicioasă și masculină îi trecu prin haine, îi străpunse pielea și culmină într-un regal de senzații excitante între picioare.

„La naiba cu tine! La naiba pentru că mă faci slabă!”

Voia să țipe la el. Să îi ceară să îi dea drumul. Să îl înțepe cu limba ei ascuțită. Mai bine să nu se gândească la cuvântul limbă chiar atunci. Icnî.

El păru să interpreteze greșit privirea și gestul și își

relaxă strânsoarea asupra umerilor, deși nu-i dădu drumul.

Dacă ar fi fost o femeie plimbată prin lume și isteță, ar fi spus ceva timid și nonșalant. Ceva ce i-ar fi insultat bărbăția și ar fi exprimat cât de puțin o afectase ceea ce tocmai îi făcuse. Ce făcuseră împreună. În schimb, spuse:

— Prietenul tău, McGrath, avea dreptate în privința câinelui turbat.

Probabil cea mai puțin provocatoare propoziție spusă de o femeie ale cărei buze încă simțeau barba incredibil de erotică a unui scoțian.

Dumnezeule, cât îl ura. Sau nu?

Nu se putea lăsa în mâinile unui alt bărbat chipeș cu umeri puternici și gropițe. Nu din nou. Nu după ce se întâmplase ultima oară. Frigul o înțepa prin straturile de haine mai aprig acum, când fierbințeala pe care o împărtășise cu el alunecase în furtună ca un hoț vigilant.

Făcu un semn, indicând către spatele lui, și încercă să nu se uite la gâtul lui musculos când bărbatul se întoarse.

Câinele mare și turbat era căzut într-o parte, sângerând din două locuri. Primul ei glonț îl atinsese într-o parte. Al doilea, în spatele urechilor. Moartea lui fusese un bine.

— Ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai da pistolul înapoi. Sau e încă un lucru pe care vrei să îl furi de la mine?

Insulta ei spălă și ultima urmă a zâmbetului său senzual.

Gavin se îndepărtă, ca și cum ar fi crezut că ea era în stare să-și ia propria armă de unde o pusese, la talie.

— S-ar putea s-o mai țin puțin, până când sunt sigur că ești destul de zdravănă cât să poți purta o armă.

— Ce naiba vrei să spui cu asta? Întrebă ea, furia ei înlocuind căldura pe care o pierduse când el se îndepărtase.

Gavin își încrucișă mâinile la piept, oglundind poziția ei. Era imposibil să nu observi pielea bronzată de sub cămașa lui udă. Sau felul în care aceasta se lipea de protuberanțele mușchilor de pe brațe. Așa că Samantha făcu ce făcea mereu când încerca să ignore cât de

atrăgător era.

Îl privi direct în ochi.

Ochi mai întunecați decât cel mai antic copac, amestecați cu urme de chihlimbar...

„La naiba!”

— Frumușico, trebuie să recunoști că pari dornică să-ți folosești pistolul de fiecare dată când ești în compania mea.

— Asta nu are cum să fie ceva nou.

— Și, dacă e să fiu sincer, este a doua oară când ai tras în direcția mea.

— Ți-am spus deja, dacă tu erai ținta, ai fi fost ciuruit acum.

— Se pare că ai ceva împotriva câinilor, continuă el calm. Și toată lumea știe că numai cei care au probleme sunt cruzi cu animalele.

— Uită-te la el. Arată cu degetul către animal. E turbat, are spume la gură și îi cade părul. Tocmai mi-am salvat o vită.

— Pe care ar fi trebuit să mă lași să o omor, pentru că a suferit în tot acest timp.

— Adică în tot timpul în care m-ai agresat, lipită de un copac?

Maxilarul lui se încordă, trădându-i vinovăția. Greșeala lui îi fură abilitatea de a vorbi un minut întreg.

— Acum, înțeleg. E pentru că sunt femeie.

— Asta nu are nimic de-a face cu...

— Vrei să-mi spui că, dacă ai fi fost aici cu Callum, și el ar fi omorât un animal turbat, l-ai trata cu aceeași superioritate ridicolă? I-ai lua arma? I-ai vorbi ca și cum ar fi un gândac sub bocancul tău, când, de fapt, tu ești cel care a greșit?

Fața lui exprima o furie tipic masculină, dar, după ce respiră adânc, scoase pistolul ei și i-l dădu.

— Îmi cer scuze pentru reacția mea, fătuco. Doar că nu se întâmplă în fiecare zi ca un sărut să fie întrerupt de focuri de armă.

Samantha luă arma, o verifică și o puse la loc.

— Dacă ținta mea n-ar fi fost obstrucționată de tine,

care mă lipeai de acel copac, ar fi trebuit să trag o singură dată.

Gavin îi ignoră remarca și se duse lângă animal.

— Trebuie să recunosc, frumușico, tragi foarte bine.

— Da. Mulțumesc.

Dacă nu l-ar fi urât, ar fi fost flatată.

Dar îl ura. Așa că nu era.

— Acum, hai să vorbim despre ce-ai vrut să spui prin faptul că am greșit, zise ridicând dintr-o sprânceană.

Ar fi trebuit să fie mulțumită că el îi oferea șansa să îl corecteze. În orice alt moment, ar fi profitat de el ca o felină, cu ghearele scoase.

Dar el tocmai cedase. Îi ceruse iertare. Poate că asta era mult spus, dar îi dăduse pistolul. Din experiența ei, confruntarea unui bărbat în timp ce îi puneai sub semnul întrebării intențiile ducea de obicei la o întâlnire cu dosul palmei lui și nu avea drept consecință recunoașterea vinei.

În vest, să pui sub semnul întrebării mândria unui bărbat însemna să flirtezi cu capătul pistolului său.

— Uite, vita nu e turbată, îl certă ea cu blândețe.

El se întoarse și urmări direcția în care arăta ea, spre un nas mic și negru și două copite ce ieșiseră deja din vita care făta.

— Sfinte Sisoe! se minună el. Se întinse și o prinse cu delicatețe de cot, ca și cum ar fi uitat cine era el. Se uită țintă la spectacol. Ce facem? Am citit că poți ajuta trăgând puiul afară. Să facem asta?

Samanthei îi luă mai mult decât ar fi trebuit ca să treacă peste șocul provocat de felul prietenesc în care el o prinsese de cot. Oamenii, bărbații, nu o atingeau așa. Firesc. Delicat.

Îi... plăcea.

— Nu e nevoie, decât dacă o să aibă probleme, zise ea după ce își dresă glasul. Cel mai bine e s-o lăsăm să facă singură totul.

— Ți se pare că are probleme? Cum poți să-ți dai seama? Întrebă el, uitându-se doar o clipă la fața ei în căutarea unui răspuns, după care atenția i se întoarse din

nou la viață.

Corpul mare al animalului avea o altă convulsie; vițica împinse instinctiv, iar creatura mică ieși până la umeri.

— Nu e nicio problemă, spuse ea fericită. Se descurcă minunat.

— Asta e bine, asta e bine.

O strânse de cot cu un gest de recunoștință, și o gropiță de bucurie îi apăru pe obraz. Nu îi dădu drumul.

În loc să urmărească nașterea, Samantha îl observă pe contele de Thorne cu scepticism.

O anxietate alertă îl transformă dintr-un scoțian cinic într-o persoană mult, mult mai tânără. Studia evenimentul cu o concentrare combinată cu uimirea unui copil. Pe trăsături atât de masculine ca ale lui, acea expresie era adorabilă.

În acel moment de vulnerabilitate, Samantha zâmbi văzând expresia lui plină de dezgust când proaspăta mamă începu să-și curețe puiul.

— E puțin mai... umed decât la puii de câine și de pisică, nu-i așa?

— Nu-mi spune că marele vânător Gavin St. James, lordul de Inverthorne, este un sclifosit, îl tachină ea. Ce o să spună domnișoarele?

Zâmbetul lui timid dezlănțui o mulțime de fluturi în vintrea ei.

— Sângele și măruntaiele sunt o treabă, asta este... altceva. Amândoi tăcură, deși Samantha simți că nu era singura care încuraja creatura mică și roșcată să se ridice în picioare. Ceva mai bun, cred. Faptul că dai viață, în loc să o iei, șopti el câteva minute mai târziu, pe o voce așa joasă, că Samantha se întrebă dacă el își dădea seama că vorbise tare.

Frigul și umezeala deveniseră deja o parte din ei, ajungându-le până la oase. Cu toate straturile de haine, Samantha nu-și putea aminti când îi mai fusese atât de frig. Nu știa cum făcea el față situației, îmbrăcat numai cu cămașă și pantaloni.

Atenția lui fu atrasă de un tremur puternic pe care ea

nu-l putu controla.

— Unde ți-e pelerina, fătuco?

— Era murdară, așa că am spălat-o aseară și am atârnat-o, ca neghioaba, fix unde era o crăpătură în acoperiș de care nu am aflat decât când a lovit furtuna de aseară, spuse ea. Credeam că ploaia se opriese când am plecat din Erradale. Am presupus că haina de lână o să-mi fie de ajuns.

— Vremea din Scoția e la fel de temperamentală ca un armăsar în călduri, spuse el în timp ce se duse spre locul unde își lăsase calul. Se întoarse cu o pelerină uscată. E cer senin într-o secundă, apoi ceață copleșitoare în cealaltă, care e posibil să fie alungată de rafale de vânt dinspre mare într-o oră.

— Cu tine cum rămâne? protestă ea în timp ce el desfăcea pelerina și i-o așează pe umeri.

— Am una de lână în cealaltă traistă. În plus, bucata asta de drum trece prin Inverthorne și...

Samantha privi cu o fascinație oripilată în timp ce ochii lui se mijiră din cauza suspiciunii și se plimbară de-a lungul celei mai bune rochii ale ei, apoi inspectară urmele calului dinspre Ravenscroft.

— Ce ai făcut, fătuco? Nota relaxată din tonul lui nu ar fi părut atât de falsă unei urechi neantrenate să audă lucruri dezamăgitoare. Ai avut treabă în Strathcaroon azi?

— Nu, răspunse ea simplu.

— Atunci, la Ravenscroft?

Pronunță silabele titlului fratelui său cu mare atenție.

— Și dacă am avut, ce? întrebă ea pe un ton defensiv. De ce ar fi treaba ta?

— Dacă are legătură cu Erradale, are legătură și cu mine.

— Pe naiba!

Samantha se dădu câțiva pași în spate, ca să nu fie nevoită să îl privească.

— Erradale este și o să fie mereu al meu.

Chiar în timp ce spunea asta, Samantha știa că vorbele ei sunau fals. Erradale nu îi aparținea ei, La fel de

cum nu îi aparținea nici lui. Cu toate astea, era dispusă să lupte până la moarte ca să îl țină departe de el. Din cauza adâncimilor în care el părea dispus să se scufunde pentru a lua ceea ce credea că era casa ei.

El nu o lăsa să se îndepărteze, avansând în ritmul în care ea se retrăgea.

— Îți pierzi timpul. Deja ți-am spus, fratele meu nu e moșierul meu. Nu o să mă oprească din a obține ce vreau.

— Chiar tu ai spus că nu ești emancipat deocamdată.

— Asta nu o să influențeze rezultatul.

— Nu? Nu ai vrut să știu că Banca Magistraților e formată din trei magistrați, nu-i așa? Că există o șansă să fii în minoritate. Credeai că nu o să aflu? Că nu o să folosesc orice mijloace am la dispoziție ca să mă lupt cu tine?

Gavin nu își ascunde nemulțumirea îndeajuns de repede. Mișcările fură aproape imperceptibile, însă Samantha le observă cu ușurință. Un spasm sub ochi. O încordare ușoară a maxilarului. Un fior în musculatura extraordinară a pieptului său. Avusese dreptate. Gavin nu se așteptase ca ea să afle. Știa despre dușmănia lui Alison Ross față de fiii lui Hamish Mackenzie și bănuise că ura avea să fie mai intensă față de cel dintâi născut, Liam. Destul cât să o țină departe de Ravenscroft.

— De data asta, nu o să fie ca tine, spuse ea. Nu cât încă respir.

O parte din atitudinea lui indiferentă reveni, și ce citi în ochii lui o făcu să pășească în spate.

— Ce este mai important pentru tine, fătuco? Să câștigi? Sau să pierd eu?

O agresiune dezlănțuită se infiltră în vocea lui. Un avertisment subtil, precum schimbarea care se simte în aer înainte de masacrul bătăliei decisive. În spatele farmecului, al istețimii și al manipulării seducătoare ce străluceau în adâncimile frumoase ale ochilor lui, Samantha citi ceva ce o făcu să-și ducă mâna la pistol...

În acei ochi, se zărea violență.

El observă mișcarea subtilă a mâinii ei, colțurile gurii lui curbându-se în semn de tristețe.

- Nu o să ai nevoie de asta, fătuco. Nu rănesc femei.
- Ba da, o faci.

— Niciodată. Tensiunea se strânse în umerii lui precum norii de furtună care se strângeau deasupra lor, și ea observă că respirația lui nu încetinise de când cu sărutul lor ostil, deși de neuitat. Nu am ridicat mâna la o femeie în toată viața mea, spuse el pe un ton mai plin de dorință decât de furie, în timp ce îi arătă palmele. Mâinile astea nu au făcut decât să mângâie pielea feminină. Sau să producă fiori de plăcere. Femeile nu se tem de aceste mâini, ci le doresc. Nu le e frică de puterea mea, ci imploră după ea. Își lasă să cadă evantaiile și batistele. Se izbesc de mine doar ca să-mi atingă corpul. Se poartă ridicol în preajma mea. Am grămezi întregi de scrisori parfumate și invitații la care nu am răspuns, trimise de femei cu care m-am culcat și care îmi cer încă o noapte. Încă o conversație șoptită. Încă o atingere tandră. Așa că să nu îndrăznești să te porți de parcă aș fi un monstru. Acela a fost tatăl meu. E fratele meu. Ei sun moșierii Mackenzie din Wester Ross, îmbăiați în sânge, atât de femei, cât și de bărbați. Mâinile mele sunt pătate numai de dorințe umede și de păcate pe care nici măcar nu ți le poți imagina nici în cele mai perverse vise ale tale.

Samantha pufni.

- Chiar crezi asta, nu-i așa?

Nu era răspunsul la care se așteptase, își dădu ea seama după încordarea buzelor lui.

— Fătuco, am auzit gemete și scâncete de plăcere, care știu că sunt ușor de produs. Însă asaltul umed de extaz și carnea care pulsează în jurul aleii mele sunt de neconfundat. Convingerea se transformă în certitudine când există dovezi.

Gura tinerei se uscă din cauza imaginilor pure și vulgare evocate de el, însă Samantha făcu un pas în față, mânată de indignare.

- Chiar crezi că acțiunile tale nu rănesc femei?
- Strălucirea vicleană din ochii lui se întunecă.
- Doar dacă o cer.

— Cum rămâne cu toate scrisorile la care nu ai răspuns? Îl provocă ea. Crezi că respingerea rece și egoistă a fostelor tale cuceriri nu provoacă durere intensă? Că nu lasă o rană adâncă?

— Nu vorbi în metafore, fătuco, nu se potrivește cu ocazia. O singură lovitură de la un bărbat ca mine o să lase cel mai probabil o rană din care o făptură mică nu și-ar reveni niciodată. Să nu crezi că nu știu asta. O scrisoare lăsată fără răspuns nu se compară cu asta.

— Dar și o promisiune încălcată are același efect, insistă ea. Respingerea și alungarea sunt și ele o formă de cruzime.

— Și ce ai vrea să fac, să mă căsătoresc cu fiecare femeie care își face loc în patul meu?

— În niciun caz, nu i-aș dori nici celui mai mare dușman al meu să se căsătorească cu tine. Nimeni nu își dorește o viață plină numai de lecții despre așteptări neîmplinite.

— Fătuco, trebuie să recunoști că nu sunt singur în cruzimea mea. Vorbele tale taie ca o baionetă.

— Adevărul e rareori blând, răspuse ea. Și am îndoieli că femeile care sunt seduse de atențiile tale au pus la cale asta. Tu ești un prădător, Gavin St. James.

— Sunt Lord Thorne pentru tine, îi reaminti el cu vehemență.

— Thorne, poate, dar nu ești lordul meu. Dacă refuzi ca Mackenzie să fie moșierul rău, deși se presupune că e prin tradiție și lege, atunci, nu văd de ce să te tratez ca și cum ai fi al meu, pentru că nu ești niciun om gentil și nici nobil. De unde vin eu, un bărbat trebuie să-și câștige titlul prin educație, merite sau muncă. Poți să spui că e un barbarism, dar are sens pentru mine, mai ales acum, când stau în fața unui bărbat care își contorizează realizările ținând cont de numărul de femei cu care s-a culcat sau ale căror inimi le-a frânt.

— Nu-mi vorbi mie despre inimi frântă, o avertiză el, făcând un alt pas periculos în față. Niciodată nu am făcut o femeie să creadă că e pentru mine mai mult decât o

cucerire trecătoare sau o partidă bună. Dacă își construiește în minte mai mult decât i-am promis, asta e vina ei.

Samantha miji ochii, fața lui imposibil de frumoasă devenind aspră și tăioasă.

— Ești un monstru. Unul mai periculos decât cei pe care îi denunți. Ești un monstru care crede că e altceva decât e de fapt.

Gavin își ridică mâinile în aer, într-un gest batjocoritor.

— Atunci, spune-mi, Sfântă Ross, ce aș putea face ca să-ți capăt respectul? Nu există izbăvire în inima ta pentru un diavol ca mine?

— Nu sunt o sfântă. Golul fantomatic de rușine îi ațâță furia. Le-am permis monștrilor să mă convingă să fac munca diavolului. Am speriat și am rănit oameni. Oameni nevinovați. Am văzut cum bărbați puternici și chipeși ca tine își compară acțiunile cu ale diavolului și am găsit binele din asta. Am găsit scuze pentru cine erau până când au întrecut limita de care promisese să nu se apropie. Crezi că ești primul fiu sau frate mai mic care a jurat că nu o să fie atins de păcatele celor mai mari? În cele din urmă, trecutul te prinde din urmă, și bărbații ca tine vor apăsa mereu pe trăgaci atunci când nu ar trebui s-o facă. Îi aruncă o privire care îi spunea că vedea dincolo de frumusețea lui neîmblânzită, vedea violența care îi pulsa sub pielea bronzată. Oricât ai vrea să crezi că ai mâinile curate, amândoi știm că lucrurile nu stau așa. Sunt pătate de milioane de păcate, de mii de lacrimi, sute de morți și poate puțin sânge de care te prefaci că nu știi. Chiar dacă tu îl ignori, eu îl văd. Văd cine ești.

— Atunci, de ce naiba mi-ai răspuns la sărut?

Samantha își ascunse icnetul ridicând din umeri.

— Poate pentru că și eu sunt un monstru.

Se uitară unul la celălalt, fiecare tremurând din cauza frigului și a furiei. De la pasiunea ce trecea printre ei ca un fulger, aducând o furtună despre care amândoi știau că îi putea lua pe sus.

Pădurea se întunecă în timp ce furtuna se intensifică, ochii lui deschiși la culoare fiind învăluiți în umbră și părul lui de culoarea nisipului având o nuanță mai închisă. Șiroaiele de apă care curgeau peste gropițele de lângă gura lui senzuală, urmărind mușchii gâtului, clavicula, ar fi putut fi lacrimile îngerilor care renunțaseră în urmă cu mult timp la sufletul lui.

Semăna cu un zeu păgân, părăsit de timp și progres pentru a umbla singur prin păduri care fuseseră considerate cândva templele lui.

Nu voia să îi fie milă de el sau să simtă compasiune...

Însă o durere antică ieși la suprafață de sub furia lui, ca un cadavru de mult uitat târât de pe fundul unui lac.

— În cazul acesta... întinse mâna spre pușcă, iar Samantha își strânse pistolul. Fie ca monstrul cel mai bun să câștige.

Fără să mai spună ceva, se întoarse cu spatele și plecă, învăluit în umbre.

Samantha se uită la noua mamă, care observase întregul spectacol cu o curiozitate epuizată, în timp ce își îngrijea puiul, care încerca să meargă.

Din mai multe motive, deopotrivă limpezi și năucitoare, Samantha nu voia decât să plângă. Se luptă cu asta, inspirând adânc și lipindu-și strâns buzele. Cumva, era sigură că scoțianul încă o urmărea dintr-un punct întunecat al pădurii și ar fi preferat să încaseze un glonț decât să fie surprinsă plângând.

Vițelul se îndepărtă zgomotos de mama lui când tânăra se apropie și o privi cu nesiguranță.

— E totul în ordine. Poți să termini de mâncat când ajungem acasă.

Puiul scoase doar un mic sunet de protest când ea își petrecu brațele în jurul picioarelor lui fusiforme și îl lipi de piept.

Pentru prima oară în viața ei, Samantha îi părea rău că murdărise ce era a doua cea mai frumoasă rochie a ei, dar nu avea de gând să lase ceva ce făcea parte din turma ei pe pământul Inverthorne.

Vițica scoase un sunet speriat când Samantha ridică puiul pe șa și se sui în spatele lui.

— Haide, o încurajă. Vino după mine, și o să ți-l dau înapoi.

Nevoia de a plânge se transformă într-o criză de furie când ajunse la Erradale și puse mama și puiul într-unul dintre cotețele părăsite și în paragină.

Pe drumul spre casă, se luptase cu o altă nevoie, mai stingherită, dar pierdu bătălia când aroma peștelui adus de Callum o învălui.

Se chirci pe verandă și vomită pe patul de flori.

Capitolul 9

Gavin se apropie de Erradale cu mai multă precauție de data asta, fiind atent la focurile de armă care se auzau prin mlaștini. Făcuse un popas la vârful Gresham și folosisse un binoclu ca să scape de posibilul pericol ce avea forma unei frumuseți cu limba la fel de înțepătoare ca degetul cu care apăsa pe trăgaci.

Callum îi spusese că Alison avea să fie singură în acea zi, deoarece el mergea la Inverthorne, să-și ajute tatăl, pe Eammon, la cărat, iar Locryn și Calybrid se duceau la Rua Reidh duminica, pentru băut și comerț.

Și frumușica? Ei bine, se părea că în ziua de odihnă trăgea în câteva cutii pe care le legase de un gard. Acestea dansau, săreau și se legăneau în timp ce ținta ei impecabilă făcea găuri în ele.

Dumnezeule! Femeia asta îl impresiona. Îl intriga.

La naiba, îl excita. Mai ales când purta acei pantaloni albaștri mulați.

Nu era decent din partea unei femeiuști să își acopere picioarele lungi într-un material care dezvăluia la fel de mult pe cât acoperea.

Ar fi vrut să poată rupe ce simțea când o vedea și să arunce acel ceva în noroi, sub picioarele lui Demetrius. De

fiecare dată când o vedea, farmecul ei imposibil de definit sporea.

De fiecare dată.

Când se apropie, descălecă și se gândi că buzunarele de la spatele pantalonilor ei ar fi perfecte pentru degetele lui, în timp ce i-ar pipăi fundul. Un bărbat nu vedea prea des exact ce avea de oferit o fătucă. Ea nu purta tot felul de invenții, bustiere, funde sau jupe ca să ascundă sau să scoată în evidență ceva.

Și nici nu trebuia s-o facă pentru a-i atrage atenția. Avea un fund în formă de inimă, care se întâmpla să fie preferatul lui.

După ce își goli al doilea pistol în depărtare, luă șase gloanțe din buzunarul cămășii ei bărbătești.

Soarele începuse să apună, în spatele norilor de furtună, însă, pentru o clipă, după-amiaza fu învăluită într-un auriu rar și flatant.

— Ei bine, dacă nu e chiar infamul Lord Thorne!

— E mai bine să fii infam decât invizibil.

Îi făcu cu ochiul, așteptându-se să îi citească furia pe față.

— Nu neapărat, fu tot ce spuse ea.

Deși venise să facă pace, Gavin aștepta cu nerăbdare dansul lor verbal. Tocmai din acest motiv, nota de melancolie din răspunsul ei îl dezorientă. De ce nu se uitase încă în direcția lui?

Când se apropie de ea, Gavin cercetă cu privirea gardul dinspre nord, unde erau țintele ei.

— Cine te-a învățat să tragi așa?

— Tata.

Nu știa cum degetele ei subțiri puteau să transforme încărcarea unui pistol în ceva atât de erotic. Poate avea de-a face cu faptul că aranja gloanțele cu formă falică la locul lor. Se potriveau perfect.

Era arma perfectă. Gavin nu spuse nimic, însă fu destul de ghinionist cât să descopere că ea îl privise la timp pentru a-i surprinde expresia.

— Te surprinde?

— Puțin.

— De ce? Pentru că tatăl tău l-a omorât pe al meu cu un pistol de duel?

Gavin nu putu să o privească, așa că privi cum vântul dinspre vest se juca cu părul lung pe care ea și-l prinsese la spate cu o fâșie de piele, iar degetele i se încordară când își reaminti de atingerea firelor mătăsoase.

— Ei bine... nu voiam să pomenesc despre asta...

— Cred că exersezi mai mult decât el, spuse ea calm.

Putea înțelege de ce. Dacă trecutul s-ar fi repetat, avea logică să facă ce putea ca să se lupte. Ca să câștige.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă. Își ridică al doilea pistol, degetele ei lungi dispărând în același buzunar de la piept. Dar ce naiba faci pe pământul meu?

Dumnezeu să-l ajute, era minunată.

— Am venit să fac pace cu tine, fătuco. Și să...

Voia să-și ceară scuze pentru comportamentul lui îngâmfat. Pentru că o acostase în pădure și îi furase un sărut.

Dar nu părea să o poată face, deoarece, fir-ar să fie, nu simțea pic de remușcare.

Briza se transformă din rece în înțepătoare, și Gavin detectă un tremur care începuse la umeri și se extinse la restul corpului.

Știa că sfârcurile ei se întăriseră. Dumnezeule, ce n-ar fi dat să i le încălzească.

Cu limba.

— Am venit să vorbim serios. Poate fără arme de data asta.

Iritarea reuși să-i mascheze excitația din voce.

— Dacă vorbești serios, atunci nu ai de ce să-ți faci griji în privința pistoalelor mele.

Gavin deschise gura, ca să spună o scuză exersată, dar nu reuși decât:

— De ce ești aici, fătuco? E rece și întunecat. Casa familiei tale se dărmă în jurul tău. Nu va fi ușor să o pui pe picioare.

Ea făcu o pauză la al patrulea glonț, însă tot nu îl

privi.

— Nimic din ce contează nu e ușor, spuse ea, continuând să reîncarce arma.

La naiba! Doar nu... începea s-o respecte! Înăbușindu-și un tremur, se răsucii pentru a se aduna.

— Indiferent de ce ai auzit despre mine, nu sunt o femeie bogată, îl uimi ea. Odată cu moartea mamei mele, am fost dezmoștenită de tatăl vitreg. Nu mai am pe numele meu altceva decât Erradale. Am nevoie de locul acesta. Înțelegi? Am *nevoie* de el ca să supraviețuiesc.

— Ba nu, nu ai. Nu când o să-ți plătesc o avere pe el. Destul cât să nu mai ai griji pentru tot restul vieții. Ai putea să mergi unde vrei. În unele locuri, până și copiii tăi ar trăi ca niște regi. Nepoții tăi ar putea...

Ochii ei mari îl reduceră la tăcere când în sfârșit se uitară într-ai lui. Indecizia din privirea ei dădu naștere unui licăr de speranță undeva mai jos de gât.

— Să spunem că îți vând terenul. După aceea, ce fac?

— Orice vrei.

— Dar aș fi singură. Nu aș avea pe nimeni.

— Și ce ar fi diferit față de acum?

Regretă întrebarea în momentul în care îi scăpă. Ea îl studie cu o epuizare pe care el nu i-o mai văzuse înainte. O dezolare pe care el nu știa că ea o ascundea în spatele flăcărilor albastre și al limbajului înțepător.

Dintr-odată, se simți cel mai mare nemernic din lume.

— Îi am pe Locryn și Calybrid, spuse ea încet.

— Și peste zece ani, când n-o să mai fie?

Întrebarea aduse umbra zâmbetului care îi lipsise.

— Cred că îi subestimezi.

— Probabil.

Râse.

— Mai e și Callum. Ridică din umeri. Cineva mai trebuie să-l scoată din peșteră din când în când.

Zâmbetul lui Gavin muri pe loc. Oare ea sugera că îl avea sau că îl avusese pe Callum? Mai exact cum voia să îl atragă din peșteră? Îl cunoștea pe Callum de mult timp, iar bărbatul nu alergase niciodată după fuste.

Însă Alison Ross nu purta fustă.

Oare ei...?

O întunecime bolnăvicioasă se cuibări în stomacul lui, iar el își lipi buzele pentru ca întrebarea care se agita înăuntru să nu-i scape. Fără să fie conștientă de direcția gândurilor lui, ea supraveghe vitele care pășteau și noua mamă cu vițelul.

— Toată viața am simțit că aștept să se întâmple ceva. M-am uitat spre deșertul gol al viitorului cu o disperare neliniștită și niciodată nu am găsit un drum care să fie al meu. Aici, am un scop. Ceva la care mă pricep. O casă sigură pentru...

Nu își termină propoziția.

— Cum rămâne cu fantomele care bântuie aceste mlaștini? Care îți amintesc de tot ce ai pierdut.

De ceea ce îi făcuse familia lui. Spre uimirea lui, ea ridică din umeri.

— Trecutul e un loc care doar devine mai mare și mai îndepărtat. Nu e format numai din întuneric. Erradale nu are fantome pentru mine, ci potențial. Posibilitatea unei vieți de care chiar am nevoie acum. Viață de care încerci să mă lipsești.

— Încerc s-o cumpăr. La naiba! Nu eu sunt omul rău aici. Își lovi pieptul cu pumnul. Acela a fost tatăl meu. Chiar crezi că ar trebui să fiu pedepsit pentru păcatele lui?

Nu fusese pedepsit destul?

Indiferentă, ea clătină din cap.

— Nu cred în răufăcători sau în eroi. Doar în oameni. Oameni cu planuri și lucruri pe care sunt dispuși să le facă pentru a obține ce vor.

Încă un lucru pe care îl aveau în comun. Privirea lui Gavin se plimbă peste semnele vineții de sub ochii ei, și, dintr-odată, își dori să facă ceva în privința asta.

— De ce vrei neapărat Erradale? Întrebă ea. Ai un castel, titlu, bani. Ai tot, mulți bărbați ar omorî pentru ce ai. Poți să-ți cumperi pământ oriunde. De ce vrei locul acesta dărăpănat?

— Vrei adevărul pur și simplu?

Ea scoase un sunet tăios, care îi zgudui inima.

— Adevărul e rareori pur și niciodată simplu. De obicei, e apăsător. Vreau adevărul dur.

Dumnezeule! Știuse că era frumoasă. Că era micuță, puternică și cu temperament. Ce nu știuse însă era cât de înțeleaptă era. O înțelepciune aflată la granița cu cinismul, observă el. Cum ajunsese astfel o fătucă atât de tânără?

Gavin încercase toate trucurile ca s-o facă să-i accepte oferta. Pe toate, mai puțin onestitatea.

— Adevărul dur e că urăsc să mă ocup de distileria fratelui meu. Urăsc să merg acolo pentru sădit în fiecare primăvară și pentru cules în fiecare toamnă. Toate fantomele mele încă locuiesc la Ravenscroft Keep, și aștept cu nerăbdare ziua când nu va mai trebui să văd locul acela.

Privi înspre sud, direcție în care se afla casa copilăriei lui. Pietrele roșii, care în zilele ploioase păreau să fie acoperite de sânge - sânge făcut să se verse din temperamentul vulcanic al defunctului moșier Mackenzie.

— Trebuie să recunosc, situația nu era atât de neplăcută când fratele meu Liam era plecat la război tot timpul. Dar acum, că s-a întors... Hotărârea îi întări trupul și îi încordă maxilarul. Nu sunt un bărbat care să poată fi condus. Nu de el, nu de altcineva. Vreau propria afacere. Vreau să-mi fac propriul drum. Iar pădurile Inverthorne sunt prea vechi și sacre ca să fie tăiate pentru lemn. Pământul e prea stâncos pentru agricultură. Erradale are potențialul de a-mi oferi propria moștenire. Când eram mic, mă plimbam întruna pe aici. Locul acesta a însemnat dintotdeauna ceva pentru mine.

Gavin crezu că sunetul pe care îl scoase ea fu unul de tristețe, însă, când o privi, îi citi în ochi aprecierea.

Pentru prima oară.

Chiar își dorise adevărul. Și îl crezuse. Și Gavin simțea că povara lui devenise mai ușoară după ce îl spusese.

— Fratele meu e un Mackenzie adevărat. Un bădăran violent și arogant. Un nemernic. Seamănă mai mult cu tatăl nostru decât ar vrea să recunoască. Eu nu sunt ca ei. Eu aș avea grijă de pământul tatălui tău. L-aș aprecia. Aș...

Dumnezeule, aproape că o implora.

— Se pare că singura noastră problemă este că și eu vreau același lucru de la Erradale.

Spuse asta cu un gest împăciuitoare, ca și cum ar fi regretat acest lucru.

— Nu mai sunt pământurile tatălui meu. Sunt ale mele.

— Nu și dacă Liam ți le ia. Sau ai uitat de contractul de închiriere?

Chipul ei se încordă.

— Ei bine, asta depinde de tine, nu-i așa? Lady Ravencroft spune că fratele tău nu ar face asta.

— Mena nu este moșierul. Este o mândră dulce, însă subestimează cruzimea soțului ei. Nu poate gândi ca Demonul Scoțian. Cum ți-am zis, dacă îmi vinzi Erradale, m-aș lupta cu Liam pentru el, dacă ar vrea să și-l însușească, și aș câștiga.

— De unde știi că eu n-aș câștiga?

Focul albastru i se reaprinse în ochi, iar Gavin abia atunci își dădu seama că îi lipsise.

— Îl subestimezi pe fratele meu.

— Poate *tu* mă subestimezi *pe mine*.

Se întoarse, își ridică brațul, ținti și lovi fiecare țintă în parte.

Era o situație neașteptat de erotică.

— Poate ai dreptate, spuse el, distras. Știi ce, frumușico, eu am vânat toată viața mea. Majoritatea timpului cu puști și săgeți, deci trebuie să recunosc că nu sunt chiar cel mai priceput cu pistolul.

Privirea pe care ea i-o aruncă era cunoscătoare și vicleană, însă tânăra ridică din umeri și îi dădu al doilea pistol.

— Arată-mi!

Provocarea încinse aerul rece.

Gavin luă pistolul, își puse piciorul stâng în spate, ochi și lovi două dintre cele patru ținte principale.

Ea îl observă două secunde, după care spuse:

— Bărbatul care te-a învățat să tragi era mic de

statură, nu-i așa?

Replica ei îl amuză, în mare parte pentru că avea dreptate.

— Da, fătuco, era un spaniol mic. De unde ai știut?

— Pentru că ți-ai înclinat încheietura înspre interior la un unghi de cincisprezece grade, lucru pe care îl fac și eu pentru a reduce reculul pistolului. Își înfășură degetele lungi și elegante în jurul încheieturii lui și o întoarse, până când pistolul stătea vertical. La cât de mare ești, aş crede că ești destul de puternic cât să îți ții încheietura neclintită.

— Nu mă gândeam că ai observat.

Îi aruncă un zâmbet și se împotrivi impulsului de a se re poziționa.

— Nu te fâstâci. E doar adevărul dur.

Așa era. Și, cu cât îl atingea mai mult, cu atât mai *dur* devenea.

— De asemenea, continuă ea, ținta e mai clară dacă stai cu fața către ea.

Se duse în spatele lui și își puse mâinile pe șoldurile lui, dându-i un imbold să stea față în față cu țintele.

El își lipi buzele, oprindu-și un geamăt.

— Fătuco, sunt o țintă mare, mă întorc pe o parte ca să mă fac mai mic în caz că trage cineva spre mine.

— Trage cineva spre tine acum?

Își luă mâinile de pe șoldurile lui și păși lângă el.

— Nu, dar am învățat să îmi țin garda sus în preajma ta.

La naiba, de ce refuza să zâmbească? Crezuse că avea să moară de bătrânețe până să o vadă roșind, dar uite-o acolo, roz ca un apus de toamnă, însă tot refuza să zâmbească.

— Ei bine, pistolul meu e la tine, așa că am încredere că o să te porți ca un gentleman.

Mare greșală.

— Mai arată-mi o dată cum să stau. Așa? întrebă el, cu inocență.

Direcția era în mod voit groaznică, și ținea picioarele apropiate. Brațul îndoit la un unghi rușinos.

— Nu te pricepi la asta. În sfârșit apăruse fantoma unui zâmbet. Ea îi corectă poziția din nou, de data asta din față. Își puse gheata între ale lui. Depărtează-ți picioarele, îi ordonă. Și îndoaie-ți genunchii puțin.

Gura lui Gavin se uscă dintr-odată și el înghiți în sec.

— Frumușico, în general, eu dau genul acesta de comenzi.

Ea pufni, însă sunetul deloc potrivit unei domnișoare fu destul de apropiat de un râs, așa că el se hotărî că îl putea considera așa.

— Tocmai când începusem să cred că nu ești chiar așa un porc pe cât crezusem.

El scoase un sunet de amuzament, de dragul ei, în timp ce ea se dădu la o parte și făcu semn către ținte. El se concentrează, respiră adânc și apăsă pe trăgaci de alte patru ori. Trei dintre cele patru ținte îi marcară triumful.

Ar fi lovit-o și pe a patra dacă ea nu s-ar fi aplecat să-și ia bandana, îmbrăcată fiind cu acei pantaloni afurisiți.

Gura lui uscată se umezi. Ea se întoarse, îl surprinse privind-o și îl lovi pe braț cu bandana prăfuită.

— Vorbești toate prostiile astea despre cum vrei să te separi de moștenirea pătată a clanului Mackenzie...

— Nu sunt prostii.

— Atunci, de ce insiști să fii un huligan? îl provocă ea. Am auzit despre scandalurile tale de budoar și despre șicanele tale cu mult înainte să ajung în Ținuturile înalte. Ai faima unui bărbat infam.

Gavin se hotărî că, acum, că se consolidase o oarecare încredere între ei, avea să mai dea o șansă sincerității.

— Eu privesc lucrurile așa... îmi ajustez așteptările pentru a avea o viață satisfăcută.

— Cum vine asta?

Ea întinse mâna către pistol, însă el îi prinse palma într-a lui.

— Dacă întind mâna după o băutură, un pistol sau o femeie căreia să i-o trag, mâna mea o să fie mereu plină, așteptările îndeplinite și viața fericită. Dar ce crezi că se

întâmplă când întind mâna după mai mult? După onoare. Justiție. Adevăr. Înțelegere sau dragoste...

Ea nu se gândi decât o fracțiune de secundă, examinându-și degetele mici acoperite de ale lui.

— Mereu o să ai mâna întinsă.

— Și mereu goală.

El deschise palma ei și puse mânerul pistolului în ea. Ea se întoarse, însă nu înainte ca el să îi observe tristețea de pe față. Își dori să umple golul. *Al lui. Al ei.* Gavin se întinse după ea, o trase spre el și își lipi obrazul de părul ei.

— Mă bucur că am căzut la pace, frumușico...

— Doar pentru că nu suntem în război nu înseamnă că am căzut la pace.

În timp ce spuse asta, scoase un oftat care ar fi putut fi format din eternități și se relaxă la pieptul lui.

— Dacă îmi vinzi Erradale, nu o să-ți încalci jurământul. Nu o să mai fiu un Mackenzie. Îți jur! Poate poți rămâne aici și...

Corpul ei făcu o mișcare ce trimitea cu gândul la tușit. Își acoperi gura cu mâinile, ca și cum ar fi încercat să oprească un plânset.

— M-am săturat de promisiuni goale făcute de bărbați fermecători, spuse ea printre degete.

Se smulse din brațele lui și alergă către casă, mâinile ei împiedicând lucrul care încerca să-i scape de pe buze. Gavin tresări când ușa se trânti în fața lui, și zăvorul fu tras. O durere stranie și străină se cuibări în goliciunea brațelor lui. Deci asta era. Cineva îi frânsese inima, iar ea își lingea rănilor în mlaștinile părăsite din Erradale.

Se sui pe cal și o luă spre sud, spre Inverthorne, sperând să ajungă înaintea furtunii care venea dinspre vest.

Fătuca asta îl considera fermecător și chipeș. O căldură i se cuibări în piept, în locul în care nu ar fi trebuit să fie.

Măcar cu asta putea să lucreze. Pentru că Dumnezeu îi era martor, și el simțea la fel în privința ei.

Capitolul 10

„Cinci săptămâni”.

Flăcările limitate de piatra rece o fascinau pe Samantha, transformând-o într-o caricatură a ei înseși. Certurile dintre Locryn și Calybrid deveniseră ca un cântec de leagăn pentru ea în perioada scurtă în care fusese la Erradale, un semn sigur că ziua de muncă se terminase și putea începe odihna. Însă, în acea seară, observă cadența muzicală a certei lor specifice Ținuturilor înalte.

În urmă cu aproape cinci săptămâni, se urcase în acel tren, în Wyoming. În urmă cu cinci săptămâni, o întâlnise pe Alison Ross.

În urmă cu cinci săptămâni, își omorâse soțul.

În acea dimineață, el se mișcase între picioarele ei. În acea după-amiază, ea îl împușcase între ochi.

Trăise o viață întreagă în mai puțin de o lună. Orice vis pe care îl avusese în legătură cu Oregon era mort, la fel ca Bennett. Unde erau rămășițele lui? se întrebă. Oare Bradley fusese obligat să ardă sau să îngroape doi frați în acea zi? Sau Boyd supraviețuise? Încă nu știa sigur ce se întâmplase în acel tren. Cine începuse să tragă ori câți oameni fuseseră omorâți sau răniți.

Alison îl numise masacru în scrisoare.

Dumnezeule! Ce făcuseră? Câte vieți inocente fuseseră curmate din cauza familiei ei de nelegiuți?

Era mai bine să păstreze un ocean între ea și ce mai rămăsese din frații Masters.

Alison îi scrisese că viața în Erradale nu trebuia să se termine niciodată dacă Samantha nu-și dorea asta.

Ceva la acel pământ o chema. Vântul cânta peste mlaștini, în timp ce în deșert urla. Dealurile șopteau cuvinte antice și poetice, în timp ce zgomotele din vestul american păreau să fie mereu un fel de avertisment. Zăngănitul șarpelui mocasin. Scârțâitul unui șoricar. Lătratul coioșilor sau țipătul unui râs. În Scoția, soarele devenea un vizitator

cald, bine-venit și ocazional, nu un dușman neobosit. Aerul avea iz de buruieni și apă de mare, nu de praf și industrie. Și apa curgea curată din izvoare cu nume păgâne.

Îi plăcea acolo. Dacă ar fi putut să rămână. Dacă... ar fi știut ce să facă.

Pentru Samantha, viitorul devenise o nesiguranță învăluită în ceață, ceva care abia conta și care putea chiar să nu vină. Devenise incapabilă să vadă dincolo de ziua de mâine. Deoarece, în ziua următoare, se trezea, se îmbrăca, strângea vitele, avea grijă de fermă, gătea ce aduceau Callum și Locryn... Și, dacă avea noroc, făcea același lucru și în ziua următoare.

Însă acum, viitorul conta.

„Cinci săptămâni”.

În urmă cu cinci săptămâni, luase o viață. În aceeași zi în care salvase una.

— O să termini biscuitul acela, fătuco?

Locryn se uită la biscuitul pe care-l ținea în mână și nu putu să-și ascundă amărăciunea când degetele ei îngrijorate începuseră să îl fărâmițeze în poală.

— Ce?

Tânăra clipi, încercând să-și revină din reverie.

— Suntem dispuși să trecem cu vederea faptul că ai devorat porția de prepeliță a lui Callum, pentru că mai mult ca sigur acesta a luat cina la Inverthorne, cu tatăl lui, spuse scoțianul, ca și cum ar fi atins limitele generozității. Dar faptul că ești la al patrulea biscuit, în timp ce eu și Cal am mâncat doar unul, și dacă ai impresia că o să îl împart pe ultimul cu capra asta, ai înnebunit.

— Ah, eu...

După ce se uită la biscuitul din mâini, i-l dădu lui Locryn, care îl luă ca un hoț care pusese mâna pe bijuteriile Coroanei. Încercă să-și aducă aminte când îi luase. Chiar devorase trei biscuiți?

— Ești supărată pe noi, Sam? Întrebă Calybrid.

— Îmi pare rău dacă am fost tăcută, spuse ea. Mă tem că am multe lucruri de...

— Doar că ai folosit tot untul, se plânse el. Și nu-mi

dau seama de ce ai face asta - poate doar dacă ai avea o stare tipic feminină și plină de ură.

Stare feminină... era un mod de a pune problema.

— Da, chiar și după ce ți-am adus brânză din Rua Reidh, încuviință Locryn.

— Pe care ai mâncat-o la prânz fără să o împărți, bombăni Calybrid.

Locryn ridică dintr-o sprânceană.

— Apetitul tău îl întrece pe al vitelor, fătuco, se minună el. Ai la fel de multe stomacuri ca ele? Pentru că nu știu unde intră toți biscuiții ăia.

Samantha își odihni fruntea pe mână, întrebându-se dacă era posibil să moară din cauza epuizării. Trebuia să le spună. Nu totul, bineînțeles, pentru că existența ei se baza pe minciuni. Cel puțin în acel moment.

Dar nu avea să-și mai poată ascunde sarcina prea mult timp.

Ciudat, se gândi, că era mai bine ca ei s-o considere o ușuratică decât o mincinoasă.

— Trebuie să fac o mărturisire, începu ea.

— Atunci, găsește un preot, spuse Calybrid în timp ce se ridică și se îndreaptă spre ușă. Sau cel puțin așteaptă până când scurg codul.

Frigul lunii noiembrie dădu buzna în cameră în momentul în care Calybrid deschise ușa.

— O să fie cea mai friguroasă noapte de până acum. Tremură. S-a oprit ploaia, însă picăturile de pe iarbă s-au transformat în gheață.

— Simți miros de fum? întrebă Locryn în timp ce-și mișca nasul ca un câine care amușina.

— Am folosit mai multă turbă decât de obicei, răspunse ea.

Deși era greu de detectat un alt miros decât aroma de cedru proaspăt care o învăluia în acel moment.

La fel cum o învăluise și Thorne cu corpul lui.

Ar trebui să-i ducă înapoi pelerina. Dar asta însemna să-l vadă din nou. În plus, era mult mai călduroasă și mai bine făcută decât cea din lână și decât haina pe care o

adusese ea din America. Nu avea puterea, greutatea și căldura care o învăluiseră când el o îmbrățișase, dar era o alternativă minunată.

Un zgomot îi răsună în oase, trezindu-i fiecare nerv.

Privirea înfricoșată a lui Locryn se întâlnește cu a ea.

— Aia a fost...?

— O împușcătură, spuse ea. Și nu departe.

— Braconieri? speculă Locryn.

Samantha se duse să-și ia pistolul, care atârna de coamele capului unui cerb ce fusese pus de Ross aproape de șemineu.

O altă împușcătură se auzi, de data asta mai aproape, urmată de un țipăt sfâșietor.

— Calybrid!

Samantha fu șocată, prea speriată și uimită ca să observe că bătrânul Locryn o întrecuse în cursa spre ușă, având propria pușcă în mână.

Samantha se încălță și își verifică pistolul, testându-i greutatea familiară în mână. Își ridică privirea la timp ca să îl oprească pe Locryn să iasă pe ușă ca un taur enervat.

Lâna puloverului său îi zgârie palma, care era deja umedă de la teamă, când îl trase de mână.

— Nu știm cine este acolo, câți sunt sau de unde au venit cu precizie împușcăturile.

— Calybrid e acolo, spuse Locryn. Asta e tot ce trebuie să știi.

— Așteaptă!

Un sunet din spatele lor transformă groaza Samanthei în durere. Un zgomot specific, precum o rafală de vânt care străbătea o furtună.

Scriitorii descriu deseori zgomotul făcut de un foc mare ca fiind un răget, descriere pe care nu o înțelesese până în acel moment. Se întoarse la timp cât să vadă flăcările alergând pe un drum invizibil, către fereastra înaltă ce dădea spre pajiștea din spate ce ducea spre mare.

Focul nu se mișca așa. Nu fără intervenție.

Fumul începuse deja să ajungă la tavan, revărsându-se din holul care ducea către camerele goale ale conacului.

Samantha se lăsa în jos și îl trase pe Locryn după ea, însă ce văzu în flăcări nu îi lăsa timp să gândească.

Scânteii.

Scânteile însemnau praf de pușcă. Dacă atacatorii ei folosiseră asta ca să grăbească focul, atunci era posibil să fi pus praf de pușcă și sub fereastră sau chiar în casă.

O explozie însemna moarte sigură. Avea șanse mai mari de supraviețuire dacă s-ar confrunta cu un pușcaș în întuneric.

— Du-te, ordonă ea. Îl împinse pe Locryn în noapte și sări după el, îndreptându-se spre grajduri. Deși nu voia asta, era mai ușor să se ascundă în spatele turmei care se afla între ea și grupul de case în paragină aflate de cealaltă parte a proprietății.

Focuri mici îi înconjurau casa și păreau să apară peste tot, împiedicând-o să vadă dincolo de fum și flăcări. Samantha se lăsa cât de jos putu, ținându-și capul plecat și corpul pitit în umbră. Deși cămașa ei de noapte era albă și subțire, pelerina închisă la culoare și greoaie a lui Thorne o ajută să evadeze. Ghetetele pe care nu avusese timp să le închidă o încetineau, însă iarba care îi scârțâia sub picioare și frigul care îi luase cu asalt plămânii o împiedicau să le abandoneze.

În grabă, se împiedică de ceva cald, ceva care scoase un sunet ușor de recunoscut și bine-venit de indignare.

— Calybrid!

Răsuflă ușurată.

— Nenorocitul m-a lovit într-o parte, mormăi acesta. M-a pus la pământ.

— Poți să mergi? Trebuie să ne mișcăm.

Locryn apărui din spatele ei și se aplecă spre Calybrid. Cu o mișcare șocant de grațioasă, își puse brațul cărnos sub corpul întins și îl ridică pe bărbat pe umeri.

Calybrid scoase un sunet de durere, la care Locryn spuse:

— Dacă nu te potolești cu prostiile, o să te las într-un șanț.

O explozie zgudui liniștea ireală a întunericului, și

lemnul se crăpă în urma Samanthei, spintecându-i o gambă.

Locryn continuă să înainteze în fața ei, părul alb al lui Calybrid mișcându-se la fiecare pas. Era bine. Pușcașul își ratase ținta și își dăduse de gol poziția.

Sunetul se auzise din spatele lor, din zona în care fumul și flăcările mâncaseră jumătate din conac.

Samantha se lăsă pe burtă și ochi, sperând să îi ajute pe bărbații în vârstă să câștige timp pentru a se ascunde. Acolo. Umbra unui bărbat se grăbi către casă. Samantha ținti către următorul loc la care avea să ajungă dacă își păstra traiectoria și trebui să aștepte doar o clipă până când îi putu vedea silueta.

Apăsă pe trăgaci. Bărbatul căzu. Trase din nou spre pământ, pentru siguranță.

Se uită în direcția în care o luaseră Locryn și Calybrid, însă nu îi văzu. Scoțienii isteți se îndreptau probabil către marginea întunecată a copacilor, dincolo de care puteau trece prin Loch Gorm, în drum spre Rua Reidh.

Focurile fuseseră aprinse înspre Inverthorne, așa că orice încercare de a scăpa în acea direcție era nebunie curată, deoarece ar fi devenit ținte sigure pentru orice pușcaș decent.

Oare atacatorii veniseră din Inverthorne? Oare contele să săturase de insolența ei și se hotărâse să revendice Erradale transformându-l în cenușă, odată cu ea?

Stomacul i se întoarse pe dos la acel gând, reamintindu-i care erau mizele.

Unde erau vitele ei? Nu mai erau la adăpost. De asemenea, focul pe care îl văzuse că se întindea către fereastra din spate venea din direcția Rua Reidh, ceea ce însemna că erau înconjurați.

Cea mai bună șansă a ei era să ajungă în colțul conacului și să alerge prin iarba înaltă către acaretul construit pe un mic deal. Era un loc bun de unde să își poată înfrunta dușmanii.

Samantha se ridică și încercă să fugă.

După care căzu pe pământul înghețat. Gamba ei. În

momentul în care se lăsă pe ea, o fulgeră o durere de nedescris.

Îi venea să țipe, dar știa că asta ar atrage pe oricine se afla în întuneric.

Un mic trosnet se auzi peste șocul provocat de durere, și se uită în sus, unde văzu cum flăcările acaparau acoperișul. Deci nu puseseră ulei și praf de pușcă doar cât să provoace o explozie, ci destul cât să devoreze întreaga casă în câteva minute.

Trebuia să se ridice. Să se miște.

Strânse din dinți și își apăsă limba de cerul gurii ca să nu scoată niciun sunet. Se forță să se ridice. Își trase piciorul rănit după ea și se sprijini de partea laterală a casei pentru a-și susține greutatea, în timp ce înainta îngrozitor de încet. Cum era posibil ca așchiile să treacă prin pelerina groasă a lui Thorne?

O umbră apăru de după colț. Era un bărbat. Înalt, lat și aproape de ea – atât cât îi permitea țeava armei.

— Mâinile sus, altfel...

Samantha împinse țeava la o parte la timp pentru ca împușcătura să o asurzească și îl împușcă de aproape, astfel că pălăria lui de cowboy îi zbură de pe cap.

Un alt foc se cățăără pe singura clădire destul de înaltă cât să rivalizeze cu modestul conac Erradale.

Grajdurile.

Fumul atârna greoi în aerul rece, astfel încât Samantha înainta cu greu spre clădirea ce luase foc.

Ușile grajdului se deschiseră, și Locryn ieși de acolo cu trei cai și cu calul pe care Callum îl pusese acolo pentru a-l apăra de frig.

Samantha încercă să-l strige, dar fumul îi invadă gâtul, provocându-i o tuse spasmodică. Cu o voință apărută din senin, ajunse la Locryn tocmai când acesta reuși să-l ridice pe Calybrid pe spatele poneiului.

Doi dintre cai scăpară, îndreptându-se spre vârful Gresham, țipetele lor de panică sunând ca un plânset sinistru în timpul nopții.

Calul lui Callum se foia lângă al lui Locryn, dorind să

pună o distanță cât mai mare între el și flăcări, dar rămase acolo, ca și cum ar fi ascultat de Mac Tíre chiar și în absența lui.

— Poți să călărești, fătuco?

Samantha încuviință. Deși caii de la Erradale rămâneau de obicei cu căpăstru, Callum nu avea obiceiul să îi pună căpăstru sau șa calului său, așa că Samantha trebui să folosească coama animalului pentru a se sui pe el.

Cu ultima rezervă de energie, se aplecă și se ținu strâns de cal, incapabilă să-și folosească piciorul pentru a-și păstra echilibrul.

Locryn se sui în spatele lui Calybrid și își îndreptă calul către Inverthorne.

Samantha își lăsa calul să îl urmeze, știind cu siguranță că Lord Thorne, oricât de manipulator ar fi fost, nu avusese nimic de-a face cu dezastrul pe care ei îl lăsau acum în urmă.

Știa asta pentru că scoțienii nu purtau pălării de cowboy.

Capitolul 11

„Văd cine ești”. Cuvintele lui Alison Ross încă aveau ecou în Gavin.

Nu trebuia ca asta să fie replica lui? Nu el era vânătorul viclean cu un zid capricios de care nimeni nu reușise să treacă?

Nimeni cu excepția fetei cu care stătuse mai puțin decât cu oricine altcineva și care totuși reușise să-l facă să dezvăluie mai multe despre el decât și-ar fi dorit.

Cei patru pereți de piatră ai camerei lui din Inverthorne deveniseră o cușcă, iar el era leul care se plimba prin ea. Tapițeria îi acoperea îndrăgita închisoare, și patul său era un studiu despre neliniștea descurajată.

Alison se dusesese la Ravencroft, la Liam, și vorbise cu marchiza Mena. Dumnezeu știa că acea femeie, oricât de

bune îi erau intențiile, aprecia cauzele pierdute.

Uită-te doar cu cine se căsătorise!

Iar fratele lui îndrăgostit o urma pe voluptuoasa țărăncuță britanică precum un cățeluș. „Da, Mena a mea, îmi place să-ți sărut buzele când le văd zâmbind”.

Era destul cât să i se facă silă.

Dacă Mena și Liam cădeau de acord, atunci Lady Ravencroft avea să-și contacteze prietena și cumnata, pe Farah Blackwell. Farah avea să se asigure că Dorin Blackwell, fratele vitreg și un bastard pentru Gavin, cunoscut și ca Inimă Neagră din Ben More, urma să fie de acord cu ei.

Astfel, magistrații aveau să fie împotriva lui. Nemernicul care voia să-i fure pământul lui Alison Ross.

Oare aveau să țină cont de faptul că îi oferea de două ori cât merita? Nu. Pentru că adevărul era că, dacă prezenta documentul pe care îl avea Băncii Magistraților și Erradale ajungea la Liam, atunci acesta cel mai probabil i l-ar fi dat înapoi fetei, drept compensație pentru iadul pe care îl dezlănțuise tatăl lor asupra familiei ei.

Bun moment ca Demonul Scoțian să devină altruist și să se căiască. Exact când îi putea lua lui Gavin singurul lucru care l-ar fi putut face fericit. Singurul pe care îl voia.

Din nou.

Respiră frustrat în timp ce își încleștă pumnii și degetele pe biroul de lângă oglindă.

Nu lovea lucruri. Așa se purta tatăl lui când se confrunta cu obstacole. La fel făcea și Liam.

El uneltea. Își folosea mintea, puterea, intelectul și înfățișarea pentru a obține ce voia.

Gavin se uită la propria reflexie. Trăsăturile lui, care erau combinația perfectă dintre strămoșii sălbatici ai tatălui său și cei nobili ai mamei, îi ajutaseră mereu, mai puțin atunci.

Oare se înșelase în legătură cu Alison Ross? Oare văzuse altceva în ochii ei, nu dorință? Poate o oglindire a propriei dorințe... Cum rămânea însă cu sărutul? Nu își imaginase răspunsul ei. Agresivitatea acestuia.

Pasiunea.

Îi dăduse foc, iar flăcările încă nu se stinseseră. Și, după aceea, ajunseseră la... ei bine, dacă nu la pace, măcar la un soi de armistițiu. Apoi o ținuse în brațe pentru o clipă și...

Ea îl lăsase.

Încercă să nu se gândească de câte ori folosisese manipularea și abilitățile lui pentru a seduce și a obține ceva. În acel moment cu Alison existaseră mai multă onestitate și intimitate decât existaseră între el și toate amantele sale. Ceva înflorise între ei. O nouă înțelegere, un soi de șoaptă imprecisă către o reconciliere.

De ce fugise de el? Dacă ea, de fapt, nu simțise asta? „Imposibil”.

O bătaie ușoară la ușa îi întrerupse visarea, și se grăbi să vadă cine era.

— Mamă, ești bine? Întrebă el îngrijorat.

Eleanor Mackenzie, marchiza matroană de la Ravenscroft, trăise peste cinci decenii, și frumusețea ei încă nu fusese distrusă de trecerea timpului. Părul său, odată auriu, cădea acum în bucle argintii în jurul unei fețe la fel de întinse ca a unei păpuși de porțelan. Poate doar ridurile de lângă gură i se adânciseră și pielea de sub bărbie nu mai era la fel de fermă ca în trecut. Când mergea, nu scotea niciun sunet. Când vorbea, vocea ei conținea scuze eterne și un tremur de nevroză.

Chiar și după atâta timp.

— Unde e Alice?

Gavin îi luă mâinile între ale lui și îi căută îngrijitoarea pe hol.

Ochi verzi, identici cu cei pe care tocmai îi studiaseră în oglindă, priveau în direcția lui, însă nu se concentrau la ceva anume.

Pentru că nu puteau.

— Îmi pare rău că te deranjez din somn, fiule, însă Alice s-a dus deja la culcare și nu am crezut că poate face ceva în privința asta.

— Ce s-a întâmplat? Gavin își trecu brațul peste

umerii ei și o îndreptă către un scaun tapițat cu catifea albastră, de lângă șemineu.

— Nu, du-mă la fereastră, spuse ea, dacă poți.

Gavin o duse în acea direcție, în timp ce ea explică:

— Am deschis fereastra, pentru că focul îmi încălzise camera prea mult, și mi s-a părut că aud niște ecouri groaznice. Un foc de armă, poate. M-am temut de braconieri sau chiar de ceva mai rău. Poate ar trebui să-l chemăm pe domnul Monahan să verifice.

Când spuse domnul Monahan, nu se referi la Callum, ci la tatăl lui, care era grăjdarul lor, Eammon.

Gavin deschise fereastra și se încordă când simți frigul înțepător. Ascultă în întuneric și nu-i plăcu deloc tăcerea terifiantă care îl întâmpină.

— Vântul din nord aduce fum, îl simți și tu, fiule?

Gavin nu avea nevoie de simțurile dezvoltate ale mamei lui, intensificate de lipsa vederii, ca să simtă mirosul de foc adus de vânt.

— Da.

Privi cercetător către nord și către vest, însă lipsa lunii făcea întunericul absolut. De foarte puține ori își imaginase Gavin că putea înțelege starea mamei lui, însă seara aceasta era una dintre ele.

Ceva nu era în regulă. Fumul nu era provocat de cărbuni sau de turbă, era ceva straniu și deloc firesc.

Dacă focul venea dinspre nord și vest, asta însemna că...

O bătaie puternică deschise ușa, căci rămăsese descurătată.

Callum intră valvârtej, cu ochii mari și tras la față, urmat de tatăl lui, o versiune mai bătrână a sa, cu o barbă mai mică și un corp mai lat.

Mama lui scânci și se prinse de Gavin, fiind sensibilă la sunete puternice.

— Focuri de armă în nord, spuse Callum.

Atent să nu își strângă prea tare mama, Gavin întrebă:

— Simți și miros de praf de pușcă?

— Da, dar ar fi nevoie de două butoaie folosite în armată ca să producă destul fum cât să ajungă așa departe...

Mâna lui Eammon căzu pe umărul fiului său, oprindu-i cuvintele.

— Să ne ierți intruziunea, milady, spuse el blând, accentul lui fiind mereu melodic. Nu vrem să te deranjăm. Nu ne-am dat seama că erai aici cu fiul tău.

— Domnul Monahan!

Mâna tremurândă a lui Eleanor se ridică pentru a-și trage gulerul halatului mai aproape de cămașa de noapte.

— Tocmai venisem să îl avertizez... Mi s-a părut că am auzit...

Nu își găsea cuvintele, așa cum i se întâmpla des în prezența bărbatilor.

— Aveai dreptate, milady, chiar auziseși. Eammon Monahan o lăudă, ca și cum ar fi avut o realizare genială. Dar nu te teme, focurile sunt prea departe ca să reprezinte vreun pericol pentru pământurile Inverthorne. Deși vor trece probabil de Gresham Loch.

Îl privi sugestiv pe Gavin.

Acesta simți dintr-odată o apăsare în piept și abia reuși să întrebe:

— Erradale?

— Posibil, spuse Callum.

„Alison”.

Oricât de mult îi plăcea să se joace cu pistolul, nici măcar fătuca nu exersa la acea oră din noapte.

— Caii sunt pregătiți, spuse Callum repede.

— Mamă, lasă-mă să te duc înapoi în camera ta. Gavin încercă să nu-și arate nerăbdarea prin voce, luptându-se cu ea ca și cum ar fi fost un dușman neașteptat în timp ce își ajuta mama să înainteze.

Pentru pădurea și casele de turbă din Erradale, un foc ar fi fost un dezastru instantaneu. Și cine ar trage cu pușca într-o seară așa friguroasă? Nimănui nu i-ar plăcea să fie acum afară, la fel cum nu i-ar plăcea să fie prins sub pojghița de gheață de pe lac.

— Voi, tinerii, puteți să mergeți de aici, să plecați după micuța domnișoară Ross, spuse Eammon. Dacă doamna îmi permite, o pot însoți eu înapoi în cameră, și o să mă asigur că e în siguranță.

Callum și Gavin îl priviră cu ochi mari pe Eammon. Niciodată în viața lor nu îl auziseră pe bărbatul grizonant vorbind cu atâta blândețe.

Neperturbat, acesta îi privi direct.

— S-singur?

Mâna lui Eleanor se strânse în jurul mânecii lui Gavin.

— O aduc pe Alice, se offeri Gavin.

— Nu. Femeia zâmbi politicos, așa cum exersase în trecut pentru o întâlnire cu regina. Nu, ia-o înainte, fiule. Pot să mă descurc singură. Sunt doar trei uși până acolo. Fac asta tot timpul.

Gavin își sărută mama pe frunte și fugi către ușă, Callum fiind în spatele lui, ca întotdeauna. Ajunseră la capătul holului de piatră când își dădură seama că erau cu un om mai puțin.

Gavin privi în urmă.

Eammon stătea în ușă, ținând-o deschisă. Pieptul era încordat sub vestă, ca și cum bătrânul nu și-ar fi dat voie să respire. Pumnul era încleștat cu povara abținerii în timp ce o privea pe mama lui Gavin găsindu-și drumul spre camera ei.

Gavin își luă pușca și îi aruncă lui Callum arcul și tolba cu săgeți, și amândoi își luară pumnalele și topoarele cu promptitudinea scoțienilor care vânaseră împreună mai bine de un sfert de secol.

Copitele lui Demetrius făceau zgomot peste pietrele podului Inverthorne. Cum auzi că pământul devine mai moale, Gavin o luă imediat către nord. Ritmul pe care îl imprimă era de-a dreptul nechibzuit pentru o noapte fără lună.

Callum se gândise să ia un felinar, însă, cum Demetrius era o creatură sensibilă, păru să înțeleagă graba aproape disperată a lui Gavin. Calul începu să galopeze, galopul lui mâncând un drum care devenise o fundă de

cerneală greu de distins în întuneric.

Gavin își ținu capul plecat și privirea fixă, obligându-se să expire în cadența numelui ei.

„Alison”.

Abia o cunoștea pe acea femeie. La naiba, nici măcar nu putea spune că ținea prea mult la ea. Era doar ceva mai bună ca o zână prevestitoare de moarte.

Și totuși, groaza îi zvâcnea prin vene cu o intensitate de care nu se crezuse capabil. Ce putea să fi fost în neregulă la Erradale? Din câte știa, Calybrid și Locryn nu aveau dușmani, iar clanurile Ross și Mackenzie făcuseră pace de generații întregi.

Asta cu excepția lui Hamish Mackenzie și a lui James Ross. Tatăl lui și al ei.

Poate că oamenii din Rua Reidh provocaseră problemele. Anul nu fusese tocmai bun, și unii dintre ei merseseră la Liam în căutare de muncă în câmpurile de orz, ca să ajute cu recolta și să poată face față iernii. Poate se apucaseră de vânat ilegal, iar degetul doritor să apese pe trăgaci al fătucii și aparenta neîncredere în străini ar fi putut da naștere unei altercații.

La fel cum vechiul conac Erradale ar fi fost ținta perfectă pentru un incendiator care căuta răzbunare.

Gavin tresări când un fior de îngrijorare îl străbătu din cauza mărții ascunse sub propria casă. Deși Inverthorne era un castel din piatră, acum se afla la propriu pe un butoi cu praf de pușcă.

Tare mult îl ajutase înțelegerea pe care o făcuse cu Corbul. Acum, avea propria avere impresionantă, și tot i se întorcea în mod constant spatele.

Pe parcursul a aproape doi kilometri, Gavin reuși să se convingă că senzația de disperare pe care o simțea în stomac era pentru Erradale, nu pentru moștenitoare. Așa cum chiar ea spusese, într-un mod deloc elegant, dacă i se întâmpla ei ceva, nimeni nu mai stătea între el și îndeplinirea tuturor dorințelor lui.

Pământul avea să rămână acolo, chiar dacă clădirile dispăreau. Turma, formată din sute de vite, încă nu fusese

strânsă în întregime, și orice pierderi provocate de vânători puteau fi refăcute într-o primăvară sau două. Așa că de ce risca să-și rupă gâtul ca să ajungă cât mai repede la ea, la Erradale, și să o salveze în miezul nopții?

Nu era pentru că gândul că Alison, care era pe cât de dură, pe atât de mică, ar fi putut fi în pericol îl ardea în piept ca și cum ar fi înghițit un cărbune încins. Nu erau gândurile panicate și macabre care îl înjunghiau cu toată sălbăticia a o mie de țepușe...

„Părul ei cel des o să ardă primul”.

Îl înghionti pe Demetrius să meargă mai repede.

„Callum și mama au auzit focuri de pușcă. Alison Ross nu folosește puști”.

Callum strigă după el, avertizându-l să meargă mai încet. Să aibă grijă.

„Nu o să ajung la ea la timp. Nu dacă a fost împușcată”.

Nu conta. Nu ar trebui să conteze. *Ea* nu ar trebui să conteze.

Nu atât de mult.

Dar conta. *Ea conta*. Pentru că el nu era tatăl lui. Nu era fratele lui. Nu presăra violență pe drumul către moștenirea sa. Nu dădea naștere la certuri sângeroase care durau generații întregi. Nu o lăsa pe o fetiță fără tată doar ca să pună mâna pe pământul acestuia.

Și nu putea suporta ideea că ea ar fi fost rănită. Sau mai rău.

„La naiba!” Dacă fătuca asta încăpățânată ar fi rămas în America, dacă i-ar fi acceptat oferta, ar fi fost în siguranță, iar el nu ar fi știut că Alison Ross era mai mult decât un nume pe care îl scrisese la un moment dat la un transfer de fonduri.

Niciodată nu ar fi știut că o femeie poate să tragă la fel de bine ca un bărbat, poate chiar mai bine. Nu ar fi luat în calcul amuzamentul și excitația ce puteau fi provocate de înjurăturile rostite de o femeie. Nu ar fi știut că o bătlie poate fi dusă cu un sărut, iar victime precum puterea și mândria sa ar fi fost un preț mic de plătit pentru rara

senzație că trăia cu adevărat.

Gavin nu întâlnise niciodată pe cineva mai plin de vitalitate decât Alison Ross.

Și acum...

Îl înghionti pe Demetrius cu o lovitură nemiloasă. În timpul zilei, dura în jur de o oră să ajungă la Erradale. Timpul deveni o nebuloasă în vreme ce Gavin gonia prin întuneric. Era imposibil de spus dacă trecuseră doar câteva minute sau o eternitate când aproape se lovi de un călător care galopa la fel de nechibzuit, însă în direcția Inverthorne.

— Callum? Callum, tu ești? Vocea lui Locryn avea o stridență care îl făcu pe Gavin să își înghită propria inimă. Abia putea distinge conturul calului și ce păreau să fie doi călăreți. Cuvinte panicate ieșiră cu viteză din gura lui Locryn: Sam. Trebuie s-o ajuți pe Sam. Nu am reușit să o țin pe cal și nu am cu ce să o trag. A făcut baie înainte de cină. Părul încă îi era ud. Nu știu dacă din cauza frigului sau poate e rănită, dar nu vrea să se trezească. Au venit după noi. Erau doi, și, dacă nu ar fi fost Sam, ne-ar fi... Ei bine, i-a omorât pe amândoi. Este o adevărată teroare cu pistolul în mână. Iar acum, nu vrea să se trezească. Dumnezeu! Calybrid e rănit și îi ies mațele pe afară, iar doctorul este la kilometri depărtare, și a trebuit s-o las acolo...

— Cum adică nu se trezește? Întrebă Gavin. Unde e? Cum ai permis să i se întâmple una ca asta?

— Lord Thorne? Întrebă Locryn șocat.

— Mațele mele sunt exact unde trebuie să fie, tontule. Zi-le unde e Sam, spuse Calybrid.

Lumina de la felinarul lui Callum ajunse la ei, arătându-i pe cei doi bărbați în vârstă care stăteau apropiați împotriva frigului. Locryn stătea în spatele lui Calybrid, ținând o pătură cu o mână și hățurile calului cu cealaltă. Chiar și în lumina aurie, paloarea lui Calybrid era șocantă.

— Cine naiba e Sam? Întrebă Gavin. Unde e Alison?

— În America i se spune Sam, zise Callum mult prea calm pentru starea lui Gavin.

— Unde e? strigă Gavin, cu o furie criminală care

venea dintr-un loc întunecat și uitat. Locul cu numele Mackenzie. Cum ai putut s-o lași?

— Cred că e la nici jumătate de kilometru pe drum, zise Locryn, ochii lui întunecați strălucind de lacrimi. Pe lângă Brollachan Bend. Rowan e lângă ea pe stânga.

Cu un blestem sălbatic, Gavin îl înghionti pe Demetrius cu o asemenea forță, încât calul sări în față.

— Nu am putut să îi car pe amândoi, așa că am venit să caut ajutor, strigă Locryn după el. E învelită într-o pelerină groasă și...

Restul cuvintelor înghețară în aer, pierdute printre sunetul copitelor lui Demetrius și inima lui Gavin, care aveau un ritm nebunesc.

Gavin cunoștea drumul la fel de bine pe cât își cunoștea corpul. Putea număra pașii până la Brollachan Bend și dacă ar fi fost orb, ca mama lui. Știa fiecare mlaștină, fiecare pajiște. Memorase pământul ca și cum ar fi fost o parte din el.

Odată ce ajunse în acel loc, sări de pe spatele lui Demetrius înainte ca acesta să se fi oprit complet. Strigă după ea, o strigă pe Alison, pe Sam, iar tăcerea cu care i se răspundea îi rupse o parte din ce mai era uman în el.

După care auzi un foșnet în tufișuri. Zgomotul unui cal lăsat singur în întuneric.

Acolo. Acolo era, ghemuită sub un stejar bătrân și învelită într-o pelerină groasă.

Pelerina lui.

Gavin se aplecă spre ea, alunecând pe frunzele moarte înghețate. Frigul era așa tăios, că abia își mai putea simți mâinile în mănuși.

— Alison, spuse el în timp ce o luă în brațe și o zgudui când aceasta nu răspunse. Alison, trezește-te, fătuco!

Ghidat de un instinct primitiv, își deschise pelerina și își scoase mănușile, trecându-și mâinile tremurânde pe fața ei, pe gât, brațe și piept. Nimic. Nu era nicio rană.

„Oare s-a lovit la cap?” se întrebă în timp ce îi mângâie coapsele și zona de mai jos. Oare...

Un lichid îi răci palma când ajunse în zona pulpei.

Callum se apropiase cu felinarul la timp ca să lumineze ce Gavin ştia deja că avea să-i acopere mâna, oroarea sângerie însemnând că timpul se scurgea...

Sau poate era prea târziu.

Capitolul 12

Durerea îşi făcu prima loc prin întuneric, iar Samantha încercă cu disperare să se retragă în golul cald al uitării în care se aflate. Era prea frig acolo în lume. Destul de frig cât să îi îngheţe oasele. Prea frig ca să supravieţuiască. Prea înţepător. Prea singuratic.

Acum, înţelegea ce spusese Locryn şi Callum. Că era mai bine şi mai sigur într-o peşteră. Una pe care să şi-o facă singură. Unde nu trebuia să se teamă că lumea ei avea să se sfârâme în orice clipă.

Nu putea să rămână acolo, în întunericul sigur şi catifelat, în care pământul era moale ca o pană şi pereţii erau solizi, impenetrabili şi radiau o căldură ce îi amintea de pădure şi de mare. Sau de Wester Ross. De munţii scoţieni.

De noua ei casă.

De ceva – cineva? — care era în acelaşi timp alarmant şi captivant.

Samantha se luptă cu durerea care încerca să o tragă afară din peşteră. Mai întâi, când presiunea îi afectă coapsa şi un fulger lichid îi trecu prin pulpă cu o durere de nedescris. Se chinui şi plânse până când corpul ei fu ţintuit de chingi de oţel.

O perioadă, golul o copleşi din nou, până când se trezi din cauza tremurului muşchilor. Îi îngheţase până şi sufletul, iar pielea îi era înţepată de foc presărat cu o mie de ace. Şi totuşi, braţele ei rămăseseră fixe de o parte şi de alta, corpul ei lipit de o căldură greoaie.

Iniţial, o speriasse faptul că nu se putea mişca, nu putea vorbi din cauza maxilarului care nu părea în stare

decât să îi facă dinții să clănțane cu fiori involuntari.

Dar nu mai avea puterea să se zbată, și orice mișcare devenise o agonie care îi pornea din gambă și radia în susul piciorului. În cele din urmă, cedă. Frica și dorința de luptă se scurseră din ea, și se lasă învăluită de pereții duri ai peșterii. Îi lăsa să o cuprindă cu niște șoapte masculine stranii care îi aminteau de rugăciunile antice.

Un ritm blând îi vibră la ureche, ca sunetul copitelor pe pământul din Erradale. Un cântec ritmat, punctat de o briză caldă care îi gâdila firele de păr din creștet.

Ar fi trebuit să știe că nu avea să i se dea voie să stea acolo. Că întunericul nu avea să rămână pașnic, că demonii și amintirile aveau să o găsească și să o tragă înapoi, să înfrunte lumina rece a zilei.

Deoarece nu aparținea acelui loc, acelei peșteri, și nici nu merita să rămână acolo. Acolo era în siguranță. Se afla într-un loc unde nu era o mincinoasă. Nu era o criminală.

Nu era o mamă.

Cuvântul „mamă” o trase din locul în care plutise în obscuritate și o aruncă în corpul ei cu o brutalitate dureroasă. Acest loc nou îi oferă o mulțime de senzații nemiloase. Gamba stângă îi zvâcnea, în gură simțea gustul deșertului. Oasele păreau să i se fi topit și nu-și putea ridica mâinile sau picioarele la fel cum nu ar fi putut ridica o vită de o tonă.

Însă, în sfârșit, îi era cald. Era o căldură profundă, delicioasă și... ciudat de confortabilă.

Cum nu putea - sau nu voia - să se întoarcă pe pământul celor vii, se afundă în căldură, învelindu-se în mantaua care părea să o încălzească exact unde trebuia.

Dacă nu ar fi fost durerea din picior, ar fi crezut că totul fusese un coșmar. Un vis provocat de băutură pe care avea să i-l spună lui Bennett după ce se trezea. Despre jaful din tren care mersese prost și în care ea îl împușcase. Despre călătoria peste Atlantic și o bucată de pământ care ar fi fost raiul pe pământ dacă n-ar fi fost frigul ăla înțepător. Un frig despre existența căruia Samantha nu știuse până atunci. Un frig care trecea prin straturile de

haine, prin came și oase, până când îi îngheța și măduva.

Până și sufletul.

Ochii lui de culoarea cafelei aveau să facă riduri, și avea să etaleze acea jumătate de zâmbet care păruse să dispară după ce se căsătoriseră. Avea să o tachineze, așa cum făcea în trecut, spunând că o fată atât de slăbuță nu ar trebui să bea burbon înainte de culcare.

Își strânse ochii și mai tare și scânci când simți înțepătura lacrimilor care își făceau loc pe tâmpile, spre păr.

Senzația unui deget pe pielea ei, care ștergea drumul făcut de lacrimi, o liniști și o șocă. Își întoarse fața către acea senzație, gândurile ei înotând în nori nebuloși la care nu putea ajunge.

— De ce plângi, frumușico, ai dureri? Întrebarea îngrijorată străbătu distanța în ecouri vagi, ca și cum ar fi ajuns la ea de deasupra suprafeței unei băi în care rămânea scufundată. Ai nevoie de o altă doză de laudanum?

„Frumușico”. Cum de i se adresa el așa?

— M-merit durerea, spuse ea, forțând cuvintele printr-un gât făcut din șmirghel și blocat de lacrimi. L-am împușcat. L-am omorât.

Poate era mai bine dacă ochii ei nu se mai deschideau vreodată. Dacă i se alătura soțului ei în iad.

Doar că, acum, trebuia să se gândească la mai mult decât la propriile păcate.

— Nu, fătucă, nu-ți face griji pentru asta. Ai făcut ce trebuia ca să protejezi ce era al tău. Nimeni n-ar fi putut să reacționeze mai bine. O mână blândă o mângâie pe păr, cu o putere tandră, care îi deschise un gol dureros în piept. Dacă nu i-ai fi împușcat, o moarte rapidă nu ar fi fost ceva ce le-aș fi oferit.

Cine era această ființă cu o voce puternică și minunată? Poate un înger răzbunător?

— Nu înțelegi, șopti ea.

Cum ar fi putut? Nu se referea la bărbatii care dăduseră foc conacului Erradale și îl răniseră pe Calybrid. Îi omorâse pe amândoi, și ar face din nou asta. Se referea la soțul ei, la bărbatul pe care îl împușcase în urmă cu ceva

mai mult de o lună. Cum ar fi putut să îi vorbească îngerului cu voce minunată și intonație străină, dar familiară în același timp, despre deciziile stranii și teribile care o aduseseră în acel loc.

Ar trebui s-o ia de la început, cu moartea ambilor ei părinți. De la vărsat de vânt. Și ea avusese, dar se vindecase. Familia Smith, fermierii mormoni care fuseseră dați afară și continuaseră practica ilegală a poligamiei, o luaseră când era orfană, sub pretextul datoriei creștinești.

O puseseră la muncă grea încă de când avea șapte ani. Asta nu fusese însă pentru că nu era a lor. Aveau aceleași pretenții și de la cei treisprezece copii biologici ai lor, născuți de cele trei soții Smith.

Mâinile leneșe erau munca diavolului, iar mâinile însângerate îți reaminteau de divinitate și de sacrificiul Domnului.

Când Samantha împlinise șaisprezece ani, știa că călărească, să tragă cu arma, să strângă turma și să prindă și să înfierce vitele cu fierul roșu la fel de bine ca băieții Smith.

Se gândise chiar că avea să se căsătorească cu unul dintre ei, deși crescuseră ca și cum ar fi fost înrudiți. Nordul Nevadei nu era o zonă prea populată, iar ea era una dintre puținele fete, la distanță de călărit de o zi, care nu avea numele Smith.

Bennett Masters și frații lui, Boyd și Bradley, apăruseră la ferma Smith în căutare de lucru când ea împlinise șaptesprezece ani. Formau un trio de bărbați înalți, supli, musculoși, cu un comportament ireproșabil și o dantură frumoasă. Aceste calități nu erau foarte întâlnite în zonă.

„Bennett Masters ar putea fermeca și un șarpe”, le avertizase Ada Smith, a doua soție, pe fete. „Să evitați tentația”.

Samantha o ascultase pe Ada și chiar încercase să evite tentația, însă, în anul următor, când frații Masters se întorseseră la muncă, împreună cu un bărbat chel pe nume Ezekiel și niște bărbați din Mexic, Sam nu fusese imună la

sclipirea poznașă din ochii lui Bennett sau la îndrăzneala din zâmbetul lui.

Când domnul Smith îi spusese despre revelația Domnului, cum că seriosul și piosul Ezekiel avea să o ia în cabana sa, ca s-o facă a doua lui soție, ea fugise panicată și înlăcrimată în brațele lui Bennett.

El îi oferise o scăpare. Distracție. O copleșise cu toate emoțiile care nu îi fuseseră permise de când muriseră părinții ei. Afecțiune. Stabilitate. Speranța unei alte sorți. Una care nu însemna să-și rupă spatele sub soarele deșertului până când epuizarea, boala sau o rană o puneau prea devreme în coșciug.

Samantha știuse dintotdeauna că nu avea inima unui deschizător de drumuri.

Ce nu înțelesese însă era că noul ei soț și frații lui nu erau numai orfani, ci și infractori, iar următorii patru ani fuseseră o decădere înceată în infamie. Se împotrivise la început, ca un copil slăbit care înoată împotriva curentului. Încercase să îl schimbe, să îi transforme pe toți în bărbați onești. Însă, în cele din urmă, un stomac gol, frica de brutalitatea lui Boyd și speranța disperată la o viață mai bună îi copleșise scrupulele.

Asta până când o întâlnește pe Alison Ross.

Conștiința ei se obișnuise cu un soț care fura, însă nu putea accepta unul care ucidea.

Dumnezeule, cum a putut fi atât de inconștientă? De cât timp fusese oarbă? Crezuse că faptul că îl împușcase pe Bennett era cel mai groaznic lucru pe care îl făcuse vreodată. Cea mai mare tragedie căreia trebuia să îi supraviețuiască. Pata de pe conștiință cu care trebuia să trăiască, însă, pe de altă parte, crezuse că tot coșmarul se sfârșise.

Crezuse că nu aveau să o găsească acolo, într-un loc aflat la marginea neîmblânzită a lumii.

Fusese o naivă.

Acum, știa că frații Masters care mai erau în viață își folosiseră averea ca să o găsească. Că îi trimisese pe acei bărbați după ea și că, odată ce aveau să afle că nu murise,

aveau să trimită pe altcineva.

Boyd și Bradley aveau să tot trimită oameni până când ea urma să plătească pentru ce-i făcuse lui Bennett. Știa asta cu o înflăcărare stăruitoare.

— Șșștt! O șoaptă blândă o străbătu, vibră în urechea ei și prin tot corpul, făcându-i pielea de găină și înfiorând-o în mod plăcut. Nu plânge, frumușico! Sunt aici, ești în siguranță.

Oare avea să mai fie vreodată în siguranță? Cine o putea proteja de ticălosul de Boyd, cel care nu rata niciodată? Sau de Bradley cel crud, cu pumnii lui grei? Cine avea să li se împotrivească unor bărbați care masacraseră un vagon întreg de oameni inocenți?

Cine avea să... stai un pic... în al cui pat se afla?

Își deschise ochii, și lumina singuratică a unui felinar o asalta. Gemu și întoarse capul într-o parte, dându-și seama că îngerul ei nu era unul răzbunător. Nu era nici măcar celest. Nu. Trăsăturile frumoase ce tronau deasupra ei nu știau nimic despre grație, sacrificiu sau pietate.

Bărbatul acesta cu siguranță căzuse din grațiile divine în urmă cu mult, mult timp. Sufletul lui era pătat cu păcat, indulgență și o obrăznicie pe care nu o regreta.

Dumnezeule, dar cât de chipeș era! Și-l putea imagina ca un înger pierdut, poate, cu aripi lungi și puternice.

Fără halou însă. Clar fără.

„Thorne”, îi șopti memoria. Era Thorne. Sau... un spin¹... Oare asta o împungea în spate chiar acum? Nu... era prea bont, prea fierbinte.

— Bine ai revenit, frumușico!

Samantha clipi rapid, împotriva devastării copleșitoare dezlănțuite în ea de acel zâmbet, încercând să-și recapete cunoștința. Totul era atât de neclar. Era ca și cum pământul ar fi luat-o la fugă pe orbită și ea nu-l putea prinde din urmă. Limba îi era greoaie și inutilă. Își mișcă degetele, doar ca să fie sigură că îi erau în continuare atașate de mâini.

¹ În limba engleză, în original, joc de cuvinte între numele Thorne și cuvântul *thorn*, care înseamnă „spin, ghimpe”, (n.red.)

— Un-unde sunt?

Din nou, acel zâmbet. O fermeca și o enerva în același timp.

— Ești în patul meu din Inverthorne, fătuco. Un loc dorit cu ardoare de o mulțime de femei.

„Inverthorne Keep”. Certitudinea îi străbătu conștiința, și începu să își dea seama cu oroare ce era, de fapt, fiecare revelație.

Podeaua moale ca o pană din peștera ei fusese salteaua contelui de Thorne. Pereții duri și calzi erau, de fapt, mușchii lui, lucrați în lunile lungi în care avusese grijă de câmpurile de orz ale fratelui său.

Ea stătea pe partea stângă, iar Thorne își lipise corpul de al ei din spate.

Dumnezeule! Nu fusese *deloc* în siguranță. De fapt, în afară de ghearele lui Boyd Masters, nu se putea gândi la un loc mai periculos pentru ea decât *acel* pat, alături de *acei* scoțian.

Întinse mâna instinctiv după pistol, însă nu-și găsi decât șoldul gol.

Acel lucru fu îndeajuns, ca un fulger de înțelepciune să străbată haosul provocat de ce-i dăduseră. Dar nu dură. Mușchii ei rămâneau greoi, ca o haină de lână aruncată într-un lac. Apăsători, greoi și înceți.

Fire de păr o mângâiau pe spate de fiecare dată când el respira. Liniile clar definite ale abdomenului său îi atingeau spinarea.

Chestia care se lipea de ea în spate, cu mișcări fierbinți și insistente, nu era, de fapt, un ghimpe, dar o putea înțepa la fel de ușor.

Îi putea provoca o rană mult mai periculoasă.

Își dădu seama că, sub păturile grele, el era la fel de gol ca ea.

El se rezemă într-un cot și îi zâmbi cu îngăduință. Brațul lui, care fusese înfășurat în jurul mijlocului ei, era legat de degetele delicate care îi șterseseră lacrimile din ochii panicați.

— Nu-ți face griji, frumușico, o alină el, deși ceva

periculos străluci în spatele grijii din ochii lui verzi. Nu ai de ce să te temi de mine. Deși, te avertizez, nu pleci din patul ăsta până când nu-mi spui secretele tale periculoase, începând cu cine e pe urmele tale și de ce au ars Erradale din temelii.

Capitolul 13

Uneori, Gavin se culca cu cineva, oricine, și îi provoca plăcere până la leșin numai pentru a avea de cine să se lipească noaptea. Era ceva ce nu recunoscuse și nici nu exprimase. La sfârșitul serii, alegea o femeie oarecare. Nu conta cum arăta sau ce trăsături avea, nu alegea neapărat o femeie pe care să vrea să o invite din nou sau de care să se atașeze.

Pentru că nu voia ca ele să îi ghicească motivele. Nu voia să fie cunoscut drept cine era cu adevărat. Un băiat care-și petrecuse prea multe nopți ascuns într-un dulap sau ghemuit în trunchiul gol al stejarului antic de lângă Bryneloch Bog, pe care el și Callum îl revendicaseră drept domeniul lor.

În acele nopți, își țesea ura cu atenție. Își acoperea vânătăile, loviturile și durerea cu balsamul gândirii la rece. Asta până când aproape uită cum era să simți.

Ce însemna să trăiești.

Abia când o întâlnise pe Colleen, când era aproape matur, își dăduse seama ce îl putea menține uman. Necesitatea primară și instinctivă a contactului fizic. A plăcerii sau a durerii. Era un paliativ și un viciu. Când gândurile i-o luau razna, când furia creștea, când mintea voia să se deconecteze de corp și să se piardă în golul vast care se căsca în el, numai atingerea altei persoane îl putea ancora în realitate. Se întindea după cineva în timpul nopții, oricine ar fi fost, și oferea plăcere, singura lui intenție fiind să ascundă nevoia infinită din el.

Asta îl transformase într-o legendă, această ficțiune

care nu avea nimic de-a face cu intenția lui inițială. Femeile pe care le avusese crezuseră că apetitul lui era mai degrabă erotic, nu emoțional.

Iar el le lăsase să creadă asta.

Pentru că viața îl învățase că, cu puține excepții, odată ce o persoană îți descoperă adevărata dorință, e în natura ei să îți refuze acel lucru. Asta nu însemna însă că dădea vina pe cineva. Puterea era o treabă ametoitoare, și dacă cineva avea degetele încleștate în jurul celor mai mari ambiții ale cuiva însemna că deținea acea persoană.

Trup și suflet.

Nu avea să permită nimănui să aibă genul acela de putere asupra lui.

Nu din nou.

Acum, când stătea lipit de adversară sa, fu uimit să descopere că motivele lui deviaseră cumva. Diferența evidentă era că tânăra nu era iubita sau partenera lui.

De fapt, nici măcar nu îi ocupa patul de bunăvoie.

Corpul subțire și fragil lipit de al lui nu oferea nimic, și totuși dădea ce alții nu puteau, în ciuda eforturilor.

El îi spunea distragere a atenției, dar, de fapt, era altceva. Ceva care semăna cu țelul. Ceva asemănător mulțumirii. Ușurare. Pace.

Dar... nu avea cum să se întâmple așa ceva, nu? Nu cu Alison Ross. Fătuca asta era oricum, dar nu pașnică. Era haosul în persoană. De când apăruse în viața lui, fusese în cel mai bun caz o perturbare. Mai degrabă, o bătaie de cap. Un obstacol.

Unul de care începea să îi placă să se tot lovească.

Verbal. Iar acum, și fizic.

Se gândi să o urască. De fapt, inițial, chiar asta făcuse, pentru simplul motiv că din cauza ei nu putea avea Erradale. Acum, motivația lui pentru ură devenise mult mai puternică. Nu era vorba că nu mai voia Erradale. Dimpotrivă, își dorea pământul ăla mai mult ca oricând. Însă acum, dorea altceva.

Pe altcineva.

Iar această dorință complica lucrurile. Îi dădea peste

cap intențiile, îl făcea să-și analizeze propriile nevoi. Să pună sub semnul întrebării tot ce știa despre el însuși. De exemplu, de ce ar trebui să fie mai afectat de faptul că fusese la un pas de a-și pierde *obstacolul*, pe Alison Ross, decât obiectul *dorinței*, Erradale?

Chiar ea spusese că moartea ei avea să îndepărteze ultimul lucru care îl împiedica să revendice Erradale, și era adevărat.

Însă, în momentul în care crezuse că o pierduse, în momentul când încercase să o trezească fără succes, toate gândurile legate de Erradale dispăruseră ca fufioarele de abur înaintea apariției soarelui.

Tot ce conta era că ea supraviețuise. Pentru că, fără ea, Erradale ar fi gol, ca patul lui.

Ca inima lui.

Când se uită în ochii lui Alison, care aveau culoarea cerului de vară și erau neliniștiți și neclari din cauza siropului pe care i-l dăduse Eammon, golul nesfârșit din el păru să dispară.

Ea era trează, și, în ciuda tuturor lucrurilor, acest lucru părea un miracol.

Glonțul care îi atinsese gamba îi rănise doar carnea. Callum o pansase pe marginea drumului, în timp ce Gavin improvizase o atelă sub genunchi, care rezistase pe tot parcursul călătoriei frenetice înapoi la Inverthorne.

Frigul fusese cel care aproape o doborâse, iar Gavin o încălzise folosind cea mai veche și mai eficientă metodă pe care o știa. Căldura corpului. Îi luase doar câteva secunde să cântărească toate opțiunile, în timp ce o ținea în brațe, și Eammon îi steriliza și îi cosea piciorul.

Ar fi durat mult prea mult să pregătească o baie fierbinte, iar rănila proaspete nu reacționau bine în apă caldă. Nu voia să-și asume riscul unei infecții.

Așa că ignorase protestele lui Callum și privirea neîncrezătoare a lui Eammon și o cărase pe scări spre tumul Inverthorne. Îi dăduse repede jos pelerina și cămașa de noapte. După ce făcuse asta, se dezbrăcase și el și se băgase în pat.

Ușurarea era un cuvânt prea puțin sugestiv pentru sentimentul care îl copleșise odată ce ea începuse să tremure și să se zbată. După ceea ce păruse o eternitate, rămăsese fără putere și, în loc să se lupte cu îmbrățișarea lui, se relaxase în ea. Din instinct, corpul ei gol se apropiase de al lui, căutând căldura pe care acesta i-o oferea.

Ceea ce ridica, din lipsa unui cuvânt mai bun, o altă dilemă.

Gavin fusese mereu un mincinos priceput, însă niciodată nu reușise să se păcălească pe el însuși. Știuse că o dorea pe Alison Ross de ceva timp. Însă abia acum, când era lângă el în pat, moale, maleabilă și goală, își dădu seama cât de disperată devenise nevoia lui carnală pentru ea.

O voia lângă el. Sub el. Deasupra lui.

O voia în patul lui, în brațele lui... pentru mai mult decât o noapte.

Nu trebuia decât să găsească un mod ca să o convingă să rămână.

Nu era ca și cum s-ar fi simțit recunoscător că ea fusese atacată și în pericol, însă niciodată nu fusese genul care să rateze o ocazie.

Îi șterse lacrimile cu degetul. Se gândi că era dificil să-și păstreze cumpătul când acestea curgeau din ochii ei în mici râuri de durere. În loc să le sărute, așa cum fusese primul lui instinct, capitulă în fața altui simț, determinat de confuzia și de frica pe care le citi pe fața ei.

Era expresia unei vulpi prinse într-o capcană pentru iepuri.

O privi cum bâjbâia în jur după născociri care erau mai puțin accesibile în mintea ei din cauza tincturii cu opiu și a epuizării.

Când deveni evident că nu avea să-i răspundă la întrebarea despre atacatori, schimbă tactica.

— Cum te simți, fătuco? șopti el blând, surprins de cât de mult își dorea să afle răspunsul. Te doare tare piciorul?

Fără niciun cuvânt, ea clătină din cap.

— Atunci, trebuie să știu cine te-a rănit, și trebuie să-

mi spui adevărul. Odată ce răsare soarele, nimic nu o să mă oprească să merg la Erradale și să aflu singur.

Îi urmări ochii cu pupilele dilatate care izgoneau gânduri de demult. Punea ceva la cale. Ceea ce însemna că, în continuare, considera că adevărul reprezenta o amenințare, deși îi omorâse pe acei bărbați.

— E cineva pe urmele tale? Ai fost prinsă într-o situație periculoasă în America și o parte din motivul pentru care te-ai întors la Erradale e că nu mai ești în siguranță în țara ta adoptivă.

Ea își mută privirea.

Asta era.

— De ce... ce de suntem goi? Întrebă ea, ca și cum și-ar fi împiedicat limba să formeze cuvinte. Ai făcut... am făcut...?

— Nu, spuse el, dureros de conștient de excitarea ce pulsa lipită de șoldul ei. Dar *putem*, dacă crezi că te-ar ajuta.

Ea își dădu ochii peste cap ca reacție la răspunsul lui atât de indiscret și de sincer, iar lui îi scăpă un râs care îi surprinse pe amândoi.

— Nu-ți face griji! Dacă te-aș fi răvășit, frumușico, ți-ai fi amintit cu siguranță momentul.

— Atunci, de ce...

— Hipotermie. Ai stat în frig mai mult decât ar fi trebuit. Ți-am salvat viața. Nu, nu fătuco. Își ridică mâna ca și cum ar fi întrerupt un gest de recunoștință, care evident nu urma să fie făcut. Nu trebuie să-mi mulțumești. Poți, în schimb, să-mi răspunzi la întrebare.

Ea încercă să se încrunte, însă nu reuși.

— E greu să gândesc când chestia aia e lipită de mine, bombăni, încercând să se îndepărteze de corpul lui excitat.

— Cum crezi că mă simt eu? o tachină. Merit o medalie de gentleman pentru reținerea onorabilă pe care am avut-o în fața tentației. Câți bărbați, dintre cei pe care îi cunoști, te-ar ține în brațe cât ești goală și ți-ar permite să-ți păstrezi virginitatea?

— Nu sunt virgină, spuse ea, zvârcolindu-se fără grație ca să scape de apropierea lor intimă. Iar tu nu ești un gentleman.

Confesiunea ei nu ar fi trebuit să-l șocheze. Nu ar fi trebuit nici să-i stârnească gelozia, dar o făcu.

— Da, recunosc el, reușind să țină tendința de posesie departe de tonul său. M-ai prins. Nu sunt un gentleman, dar ai putea să folosești asta în favoarea ta oricând.

O lăsa să se îndepărteze puțin, dar nu îi dădu drumul.

Nu *putu* să îi dea drumul.

Gavin recunoscă că tânăra avea dreptate și că orice conversație devenea inutilă dacă mădularul lui era lipit de pielea ei. Acea parte specifică a corpului său nu voia să descopere nimic în acea seară decât cum era să fie în ea.

Însă sufletul lui... sufletul lui nu se putea odihni decât dacă afla cine putea reprezenta o amenințare pentru supraviețuirea ei.

Cine o vâna? Căci avea să găsească prădătorul care merita transformat în pradă.

În ciuda furiei pe care o simțea, se întinse și îi dădu la o parte de pe față o şuviță din părul ei neobișnuit și minunat. Știa că era tânără, deoarece nu avea riduri care să se ramifice de la ochi sau buze, dar arăta mai degrabă ca o fetiță, nu ca o femeie, când stătea așa ghemuită.

— Ce s-a întâmplat în America?

Șopti întrebarea, în timp ce degetele îi mângâiau fața, alungând tensiunea de pe frunte. Apoi se plimbă pe tâmpilele ei, încă umede din cauza lacrimilor, făcând cercuri în jurul locului sensibil, frământând-o cu mișcări ușoare.

— Poate am cum să te ajut.

— De ce m-ai ajuta? Întrebă ea, în timp ce stătea cu ochii închiși sub mângâierile lui.

— Tu ai decis că trebuie să fim dușmani, nu eu, îi reaminti el. Chiar dacă nu sunt un gentleman, sunt scoțian, și ne protejăm între noi.

— Dar eu nu sunt scoțiană. Sunt un nimeni, se lamentă ea.

— Ba ești, frumușico, asta e în continuare casa ta, chiar dacă ai plecat.

Tânăra tăcu o clipă, în timp ce degetele lui se plimbau și îi masau fața, învățându-i trăsăturile. Nodurile din maxilar, pe care încercă să le relaxeze. Pielea cu puf de sub bărbie. Conturul pronunțat al buzelor ei pline. Cei douăzeci și patru de pistrui pe care el îi numărase pe pomeții neobișnuit de înalți.

După o vreme, începu să respire atât de ușor, încât Gavin crezuse că o adormise.

— L-am omorât pe Bennett.

Recunoașterea ei monotonă opri timpul în loc. Mâna lui Gavin îngheță, lipită de bărbia ei. Ochii ei rămaseră închiși, genele fiind răsfirate pe obraz. Niciunul nu respiră pentru ceea ce păru o eternitate.

Gavin avea o mie de întrebări, și trebui să-și muște buzele ca să le țină departe. Odată ce începeau, confesiunile călătoreau în propriul ritm.

— Eram în tren spre Cheyenne, veneam aici. Banda Masters pusese ochii pe niște obligații guvernamentale și state de plată. Ceva s-a întâmplat într-un alt vagon. Am auzit că șerifii au fost împușcați. Apoi Bennett a intrat în vagonul meu și a omorât un bărbat, după care a îndreptat arma către... Și eu... Eu l-am împușcat. L-am împușcat fix între ochi.

Lacrimi fierbinți începură să curgă din nou, iar Gavin le prinse.

— Ai făcut bine, fătuco. Poate chiar ai salvat niște vieți.

— Doar una, spuse ea oftând.

— Crezi că frații lui sunt pe urmele tale?

— Da.

— Care sunt numele lor?

— Boyd și Bradley. Bradley m-a văzut când l-am împușcat pe Bennett. Nu am crezut că mă vor găsi aici. Cumva, și-au dat seama că Alison Ross a fost în tren și a intuit unde mergea... unde mergeam. Apoi și-au folosit averea furată ca să îi trimită pe acei bărbați în Erradale.

Pentru răzbunare.

Sughiță în timp ce suspina. Mâinile și picioarele începură să-i tremure din nou, în vreme ce încerca să înăbușe sunetele de durere și de teamă din piept.

Gavin o trase aproape și fu surprins când ea îl prinse de umeri, ca și cum ar fi fost zidul ei în fața unei armate de dureri.

— Liniștește-te, frumușico, liniștește-te, îi spuse el, încercând să o consoleze pe un ton glumeț. Doar nu vrei să cred că până azi ai împușcat un singur om, nu? Căci, de fiecare dată când aproape m-ai împușcat și pe mine, eram convins că America te-a transformat într-un pușcaș însetat după sânge.

Spre deliciul lui, trucul funcționează. Ea izbucni în râs și îl împinse în umeri, în timp ce își trase nasul într-un mod pe care el îl consideră adorabil.

— Totul e din cauza ta, îl acuză ea. Dacă nu aș fi fost în trenul acela, poate nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Aș fi putut merge în Oregon, cum plănuiam. M-aș fi măritat când...

— Măritat?

Cuvântul îl lovi în piept cu toată puterea loviturii unui cal.

— Cu cine să te măriți?

Privirea ei încercă să o evite pe a lui.

— Nu asta e ideea.

El îi prinse bărbia cu blândețe, însă destul de ferm cât să o oblige să îl privească.

— Cu *cine*?

— Nu ai auzit de el.

— Pune-mă la încercare!

Ea se încruntă, ca și cum s-ar fi străduit să-și amintească.

— Cu Grant, un bancher.

— Trebuie să fiu sincer, fătuco. Mi-e greu să mi te imaginez cu un bancher.

Tunetul se strânse în ochii ei înlăcrimați.

— De ce? E un gentleman. Un bărbat care a reușit

prin forțe proprii și are averea lui. E sincer, bun și virtuos. Exact cum tu nu ești. Se ține de cuvânt și...

— A, da? o întrerupse Gavin, care nu mai voia să audă nimic despre nemernicul de Grant. Atunci, spune-mi, rogu-te, unde e acest model de onoare, să îi pot pupa cizma?

Gavin observase că tânăra nu menționase și chipeș printre virtuți.

— E în San Francisco.

— Și nu-ți scrie? Nu o să vină, având în vedere toate situațiile dificile prin care ai trecut?

Ea privi în jos.

— Circumstanțele nu permit...

— La naiba cu circumstanțele, strigă Gavin, uimindu-i pe amândoi cu ferocitatea vehemenței sale. Dacă te-ar fi iubit, nu te-ar fi lăsat să-ți înfrunți singură dușmanii. Ar fi aflat de jaf și i-ar fi vânat pe frații Masters. I-ar fi dus până la porțile iadului și i-ar fi înmânat chiar el diavolului. Apoi s-ar fi întors după tine. Ar revendica fiecare parte din tine cu mâinile și cu gura și nu te-ar mai pierde din ochi.

Ea îl privi uimită vreme de câteva minute.

— Tu... asta ai face?

— Nu, fătuco, aș merge chiar mai departe. Dacă un om s-ar atinge cu violență de cea mai dragă ființă pentru mine, i-aș rupe mâinile și picioarele cu mâinile goale și i-aș bate cu ele până ar muri. Încet. Și nici n-aș fi învinuit, pentru că asta ar fi meritat. Își strânse pumnul. Și, dacă tot suntem la subiectul ăsta, să sperăm că nu o să-l întâlnesc vreodată pe acest Grant, pentru că l-aș distruge. L-aș distruge mai întâi corpul, apoi voința și după aceea l-aș obliga să vadă cum te fac a mea, doar ca să-i arăt cum o face un bărbat.

El o privi în tăcere, ferocitatea topindu-se în neplăcere șocată. De unde venise toată acea vehemență barbară? Acest clocot de violență și furia din sânge?

Din locul acela. Căruia îi spunea Mackenzie. Cel pe care îl aruncase într-un vid și îl închisese în spatele unor seifuri formate din nonșalanță și calcule reci, pictate cu o urmă de șarm.

Dacă ar fi putut, ar fi tăiat acea bucată din el.

Nu voia să simtă așa față de ea.

Nu voia să simtă...

— Nu cred că i-am fost vreodată dragă, șopti ea, mușcându-și buza de jos pentru a opri tremurul bărbiei.

— Nici eu nu cred. Și tu n-ar trebui să-l iubești.

— Credeam că l-am iubit, dar, după tot ce s-a întâmplat, mi-am dat seama că nu era posibil. Altfel, pierderea lui m-ar fi distrus.

Copleșit de tandrețe, Gavin o privi cu respect pe femeia din patul lui. Știa câte ceva despre pierderi. Despre inimi frânte.

— Sunt din ce în ce mai convins că nu e nimic în lumea asta care să te poată distruge, frumușico.

Dintr-odată, i se arătă o cale. Una mai bună decât toate opțiunile de până atunci. Una în care ambele lui dorințe erau cuprinse în același pachet și puse în mâinile lui nerăbdătoare.

— Ești sigură că nemernicii ăștia, frații Masters, i-au trimis pe acei bărbați după tine? continuă el, inima bătându-i cu putere din cauza greutateii a ce urma să propună.

— Știu că ei sunt de vină. Nu avea cine altcineva.

— Atunci, pot să te ajut, fătuco. Pot să te protejez și, cel mai important, pot să țin Erradale în siguranță de dușmanii tăi.

— Cum? șopti ea, apoi mai ferm: De ce? De ce ai face asta?

— Pentru că, dacă suntem căsătoriți, atât tu, cât și Erradale veți fi ai mei. Iar eu lupt până la moarte ca să protejez ce e al meu.

Capitolul 14

— Să mă căsătoresc cu tine? Samantha respira greu, iar inima începuse să-i bată cu putere. Oare încă visa?

Dumnezeule, să fie așa. Ce te face să crezi că aş lua în calcul așa ceva? Nu ne suportăm!

— Așa e, frumușico, dar, pentru ce am eu în minte, nu e nevoie de asta.

— Fii serios! E posibil să fie cea mai proastă idee pe care a zis-o cineva cu voce tare.

— Fătucó, nu îți cer să îți placă de mine, ci doar să te căsătorești cu mine.

— E o nenorocită de glumă crudă? icni ea.

— Vrei să-mi spui că nu există căsătorie de conveniență de unde vii tu?

— Conveniență? Presupun că, dacă priveai căsătoria ca pe un interes, ai fi făcut-o o dată sau de două ori până acum.

El râse, sunetul bogat provocând explozia obișnuită de fluturi în stomacul ei.

— Știi ce-mi place la tine, frumușico?

— Chiar aş vrea să nu-mi mai spui...

— Spui exact ce vrei să spui. Nu-ți pasă de ceea ce cred eu. Ești o femeie sinceră, care nu se teme de propriile abilități. În plus, ești mai deșteaptă decât majoritatea, lucru pe care nu l-aș fi ghicit imediat, mi-e rușine să recunosc asta.

Un fior neașteptat de plăcere la auzul complimentului o lăsa fără cuvinte. O femeie sinceră? Dumnezeule, cât de mult se înșela. Se întreba dacă el își dădea seama cât de mult greșise în privința ei... Nu era nici sinceră, nici deșteaptă, deși și-ar fi dorit să fie ambele. În acel moment, nici nu era capabilă de prea multe, din moment ce piciorul ei era rănit.

De asemenea, ca să îi anuleze cu totul complimentul, începuse să-și dea seama că îi păsa de ce credea el...

Nu că ar ă recunoscut asta. Cu atât mai puțin în fața lui.

— Ca să păstrezi Erradale, trebuie să rămâi pe pământ, fătucó. Și mi se pare că întoarcerea ta în America iese din calcul, având în vedere că acolo sunt acești frați Masters.

— Se pare că nu sunt în siguranță nici aici.

— Ai fi în siguranță la Inverthorne. Tonul lui de glumă dispăru și expresia îi deveni solemnă. Ca soție a mea, ai fi contesă. Pereții de la Inverthorne au rezistat asediilor și bătăliilor. Cu siguranță, pot ține la distanță niște jefuitori americani de trenuri.

— Jefuitori de trenuri?

Poate dezgustul lui sincer pentru acel cuvânt sau pentru absurditatea frazei o făcu pe Samantha să râdă, chiar dacă încerca să găsească motive ca să îl refuze.

Cel puțin motive pe care să le poată repeta cu voce tare.

Nu era cu adevărat Alison Ross. Erradale nu era al ei. Nu putea trăda dorințele lui Alison, după ce aceasta îi oferise adăpost. În urmă cu puțin peste o lună, era soția lui Bennett Masters.

Era însărcinată cu copilul unui ucigaș.

— Nu pot să mă căsătoresc cu un Mackenzie, spuse ea. Am făcut un jurământ.

— Gândește-te la asta, frumușico: dacă te căsătorești cu mine, practic nu ai preda Erradale unui Mackenzie, pentru că, tehnic, nu o să mai fiu unul pentru mult timp. Sau asta tot trebuie să-ți repet.

Trebuia să recunoască că ideea nu părea chiar rea.

— În plus, toată lupta asta pentru sânge e prea shakespeariană pentru mine, dacă vrei să știi adevărul. Eu nu sunt un Montague, și tu nu ești o Capulet. Nu suntem decât victimele circumstanțelor în care ne-am născut. Unirea familiilor noastre ar face mai mult bine decât rău. Nu ar rezolva o dată pentru totdeauna problema dintre părinții noștri?

„O să lupt până la moarte ca să apăr ce e al meu”.

Propunerea lui răsuna în mintea ei.

Mâna Samanthei se duse spre abdomenul ei, care era în continuare plat și lucrat de ani întregi de muncă.

Cinci săptămâni, aproape șase, de când se urcase în acel tren. De când se culcase ultima oară cu soțul ei.

Și îi întârziase aproape trei săptămâni.

Dacă... dacă recunoștea totul? Dacă îi spunea că nu era Alison Ross, ci Samantha Masters, și că, cel mai probabil, purta copilul soțului ei decedat? Ah, și că faptul că își împușcase soțul între ochi era motivul pentru care acel loc era liber în prezent...

Oare și atunci ar vrea să o protejeze?

Cel mai probabil, nu.

Oare următorii oameni trimiși de Boyd și Bradley ar fi impresionați că era posibil să poarte în pânțele nepotul sau nepoata familiei Masters și ar cruța-o?

Nicio șansă.

— Căsătoriile cu beneficii reciproce au fost puțin mai bune decât contractele pentru pământ, spuse contele de Thorne, cu o logică enervantă pentru cineva care era atât de dezgolit. Gândește-te, fătuco! Eu nu o să am liniște până nu obțin ce vreau, așa că poți să cedezi și să ne scutești de un efort. Nu văd ce altă opțiune ai avea. Cum casa ți-a fost arsă din temelii, cireada e împrăștiată, proprietatea e plină de dușmani și urmează să te prezinți în fața Băncii Magistraților...

Samantha completă singura spațiile libere. Banii și hârtiile ce revendicau Erradale și pe care i le trimisese Alison fuseseră transformate în cenușă. Avea un picior pe care nu-l putea folosi o lună, cel puțin, motiv pentru care se simțea destul de neajutorată.

În plus, urma să aibă un copil fără tată.

Dumnezeule, doar nu lua în calcul propunerea lui deloc romantică, nu? Oare cât îi dăduseră din tinctura cu opiu?

— O să fiu un soț foarte bun, oarecum fidel, fătuco, jură în timp ce îi aruncă cel mai fermecător zâmbet.

— Oarecum fidel?

— Așa cum am stabilit, nu sunt un sfânt, și nici tu nu ești, după cum singură ai recunoscut. Nu văd niciun motiv pentru care un mariaj între noi să fie o sentință la închisoare.

— Vrei să spui că nu te aștepți la fidelitate? dori ea să clarifice.

— Presupun că nu, spuse el relaxat, după care se încruntă. Dar poate ar trebui să nu ne luăm amânți până când rezolvăm cu obligațiile familiale. O să avem nevoie de un moștenitor St. James, altfel atât Inverthorne, cât și Erradale riscă să ajungă la nepotul meu, Andrew, după moartea mea. Cum e fiul lui Liam, Erradale ar ajunge direct în mâinile unui moșier Mackenzie, iar acesta nu este scopul nostru.

„Asta nu ar trebui să fie o problemă”, se gândi Samantha, strângându-și degetele care i se odihneau pe abdomen într-un pumn.

— Deci, fătuco, ce ai zice să lăsăm neînțelegerile la o parte și să rescriem sfârșitul de la *Romeo și Julieta*?

— Tu cu siguranță nu ești un Romeo îndrăgostit, care să îmi promită luna.

— Așa e, iar tu nu ești o Julietă feciorelnică. În plus, mi se pare că luna are destule găuri în ea, iar tu ai folosi-o doar pentru tras la țintă.

Zâmbetul pe care i-l adresa cerea un răspuns imediat de la ea.

— Pur și simplu, *nu* mă pot imagina contesă, râse ea.

— Nici eu, frumușico, și asta o să fie probabil parte din distracție.

Când ochii îi străluceau în acel fel, și buzele i se curbau, făcând să apară gropița, Samanthei i se păru foarte tânăr și devastator de chipeș.

Cum ar fi putut să gândească? Nu era drept.

— Ce trebuie să facă o contesă? se întrebă ea cu voce tare.

— Ce vrea, atât timp cât crește următoarea generație de nobili, îi răspunse el cu o nonșalanță, care o făcu să se încrunte.

— Nu e posibil. O soție nu îi aparține soțului ei? Nu trebuie să-l asculte? De unde ar avea bani să facă ce vrea dacă tot ce are se duce la el? Nu cred că Anglia și America sunt prea diferite din punctul acesta de vedere.

— Ei bine, nu sunt, recunosc el. Dar, în căsătoriile dintre nobili, practica este ca femeile să aibă o alocație, de

obicei dintr-o zestre.

— Dar eu nu am zestre.

— Nu, dar eu nu sunt vreun cerșetor, și am de gând să îmi măresc averea cu ajutorul pământului Erradale, iar asta e cam același lucru, nu crezi? Frumușico, dacă te căsătorești cu mine, o să ai propria rentă. În plus, după ce îmi oferi un moștenitor, obiceiul e să ți se acorde o sumă generoasă, cu care poți face ce vrei. Să călătorești prin lume, să mergi la cumpărături, să îți închiriezi propria casă dacă nu îți place la Inverthorne. Dintr-odată, expresia lui deveni serioasă. O să ai libertate, fătuco, odată ce te achiți de datorie. Și o viață în care o să fii protejată, odată ce s-au spus jurămintele.

Samantha respira ca și cum ar fi alergat și își închise ochii, nedorind ca înfățișarea lui ireală să îi influențeze decizia. Se uitase atât de mult la el cu ochii mari și neîncredători, că detaliile feței lui o urmară în întunericul din spatele pleoapelor.

Chiar lua în calcul acea opțiune? Nu era o nebunie?

Nu numai că o lua în calcul, dar un singur lucru o împiedica să accepte.

Alison. Adevărata Alison Ross. Aceasta spusese în scrisoare că Samantha putea să stea cât voia la Erradale. Că nu avea de gând să se întoarcă. Chiar se oferise să îi vândă terenul Samanthei, după ce vitele începeau să aducă destul profit.

„Nu mai vreau să văd Erradale niciodată. Fă ce vrei cu el”. Acestea fuseseră cuvintele ei.

„Atât timp cât nu ajunge în mâinile unui Mackenzie”.

Mai multe scenarii dansau în spatele cuvintelor care îi treceau prin minte, la fel de clar ca și cum Alison i le-ar fi șoptit în ureche. Dacă Samantha ar fi avut banii pe care i-i dăduse Alison, s-ar fi gândit să fugă. Lumea era mare, și trebuia să existe un loc în care Boyd și Bradley nu puteau să ajungă la ea, nu?

Sau, pentru că era o femeie din America prea înaltă și prea slabă, ar fi ieșit în evidență ca o buruiană pe un câmp cu flori oriunde ar fi încercat să se ascundă?

Nu mai conta acum. Bani nu mai erau.

Nu mai rămăsese decât cu un nume fals, un picior rănit și un copil de care să aibă grijă și pe care să îl protejeze.

Și o alegere.

O alegere înfricoșătoare care s-ar fi putut termina cu un adevărat dezastru.

Dacă se căsătorea cu Gavin, și Alison se răzgândea și se întorcea? Dacă Boyd și Bradley aflau că încă trăia și veneau chiar ei după ea? Trucul ei ar fi fost descoperit...

Oare Gavin i-ar fi dus chiar el la diavol și în acea situație, așa cum amenințase că avea să facă?

Ambele scenarii erau improbabile, dar nu imposibile. Știa câți bani aveau la dispoziție Boyd și Bradley și, deși erau destui, nu erau de-ajuns cât să le finanțeze răzbunarea mult timp. Mai ales dacă trebuiau să-i folosească pentru a scăpa de lege. Frații Masters erau criminali căutați de autorități, numele lor și desene cu chipurile lor fiind postate în porturi și stații de tren în toată țara.

Iar Alison era probabil căsătorită și fericită.

Ce ar spune tânăra și minunata Alison Ross dacă ar ști de situația în care se afla Samantha? Ce i-ar spune dacă ar ști că era însărcinată și în pericol de moarte? Dacă ar ști că Gavin nu mai voia să fie un Mackenzie? Că își ura tatăl pentru ce făcuse?

Samantha spusese multe minciuni în viața ei și făcuse o mulțime de lucruri neonorabile.

Dar chiar putea convinge un bărbat că era însărcinată cu un copil care nu era al lui, doar pentru o rentă? Pentru siguranță?

La un moment dat, ar fi spus că nu. „Niciodată”.

Însă acum, acea decizie nu era numai despre siguranță, ci și despre supraviețuire. Dacă s-ar fi întâmplat ce era mai rău, și Gavin afla de minciuna ei, putea lua banii obținuți din căsătorie și putea fugi.

Inima lui nu ar fi fost frântă dacă l-ar fi părăsit, și Gavin tot ar fi obținut ce își dorea.

Erradale.

Respirația lui fierbinte i se simțea pe tâmplă când se aplecă să îi spună la ureche:

— Să nu-mi spui că nu ești tentată de oferta mea. Că nu ești tentată de *mine*. Îi opri cuvintele punând un deget lung și agil pe buzele ei. Sărutul pe care l-am împărtășit ne-a demonstrat compatibilitatea. Cel puțin aici, în pat. O să mă concentrez la datoriile mele de soț. Nu o să te las să dormi până când nu implori și nu ești moleșită de plăcere. O să te umplu atât de des, că o să rămâi însărcinată într-o săptămână. O să...

— Bine, spuse ea, doar ca să oprească torentul de cuvinte care provocau haos în ea și îi făceau coapsele să se încordeze, lucru care îi făcea piciorul rănit să pulseze. O să mă căsătoresc cu tine, dar vreau banii în avans.

— S-a rezolvat, spuse el fără urmă de ezitare, ochii lui strălucind de un triumf aproape răuvoitor.

— De asemenea, continuă ea, vreau să facem nunta cât mai repede posibil, dacă ți-e indiferent. Și mâine, dacă se poate.

Un zâmbet diavolesc se întinse pe buzele făcute pentru păcat.

— Dacă știam că joaca în pat o să te convingă, aș fi început negocierile cu asta.

— Nu asta a... Eu nu... Nu! Am vrut doar să nu mai vorbești.

Situația ei delicată - nu dorința - o făcuse să grăbească totul. Nu-i așa?

— Cum spui tu, frumușico! O să fac ce pot pentru a-ți îndeplini cerințele când vine vorba și despre numele meu, și despre corp, spuse el pe un ton ce lua în răs protestele ei.

— Nu te flata, insistă ea. Graba mea n-are nimic de-a face cu insinuările tale murdare, ci cu faptul că, dacă aș locui la Inverthorne fără să ne căsătorim, mi-aș strica reputația.

El o privi sceptic.

— Nu pari genul căreia să îi pese prea mult de

reputație, fătuco.

Avea dreptate.

— Ei bine, nu, dar ce părere ar avea mama ta.

El se încruntă.

— Ai dreptate.

— Ca să nu mai vorbesc despre Callum, Locryn și...

Calybrid.

Amintirea prietenului ei rănit o făcu să se ridice în coate, după care se simți vinovată că nu se gândise până atunci la el. Un alt defect pe care îl putea pune la picioarele bărbatului gol care încerca să o convingă să se întindă.

— Calybrid se odihnește acum, fătuco. Nu-ți face griji. Eammon este medicul animalelor, dar, în părțile astea, deseori are grijă și de noi.

Tânăra se întinse la loc în pat, luptându-se cu pleoapele devenite greoaie de la ușurare, epuizare și trepidații. Minteă parcă voia să îi alerge, însă nu putea decât să înoate prin gândurile ei întortocheate.

— Culcă-te, frumușico. Gura lui caldă o acoperi pe a ei într-un sărut remarcabil de cast, deși îl percepuse altfel. O să mă ocup eu de aranjamente. Cred că actele pot fi semnate în câteva zile.

Somnul părea să fie un rai. Piciorul începea să o doară și, uitarea o ademenea către o scăpare ușoară de la gravitatea situației. De la ce acceptase să facă.

O greutate mare se mișcă lângă ea, și Samantha deschise ochii ca să îl vadă cum se îndepărtă de ea și se așează în partea cealaltă a patului.

Priveliștea neașteptată o făcu să mărească ochii.

Gavin St. James, care era mereu cu zâmbetul pe buze, un crai notoriu și un cuceritor lipsit de scrupule, purta pe umeri și pe spate greutatea unor cicatrice incredibil de profunde. Arătau ca niște urme de lovituri de bici, întinse ca niște dâre pe mușchii spatelui. Însă nu păreau să fi fost făcute de un bici. Cel puțin, nu toate. Dungile rănilor de demult erau lungi, dar atenuate la capete. Sau cumva pieziș. Aveau formă de cataramă și de curea.

Scăpă un oftat când le văzu. Își imaginează rănilor

proaspete și deschise, pielea fiind despicată de o violență repetată. Sufocată de o compasiune atât de adâncă încât amenința să o înece, mâna Samanthei se întinse ca prin vis către el. Simți nevoia să le simți protuberanțele stranii și exacte și să îndepărteze cicatricile ofensatoare.

Cum se alesese cu ele? De la tatăl lui? Ele erau motivul pentru...

În momentul în care degetele găsiră marginea unei cicatrice aproape de coloană, încheietura îi fu prinsă într-o strânsoare dureroasă, vraja compasiunii fiind ruptă.

Uimită, se uită la Lord Thorne...

Și găsi pe altcineva.

Cineva fioros, sălbatic și violent. Ochii lui verzi o ardeau, și umerii, umerii lați și mutilați, se mișcau în ritmul respirației furioase.

Voia să-i spună să îi dea drumul, aproape la fel de mult pe cât își dorea să-și ceară scuze. Nu se gândise când întinsese mâna. Doar simțise.

Ce citi în spatele infernului verde din ochii lui o lăasă fără cuvinte. Durerea era la fel de goală ca el. Acolo sălășluia și precauția. Împreună cu o vulnerabilitate stranie, ascunsă în spatele ostilității ușor de ratat dacă nu te uitai atent.

— Nu.

Cuvântul fu spus cu o fermitate joasă, pe care o resimți în întreaga ei ființă. Nu zise altceva. Nu avea nevoie să facă asta. Samantha știa exact ce dorise să spună.

Nu atinge. Nu întreba. Nu pomeni.

Era o rană pe care nu o împărtășea, o experiență despre care nu discuta. Și ea avea câteva de genul acesta.

— Nu o s-o fac, spuse calmă, căci învățase în urmă cu mult timp că cel mai bun mod de a evita un subiect era să vorbești despre altceva. Este vreo biserică în apropiere? Nu am fost la una de când am venit aici.

— E o capelă la Ravenscroft.

Expresia lui căpătă ceva demonic, însă el îi dădu drumul.

— Tatăl meu l-a izgonit pe preot înainte să mă nasc,

dar nu avem nevoie decât de un judecător de pace ca să ne oficiem uniunea.

— Dar tu ești...

— Așa e, deși Liam va trebui să țină ceremonia, pentru că nu o pot ține eu pentru mine.

Un întuneric ce nu avea nimic sfânt îi răci căldura din ochi.

— Ești sigur că e înțelept? O să fie de acord?

— Trebuie.

Ridică din umeri, însă ea se strădui să nu-l privească.

— E responsabilitatea lui ca moșier și ca magistrat. Nu poate să refuze.

— Dar... voi nu vă înțelegeți, așa e? Până la urmă, te-ai îndepărtat de el.

— Da, nu ne înțelegem, dar asta nu o să-l împiedice pe Liam să facă ce trebuie făcut. Atâta lucru pot să spun despre fratele meu. Făcu o pauză și o privi cu atenție. Ce părere ai despre asta, fătuco? Ai fost la Ravenscroft. Ce ai învățat despre clanul Mackenzie?

Ea nu știa ce o împinse să fie sinceră. Provocarea pe care o citea în maxilarul lui încleștat sau anxietatea ascunsă în spatele anticipării întunecate din ochii lui.

— Am auzit că ai avut o aventură cu soția lui defunctă, Colleen. Observă că Gavin tresări când auzi numele. E adevărat?

— Da.

— Asta s-a întâmplat pentru că ai iubit-o? Sau pentru că îl urai pe el? Întrebarea îi scăpă înainte să o poată opri.

Cât de mult își dorise să poată face asta când întunericul din trăsăturile lui devenise absolut.

— Dacă o să ne căsătorim, trebuie să accepți că sunt trei lucruri despre care nu o să discut niciodată cu tine. Cicatricele mele, tatăl meu și Colleen Mackenzie. Ai înțeles?

— Da.

Și ea avea propriile secrete teribile. Îl putea lăsa să le aibă pe ale lui, împăcată cu gândul că sufletele lor erau pătate de păcate.

Poate că pentru niciunul din ei nu mai putea exista

iertare.

Poate meritau unul pe altul.

Capitolul 15

Gavin nu rămăsese să o țină în brațe tocmai pentru că își dorea prea mult să facă asta.

Și pentru că fătuca văzuse prea multe.

Îl uimi, în timp ce îmblânzea corpul tremurând al lui Alison, cât de vulnerabil era un om când dormea.

Cât de straniu că invitase atâtea femei în patul lui sau li se alăturase într-al lor. Asta poate pentru că nu considera că femeile reprezentau o amenințare.

Sau cel puțin nu reprezentaseră, până de curând.

După ce se îmbracă în grabă, Gavin se îndreaptă către grajduri, așteptând cu nerăbdare o altă plimbare în care să alunge ce îi ardea și-i sfârâia în sânge.

Nu fu surprins când îl găsi pe Callum acolo, îngrijindu-și calul loial, pe Rowan, care o dusesse pe Alison cât de departe putuse aceasta să meargă și nu o părăsise după ce tânăra căzuse.

— Animalul tău poate să mănânce ce vrea, orz, grâu, ovăz, spuse Gavin în timp ce Callum își privea calul. Merită tot ce e mai bun.

— Îți sunt recunoscător, spuse Mac Tíre, fără să se oprească din a țesăla blana lucioasă. O să mergi să investighezi ce s-a întâmplat la Erradale? Într-acolo te îndrepti așa devreme?

— O să merg la Erradale imediat după ce trec pe la Ravencroft, spuse Gavin. Eammon s-a culcat?

— Da, bătrânul a băut un pic după ce l-a cusut cum a putut pe Calybrid și sforăie în scaun. Ce cauți la Ravencroft cu o oră înaintea răsăritului?

— I-am spus lui Alison că o să fie bine Calybrid...

Gavin lăsa tăcerea să pună întrebarea.

— Da, o să trăiască, atât timp cât cusăturile rezistă și

nu se infectează.

— Bine.

Callum își mângâie calul și ieși din grajd, curățând praful și pățul de pe mănușile sale fără degete.

— L-am liniștit pe Demetrius, dar pot să-ți pregătesc oricare alt cal ca să mergi la Ravencroft.

— Pot să o fac eu.

Gavin întoarse spatele privirii pătrunzătoare a prietenului său ca să ia șaua și căpăstrul și să se pusă pe treabă alături de prietenul său în timp ce striaii de gri începeau să se strecoare prin ușile deschise ale grajdului.

În vreme ce pune șaua pe un cal, Gavin își aminti ceva ce uitase de mult.

— Callum, nu o știai bine pe Alison Ross când era mică?

Atitudinea impasibilă a prietenului său se schimbă pentru o clipă, prea rapid ca să poată citi ce emoție se afla în spatele ei.

— Da, o știam.

Mac Tíre era mai tăcut de obicei sau i se părea?

— Te tot plângeai că te enerva în mod constant. De fapt, veniseși la Ravencroft ca să scapi de ea, nu?

— Da.

— E așa cum ți-o amintești?

Dacă Gavin ar fi fost atent la prietenul lui, în loc să se concentreze la șaua, ar fi observat că lui Callum îi luă mai mult decât era cazul ca să răspundă.

— Femeia pe care o știi nu e în niciun fel ca Alison Ross care a părăsit Erradale în urmă cu mulți ani. Viața are felul ei de a ne transforma în străini, până și față de noi înșine.

— Da, așa e.

Gavin întrerupse momentul lung și inexplicabil de sumbru suindu-se în șaua.

— Am găsit o modalitate de a obține Erradale.

— Și cum o s-o convingi pe Sam să nu te împuște înainte?

— E simplu. Gavin își arătă dinții în ce se voia a fi un

zâmbet, dar părea prea sălbatic. Am convins-o să se căsătorească cu mine.

Cu un ghiont rapid, se îndepărtă în frigul dimineții, lăsându-și prietenul în urmă cu gura căscată de uimire. Pământul scârțâia sub copitele calului, drumul de iarnă fiind sărutat de o gheață delicată. Avea să strălucească la răsăritul soarelui, transformând Wester Ross într-un loc de basm.

Doar că el nu era Făt-Frumos. Nu era Romeo.

Iar Alison Ross cu siguranță nu era o domniță la ananghie.

Trecutul îl urmări până la Ravencroft. De câte ori făcuse acel drum în toiul nopții? De câte ori fusese chemat la ușa secretă a aripii de nord și se străduise să nu răspundă chemării?

De tot atâtea ori cedase.

În fața acelei uși, găsiseră cadavrul lui Colleen, după ce se aruncase de pe metereze în loc să fugă cu el.

Se gândi la drumul apăsător pe care îl făcuse spre Ravencroft în urmă cu un deceniu, când aflase vestea. Se gândi la toate dățile când făcuse acel drum.

De data asta însă, alte tragedii îl afectau.

Toate aveau legătură cu locul de pe spatele lui, în care încă simțea atingerea lui Alison Ross.

Nu fusese prima care îi văzuse cicatricile. Gavin nu s-ar fi putut culca cu atâtea femei fără să își expună trupul. Uneori, dacă nu voia să vorbească despre asta, lăsa lumina stinsă, își ținea cămașa pe el sau o lega la ochi pe partenera de pat. Alteori însă, inventa o poveste nebunească, una care suna credibil.

Pirații îi prinseseră pe el și pe Callum în Borneo. Fusese închis în străinătate, în timpul călătoriilor din tinerețe. Sau, preferata lui, mersese în pelerinaj la o mănăstire și încercase să găsească un leac pentru nevoia lui de sex prin autoflagelare.

Orice, dar nu adevărul.

Ah, cum își desfăceau picioarele, în timp ce degetele li se plimbau peste urmele de bici, exact înainte ca unghiile

să intre în ele.

Așa că de ce atingerea ei curioasă îi provocase o reacție așa violentă?

Poate pentru că uitase de acele urme pentru o clipă. Nu avusese control asupra poveștii și constatase că, dacă îi cerea unei femei să își împartă viața cu el, toate poveștile create de-a lungul timpului nu aveau să funcționeze prea mult.

Mai contase și ce simțise în spatele atingerii ei, ce văzuse în ochii ce îl priveau cu uimire, nu cu frică.

Ea voia să îi fie milă de el.

Avea nevoie de un motiv ca să îl considere mai bun decât era de fapt. O scuză pentru felul său îngrozitor de a fi.

Ei bine, nu avea nimic de genul ăsta. Cicatricele îi erau făcute de același om care îl împușcase și îl omorâse pe tatăl ei, și, dacă voia să se căsătorească și să se culce cu ea, era un subiect de care trebuia să se țină departe.

Pentru totdeauna.

*

Samantha făcuse câteva lucruri periculoase în viață, însă acesta era cu adevărat groaznic. Un singur pas greșit putea duce la un dezastru absolut și umilitor.

În ce naiba se băgase?

Se apropie de fereastra contelui de Thorne, schiopătând și țopăind cu oala de noapte. Cearșafurile erau înfășurate în jurul ei, și era dificil să nu se împiedice de ele și să nu împrăstie pe jos conținutul oalei. Dacă își lăsa greutatea pe picior, începea să transpire de durere. Lacrimi îi înțepau ochii, însă strânse din dinți și continuă, deoarece alternativă era de neimaginat.

Gândul că Lord Thorne, logodnicul ei, ar fi putut s-o prindă nu numai că o umilea, ci o și speria.

Dacă acesta ar fi fost scârbit de ea? Sau, și mai rău, dacă ar fi ghicit starea ei?

Dumnezeule, reușise să facă câteva farse la viața ei,

dar asta le întrecea pe toate.

Se sprijini de perete și se rugă ca nimeni să nu fie sub fereastră, își folosi coatele pentru echilibru și verifică dacă erau posibile victime dedesubt.

Ce găsi era paradisul.

Dacă nu ar fi știut adevărul, ar fi crezut că Inverthorne era un castel în nori. Într-adevăr, împletituri dense de ceață argintie și albă pluteau deasupra pădurii, în nord, și deasupra mlaștinilor, în sud, și ea putea vedea totul de la fereastră. Cerul pal și strălucitor întâlnea nuanța de albastru-închis a oceanului la orizont, spre vest, unde auzise că erau Hebridele. Insulele verzi și sălbatice erau vizibile de la Ravencroft, însă nu și de pe țărmurile Gairloch și de pe pământurile Inverthorne.

Iarna imprimase aerului un iz de gheață și ienupăr. Esența ce aducea cu camforul se amesteca acum cu frigul umed, făcând-o să-i treacă greața. Închise ochii și trase prima gură de aer pe care simțea că o ia în ani întregi.

Locul ăsta. Castelul acesta minunat din nori. Turnurile sale din piatră cenușie vegheaseră asupra ceții munților mai mult decât existase țara în care se născuse ea. Supraviețuise furtunilor venite dinspre mare, invaziilor și asediilor brutale.

Asta trebuia să conteze, nu-i așa? Poate își putea găsi un sanctuar acolo. Cum îi spusese Alison?

„Comraich”.

Ce cuvânt minunat!

Se întrebă dacă i s-ar putea potrivi și unei persoane ca ea. Nu lui Alison Ross, moștenitoarea scoțiană orfană, ci Samanthei Masters, o orfană.

Ba nu, mai rău de atât. O hoată. O mincinoasă.

O criminală.

În timp ce privea ceața, fără a clipi, Samantha își dori să fie altcineva. Nu altundeva, ca să trăiască altă viață. Ci aici. Acum. În acea cameră care aparținea celui care era probabil cel mai arogant și mai frumos bărbat creat vreodată de pământ și ceață și întărit de foc.

Dar nu ca Samantha Masters. Ci ca o persoană

elegantă, grațioasă, o lady seducătoare și cu o mulțime de... Ce cuvânt folosise Mena Mackenzie? Realizări. Dacă ar fi cineva care l-ar putea convinge pe Gavin St. James să fie mai mult decât *oarecum fidel*?

Scoase un sunet de autodispreț și se uită la oală, pregătindu-se să o golească și fiind dintr-odată profund conștientă de bătăturile de pe palmele ei strânse pe mânerul de porțelan.

Dumnezeule, când devenise atât de sentimentală și de naivă? Căsătoria cu Lord Thorne era o soluție pe termen lung foarte neașteptată. Trebuia să fie un punct final, o încercare disperată de supraviețuire. Nu știa aproape nimic despre el, decât că era un nemernic fără scrupule, un crai, un rival neobosit și un bărbat care își ținea cuvântul.

Nu-și putea explica totuși cum de știa asta. Pur și simplu, știa. Simțea asta într-un loc neafectat de dorință sau de neîncredere. Acel loc ce recunoștea veridicitatea jurământului lui de a o proteja odată ce ajungea să-i aparțină.

Blestema încet de fiecare dată când era obligată să accepte că avea nevoie de protecție în acel moment. Că acel copil al ei avea nevoie de asta. De el. Dar numai pentru moment. Până când se vindeca. Până când năștea. Până când primea prima și poate și a doua rentă.

Până când Gavin se plictisea de ea, lucru care cu siguranță avea să se întâmple.

Avea să își analizeze opțiunile.

Balamalele vechi ale ușii camerei protestară în răcoarea dimineții târzii. Cuprinsă de panică, Samantha aruncă oala cu totul pe fereastră, însă, în același timp, cearșaful i se desfăcu din jurul corpului.

— La naiba! Fir-ar!

Privi oripilată cum oala dispăru în ceață, după care se întoarse ca să îl vadă pe Gavin și să găsească un motiv bun pentru care se dăduse jos din pat și se sprijinise pe piciorul bolnav, în timp ce își rearanja, cu disperare, cearșaful.

Mai întâi, trebuia să-și dea seama cât văzuse el din...

Silueta care stătea în ușă o lăsă fără cuvinte. O

femeie. O femeie mică, delicată și frumoasă, cu păr bogat de culoarea nisipului aflat la câțiva kilometri spre est de locul în care crescuse. Locul în care deșertul Nevada se întâlnea cu frânturi de țarm.

Amestecul de auriu-închis și șuvițe albe era aranjat perfect. Femeia stătu nemișcată și dreaptă ca o păpușă de porțelan și îi lăsă Samanthei impresia unei persoane fragile. Pielea nu îi fusese atinsă de soare și, când intrase în cameră, picioarele ei nu păruseră să atingă pământul.

— E totul în regulă, domnișoară Ross?

Accentul ei era o variantă mai delicată a celui pe care îl aveau bărbații scoțieni cu care Samantha era obișnuită, însă era presărat cu o emoționantă grijă feminină.

Nu. Nu se putea gândi nici măcar la un singur lucru în toată situația asta care să se apropie măcar de ideea de bine.

Dar era vie. Supraviețuise. Era un punct bun de pornire.

— Sunt bine, mulțumesc, minți Samantha cu precauție.

— Asta mă surprinde. Nu mă pot gândi la nicio altă femeie care să fi făcut aproape singură față atacului unor răufăcători, să fi fost împușcată și după aceea să îi fost cerută în căsătorie și care să fie bine.

Nasul delicat al doamnei se mișcă un pic, iar aceasta se întoarce cu fața spre fereastră.

— Ești bolnavă, domnișoară Ross?

Două lucruri deveniră clare pentru Samantha în momentul în care femeia elegantă se întoarce către geam, dezvăluind ochii incredibili ce aveau culoarea frunzelor pătate de stejar. În primul rând, femeia era oarbă.

În al doilea rând, era mama lui Gavin St. James.

Nu semănau unul cu celălalt. Gavin era sculptat din oțel și păcat, iar această femeie era creată din șoapte diafane. Însă acei ochi. Acei ochi incredibil de verzi. Nu puteau fi confundați.

— Nu... eu...

Samantha se întoarce. Se apucă de margine și își

Încleștă dinții când simți durerea provocată de mișcare. Când putu respira din nou, închise ferestrele cu mâna pe care nu o folosea ca să-și țină cearșaful în jurul corpului. Se gândi să tragă și obloanele. Imediat însă, se simți ridicol, deoarece lumina nu conta, nu pentru vizitatoarea ei.

Din fericire, nici nuditatea ei nu conta.

— A fost curent, spuse ea, blestemând încordarea evidentă care-i învăluisese cuvintele.

Fața vizitatoarei rămase impasibilă în timp ce făcu alți trei pași și ajunse lângă un scaun, unul dintr-un aranjament cu gust făcut lângă șemineu și care ar fi putut găzdui o mică familie.

— Nu-ți face griji, draga mea. Mereu e curent în vest. De asta toate acareturile sunt pe cealaltă parte a Inverthorne, ca să fie protejate de structură și de zidurile înalte. Pe partea asta a turnului, nu sunt decât mlaștini și pajiști până la plajă. Însă asta face priveliștea mai frumoasă, nu crezi?

— Sigur.

Samantha avea impresia că doamna bătea câmpii, însă nu putea înțelege de ce o femeie așa elegantă ar fi putut fi agitată. Respiră ușurată, încrezătoare că oala putea rămâne ascunsă în mlaștini. Își începu călătoria dureroasă către pat.

— Îl căutați pe Lord Thorne? Întrebă ea printre dinții încleștați de durere. Nu știu unde s-a dus.

Dumnezeule, era ridicolă. Prinsă pe jumătate goală în camera logodnicului ei de mama dulce și oarbă a acestuia, în timp ce încerca să scape de dovada celei mai groaznice înșelăciuni.

Doamne, dacă femeia credea că erau îndrăgostiți?

— Nu am venit să-l văd pe fiul meu. Am venit să o cunosc pe femeia pe care urmează să devină soția lui.

Doamna zâmbi spre locul în care Samantha fusese în urmă cu trei pași.

— Dumnezeule! Bineînțeles. Probabil v-a zis înainte să plece. Sunt Alison Ross, însă prietenii îmi spun Sam.

Simți că ar trebui să facă ceva. O plecăciune, poate?

Nu, nu în fața unei femei oarbe. Dumnezeu! Ce era în neregulă cu ea? Probabil ar trebui să se ducă să dea mâna cu ea sau poate să o sărute, însă traversarea camerei ar fi echivalat cu traversarea Atlanticului. Piciorul urma să îi cedeze în orice clipă. Nu trebuia decât să ajungă în pat. Dintr-odată, își schimbă părerea despre laudandum. Și-ar fi dat brațul drept pentru o doză.

— Iar eu sunt Lady Eleanor Megan Mackenzie.

Lady Eleanor își plimbă mâna peste scaun, înaintă, apoi găsi următorul scaun și se ghidă către pat.

— Dar, dacă vrei, poți să-mi spui „mama”. Asta dacă mama ta nu ar avea obiecții.

Samantha își dori să o poată ajuta pe săraca femeie, însă cum mai avea puțin și cădea din picioare, prefera să ajungă în siguranță în pat.

„Mamă”. Nu mai spusese nimănui așa.

— Mama mea a murit, zise Samantha simplu, știind că era adevărul și în cazul lui Alison.

— O știam, a spus Lady Eleanor. Mi-a părut așa rău... Gavin nu mi-a spus că se gândea la o căsătorie între voi, dar sunt puține lucruri în castelul acesta pe care nu le poate auzi o femeie oarbă.

Samantha ajunse la pat și se prăbuși pe el cu un oftat care deveni repede un geamăt, în timp ce se grăbea către grindă numai cu puterea brațelor. Cearșafurile erau în dezordine, dar măcar era acoperită și îi era destul de cald, așa că nu îi mai păsa în timp ce respira greu și avea dureri. Își dorea ca femeia cea blândă să plece, însă, în același timp, nu voia să fie singură.

— Sunteți o Mackenzie, nu St. James? Întrebă ea, alegând prima întrebare din mai multe care se aflau dincolo de durere și de groază.

Samantha avu impresia că Lady Eleanor număra în vreme ce se îndrepta către pat, rochia ei argintie și diafană insinuând că era un fel de înger plutitor.

Odată ce ajunse la pat, se așează pe margine și răspunse:

— St. James este numele meu de domnișoară. Nu am

putut nega numele Mackenzie, așa cum a făcut Gavin. Până la urmă, sunt marchiza de Ravencroft. O distincție de care mă tem că nu pot scăpa.

— Îmi pare rău.

Era tot ce putea spune Samantha.

— Mă simt de parcă am câștigat acest titlu.

Lady Eleanor înlocui o expresie mohorâtă cu unul dintre zâmbetele ei politicoase.

— Ah!

Amândouă tăcură preț de o clipă deloc confortabilă.

— Nu e niciun secret de ce Gavin și-ar dori, deodată, să se căsătorească cu tine, domnișoară Ross. Provii dintr-o familie veche și respectată, și amândouă știm cu câtă disperare își dorește Erradale.

Bun, deci știa că era un mariaj din interes. Asta simplifică lucrurile.

— Întrebarea e de ce ai fi tu de acord să te căsătorești cu fiul meu. Ți-a provocat... probleme? Întrebă ea cu subînțeles. Are de-a face cu ce ai aruncat pe fereastră?

— Ei bine...

La naiba! Ce era ăsta, un soi de coșmar?

— Ești îndrăgostită de el?

Văduva continuă, salvând-o de întrebarea anterioară. Samantha nu știa ce să-i spună. Într-un final, alege adevărul, deoarece nu putea suporta atâtea minciuni deodată.

— Nu, nu îl iubesc. De fapt, abia îl plăcea. Dar avem nevoie unul de altul.

— Cred că așa e cel mai bine.

Samantha o privi șocată pe femeie, crezând că nu ar fi putut fi mai șocată nici dacă Dumnezeu ar fi coborât și i-ar fi redat în mod miraculos vederea.

— Nu mă înțelege greșit, Sam... Sper că pot să îți spun Sam, deoarece nădăjduiesc că o să fim prietene, însă fiul meu, deși este un om foarte bun, o să fie un soț groaznic dacă te aștepți la iubire, devotament și, iartă-mă, fidelitate.

— Nu mă aștept la asta, șopti Sam.

Lady Eleanor încuviință.

— Nu e vina lui, să știi. Apoi adăugă ce ar putea spune mama unui destrăbălat: Nu e vorba că îl are pe tatăl lui în el. Nu cred c-o să-ți faci vreodată rău fizic. Dar a fost... este... un băiat atât de dulce! Iar inima lui a fost frântă de prea multe ori, și acum sunt prea multe bucăți din ea de oferit.

Expresia lui Lady Eleanor era atât de dureros de sinceră, că Samantha o prinse de mână.

— Înțeleg, Lady Eleanor. Mamă... Eu și Gavin avem un aranjament, nimic mai mult. Adevărul este că, dacă mi-ar oferi inima lui, nu știu dacă aş avea ce să-i dau înapoi.

— Pentru asta îmi pare și rău, dar sunt și recunoscătoare.

Samantha nu-și amintea să fi avut vreodată o discuție atât de sinceră cu un prieten, d-apoi cu un străin. Interacțiunea era în același timp tulburătoare, minunată și neașteptat de tristă.

— Trebuie să recunosc că am fost încântată când Alice mi-a zis că avem un trăgător în familie. Prin ce tragedie ai trecut! Aș fi în stare de șoc în locul tău.

— Am avut noroc că fiul dumitale m-a găsit când a făcut-o. Samantha era fericită că Lady Eleanor nu putea vedea că se înroșise. Cine e Alice? Întrebă ea, simțindu-se incomfortabil să se știe subiectul unei discuții.

— E însoțitoarea și menajera mea. Pentru o femeie aflată în situația mea, este esențială. Reprezintă ochii mei, uneori și urechile, și a auzit o mulțime de lucruri despre tine.

— Cum ar fi? Întrebă Samantha agitată.

— Cum ar fi că ești deșteaptă, capabilă și curajoasă. Că știi să călărești și să tragi cu pistolul. Că fiul meu te consideră enervantă, dar îți spune „frumușico”.

— Ah! Samantha își duse o mână la obraji care o ardeau, dorindu-și să fi fost mai vorbăreată și mai erudită decât peștii pe care obișnuia să i-i lase Callum.

— Aș fi vrut să ne întâlnim când... Lady Eleanor închise ochii și stătu așa, ca și cum ar fi ascuns o durere

secretă. Când eram fată, eram considerată cea mai bună călăreață de la Cape Wrath la Argyll. Asta a fost însă înainte să mă căsătoresc cu moșierul Ravencroft. Ți-aș fi arătat cele mai bune drumuri de prin mlaștini pe unde să călărești și te-aș fi dus pe cel mai înalt punct al vârfului Gresham, de unde ai impresia că poți să vezi munții până la Inverness.

Deci Lady Eleanor nu fusese mereu oarbă. Samantha voia să o întrebe ce se întâmplase, dar ceva îi spuse că avea să regrete răspunsul în momentul în care avea să-l afle.

Ușa se trânti de perete, anunțând un intrus, iar Samantha tresări la fel de violent ca Lady Eleanor.

— Mereu s-a spus că femeile din Wester Ross sunt cele mai frumoase de dincolo de Tyr na Nog, și dovezile sunt chiar în fața mea, nu c-aș fi avut vreodată îndoieli.

Totți anii petrecuți de Eammon Monahan în Scoția nu îi temperaseră accentul irlandez, iar Sam era încântată de asta. Fiindcă era la fel de jovial precum fiul lui, Callum, suna enigmatic. Era evident că ridurile de la ochi fuseseră făcute de zâmbete, nu de încruntături. Spre deosebire de a lui Callum, barba lui era mai degrabă sură decât roșcată și nu se potrivea deloc cu părul lui mai închis la culoare. Era asemenea vocii lui: mare, vesel și chipeș, într-un mod abordabil.

— Frumusețea n-nu este mereu o binecuvântare, domnule Monahan.

Eleanor o prinse mai strâns de degete pe Samantha, deși își păstră expresia și vocea pasive.

Ciudat, femeia nu se bâlbâise înainte.

— Iar frumusețea nu e mereu formată din ce poate percepe ochiul, nu-i așa, milady?

Se adresă marchizei, însă îi făcu cu ochiul Samanthei, care își trase cearșaful ca să își acopere umerii goi.

Lady Eleanor tăcu, umerii i se curbară în față și ea păru, cumva, că se dezumflă. Era un mecanism de apărare. Un mod de a părea mai mică, neamenințătoare.

Eammon o privi pe femeie în tăcere pentru o clipă. Ochii lui aurii se plimbară pe silueta ei elegantă, ca și cum

ar fi citit o carte pe care nu o putea lăsa din mâini. Samantha văzu privirea tatălui lui Callum. Dorința negată. Singurătatea de nestrăpuns. Oare ce își dorea Callum, se întreabă ea. Sau pe cine? Pentru că, în cazul lui Eammon, răspunsul era destul de evident.

— Am venit să îmi verific pacienții, spuse irlandezul. Cineva a încercat să vă găurească pe toți de la Erradale, și am făcut ce am putut ca să vă cos. E o minune că l-au ratat pe Locryn, căci el ar fi fost cea mai ușoară țintă. Își mângâie apoi abdomenul pe sub vestă, o dovadă a pasiunii pentru bere și pentru dulciuri.

În ciuda durerii, Samantha râse odată cu el.

— Ar fi trebuit să-l vedeți, domnule Monahan. Pentru un bărbat atât de scund și de rotofei, se mișcă repede.

— Ei bine, disperarea te obligă să faci tot felul de lucruri de care nu te crezi capabil, spuse el, în timp ce zâmbetul Samantha se stinge.

— E-eu o să plec.

Lady Eleanor se ridică, iar doamna cea grațioasă se mișcă de parcă oasele și încheieturile ei încercau să-și aducă aminte cum s-o facă.

— Și o s-o lași pe fată cu un bărbat ciudat, fără supraveghere? o tachină Eammon, tonul lui conținând un amestec straniu de ușurare îndurerată.

— Nu se poate spune că ești un străin, domnule Monahan, spuse Lady Eleanor răbdătoare, în timp ce se ținea de perete.

— Ba sunt pentru fătuca asta. Și va trebui să îi ridic cămașa de noapte până la genunchi ca să verific cusăturile. Cred că asta e de-ajuns cât să provoace un scandal, nu? Ce ar spune fiul tău? Ba, mai mult, ce ar spune regina?

— Nu port cămașa de... Sam închise gura când privirea rugătoare a lui Eammon o întâlni pe a ei.

Eleanor ezită.

— A-aș putea să o chem pe Alice...

Trupul bărbatului se dezumflă, exact cum se întâmplase și cu Eleanor în urmă cu câteva momente.

— E în regulă, milady, spuse el pe un ton blând, ca și

cum ar fi vorbit cu o fată speriată. O aduc eu. E tocmai în bucătărie, iar asta înseamnă o mulțime de scări.

Își puse geanta jos, la piciorul patului, și se întoarse ca să plece.

— O să dureze mult? întrebă Samantha, lăsând să i se strecoare în voce mai multă durere decât era necesar. Am încercat să folosesc piciorul de dimineață, și acum simt că mi-a trecut un vâtrai încins prin el.

— O, nu! Lady Eleanor se întoarse în pat, o luă de mână și o strânse. Nu știam că ai dureri așa mari, fătuco. Domnule Monahan, Eammon, trebuie să vezi imediat ce e în neregulă. Crezi că este o infecție? Ai febră, Sam?

Samantha îi aruncă o privire conspirativă lui Eammon. Bărbatul se uita la ea cu ochii plini de scepticism, o privire pe care o văzuse și la fiul lui.

O mână blândă, de mamă, se plimbă de la încheietură, pe braț, umăr și îi găsi fruntea, verificând existența febrei.

— Nu cred, spuse Samantha. Doar că mă doare. Poți să stai și să mă ții de mână?

— Sigur, fătuco. Nu o să te las când ai dureri. Lady Eleanor îl întrebă apoi pe Eammon: Poți face ceva?

Samantha observă că Eleanor uitase să i se adreseze grăjdarului cu „domnule Monahan” de două ori deja.

— Da, spuse Eammon ușor, în timp ce Samantha încercă să-și oprească un zâmbet și își trase pătura până deasupra genunchiului, dezvăluind rana. Chiar durea, însă nu atât de tare ca atunci când căzuse pe fierul încins, când avea cincisprezece ani. De atunci, rămăsese cu un semn pe sold care îi amintea ce era durerea adevărată.

— Cum se simte Calybrid? întrebă în timp ce cu o mână blândă, cu pielea aspră, îi ținea glezna, iar cu cealaltă îi desfăcea bandajele.

— De dimineață, era treaz și îi era sete. În plus, îl tot blestema pe Locryn. Nu cred că e sfârșitul neno... Se opri la timp. Sfârșitul lui, spuse Eammon în timp ce o privi pe Eleanor, care încă o mângâia pe Samantha pe frunte.

— Mă bucur, spuse Samantha. Mi-a devenit prieten.

Scânci de durere când degetele lui Eammon testară pielea din jurul cusăturilor.

— Nu există umflături și roșeață, observă Eammon cu satisfacție. Fătuc, ăsta e un semn bun. Mai vrei niște laudandum înainte să dau din nou cu unguent?

Samantha clătină din cap.

— Cred că mi-a făcut rău de dimineață. Nu era o minciună în întregime, dar știa că acum era momentul să fie precaută. Fie că avea dureri, fie că nu.

— Da, are uneori efectul acesta. Cel mai bine e să-l eviți dacă poți, cel puțin până te obișnuiești.

Un alt cuvânt îi atrase atenția.

— Unguent?

— E făcut de mine pentru caii răniți. Îi menține activi. E miraculos.

Scoase un tub cu o substanță gelatinoasă ce arăta groaznic și avea culoarea noroiului.

— Ce e acolo?

Atât Samantha, cât și Eleanor strâmbară din nas când simțiră mirosul.

— Niște usturoi, lavandă, miere, iarbă-amară și... Se strâmbă, ca și cum ar fi dezbătut ceva. Câteva lucruri cu care nu trebuie să vă bateți capul.

— Dar...

Samantha scânci când îi puse o peliculă generoasă pe rană, după care îl privi ca și cum ar fi trădat-o, promițând răzbunare. Asta după ce o convinsese pe Eleanor să rămână.

Dinții albi îi zâmbiră de sub barbă, și umerii lui lați se ridicară, ca și cum ar fi spus că stricăciunea fusese deja făcută și că ar fi bine să accepte asta acum.

Samantha trebui să recunoască că, după șocul inițial, gamba nu îi mai pulsă la fel de tare.

— Nu-ți face griji, fătuc, rana nu e atât de adâncă pe cât credeam. Glonțul te-a zgâriat, nu a intrat. E mai degrabă o tăietură decât o gaură, iar asta înseamnă că o să se vindece mai repede și nu o să afecteze mușchiul la fel de mult.

— Ce vești bune, spuse Eleanor, în timp ce o mângâia pe mână pe Samantha.

Într-adevăr, încuviință Samantha. Faptul că era neajutorată mai avea puțin și o înnebunea. Dacă nu putea merge, nu putea fugi. Iar ceva îi spunea că avea să fie nevoită să fugă în scurt timp. Pentru că, dacă nu o prindeau din urmă minciunile ei, era posibil s-o facă frații Masters. Oricât de mult o liniștea oferta de protecție a lui Gavin, nu voia să se bazeze pe ea mai mult timp decât era cazul.

Pentru cazul în care...

Pentru cazul în care instinctele ei în privința lui se dovedeau la fel de proaste ca în cazul primului bărbat fermecător și chipeș cu care se căsătorise.

Samantha se hotărî să-și plângă de milă cu altă ocazie, deoarece încercarea lui Eammon de a o fermeca pe Lady Eleanor îi distrase atenția.

— Milady, știai că Marele Scoțian a devenit tatăl unui nou mânz?

Samantha bănuia că Eleanor își construisese cu atenție fațada calmă în timpul anilor cât fusese soția groaznicului moșier Hamish Mackenzie.

— Ce vești bune, spuse Eleanor politicoasă.

— I-au spus Fantoma Marelui Scoțian. Ce părere ai despre asta?

— Cât de isteț!

— Și chiar este deștept. Și prietenos. Cele mai moi urechi pe care le-am mângâiat vreodată, ca acele scaune de catifea pe care le-am dus în seră acum câteva luni. Cred că i-ar plăcea un măr sau niște bucățele de zahăr dacă dumneata și Alice o să vreți să treceți pe la grajduri în timpul plimbării de la ora trei.

— Nu mai am de ce să trec pe la grajduri, domnule Monahan, șopti Eleanor.

Eammon încuviință, înghițind zgomotos în timp ce mâinile lui mari și carnoase bandajau piciorul Samanthei.

— Am auzit că logodnica fiului tău călărește bărbătește.

Lady Eleanor se încruntă.

— E adevărat, Sam?

Samantha încuviință, simțindu-se ca un intrus în acea discuție.

— Chiar dacă nu e potrivit, e mai sigur, le explică ea.

— Asta așa e, încuviință Eammon. Cam oricine poate să stea așa, dacă are calul potrivit.

— Mie nu mi s-ar fi dat niciodată voie să...

Lady Eleanor se opri.

— Ei bine, acum ești o femeie pe picioarele tale, spuse Eammon blând. Poți să faci ce vrei.

— Așa e.

Eleanor se gândi o clipă la asta, în timp ce Eammon își termină treaba și își luă geanta.

— Cred că piciorul o să se vindece, tânără domniță.

— Slavă Cerului!

— O să îți las un calmant aici, dacă durerea devine insuportabilă diseară. În plus, am auzit că e cazul să te felicit. Niciodată nu am crezut că Lord Thorne va fi convins să meargă la altar.

— Nu atât convins, cât atras de contract, clarifică ea cu o privire care îl asigură pe bărbat că era mai degrabă parteneră în conspirație, decât obligată.

— Chiar și așa. Să îmi spui dacă pot face ceva. Îi strânse apoi mâna. Domnișoară Ross.

— Domnule Monahan.

Bărbatul ezită apoi, după care se hotărî.

— Milady. Înainte ca Eleanor să poată protesta, îi luă mâna într-a lui și își lipi buzele de degetele ei palide și delicate.

Aceasta oftă, dar nu se mișcă, ochii fiindu-i mari și rotunzi.

Samantha se bucură de expresia de plăcere de pe fața lui și se trezi spunând:

— Domnule Monahan, dacă Alice e jos, ați putea să o însoțiți pe soacra mea până acolo?

— Nu. Eleanor se ridică iute. Vreau să spun că nu aș putea să îi răpesc domnului Monahan timp prețios.

— Aș fi încântat. Eammon fu pe fază mai repede decât

crezuse Samantha că avea să fie după un asemenea șoc.

— Mamă, după cum a spus, sunt multe scări, și a trecut ceva timp de când am mâncat. Poate ai putea să rogi pe cineva de la bucătărie să îmi trimită ceva, ca să îmi liniștesc stomacul?

— Da, dar... aș putea aștepta...

Samantha observă că Eleanor își acoperi mâna care fusese sărutată cu cealaltă, ca și cum ar fi vrut să protejeze sărutul.

Eammon îi luă mâna delicată din nou și o puse pe brațul lui îndoit, galant ca un gentleman de viță nobilă.

— Nu ai așteptat destul?

Eleanor ezită pentru o clipă, apoi făcu primul pas ezitant în față, iar Eammon o lăasă să îl conducă.

— Mulțumesc, domnule Monahan, pentru tot, spuse Samantha.

Eammon o privi din ușă, ca și cum ar fi săvârșit un miracol.

— Eu îți mulțumesc, spuse el blând.

Samantha se așează din nou pe pernele moi ca niște nori și inspiră mirosul bărbatului căruia îi aparțineau, în timp ce asculta discuția cuplului care se depărta pe holurile din Inverthorne.

— Spune-mi, domnule Monahan, mânzul Marelui Scoțian e de un auriu-închis, ca el? Întrebă văduva, politețea copleșindu-i groaza.

— Tocmai asta e, milady. E mai mult alb decât auriu, cu excepția coamei și a cozii.

— De asta i-au zis Fantoma Marelui Scoțian?

— Da.

— Cred că îmi place numele acesta...

Vocile lor se pierdură în depărtare.

Samantha privi în jur, la camera în care legendarul conte de Thorne își ducea legiunile de amante. Era diferit față de cum crezuse că avea să fie. Nu avea mătăsuri ori catifea sau draperii lungi în culori lascive.

Camera lui era a unui vânător neobosit și masculin. Sub scaunul de lângă șemineu se afla, pe post de covor, o

blană. Mai multe tapiserii reprezentând peisaje acopereau pereții de piatră. Figurine stranii și străine, sculpturi și desene împodobeau mobila foarte simplă, dar atent lucrată. Din Africa sau poate din India? se întrebă ea.

Nu-i venea să creadă că acolo dormea Gavin St. James. Se așteptase la o cameră potrivită pentru Casanova sau pentru regele Ludovic al XIV-lea.

Inverthorne era diferit de cum își imaginase ea.

La fel ca lordul de aici.

Sigur, era un oportunist arogant. Un uneltitor fermecător. Un crai întreprinzător. Un minunat înger căzut. Dar era și un simplu bărbat. Un bărbat cu o familie care îl iubea.

Un bărbat cu inima frântă.

Capitolul 16

Samantha ar fi trebuit să știe, în momentul când se trezise în dimineața următoare și văzuse că ploua, că nunta ei avea să fie un dezastru. Nu era un semn rău să plouă în ziua nunții?

Sigur, fusese însorit când semnase actele și spusese jurămintele cu Bennett, deci teoria semnelor rele nu avea nicio bază. Poate blestemul era în ea și nu avea nimic de-a face cu vremea.

Părea mai credibilă această variantă.

După ce se trezi, fu examinată din nou de Eammon, care îi spuse că se vindeca și îi lăsă un baston, în caz că voia să încerce să meargă. Samantha se duse imediat la baie și vomită.

Descoperi că bastonul funcționa neașteptat de bine. De fapt, putuse să meargă până la tava cu micul dejun, să mănânce o bucată de pâine prăjită, să bea ceai fierbinte și să își spele dinții, înainte să cadă epuizată pe un scaun.

Cât se bucura că nu era un drum lung până la altar! Probabil nu ar fi reușit să-l parcurgă.

Nu îl văzuse pe viitorul ei soț de când acesta se întorsese în după-amiaza anterioară să îi spună că fratele lui, marchizul de Ravenscroft, avea să vină în acea seară pentru a oficia căsătoria.

Încercă să citească lângă șemineu, după care se strădui să doarmă, deoarece se simțea mai obosită decât de obicei. După câteva ore, o neliniște singuratică o făcu să se ridice. Cu o pătură pe post de șal, se duse la ușă, o deschise și se uită pe după colț. Holul era gol, așa că înaintă, în ciuda durerii din picior și a frigului din pietrele pe care pășea cu picioarele goale.

Din fericire, era o femeie obișnuită cu disconfortul.

Tumul de vest de la Inverthorne avea numai trei uși și un hol scurt, care ducea la scările ce coborau. Samantha folosi peretele ca să se sprijine în timpul coborârii și se minună de senzația din degete când atingea piatra antică. Se întrebă dacă vreunele dintre crăpături erau de pe urma războiului.

Transpirația îi umezi palmele și buza de sus până când cobori cele trei etaje. Piciorul și-l simțea ca și cum iar îi fost mușcat de câțiva scorpioni, însă priveliștea pe care o văzu când ajunse la parter o făcu să se simtă la fel de stabilă ca un copac bătrân de o sută de ani.

Gavin se vedea din profil, încadrat de o boltă a intrării principale. Era îmbrăcat în cel mai elegant și scump costum pe care îl văzuse ea vreodată și se uita insistent la ceva din fața lui, ceva ce ea nu putea vedea din locul în care era.

Răsuflă zgomotos și rămase cu gura căscată.

Acum, înțelegea ploaia, deoarece frumusețea lui era în măsură să îi facă pe îngeri să plângă. Îmbrăcat într-un costum închis la culoare, înfățișarea lui splendidă trecuse pragul de la a fi neîmblânzită la a fi de-a dreptul diabolică.

Părul lui strălucitor fusese tuns și dat cu cantitatea potrivită de pomadă. Chipul, care fusese bărbierit, dezvăluia acum cu și mai multă precizie bărbia cu gropițe.

Dacă nu s-ar fi rezemat de pietre, Sam ar fi căzut.

Gavin St. James îi făcea picioarele să i se înmoaie. La fel cum li se întâmplase legiunilor de femei dinaintea ei și

numeroaselor care aveau să-i urmeze.

Ar face bine să-și amintească asta. Să își aducă aminte că nu era dreptul ei să îl întrebe unde dormise noaptea anterioară, pentru că asta nu făcea parte din înțelegere. Dacă el îi promisese să fie oarecum fidel după ce se căsătoreau, ce însemna asta când venea vorba despre noaptea care tocmai trecuse?

Și de ce i-ar păsa ei?

Bineînțeles că nu îi păsa.

Nu îi păsa de nimic decât de siguranța ei și a copilului care creștea în ea.

Câțiva servitori îmbrăcați impecabil apărură. Majordomul veni și el dinspre holul de vest și îl salută pe lord, după care dispăru în spatele unui perete.

Samantha îl studie pentru o clipă vulnerabilă, un munte nemișcat într-o mare de energie, statornic precum armura din spatele lui.

Părea mai serios decât îl văzuse ea vreodată. Mai sinistru. Chiar crud, cu o anticipare întunecată. Sau poate neliniște? Groază? Asta era tensiunea periculoasă din umerii lui lați ce se înălțau într-atât încât îi făceau gâtul să nu se mai vadă?

Mușchii maxilarului se încordară ușor, și o venă îi pulsă la tâmplă. Gura lui, acea gură păcătoasă ce lua adesea forma unui zâmbet senzual, zvâcnea acum de parcă încerca să rețină cuvinte ce se luptau să se elibereze.

O parte stranie și feminină din ea voia să îl strige, să se ducă la el și să îi atingă fața, să îl facă să se relaxeze.

Să îi spună că totul avea să fie bine.

Ce neghioabă era! Nu din cauza impulsului, ci pentru că aproape făcu asta, însă ce o opri fu, în mod surprinzător, chiar numele lui.

Cum avea să îi zică de acum încolo? Cu siguranță nu Lord Thorne; ar prefera să moară decât să i se adreseze cu „lord”. Poate Gavin? Erau în acel stadiu? Aveau să fie după seara aceea.

După ce își consumau căsătoria.

Sunetul unui lacăt greoi ce fu aruncat la o parte o

trezi la realitate și o împiedică să leșine la gândul că avea să împartă patul cu el.

Samantha privi fascinată cum sălbaticul scoțian pe care îl cerceta se transformă sub privirea ei. Mai întâi, apăru zâmbetul, după care își aminti să își relaxeze maxilarul și umerii. Apoi își scutură mâinile cu mânușile albe, pe care ea abia acum observă că le ținuse strânse în pumni de o parte și de alta a corpului.

Fruntea i se relaxă ultima, transformându-i încruntătura în zâmbet.

Era ca un actor care urma să pășească pe scenă. Fiecare mișcare era exersată și avea înțeleș, fiecare replică era memorată pentru efect maxim.

Pentru o clipă terifiantă, Samantha se întrebă cu cine se mărita mai exact. Cu bărbatul amenințător care îi oprise mâna când o întinsese să îl mângâie pe spate? Cu cel care privea ușa cu atitudinea unui barbar care aștepta strigătul pentru vărsare de sânge?

Sau cu hedonistul fermecător care se prefăcea el a fi?

— Englezoaico! salută el cu căldură, cu zâmbetul pe buze.

Englezoaică? Samantha mai șchiopătă un pas. Cu cine vorbea?

— Dragă Thorne, îi răspunse o voce feminină aspră, care se potrivea cu a lui în ceea ce privea căldura. Ce plăcere! Știu că e mai mult o formalitate, dar nu puteam rata ziua nunții tale.

Samantha recunoscă accentul britanic cu o secundă înainte să o vadă pe Mena Mackenzie, îmbrăcată în catifea roșie ca vinul, cu ambele mâini întinse către Lord Thorne, care părea încântat.

Gavin o trase pe marchiză scandalos de aproape și își plecă ușor capul ca să o sărute pe buze.

Sunetul subit de protest scos de Samantha fu acoperit de un alt zgomot, la fel de neclar. Un mormăit, dacă nu se înșela. Lady Ravencroft își întoarse capul la timp ca să primească sărutul pe obraz. Când făcu asta, o văzu pe Samantha și se depărtă imediat de Gavin.

— Bună din nou, domnișoară Ross.

Își șterse obrazul și păru rușinată, dacă nu chiar vinovată.

— Lady Ravencroft!

Răceala din cuvintele ei o surprinse, la fel cum îi surprinse și pe ceilalți. Însă suspiciunea o împungea cu o forță surprinzătoare.

Capul lui Gavin se întoarse ca al unei bufnițe, și îi aruncă o privire atât de indescifrabilă, încât ea înghiți în sec și se împotrivi instinctului de a face un pas în spate.

— Nu ar trebui să fii aici, șuieră el printre dinți, tot farmecul prefăcut alunecând pentru o clipă periculoasă.

Samantha trebui să se prefacă neafectată de neplăcerea evidentă pe care i-o provoca lui Gavin prezența ei.

O voce întunecată și plină de sarcasm se auzi dinspre ușă:

— Thorne, dacă asta e o mostră a faimosului tău farmec, atunci ai noroc că ești chipeș.

— Liam, mi-ai spus că o să te porți frumos, îi zise Mena peste umăr bărbatului încă ascuns după perete. Se îndreptă spre Samantha în timp ce își scotea mânușile. Sunt sigură că Gavin voia să spună că nu trebuia să vadă mireasa înainte de nuntă. Nu doar că aduce ghinion, dar e și destul de imoral.

— Să o văd în ce? În cămașa de noapte a mamei mele? Nu se pune. În plus, nu e ca și cum îmi inspiră gânduri necuviincioase.

Gavin făcu un gest disprețuitor, iar zâmbetul artificial îi apăru din nou pe buze, deși o privi pe Mena, care era de partea Samanthei.

— În plus, norocul nu are de-a face cu motivul pentru care suntem azi aici, așa că am face bine să ne punem pe treabă.

„Să ne punem pe treabă”, se gândi Samantha mohorâtă. Cuvintele lui ar fi durut dacă nu i-ar fi împărtășit sentimentul. Privirea lui o bulversa. Părând a contrasta cu vorbele lui reci, fixa zona în care șalul îi dezvăluia clavicula

și câțiva nasturi deschiși. Pentru o clipă, își pierdu calmul, și ceva precum foamea îi încorda trăsăturile și pumnii.

— Dacă vrei să știi, am venit tocmai ca să caut altceva decât cămașa de noapte a mamei tale. Și-ar fi pus mâinile în șold dacă nu ar fi avut nevoie de baston. Presupun că toată garderoba mea a ars în incendiu și, dacă vrei să te măriți cu mine în timp ce port asta, în vreme ce tu ești îmbrăcat ca un dandy francez, atunci o să am nevoie...

Nu știu că el avea de gând să o ia în brațe decât când o făcu. Nici nu-și dădu seama când se întâmplă. O clipă era pe pământ, următoarea era aruncată peste bicepșii lui, ca un sac de nisip, în timp ce o urca scările.

— Pune-mă jos, îi ceru ea.

— Nu.

Dinții lui nu se separară însă când pronunțase cuvintele, iar Samantha știa, în acea parte defensivă din ea, că o femeie mai deșteaptă s-ar fi temut. Dar...

— Nu-mi spune mie că nu. Îi imită pronunția. Și, dacă tot suntem la subiectul acesta, unde îmi sunt armele?

— Taci din gură, femeie!

— Taci tu din gură!

— Ah, îmi place de ea.

Râsul moșierului îi ajunsese pe scări, însă nu îmbunătăți cu nimic starea lui Gavin.

— Nu e ca și cum ai nevoie de o rochie de mireasă adevărată, îi explică el, ca un părinte care începea să își piardă răbdarea. Cum reușise să își mențină respirația normală, deși o urcase trei etaje? Alice trebuia să vină cu una dintre rochiile mamei în dimineața asta și să facă modificările de rigoare.

— Ei bine, n-a făcut-o, spuse Samantha. De ieri, nu l-am văzut decât pe Eammon. Nici măcar pe tine nu te-am văzut, adăugă ea, fiind conștientă că suna ca o amantă care își plângea de milă. De la incendiu, n-am făcut decât o baie. Probabil încă îmi miroase părul a fum, deși nu se simte din cauza mirosului de nămol cu care Eammon mă tot dă pe picior. Și nu cer o rochie de nuntă, ci o pereche

curată de chiloți, deoarece acum nu port nimic.

Scoțianul sigur pe el făcu o pauză și o privi cu ochi atât de arzători, că ar fi putut să incendieze pietrele.

— La naiba, șopti el, folosind apoi niște cuvinte pe care ea nu le mai auzise niciodată, dar pe care le înțelegea.

Samantha se hotărî în acel moment să învețe galică. Se părea că era o limbă minunată pentru înjurături, deoarece bărbatul umplu holul turnului cu blesteme care se auzeau până în camera lui.

— Ai o aventură cu a doua doamnă Ravencroft?

Regretă cuvintele în momentul în care le pronunță, ca în multe alte cazuri, și nu numai pentru că el aproape că o scăpă a doua oară.

— Cu *Mena*? Strâmbătura din buze afișată de el îi alină mândria Samanthei, mândrie care nu ar fi trebuit să fie afectată în primul rând. Nu că ar fi trebuit să fie afectată în primul rând. Nu că ar fi trebuit să fie afectată în primul rând. Nu că ar fi trebuit să fie afectată în primul rând.

— Pentru că modul în care ai luat-o în brațe și ai încercat s-o săruți a fost departe de o manifestare de afecțiune frățească.

— Nu neapărat... Am făcut asta pentru fratele meu.

— Adică voiai doar să-l enervezi?

— În plus, nu voiam să vezi asta.

Nu era o scuză, dar se apropia de una.

Samantha nu-și putea aminti când îi mai spusese cineva că îi părea rău, iar acel lucru nu părea să se schimbe prea curând.

Nu că el i-ar fi datorat vreo scuză, își reaminti ea.

— Mie mi s-a părut enervat, dacă asta înseamnă ceva pentru tine, îl certă ea, făcându-l să zâmbească. Chiar a mârâit la tine.

Thorne se opri în mijlocul camerei mari și o privi, un zâmbet autentic topindu-i furia de pe buze. Începea să-și dea seama când era mulțumit cu adevărat, deoarece o gropiță îi apărea în obrazul stâng.

— Da, asta așa e.

Pe Samantha începea să o doară gâtul din cauza poziției, așa că îl lăsă să se odihnească pe umărul lui. Abia

apoi își dădu seama de afecțiunea pe care o putea transmite gestul.

— Gâtul meu, îi explică ea rapid.

Se întreba de ce nu o pusese jos. Se întreba de ce nu-și dorea ca el să facă asta.

Stătură așa o clipă tăcută. Mai degrabă, el stătu, și ea se ghemui în brațele lui, simțindu-se mică și în siguranță.

Era ciudat să explorezi corpul altcuiva cu altceva decât degetele.

Umărul lui, de care își lipise ea obrazul, era rotund și ferm sub materialul scump al jachetei. Bicepsii i se umflau, iar mușchii de la picioare erau încordați din cauza greutateii ei. Pieptul lui era presat ferm de ea, emanând forță.

Când îl privi, în ochii lui străluci o furtună verde feroce, care păru să o umple de tremur și de excitare.

— Dumnezeu, abia aștept să se termine ziua asta, spuse el.

Ziua asta. Ziua nunții lor.

Ceva ce aparent ura.

Când avea să fie singură, trebuia să aibă o conversație lungă cu ea însăși, să nu mai permită ca tot ce spunea el să o doară. Era *afurisitul* de Gavin St. James, cel mai faimos destrăbălat de la Caligula. Avusese mai multe prostituate franceze decât Benjamin Franklin.

Bineînțeles că nu voia să se căsătorească. Nu voia decât să semneze un contract pentru pământul care venea laolaltă cu o moștenitoare cu care se putea culca și pe care o putea abandona undeva pentru a reveni la comportamentul lui de crai.

Iar asta ei îi convenea. Serios.

Așa că, de ce naiba nu o lăsa jos?

O bătaie ușoară se auzi la ușă, și Samantha se ținu mai strâns de Gavin când acesta se întoarse.

Lady Ravencroft deschise ușa, și Samantha fu surprinsă să vadă un servitor cu un geamantan în spate.

— Sper că nu deranjez, dar, când am auzit ce s-a întâmplat ieri la Erradale, m-am gândit că ți-ai pierdut toate lucrurile în foc.

Intră în cameră, privirea ei de jad observând totul și fiind la fel de mirată ca Samantha de conținutul simplu și masculin. Samantha nu știa de ce, dar fusese încântată să observe că era prima oară când Mena Mackenzie intrase în acea cameră.

Marchiza îi făcu semn servitorului să lase bagajul jos.

— Bineînțeles că totul din garderoba mea ar arăta ca un cort pentru circ pe tine, dar soțul meu are o fată mare, Rhianna, care a moștenit înălțimea Mackenzie. Ți-am adus câteva dintre fustele și bluzele ei, dinainte să se maturizeze. Acum, nu mai e la fel de suplă ca tine, dar am câteva curele care ne vor ajuta să potrivim totul.

Din câțiva pași, Gavin o duse pe Samantha în pat și o puse delicat pe pat, după care se întoarse către marchiză.

— Ești un înger, englezoaico. Mult prea bună pentru unul ca Demonul Scoțian.

— Așa mi se tot spune. Acum, pleacă și lasă-ne pe noi, fetele, singure. O să mă asigur că mireasa ta e prezentabilă cam într-o jumătate de oră.

— O să mă întorc după ea când îmi spui, zise el și închise ușa.

Prezentabilă. Nu putea spera la mai mult. Mai ales în contrast cu frumusețea uimitoare și voluptuoasă a Menei. Marchiza îi reamintea de picturile senzaționale pe care le văzuse în sala operei din Denver, unde fusese cu Bennett. Elegantă, cu forme moi și privire seducătoare, pictată în culori vii, de la părul de un roșu intens la ochii verzi.

Până și pielea ei ca fildeșul părea că strălucește de la o lumină interioară. Oare ce crea un asemenea efect? se întreabă Samantha. Poate banii? Cremele scumpe? Fericirea? Iubirea?

— O s-o las în mâinile tale capabile.

Gavin îi luă o mână și i-o sărută.

Dumnezeule, avea să fie nevoită să suporte flirtul lui continuu cu toate femeile?

Sau doar cu cele neobișnuit de frumoase, cu sâni impresionanți.

În clipa în care rămaseră singure, Mena se așeză pe

pat lângă ea și o luă de mână.

— Am fost atât de îngrijorată de când Thorne a venit la Ravencroft ieri-dimineață. A spus că ai fost împușcată! Că Erradale a ars din temelii. Dumnezeuule, ești bine?

— Sunt bine. Glonțul mi-a atins un pic mușchiul gambei, dar am fost norocoasă.

— Slavă Cerului! Apoi Thorne ne-a anunțat că se căsătorește cu tine azi și că Liam trebuia să officieze ceremonia, altfel ar fi trebuit să aștepte aprobarea din Glasgow. Era cât pe ce să leșin. Liam a fost de acord doar din curiozitate.

— Nu e singurul, bombăni Samantha.

Mena o privi cu atenție.

— Îți imaginezi cât de surprinsă am fost, mai ales după întâlnirea noastră de acum nu foarte mult timp.

Samantha se gândi cum să continue. Nu voia să o facă pe marchiză suspicioasă, dar nici nu voia să pară că a căzut sub vraja lui Gavin, ca multe fetișcane înaintea ei.

— Multe s-au întâmplat de când am vorbit ultima oară, spuse ea cu precauție.

— Dacă e vorba despre bani sau despre un loc unde să stai, vreau să te anunț că am strâns mulți bărbați care nu doar că sunt dispuși, dar și nerăbdători să te ajute cu vitele. Voiam să te vizitez ca să îți dau vestea. De asemenea, poți oricând să vii să stai la Ravencroft până când Erradale o să fie locuibil din nou. Pe termen nedefinit, dacă vrei. Am vorbit deja cu Liam și e dispus să accepte asta.

— Ca să mă salveze de la o căsătorie cu fratele lui, vrei să zici.

— Nu am spus asta, zise Mena, privind vinovată în depărtare.

— Nici nu trebuia s-o faci.

— Doar că am văzut o mulțime de căsătorii încheiate de dragul pământului și al moștenirii care nu au mers bine deloc. Thorne e un bărbat bun, dar cu probleme. Există rupturi în această familie care...

— Știu despre Colleen, spuse Samantha cu blândețe.

La naiba, tatăl lui Gavin l-a omorât pe al meu. Situația nici că ar putea fi mai complicată.

Asta era o minciună. Lucrurile se puteau înrăutăți mult mai mult, și încă repede.

O parte din gelozia îndreptată către Lady Ravencroft se evaporă când văzu expresia sinceră de îngrijorare de pe fața ei. Se întrebă dacă i-ar face aceeași ofertă și când burta avea să-i crească sau ar da-o afară, în frig, așa cum făcuseră mulți alții înainte, precum familia Smith cu fata lor, Clara. Tânăra de paisprezece ani fusese primită înapoi numai după ce se căsătorise cu tatăl nedoritor și se căise pentru păcatele ei.

Samantha avea o senzație că scoțienii, englezii și americanii nu erau prea diferiți când venea vorba despre mamele singure.

— Căsătoria asta este în beneficiul amândurora, spuse ea. Eu am nevoie de protecție și de ajutor cu Erradale.

— Dar Liam ar fi fericit să îți ofere...

— Am nevoie de un soț, spuse ea ferm. Și de renta promisă. Inverthorne are nevoie de un moștenitor. Sinceră să fiu, am jurat să țin Erradale departe de mâinile moșierului Mackenzie, soțul tău, și acolo ar ajunge dacă ducem cazul la tribunal. Așa că astăzi mă voi căsători cu Gavin St. James.

— Bine, draga mea. Mena o strânse de mână, după ce îi privi cu atenție fața și observă cât de hotărâtă era. Atunci, hai să te îmbraci!

Capitolul 17

Gavin se gândi că primul gând al unui mire când își spiona mireasa nu trebuia să fie dacă aceasta avea sau nu chiloți. Însă numai la asta se gândise de când cu declarația ei.

Se simți ca un nemernic pentru că nu se gândise la

asemenea detalii și apoi se simți ca un nemernic și mai mare pentru că se întreba cât putea ține zona de sub fuste a soției lui goală.

Într-o cameră plină de oameni, faptul că știa asta era incredibil de erotic.

Mena intră înaintea lui Alison în încăpere, unde se adunaseră mai mulți oameni pentru această ocazie.

Gavin stătea în dreapta fratelui său, într-o imitare a unei nunți adevărate. Callum și Eammon, îmbrăcați în haine curate, dar ponosite, stăteau ca martori în stânga lui.

Mama lui rămăsese în pat din cauza unei migrene, însă el știa că Liam era adevăratul motiv al lipsei ei. Ravencroft moștenise vocea baritonală a lui Hamish Mackenzie, iar sunetul îi dădu palpații Samanthei.

— Trebuia să mă chemi să îmi aduc mireasa, îi spuse Gavin lui Lady Ravencroft.

— Ne-am descurcat, spuse Mena. O femeie merită să aibă o intrare ca lumea în ziua nunții.

Gavin fusese mereu ironic când venea vorba despre clișeele romantice, însă arsura subită din piept, pe care o simțise din cauza lipsei oxigenului, îl făcu să-și reconsidere poziția. Pentru că rămăsese fără aer, și vinovată era fără doar și poate mireasa lui.

Rochia era simplă, însă femeia care o purta era departe de așa ceva. O bluză pe gât, din mătase, culoarea ceții din munți, era băgată într-o fustă indigo ce avea mai multe straturi și semăna cu o cascadă. O curea lată îi accentua talia incredibil de mică. Nu purta alte bijuterii, deși Mena făcuse puțină magie cu părul, pe care i-l prinsese sub un triunghi simplu de dantelă albă, care îi cădea pe spate, ca un voal.

Nu avea nevoie de bijuterii, pentru că ochii ei străluceau mai puternic decât safirele. Buzele ei ar fi făcut de rușine rubinele. O strălucire proaspătă părea să îi lumineze pielea sărutată de soare.

Nu era cea mai frumoasă femeie pe care Gavin o văzuse vreodată. Nu era nici cea mai elegantă, seducătoare sau perfectă. Avea un baston în loc de buchet. Bătăture pe

degete în loc de diamante. Mai multă provocare decât seducție în ochi. Și mai multe înțepături decât miere pe limbă.

Dar, pe toți zeii, niciodată nu dorise pe cineva mai mult.

Când intră în încăpere, trăsăturile ei fură luminate de o strălucire la care Gavin nu se așteptase, și, pentru o clipă, întreaga lui ființă străluci de plăcere.

Până când își dădu seama că ea *nu* se uita la el.

— Calybrid! exclamă ea, șchiopătând până în locul în care Locryn stătea în spatele scaunului cu roțile pe care îl folosiseră la un moment dat pentru mama lui Gavin. Nu ești destul de înzdrăvenit cât să te dai jos din pat.

Pe fața palidă a lui Calybrid apărură o grimasă care ar fi putut fi considerată zâmbet.

— Dacă tu te simți destul de bine cât să te căsătorești, atunci și eu sunt destul de bine cât să văd cum Locryn te conduce la altar. În plus, i-am învățat pe ăștia doi să arunce cu cuțite când erau mici, așa că asta îmi oferă dreptul la o invitație la nuntă. Făcu un semn către Gavin și Callum.

— Bineînțeles. Își duse mâna la gură, ca o fetișcană. Serios, Locryn? Tu o să mă dai?

— Doar dacă îți ții lacrimile în frâu, fătuco! Nu o să accept să te smiorcăi pe mine ca și cum ai fi un animal părăsit. Capul sus și taci, da?

— Promit!

Locryn își aranjă căciula și o luă de braț.

— Hai să terminăm cu asta până când Calybrid nu-și dă duhul și strică toată ziua.

— Nu o să-ți dau satisfacția unei vieți fără mine, nemernicule, se plânse Calybrid, după care căută o poziție mai confortabilă. Tu o să mori primul, și cu asta, basta.

— Mai vedem noi.

În ciuda dispoziției arțăgoase, Locryn fu surprinzător de răbdător, lăsând-o pe Alison să se rezeme de el în timp ce o conducea câțiva pași dureroși către birou, unde i-o oferă Demonului Scoțian.

— Moșiere, aici e. I-o dau acestui nemernic fără tragere de inimă.

— Nu pot spune că te învinovățesc, spuse Liam din locul în care veghea asupra bizarei adunări.

Gavin o urmări pe Alison cu atenție în timp ce aceasta îl observa pe moșierul Liam Mackenzie pentru prima oară. Fratele lui mai mare fusese mereu puțin mai înalt decât el. Puțin mai lat. Trăsăturile lui erau mai barbare și mai aspre decât ale lui Gavin. Constituția mai masivă decât a lui și mai puțin elegantă. Mușchii mai mari, însă nu așa bine definiți. Părul și ochii erau negri ca noaptea.

Exact că ai tatălui lor.

Gavin nu suporta să se uite la el și era fericit că mama lui nu venise, pentru că și-ar fi pierdut stăpânirea de sine.

Se întrebă ce gândea mireasa lui în timp ce îl studia pe moșier cu un stoicism neașteptat. Acesta era moștenitorul bărbatului care îi omorâse tatăl, iar ea îl privea ca și cum nu ar fi simțit decât o vagă curiozitate.

— E o plăcere să te cunosc în sfârșit, domnișoară Ross, spuse Demonul Scoțian.

— Și pentru mine, răspunse ea, plecându-și capul în timp ce Mena se alătura soțului ei.

Îi aruncă o privire emoționată lui Gavin, deși și-o mută rapid în momentul în care dădu cu ochii de el.

— Ești... în toate mințile, fătuco? întrebă moșierul.

Tânăra își înălță capul.

— Dar tu?

Un sunet provocat de șoc se auzi în cameră. Buzele Demonului Scoțian zvâcniră ușor.

— Nu vreau să te jignesc, domnișoară Ross, dar toți ne-am temut că Thorne te-a obligat să faci asta împotriva voinței tale. Eu sunt aici să te salvez dacă ai nevoie.

— Tu ești aici ca să ne căsătorești, și cu asta, basta, spuse Gavin.

Liam rămase tăcut, dar nu își mută privirea de la aleasa lui Gavin.

— Vreau să îți aud răspunsul, fătuco.

Gavin rămase fără aer în timp ce singura femeie pe

care nu reușise să o ademenească și singurul bărbat pe care nu reușise să îl ierte se uitau unul la celălalt. În lumina care intra în cameră, Gavin văzuse la Alison ceva ce mai observase și înainte.

Nu doar sfidare, ci putere.

Oboseala îi învinețea ochii. O urmă de încordare se citea pe buzele ca zmeura. Greutatea a o mie de probleme se afla pe umerii ei mici și rebeli. Însă stătea dreaptă în fața unui bărbat care distrusese legiuni întregi numai cu o privire. Iar ea nu clipi nici măcar o dată.

Dintr-odată, Gavin își dori ca toată lumea să plece, mai ales fratele lui. Voia să o ia în brațe și să îi spună totul. Voia ca ea să îl cunoască, să îl înțeleagă, pentru că nimeni nu părea să o facă.

Nimeni nu încerca.

Toate femeile se holbau la el, însă niciuna nu vedea nimic.

Voia să îi promită că avea să o lase să se odihnească până când cercurile întunecate dispăreau de sub ochii ei. Să îi ofere sprijin ca să își ducă problemele. Avea să jure să nu o facă niciodată să se teamă. Nu avea să o rănească. Nu avea să o trădeze. Nu urma să aibă niciodată lipsuri. Nu avea să-i poată oferi niciodată dragostea lui, dar, cum era un vânător, avea să-i aducă leșul oricui îndrăznea să o amenințe și să îl arunce la picioarele ei. Avea să o scape de umbrele care îi bântuiau ochii, ca niște fantome pierdute.

Ea nu îl privi, nici măcar o dată.

Inima lui Gavin bătu cu putere în timp ce ea întâlnește cu stăpânire de sine privirea bărbatului căruia îi spuneau Demonul Scoțian și spuse:

— Voința mea mi-a aparținut întotdeauna, și azi vreau să mă căsătoresc.

*

Samantha își privi semnătura în timp ce uriașul întunecat căruia îi spuneau Demonul Scoțian luă tocul și își scrisese numele pe certificatul de căsătorie. Dacă Samantha îl

considera chipeș era numai pentru că semăna cu Gavin, însă în felul în care o umbră seamănă cu realitatea. Era mai mare și mai întunecat.

Dumnezeu s-o ocrotească pe Mena pentru că îl acceptase. Cineva trebuia s-o facă.

„Alison Ross”, zicea semnătura. Nu era numele ei, nu era nici scrisul ei. Mâna îi tremură așa tare, că părea că un copil semnase pentru ea. Probabil chiar asta bănuiau că se întâmplase.

Chiar dacă era curajoasă, nu însemna că era neînfricată.

Simțea privirea intensă a lui Gavin, însă nu reuși să se uite la el, căci nu voia să își piardă cumpătul. Era prea frumos ca să se căsătorească. Prea egoist. Prea experimentat. Prea distrus. Probabil prea bătrân.

Câți ani avea?

Dumnezeule, asta sigur era ceva ce trebuia să știi despre soțul tău, deoarece era destul de sigură că bărbatul era mai mare decât ea cu cel puțin un deceniu. Avea senzația că făcea o greșeală imensă, însă, de fiecare dată când se auzea un tunet, la el voia să se ducă.

Poate că, până la urmă, chiar nu era în toate mințile.

— Foarte bine, spuse Liam Mackenzie. Acest document nu înseamnă nimic decât dacă există consimțământul amândurora.

— Simt destui martori aici, și toți ar aprecia dacă nu ai mai trage de timp, spuse Gavin.

— Foarte bine, țineți-vă de mâini, le ordonă Liam, pe un ton deloc amuzat.

Abia atunci Samantha se uită puțin către dreapta, la logodnicul ei. Deși statura lui rămânea impresionantă, ea vibra cu ceva ce Samantha nu putea desluși. Putea fi furie, însă, cumva, era ceva dincolo de asta. Exista disperare în ochii lui, iar Samantha se uită la restul oamenilor, întrebându-se dacă și ei vedeau acest lucru.

Observau că zâmbetul lui era prea întunecat? Că sub perfecțiunea lui exista o furtună care se potrivea cu cea de afară?

În acel moment, Gavin St. James era tunetul, și nu era nevoie de mari eforturi pentru a zgudui acel castel din temelii.

Dintr-un impuls, Samantha se întinse și îl luă de mână.

Mâinile lui erau mai aspre decât ale ei și le țineau pe ale ei într-o strânsoare atât de masculină, că degetele lui ar fi putut fi lanțuri.

Niciodată nu fusese ținută așa, și, dintr-odată, respira mai ușor. Avea senzația că îi făcuse pe plac, iar asta nu era niciodată ceva bun.

Expresia moșierului Mackenzie arăta că ar fi preferat să-și officieze propria înmormântare decât să fie la acea nuntă, dar luă cartea și începu să citească.

— Alison Ross, ai venit aici ca să te căsătorești fără să *fii obligată*, liberă și cu toată inima?

— A fost întrebată și a răspuns, spuse Gavin. Destul de nepotrivit, nu crezi?

— Trebuie neapărat să întreb, ca parte din ceremonie, e în carte, spuse Liam.

— Da, spuse ea.

— Și tu? Își întrebă Liam fratele.

— Da.

Buzele lui Gavin nu se mișcară, însă, chiar și așa, cuvintele îi scăpară.

— Ești pregătit să-ți accepți copiii cu iubire și să îi crești conform acestei legi?

— Bineînțeles, spuse Gavin cu convingere.

Samantha îl privi din nou, doar ca să vadă dacă există vreo urmă de ironie în vorbele lui. Răspunsul fu atât de clar, că avea impresia că glumea. Nu-i veni să creadă, însă niciodată nu văzuse o persoană așa serioasă.

— Și tu trebuie să răspunzi, o îndemnă Liam.

O mână zbură către talia ei cu curea, și îi reveni curajul.

— Da, sunt.

— Atunci, bine. Liam se întoarse către fratele lui și îi aruncă o privire plină de dispreț. Gavin St. James, o iei pe

această femeie să-ți fie soție? O...

— Da, îl întrerupse Gavin.

— Băiete, lasă-mă să termin înainte să spui da, sunt multe lucruri de luat în considerație aici, mai ales pentru tine.

Moșierul înălță cartea, simțind un fel de satisfacție la următorul paragraf.

— Chiar nu e nevoie să...

Liam își ridică vocea peste protestele lui Gavin.

— Promiți să îi fii *fidel* în vremurile bune și rele, să o *iubești* și să o *onorezi* până când *moartea* vă va despărți?

Fiecare cuvânt lovea unde trebuia, iar, când Liam termină, Gavin o strângea de mână atât de tare, că ea tresări.

Spre meritul lui, se relaxă apoi.

„Dumnezeule”, se gândi Samantha. Viitorul ei soț fusese amantul soției celui care oficia ceremonia. Pe Samantha ar fi distrat-o toată drama asta dacă cei doi bărbați nu s-ar fi uitat unul la celălalt ca și cum ar fi urmat să se bată, ceea ce ar fi transformat-o într-o victimă colaterală.

— Da, mormăi Gavin.

— Iar tu, fătuco? Având în vedere tot ce știi despre valoarea pe care o dă Lord Thorne jurămintelor de nuntă, tu, Alison Ross, îl iei pe acest bărbat să îți fie soț? Să ai grijă de el de azi până când interesul lui va dispărea, la bine și, cel mai probabil, la rău, până când îți va distruge averea, în sifilis - scuze - în perioade de boală și de sănătate, până când moartea lui vă va binecuvânta cu despărțirea?

Gavin făcu un pas în față.

— Nemernicu...

— Da. Samantha își ridică vocea peste blestemele furioase ale lui Gavin, peste chicotele lui Locryn și ale lui Calybrid și peste icnetul de șoc al Menei.

Numai familia Monahan rămăsese tăcută, ochii lor aurii identici fiind măriți de șoc și consternare.

— Gândește-te bine, fătuco, spuse moșierul. Ești sigură?

— A spus da, şuieră Gavin.

— Dacă cineva poate să se gândească la unul sau la o multitudine de motive pentru care acest bărbat nu merită o soţie, să vorbească acum sau să-şi țină...

— Dacă nu ne declari soţ şi soţie, o să te omor cu mâinile mele, spuse Gavin.

— Unde sunt tartanul tău şi centura ei? întrebă Demonul Scoţian, neafectat de ameninţare. Nu aveai de gând să te căsătoreşti cu ea azi?

— *Vrei* să spui unde e tartanul tău?

Gavin făcu un gest obscen către kiltul moşierului.

— Tartanul *nostru*. Orice urmă de glumă dispăru de pe chipul moşierului. Tartanul Mackenzie.

— Liam, purtăm ce purtăm, aşa că fă-ţi datoria şi apoi ieşi din castelul meu.

— Nu vă declar căsătoriţi fără culorile Mackenzie, Thorne. Unde sunt?

— În fundul tău, nemernic ipocrit!

— Thorne! Îl atenţionează Mena.

Samantha înţelese deodată de ce lui Liam Mackenzie i se spunea Demonul Scoţian. O furie diavolească apăru în ochii negri şi îl împinse să facă un pas în faţă, intenţia lui sângeroasă fiind evidentă.

Samantha nu l-ar fi desconsiderat pe Gavin dacă acesta ar fi dat înapoi, însă nu o făcu. Făcu şi el un pas în faţă, punându-se între ea şi muntele de furie care se apropia.

— În câteva luni, nu o să mai fiu un Mackenzie, spuse el cu satisfacţie. Şi tu nu o să mai poţi controla Inverthorne şi Erradale.

Scoţienii furioşi stăteau faţă în faţă, nas în nas, iar Samantha observă că diferenţa de înălţime nu era aşa mare. Dumnezeu, dacă urma să devină văduvă din nou, de data asta chiar înainte de a deveni soţie?

— Ce-ai spus? întrebă cu glas dur Demonul Scoţian.

— E ca şi făcută treaba, Liam. Mă despart de clanul Mackenzie. Nu mai vreau să fiu pătat de nume.

— Nu e posibil.

— Ba e. Nu a trebuit decât să declar război pe hârtie într-un consiliu al clanurilor. Să enumăr crime, cruzimi și alte lucruri neplăcute făcute împotriva mea și a altora de moșieri Mackenzie din trecut și prezent, lucru pe care l-am făcut. Și crede-mă, frate, am avut o mulțime de martori.

Samantha mai văzuse expresia de aroganță crudă de pe fața lui Gavin, însă, în acel moment, o furie copleșitoare ardea cu o flacără întunecată.

Pentru prima oară, bărbatul chiar o înfricoșă.

— Dar nu și împotriva lui Liam, sunt sigură. Mena făcu un pas în față. Thorne, gândește-te bine la ce faci. O să rămâi fără clan.

— Poate o să devin un Ross.

Samantha fu șocată. Asta cu siguranță ar însemna sfârșitul șaradei ei. Cineva ar trebui să oprească asta până nu se omorau.

— Ți-am mai spus, Gavin, ar fi o prostie să începi un război cu mine.

Ochii moșierului străluceau. Gavin doar zâmbi, dezvăluind prea mulți dinți. Era zâmbetul unui lup.

— Ce o să faci, Liam? Cum o să mă pedepsești pentru sfidarea mea? O să mă biciuiești? O să mă tai? O să mă arzi? O să mă închizi în afara propriei mele case, ca să înfrunt iarna scoțiană gol și singur? Ți se pare că mi-e frică? Crezi că astea sunt lucruri care nu s-au mai întâmplat?

O tăcere apăsătoare se lăsă în cameră, o tăcere asurzitoare în puținii centimetri care îi despărțeau pe cei doi frați. Erau doi masculi alfa care mârâiau unul la celălalt în fața haitei, iar Samantha era sigură că, în orice moment, unul putea să sară la jugulara celuilalt.

Singura întrebare era care din ei.

— Ți se spune demon, dar nu ești decât un afurisit de taur, care atacă cu capul lăsat și nu poate vedea ce îl urmărește din tufișuri. Chiar dacă ești de neînvins în război deschis, viața are multe câmpuri de luptă, frate, iar eu sunt un bărbat răbdător, cu strategie și rezerve nelimitate de putere. Așa că, dacă te lupți cu mine în privința asta, o să fii copleșit.

— O să pierzi distileria, îl amenință Ravencroft. Ce o să se întâmple cu Inverthorne dacă nu o să ai profit?

— Asta nu mai e o problemă.

Gavin o privi pe Sam triumfător.

— Ce nemernic egoist ești! Dacă ai impresia că o să vă pronunț soț și soție acum, te înșeli amarnic.

Copleșită de panică, Samantha spuse:

— Nu, stai!

Mena, posibil cea mai curajoasă femeie din lume, păși în față și își luă soțul de braț, ochii ei ca jadul fiind și mai strălucitori din cauza lacrimilor și a regretului.

— Liam, dacă nu îi căsătorești tu, o să găsească pe altcineva. E și nunta lui Alison. Fă ce trebuie făcut, și apoi putem să plecăm. O să vorbim despre restul mai târziu, când ne mai liniștim.

— Foarte bine, spuse moșierul. Sunteți soț și soție. Privirea lui precum cerneala o fixă pe Samantha. Dumnezeu să aibă grijă de sufletul tău.

— Nu asta se spune când urmează să fie condamnat cineva la moarte? Întrebă Calybrid.

— O viață cu un bastard e cea mai groaznică sentință, mormăi moșierul.

— Fratele nostru, Dorian, ar avea ceva de comentat în privința asta. Gavin își recăpătase stăpânirea de sine. Și, din nou, eu sunt singurul fiu care nu e un bastard. De ce tot trebuie să repet asta?

— Da, ești legitim. Un *Mackenzie* legitim, și o să părăsești clanul peste cadavrul meu.

— Dacă de asta e nevoie...

Pentru a doua oară în câteva ore, Samantha fu luată în brațe de Gavin St. James și se ținu de mușchii acestuia, care tremurau mai mult din cauza furiei, decât a greutateii ei.

— Puteți să ieșiți singuri, spuse soțul ei peste umăr.

Alison o privi pe Mena, și cele două comunicară tăcut, după care Gavin închise ușa camerei cu atâta putere, că întreaga încăpere se zgudui.

Samantha auzi numai întrebarea amuzată a lui

Locryn, în timp ce furiosul scoțian o ducea din nou sus pe scări, în dormitorul lui.

— Deci se pune dacă nu a sărutat mireasa?

Capitolul 18

Dacă Samantha învățase ceva din căsătoria ei anterioară scurtă, acela era să își păstreze cumpătul în situații tensionate.

Soțul ei o duse în camera lui și închise ușa, după care se îndreptă spre pat, unde o așeză cât de delicat putea.

Merse apoi și deschise o fereastră cu atâta putere, că Samantha tresări din cauza zgomotului. Când deschise fereastra, el invită furtuna înăuntru, respirând ca un bărbat care izbutise să iasă la suprafață după ce stătuse prea mult sub apă.

Fulgerile luminau cerul cu nuanțele mai întunecate ale serii, iar Samantha fu atinsă de una dintre perdelele patului, mișcată de vânt.

El se întoarse către ea, furia din ochi fiindu-i înlocuită de o expresie chibzuită. Maxilarul încordat se relaxă destul cât să reapară acel zâmbet tipic lui. Nici măcar vena de la tâmplă nu mai era vizibilă.

Însă furtuna din el continua, iar Samantha știa asta, deși el o mascase cu soare și cu un calm prefăcut.

Se aflau în ochiul furtunii.

— Cred că îți datorez o scuză, soție. Asta nu prea a fost nuntă.

Samantha ridică din umeri și îi aruncă un zâmbet similar cu al lui.

— Nu știu ce să zic. A fost o nuntă dată naibii.

Pentru o clipă intensă, el o privi ca și cum ea era cea mai ciudată creatură pe care o văzuse vreodată. Amândoi izbucniră într-un acces de râs lung, sincer și presărat cu puțina nebunie de ambele părți.

— Ah, frumușico, oftă el după ce se opriră. Orice altă

fătucă nu s-ar mai putea opri din plâns după asta.

— Nu sunt orice altă fătucă.

Ochii lui verzi, atât de vii în contrast cu pielea sa, se îmblânziră.

— Nu, nu am întâlnit pe nimeni ca tine.

O altă vibrație tulbură aerul dintre ei exact înainte ca un tunet să se cațare peste nori, făcându-și drumul zgomotos către Inverthorne. Ce începuse ca o ploaie devenea o furtună în toată regula.

Samantha nu putu să privească spre chipul lui chipeș, așa că se uită în altă parte, examinând cusăturile fustei. Mai era un singur lucru de făcut pentru ca acea farsă de mariaj să fie completă.

Dintr-odată, fu cuprinsă de un amestec de spaimă și încântare. Nu era o mireasă virgină, dar acel bărbat se culcase cu mai multe femei decât Casanova și Lord Byron împreună.

Ea nu îl avusese decât pe Bennett, și, din experiența ei, sexul presupunea multă muncă.

Se gândi la noaptea nunții strâmbând dezgustată din nas. O petrecuseră bând și chefuind la un local, apoi Bennett o dusesse sus, cam cum făcuse și Gavin.

Râseseră, iar lumea ei se învârtea, mai mult de la whisky decât de la săruturile lui Bennett. Acesta o aruncase pe pat și îi ridicase fustele. Ea râdea și era doritoare când Bennett se suise deasupra și se simțise confuză când el își linsese mâna și o dusesse între ei. Fusesse șocată când el o penetrase. Terminase înainte ca ea să priceapă ce se întâmplase și adormise înainte ca ea să apuce să șteargă sângele.

După asta, devenise mai bine, dar numai pentru că preluase ea hățurile.

„Ești o călăreață atât de bună”, spunea Bennett în timp ce se întindea pe spate. „Poți să te sui pe mine și să galopezi. Oricum, pentru fete e mai bine dacă sunt deasupra. Atunci, nu mai trebuie să încerc eu să-mi dau seama ce vrei, poți pur și simplu să iei”.

Într-un fel, avusese dreptate. Acele câteva dăți când

el deținuse controlul fuseseră dezamăgitoare în cel mai bun caz și catastrofice în cel mai rău. Când ea era deasupra, uneori, atingea acea culme care ușura totul.

În cea mai mare parte a timpului, întregul act o făcea să se simtă goală, și se retrăgea de pe el arzând, transpirată și nesatisfăcută.

Samantha se bosumflă. În această seară, nu avea nici energia, nici puterea necesare. Picioarul avea să o doară prea tare. Poate Gavin se gândea la asta și o lăsa să stea întinsă în timp ce el stătea la picioarul patului. Acesta părea destul de înalt pentru așa ceva. Atunci, niciunul din ei nu trebuia să muncească prea mult, iar picioarul ei nu avea să fie afectat.

Samantha îl privi, pregătită să sugereze asta, când toate cuvintele îi muriră pe buze.

Gavin era frumos când își etala șarmul calculat. Însă așa, serios și periculos, privind-o ca un secret pe care urma să îl dezvăluie...

Samantha era în pericol să uite că acel mariaj era o farsă. Că lui nu îi păsa de ea. Că ea nu voia asta. Pe el. Așa că spuse:

— Îmi pare rău că fratele tău e așa un nemernic.

El se îndreptă spre ea, cu bărbia în piept, ca o pumă care vâna.

— Nu contează, a făcut ce trebuia făcut, restul depinde de noi.

— Chiar și așa, probabil a durut. Lucrurile pe care ți le-a spus probabil te-au enervat...

— Liam nu mă rănește și de obicei nu mă enervez.

— Prostii! Te enervezi pe mine destul de des.

— Ei bine, spuse el în timp ce se apropia cu pași răbdători, tu ești un caz particular, frumușico, însă, oricât de greu ți-ar fi să crezi, sunt un bărbat greu de enervat. Ce obții cu o răbufnire? Numai dușmani. Ce e furia, dacă nu așteptări neîmplinite? Dacă nu ai nevoie de nimeni, nu te temi de pierderi. Nimeni nu te înfurie cu adevărat. Dacă nu te aștepți la nimic, nimeni nu te dezamăgește.

— Dacă nu iubești pe nimeni, nimeni nu te poate răni,

șopti ea, inima bătându-i cu putere ca să scape din cușca sa.

El se opri în fața ei, iar Samantha încercă să nu se uite la urma de excitație care se vedea prin pantalonii lui. Își înălță capul ca să îl privească.

— Se pare că ne înțelegem, spuse el cu seriozitate.

— Se pare că da.

Sclipirea din ochii lui o avertiză în privința foamei pe care o simțea. Samantha știa exact ce voia Gavin și cum anume. Dorința lui avea dinți și întuneric. Furtuna îl făcuse sălbatic. Urma să o asalteze. Fără milă.

Ea se încordă, pregătindu-se pentru ce urma. Era dură. Putea să îi facă față.

Probabil.

Când Gavin se întoarse cu spatele, ea aproape că eliberă un sunet de protest.

Gavin își dădu jos haina și o aruncă pe scaunul îndreptat spre șemineu. Apoi începu să-și desfacă vesta. Samantha aproape gâfâia din cauza fricii și a anticipării neașteptate și începu să-și deschidă propria bluză.

— Callum mi-a zis că ți se spune Sam.

Gavin își dădu jos vesta și începu să-și descheie cămașa.

— Așa e. Ea își desfăcu cureaua și își lunecă bluza de pe umeri.

Erau amândoi tăcuți în timp ce el își desfăcea cămașa. Ea, în schimb, își dădu jos papucii, pe care îi putuse purta numai fără dres, deoarece piciorul o durea prea tare. De asemenea, își dădu jos bucata de dantelă din păr și o așeză alături. El făcu o pauză și o întrebă:

— Ți-e frică, Sam? Ai întrebări pentru mine? Legate de ce o să-ți fac?

— Nu, minți ea. Ți-am spus deja, nu sunt virgină. Și toată lumea știe că ai făcut dragoste cu majoritatea fecioarelor din Europa și cu jumătate dintre femeile măritate.

Spuse asta mai mult ca să-și amintească ei.

— Nu am făcut dragoste cu nimeni. Le-am tras-o.

Dragostea nu are nimic de-a face cu asta.

Apoi își dădu jos cămașa.

Deși stătea cu spatele la ea, cicatricile erau numai niște umbre. Samantha nu le-ar fi observat din acea poziție. În lumina focului, valurile lucrute ale umerilor săi păreau sculptate din pin și finisate la perfecțiune. Spatele lui era lat și lung, cu mușchi care duceau către o talie subțire.

Samantha inspiră. Gavin era ca un ospăț pentru ochii ei. Rugă zeii să o ajute să-și găsească vorbele. Numai limbajul îngerilor i-ar fi făcut dreptate.

Nu se putea gândi decât ce norocoasă era că nu îl întâlnise înainte. Înainte ca iluziile ei despre bărbați să fi fost distruse. Când mai credea în chestii ca iubire, eroi și finaluri fericite.

Atunci, s-ar fi numărat printre numeroasele victime ale lui Lord Thorne.

Acum însă, putea să aprecieze fizicul lui impresionant și să pretindă că nu îi provoca instincte de posesie.

El se întoarse din nou spre ea și, în loc să-și dea jos pantalonii, se întinse spre ea. Cu blândețe, o împinse pe spate, picioarele ei încă atârând pe marginea patului, și, cu îndemânare, îi dădu jos fusta și corsetul. Era goală, cu excepția bandajului de la picior.

Când se aplecă, ea se așteptă ca el să se așeze între genunchii ei și să-și deschidă pantalonii.

În schimb, el își puse mâinile sub ea și o ridică din nou.

— Ce... ce faci? Nu o să...?

— Dacă tu ai impresia că nu o să fac acest mariaj complet legitim, ești nebună. Nu vreau să conteste cineva ce-mi aparține.

Nu pomeni despre Erradale, deși ea știa la ce se referea.

— Nu trebuie să mă seduci sau mai știu eu ce. Poți doar să... știi tu... să-ți faci treaba.

— Să-mi fac treaba?

El o privi confuz.

— Să mi-o tragi, cum ai spus. Patul e acolo și...

Apoi văzu cada, și scoase un geamăt cu mai multă încărcătură erotică decât s-ar fi așteptat să scoată în acea seară. Samantha nu îi venea să creadă că nu o văzuse înainte. Avea scuze însă, cada de porțelan se potrivea perfect cu marmura șemineului. Aburul care ieșea din apă avea un dans languros în timp ce aerul rece circula în jurul lor dinspre fereastra parțial deschisă.

— Nu am avut timp să-ți iau un inel sau un cadou de nuntă, frumușico, dar m-am gândit...

Copleșită de recunoștință, ea își aruncă brațele în jurul gâtului lui și îl sărută. Exuberanța ei când îi sări în brațe îl făcu să pășească în spate, ca să nu cadă, însă își păstră echilibrul și îi întoarse sărutul cu buzele ce aveau întipărite un zâmbet satisfăcut.

Ea se dădu înapoi și spuse:

— E perfect.

Și se mișcă puțin în brațele lui, ca să îl facă să meargă în direcția bună.

— Ai grijă, fătuco, dacă o să te miști așa în timp ce ești goală, e posibil ca apa să se răcească până termin eu cu tine.

— Îți promit că o să fiu cuminte, spuse ea, ghemuindu-se și acoperindu-și cu brațele sânii modești.

— Se poate spune asta doar despre unul din noi. Bărbatul o așeză în cadă, punându-i piciorul rănit pe un prosop moale care fusese aranjat dinainte acolo.

Ea scânci când corpul înfrigurat simți căldura apei. Cât de straniu și de minunat era să fie în apă caldă, după multe săptămâni în care nu făcuse decât să încălzească apă din râu doar cât să spele mizeria adunată peste zi cu săpun cu cărbune.

Cum gamba îi era așezată pe marginea căzii, picioarele depărtate lăsau apa caldă să îi atingă sexul. Senzația era în același timp delicioasă și alarmantă, atrăgând toată atenția în acea zonă. În acel loc care era dintr-odată umflat și pulsa.

Un alt geamăt îi scăpă înainte să poată face ceva în privința asta.

Soțul ei, care se afla în stânga, încă aplecat deasupra căzii, îi șopti la ureche:

— Am dat diamante unei mândre care arăta chiar mai puțină plăcere.

— Ce naiba să fac cu diamantele? spuse ea, închizând ochii în timp ce inspiră parfumul masculin al săpunului, care încă se simțea de la baia pe care o făcuse el înaintea nunții. Stai, știu, aș cumpăra o mie de băi ca asta!

Gavin îi șopti ceva la ureche în limba lui nativă, ceva ce o făcu să se înfioare. Nu era puțin lucru pentru cineva cufundat în apă caldă.

Samantha se întoarse către el și fu uimită de cât de aproape erau buzele lor. Cât de dulce era respirația lui care îi răcea umezeala adunată pe obraji de la aburi.

— Ce ai spus? șopti ea.

— Nici eu nu sunt sigur.

Dintr-odată, situația era copleșitoare. Strălucirea erotică și aurie din șemineu, care imprima o culoare celestă pieptului său. Atracția buzelor lui despărțite. Căldura dintre picioarele ei depărtate. O mare parte din ea nu avea de-a face cu apa.

Samantha se retrase în singurul mod pe care îl știu: se scufundă sub apă.

Deschise ochii și văzu că el se ridică și pleacă. Dacă nu ar fi fost sub apă, ar fi respirat ușurată.

Ieși la suprafață, își dădu părul pe spate și se șterse la ochi, observând că nu-și mai găsea soțul.

— Gavin?

— Îmi place când îmi rostești numele, frumușico! Vocea se auzi din spatele ei, însă, înainte să se întoarcă, mâinile lui erau deja pe capul ei. Degetele puternice începură să o maseze ritmic, transformându-i oasele în ceară fierbinte și mușchii topindu-se de plăcere. Mi-am dat seama că aveai dreptate de dimineață, spuse el, în timp ce îi mângâia zona din spatele urechii. Nu ai avut timp să îți speli părul cum trebuie. Iartă-mă pentru această scăpare!

În acel moment, i-ar fi iertat aproape orice și, imediat ce își putea folosi din nou limba, avea să-i spună asta.

Gavin îi împinse ușor umerii înainte, ca să îi adune părul de pe spate și să îl spele.

— Uită-te la nori, fătuco.

Ascultătoare, ea se uită și observă pentru prima oară că deasupra șemineului se vedea o lucarnă. Bineînțeles că, din cauza furtunii, nu se puteau observa stelele. Mâna lui îi proteja ochii când îi turnă apă peste păr, după care repetă acțiunea până când tot săpunul se duse. Samantha nu se putea gândi la nimic mai minunat decât senzația apei și a săpunului care îi alunecau pe umeri.

— Pentru ce e lucarna? întrebă ea, încercând să alunge senzația greoaie și stranie care se simțea între ei.

Discuția despre banalități putea avea acest efect.

— Inverthorne este mai vechi cu o sută de ani decât Ravencroft, spuse el cu voce mătăsoasă. E mai degrabă o fortăreață, nu un conac. Locurile astea au tendința să fie înfricoșătoare și întunecate. Dar, în timpul zilei, îmi place să stau aici ca să citesc, iar noaptea să studiez stelele, atunci când le pot vedea.

— Ah, spuse ea în timp ce el luă un prosop moale și o șterse pe față.

Gavin luă apoi un săpun alb presărat cu ce păreau a fi ierburi mici și mov. Samantha se întinse după el, însă Gavin ridică săpunul astfel încât ea să nu-l poată ajunge.

— Lasă-mă pe mine, spuse el cu un zâmbet rugător.

— Nu, pot să fac asta și singură. Numai piciorul mi-e rănit, mâinile funcționează fără probleme.

Dintr-odată deveni din nou conștientă de faptul că era goală, așa că se acoperi cum putu mai bine, ducându-și un braț peste sâni și pe celălalt între picioare.

— Mă bucur să aud asta, frumușico, și o să testăm asta într-o clipă. Dar eu tocmai mi-am luat soție, și aș vrea să o inspectez în detaliu.

— Și o s-o faci, spuse ea, cu mâna întinsă după săpun. După ce o să fie curată și prezentabilă.

— Poate nu știi asta despre mine... Gavin îngenunche lângă cadă, scufundând mâna cu săpunul sub suprafața calmă, acum opacă, a apei. Dar prefer ca femeile mele să

fie puțin murdare.

Trei fulgere consecutive luminară camera, scoțând în evidență ochii care păreau mai verzi decât de obicei. Acest lucru îi distrase atenția în asemenea măsură, că nu se mișcă atunci când săpunul îi alunecă pe braț.

— Mi-am imaginat de mai multe ori ce mi-ar putea face gura ta. Săpunul alunecă pe braț, până la umăr, apoi o luă în jos, pe claviculă și pe piept. Nu-mi pasă dacă ești murdară. Cu atât mai bine, dacă mă întrebi pe mine. Plimbă săpunul pe brațul cu care ea își acoperea sânii. Experiența ar fi trebuit să te învețe că, dacă îmi refuzi ce vreau, devin mai nerăbdător.

Sam nu știa multe despre noul ei soț, dar atâta lucru putea să confirme.

— Dă-mi ce vreau, fătuco, și îți promit că nu o să regreti.

Nu era vorba că nu voia, doar că era cuprinsă de emoții. Dintr-odată, nu îi auzea decât pe Locryn și pe Calybrid, care îi tot spuneau cât de neimpresionați erau sânii ei. Și pe voluptuoasa Mena, care o întreba despre realizările inexistente. Și multe alte voci ce răsunaseră de-a lungul anilor. Unele care o confundaseră cu un băiețel când era mică. Altele care o făcuseră să se simtă mică, slabă, ciudată...

— Nu trebuie să faci asta, spuse ea. Ura faptul că buzele începuseră să-i tremure. Acum, sunt soția ta, sunt un pariu sigur.

Gavin își duse cealaltă mână lângă prima și îi îndepărtă ușor brațul de corp.

— Soție, încă un lucru pe care o să-l afli despre mine este că rar fac ceva ce nu vreau să fac.

Samantha își relaxă brațele de o parte și de alta a trunchiului.

Cu un tumult triumfător în piept, el plimbă săpunul mai întâi peste un sân, apoi peste celălalt. Mâna lui liberă îl urmă, alunecând în joacă peste pielea acoperită cu săpun. Îi mângâie sânii, îi atinse sfârcul cu degetul și alunecă deasupra lui până îl simți întărindu-se.

— O să le gust, promise el.

Săpunul alunecă mai jos, peste coaste și abdomen. Un fior o străbătu când el ajunsese acolo, însă nu zăbovi.

De ce ar fi făcut-o? Nu știa despre secretul pe care îl ascundea.

Destinația lui se afla doar puțin mai jos.

În stilul caracteristic, Gavin făcu ce se aștepta ea mai puțin. Săpunul trecu de moliciunea dintre picioarele ei și îi alunecă pe coapsă, genunchi și gambă, spălând cu atenție fiecare părticică. Samantha îl privi, însă el nu se uită nici măcar o dată la ea, deși un mic zâmbet îi juca în colțurile gurii.

La naiba cu arogantul ăsta! Știa exact ce efect avea asupra ei. Nu avea niciun rost să ascundă acest lucru.

Se concentrează la picioare o perioadă, spălându-l chiar și pe cel care nu era în cadă. Când termină, ea își sprijinea capul de margine, privind picăturile de ploaie și bucurându-se de zgomotele capricioase ale tunetelor.

Se relaxase atât de mult, încât, atunci când săpunul se întoarse să îi mângâie coapsa, aproape sări. Dintr-odată, atingerea lui deveni foc lichid, alunecând în sus, și mai sus, și mai sus, până ajunsese în părul moale dintre picioarele ei, apoi la locul delicat aflat dincolo de el.

Samantha se încordă, însă rămase pasivă, uitându-se cu încăpățânare la lumină, reamintindu-și să clipească. Să respire.

Era soțul ei, era dreptul lui.

Apoi își dădu seama șocată că nu era singura care avea probleme cu respirația.

Săpunul alunecă peste sexul ei, o suprafață tare, dar nu neplăcută. Puse presiune pe micul vârf care pulsa într-un fel care îi făcu mușchii să i se încordeze. Apoi săpunul dispăru, fiind înlocuit de un deget care se plimbă până când găsi carnea umedă și caldă.

Fiecare scoase câte un sunet diferit.

— Ești udă, șopti el.

— Sunt în apă, spuse ea către lucarnă, peste poate de agitată.

— Știu asta, frumușico. Gavin râse, degetul lui testând intrarea în corpul ei. Dar umezeala asta nu are nimic de-a face cu apa.

Samantha știa asta. Simțea asta, chiar și sub apă. Degetul lui se plimbă în cercuri la intrare, ajutat de un val de dorință care, cumva, era mai fluidă decât apa care o înconjura.

— Soția mea cea murdară. Lasă-mă să te spăl! Lasă-mă să curăț amintirea oricărui alt bărbat de pe pielea ta, pentru că, după seara asta, niciun alt bărbat nu o să te mai atingă. După seara asta, nici nu o să-ți mai dorești așa ceva.

Nu asta fusese înțelegerea lor.

Degetul lui se duse în sus și mângâie micul vârf care pulsa sub gluga vulnerabilă a sexului ei.

Privirea Samanthei se încetoșă când el începu asaltul asupra mugurelui incredibil de sensibil, și ea își mișcă șoldurile în ritm cu mișcările lui.

Încercă să fie tăcută. Să își păstreze stăpânirea de sine. Să se bucure de moment, dar nu prea mult. Își încheștă dinții împotriva plăcerii, însă notele suave care i se urcau pe gât deveneau dure când îi scăpau printre buze.

Dumnezeule! Niciodată nu mai simțise asta. Niciodată.

Samantha gemu când el înlocui degetul cu degetul mare, mângâind pielea pliată cu mișcări mai ferme. Gemu când un deget alunecă în ea, provocând senzații de nedefinit care o amuțiră.

Ritmul mișcărilor lui se intensifică, împreună cu bătăile inimii ei, până când Samantha ajunsese să se țină de marginile căzii, ca să nu se zbată.

Gavin își controla acțiunea cu precizie, degetele lui lungi lucrând împreună ca să creeze o plăcere ritmică ce părea să crească de undeva dinăuntrul ei, până când fiecare mușchi din corp se încordă și se arcui. O lovi ca un val, copleșindu-i venele și scaldându-i pielea cu o efervescentă crescândă. Apogeul valurilor pulsânde persista, pauzele fiind doar clipe în care să-și tragă sufletul,

după care o lua de la început.

Samantha își ținu gâtul arcuit, ochii fixați la cerul de deasupra și, chiar și prin norii de furtună...

Văzu stelele.

Capitolul 19

Gavin o vedea ca pe o zeiță a apei, ieșită pe jumătate din cadă, arcuindu-se în acel mod specific ei.

Călărindu-i mâna cu aceeași grație cu care călărea un cal.

Chiar și așa, deschisă și neajutorată, era sălbatică și de necontrolat.

Dumnezeule, dar cât își dorea să o dreseze cu mâna lui. Să o facă să reacționeze numai la el, pentru totdeauna.

Când Samantha începu să tremure cu o epuizare subită și intensă, mișcărilor ei fiind mai degrabă o încercare de evadare, el își trase degetele din moliciunea ei. Ea se cufundă la loc în apă, de parcă devenise parte din ea.

Gavin nu putea descrie acest instinct feroce și posesiv care îl cuprinse. Nu știa decât că începuse când ea se întinsese după el în fața lui Liam. În momentul în care îl acceptase într-o cameră plină de oameni care considerau că nu trebuia să facă asta.

De atunci, era cuprins de o senzație de mirare, care devenea mai intensă cu fiecare răspuns calm pe care ea i-l dăduse moșierului Mackenzie. Gavin se număra printre puținii oameni care îl înfruntaseră pe Demonul Scoțian și trăiseră.

Frumușica lui era, cu siguranță, cea mai mică.

În nenumăratele nopți goale pe care le petrecuse cu femeii goale, nu-și dorise niciodată să se afunde în cineva cu atâta intensitate disperată.

Nici măcar în Colleen...

Se ridică, o luă în brațe și încercă să nu se bucure de senzația brațelor ei umede și subțiri în jurul gâtului său, în timp ce lua un prosop făcut pentru un bărbat de mărimea lui. Dumnezeu, se simțea așa mică în brațele lui. Ar fi putut s-o care așa în brațe toată ziua și nu s-ar fi săturat. Poate chiar toată viața.

Gavin alungă gândul și o puse jos, ajutând-o până când ea își găsi echilibrul.

— Ține-te de umerii mei, îi spuse în timp ce o înfășură în prosopul moale și o șterse.

Deși părea puțin amețită, nu fu pasivă în fața atențiilor lui, așa cum se așteptase el. Mâinile aflate pe umeri alunecară spre gât, apoi spre față și își lipi buzele de ale lui.

Samantha scoase un sunet pe care el nu-l mai auzise de la o femeie. Nu era nimic timid în el, nici urmă de tachinare. Nimic seducător sau exersat.

Era pur. Sincer. Era nevoie.

Iar el era pierdut.

Poate începuse să se piardă din momentul în care ea sosise în zonă, cu armele pregătite, ochii tăioși și cuvintele înțepătoare.

Își lipi gura de a ei, revărsându-și toată priceperea în acel sărut și bând cu lăcomie plăcerea pe care o simțea.

Samantha avea gust de ploaie și de sex. Era ca furtuna de afară, sălbatică și periculoasă.

Dumnezeule, ce se întâmpla cu el? Era Lord Thorne, legendarul amant. Sexul cu el era un amestec de mișcări exersate, tehnică și performanță fără egal. Însă, cu acea femeie, se simțea aruncat la mila pasiunii, lucru care jurase că nu avea să se mai întâmple vreodată.

Era o dorință pură, fără comparație, dezlănțuită. Îl străbătea cu toată forța unui tunet.

Înainte să-și dea seama de ceea ce se întâmplase, o așeză pe spate și o devoră cu o foame pe care nu o mai simțise. Devenise o bestie nesățioasă, cu dinți, gheare și o fântână interminabilă de dorință. Nu mai era timp să ajungă

În pat. Aveau să-și consume mariajul aici. Acum. În fața focului și sub furtună.

Pielea lor era umedă și alunecoasă, iar spatele ei era protejat numai de prosop și de covorul din lână de dedesubt.

Gavin avu un moment de panică și ar fi vrut să o ia la fugă. Să scape de conexiunea din ce în ce mai puternică dintre ei, de acea emoție terifiantă și caldă care strălucea sub focul dorinței lui.

În trecut, ar fi spus ceva crud. Ar fi făcut ceva provocator, care să impună o anumită distanță. Însă asta ar fi presupus să își dezlipească gura de a ei. Și nu avea de gând să facă așa ceva. În brațele ei, era asaltat de senzații pe care nu le mai simțise de douăzeci de ani. Era neajutorat. Patetic. Sentimental. Puternic. Pasional. Un prădător.

Era dorit.

Nu doar din punct de vedere fizic – niciodată nu dusesese lipsă de asta –, însă ceva din ochii ei îl chema. Îi chema sufletul. Era ca și cum privirea ei cerea ceva ce mândria nu o lăsa să verbalizeze.

Ea își petrecu brațele în jurul gâtului lui, și picioarele i se înfășurară în jurul taliei lui, cu o putere surprinzătoare pentru o persoană rănită. Era singura lui consolare. Gândul că foamea ei, disperarea ei păreau a se potrivi cu ale lui.

Sărutul lor îl făcu să-și piardă controlul. Limbile lor se luptau, gurile se mușcau și se eliberau, doar ca să se atace dintr-un alt unghi. El îi mușcă buza de jos, iar ea scoase un sunet care îi vibră în gât lui Gavin, îi străbătu spinarea și se revărsa în mădularul lui deja întărit.

Pentru o clipă, se temu de ce era mai rău. Că nu avea să fie nevoie decât de un geamăt din partea ei ca el să termine.

Ce fel de femeie avea o asemenea putere?

Își dezlipi abrupt gura de a ei și se rezemă pe brațe ca să o privească uimit, în timp ce încerca să își controleze dorința.

Samantha chiar nu avea nimic special, nu? Părul nu

avea vreo formă anume și nici nu era ondulat, era doar lipit de cap și ascuns, în mare parte, sub prosopul întins în spatele ei. Fața ei nu era delicată, pală sau machiată. Obrajii nu erau niciodată roșii, mâinile nu erau niciodată moi de la cremă. Corpul ei lung aproape dispărea sub al lui.

Însă buzele acelea, un arc mare care putea pedepsi, dar și oferi plăcere, devenise obiectul celor mai desfrânate gânduri ale lui.

Îl număra pistruii în memorie. Înota în piscina ochilor ei, care erau ca o oază de căldură în lumea lui rece și gri. O căldură perfidă se revărsă în el când o privi și se împrășteie până când Gavin simți că risca să moară.

— Ce mi-ai făcut? întrebă el cu asprime.

Ea ridică dintr-o sprânceană și privi în jur, ca și cum ar fi fost șocată.

— Nimic, încă... Tu ai făcut totul... Ea scânci adorabil din cauza incapacității de a vorbi clar, după care oftă în timp ce îl privi cu un fel de tristețe epuizată. Nu...? Vrei să fac mai multe? Este rândul meu să te...

— Nu, fătuco.

Îl puse un deget peste gură. Se întrebă cu cine mai fusese ea. Tipul acela, Grant? Oare el provocase acea nesiguranță care plutea deasupra trăsăturilor ei?

Soția lui nu avea să se simtă niciodată așa. Niciodată.

— Mereu este rândul meu.

Ea se topi sub sărutul lui. Gavin se asigură că așa avea să fie, umplându-i gura cu mișcări calde și ușoare ale limbii. Din nou, se afundă în amețeala pe care o simțea în timp ce făcea asta. Speră că ea nu observase cum îi tremurau degetele când îi atingeau fața și urmau picăturile de apă care îi fugeau pe gât, încercând să scape de focul mistuitor.

Nu putu rezista, și gura lui o părăsi pe a ei pentru a salva câțiva stropi. Prinse câteva picături cu buzele, altele cu limba. O sărută și cobori pe gâtul ei grațios până la claviculă, apoi mai jos. Sâni ei erau obraznici, sfârcurile ei – mici și excitate. Nu crezuse că avea destule forme sub bluză, dar era îndeajuns cât să se poată bucura de ei.

Erau perfecți. *Ea* era perfectă.

Cu un geamăt, îi sărută sânii, coplesindu-i cu o furtună de venerație care avu efectul dorit. Picioarele ei se depărtară mai mult sub el, și Sam se lipi de el, trăgându-i corpul mai aproape.

Fără să se îndepărteze de ea, își dădu jos pantalonii și se cuibări în leagănul coapselor ei.

Icni când ea își întinse mâinile, scoțându-i sexul din locul în care pulsa lipit de abdomen și îl așeza în dreptul intrării ei.

— La naiba, șopti ea.

El îngheță.

— Ce e?

— Mare, fu tot ce putu ea spune.

— Da, admise el zâmbind.

Își încleșta dinții în timp ce înainta ușor. Își lăsă capul lângă al ei, ca să nu se piardă în corpul ei așa cum o făcea în ochii ei. Era mică, strâmtă și delicios de udă. Samantha se zbatu sub el, încercând să se acomodeze.

— Nu cred că... șopti ea.

Apoi gemu când el o penetră în întregime dintr-o singură mișcare. Un fior involuntar îl coplesi, urmat de valuri și valuri de căldură imposibilă.

— Nu te mișca, îi ordonă el. Dumnezeu! Era prea mult. Prea dulce. Prea strâmtă. Prea moale.

Stelele îi strigau numele prea devreme, iar el le răspunse lăsându-și capul pe spate, gemându-și plăcerea în calea furtunii. Le putea simți pulsând în spatele norilor, aproape își simțea locul printre ele în timp ce plăcerea îl îndepărtă de el însuși, îl rupse în bucăți și apoi îi dădu o nouă formă. Crea o ființă a haosului acolo unde înainte fusese ordine, iar Gavin știa că era posibil să nu mai fie niciodată cine fusese.

*

Samantha își mușcă buza când își văzu soțul prins în mrejele plăcerii. Fiecare mușchi se încordă în timp ce corpul

lui deveni rigid deasupra ei, trăsăturile lui frumoase prinse într-o grimasă care putea semăna cu durerea, deși știa că nu era cazul. Era exact plăcerea pe care el i-o oferise în baie. Genul de plăcere în care nu mai știi sigur dacă propriul corp îți mai aparține.

Ea închise ochii, concentrându-se la carnea tare și fierbinte care pulsa în ea. La jetul cald de sămânță care îi îmbăia uterul.

De asta avea nevoie. Acum, se putea relaxa cât de cât.

Deși nu voia asta. Pentru prima oară în viața ei, nu voia ca acel act să se termine. Nu era pregătită ca el să se prăbușească asupra ei, după care să adoarmă.

Voia mai mult. Mai mult din fricțiunea asta alunecoasă și minunată. Mai mult din sexul lui incredibil de mare, acum, că mărimea nu o mai deranja. Mai mult din magia pe care degetele ei i-o oferiseră în baie.

Dacă îi provocase atâta plăcere, probabil avea să mai existe și o dată viitoare.

După un moment etern, el se lăsă pe coate deasupra ei, ochii lui verzi fiind somnoroși, însă încă strălucind cu intensitate când el își lipi fruntea de a ei. Respirația lui explodează fierbinte peste obraji ei.

Se terminase. Acum, erau soț și soție în toate modurile posibile. Acum, copilul ei era în siguranță.

Ea închise ochii și, când făcu asta, conștiința ei nu mai sălășluia în spatele ochilor, ci în adâncul corpului ei.

În ea, unde el încă era. Tare. Și fierbinte. Pulsând. Ce?"

Cinci guri de aer. De atâta avu nevoie ca să își revină.

Se auzi un mormăit plin de satisfacție masculină, după care el își împreună degetele cu ale ei și le ghidă ușor deasupra capului, în timp ce începu să se miște. Ea deschise ochii și fu uimită de ce văzu. Chiar dacă îl văzuse de zeci de ori, frumusețea lui încă avea puterea să o uimească.

Nu tocmai...? Cum de încă...? Dumnezeuule, ce bine era!

— Singura trăsătură Mackenzie de care sunt mândru, spuse el ca o explicație arogantă. Rezistăm mai mult de o rundă.

„Doamne!”

Samantha își închise ochii în timp ce fiecare penetrare îi provoca o nouă senzație de nedescris. Încercă să-și depărteze picioarele mai mult, să îl ia mai adânc, să nu se piardă în vorbele pe care el i le șoptea la ureche.

O întindea, o umplea, o deschidea cu mișcări aproape crud de răbdătoare. Ochii lui o ardeau, și trăsăturile i se întunecau și mai mult. Mușchii spatelui, ai fundului, ai coapselor nu aveau de ales și răspundeau șoaptelor de plăcere care se transformau în valuri și amenințau să devină pulsații. Încercă să își oprească scâncetele care deveneau rapid gemete.

Ce se întâmpla? Doar mai fusese sub un bărbat, însă nu așa. Nu sub un bărbat ca el. Această plăcere care nu era doar urmarea alchimiei unui bărbat și a unei femei care își satisfăceau o nevoie biologică. Era ceva mai profund de atât. Mult mai profund.

Iar profunzimea o șocă și o sperie.

Respirația lui controlată se fractură în gemete, după care în gâfâieli.

— Dumnezeule! Ești prea minunată... Am mers prea adânc.

Samantha putea confirma acest lucru.

Eliberarea care o copleși nu fu la fel de subită ca în cadă. Se construi în valuri mici, intensificate de faptul că ea stătea pe țărni și le privea cum veneau în direcția ei, știind că avea să fie luată de ele. Că avea să se înece în ele, urma să devină victima forței lor. Dintr-odată, nu se mai putu mișca deloc. Corpul ei deveni o închisoare a plăcerii, arcuindu-se în timp ce el o călărea spre culmile unei senzații de nedescris.

Undeva în furtuna extazului, reuși să audă cele câteva sunete surprinse ale lui când corpul lui se cutremură. Samantha se desfătă cu strânsoarea corpului ei în jurul cărniilor tari aflate în ea. Sunetele de plăcere pe care le

scotea el se armonizau cu melodia ei, iar tunetul crea percuția perfectă pentru punctul lor culminant.

O epuizare plăcută încețoșă momentele în care rămaseră împreunați unul cu celălalt. În cele din urmă, el se ridică de pe ea, luă un prosop, îl udă și se întoarse să spele rămășițele plăcerii de pe amândoi.

Ea se luptă cu pleoapele grele în timp ce el folosi un alt prosop pentru a se șterge și pentru a o șterge și pe ea. Samantha se simțea de parcă ar fi băut. Simțea puțin durerea din picior, iar ceea ce tocmai se petrecuse nu avea cum să fi ajutat, însă nu îi păsa.

Îl privi printre pleoapele din ce în ce mai grele de somn.

— Nu multe fătuci îmi pot supraviețui. Te-ai descurcat decent.

— Decent? Întrebă ea, un pumnal de indignare străpungând beatitudinea în care era.

— Ți-am spus că o femeie își pierde suflul în preajma mea ori din cauza epuizării, ori pentru că leșină.

O privi și îi ridică brațele, ca să o poată îmbrăca în cămașa de noapte.

— Mai lasă-mă în pace, spuse ea în timp ce căscă și îi permise să o îmbrace. Sunt invalidă. Așteaptă până când toate părțile mele o să funcționeze bine, și o să-ți arăt ce înseamnă decent.

Se mișcă apoi spre partea lui de pat și căută ceva pe noptiera de lângă.

— Ai încredere în mine, fătuco. Toate părțile tale funcționează bine.

Patul se întindea în spatele ei, însă ea privea în continuare focul, nedorind să se lase fermecată de el.

— Mai bine decât doar bine.

Respirația lui îi gădilă gâtul, în timp ce Gavin îi dădu la o parte părul încă umed de pe ureche.

— De fapt, m-aș încumeta chiar să spun că părțile tale devin rapid părțile mele preferate. Chiar și cele rănite.

Replica îi puse un zâmbet mare pe față, unul pe care era fericită că el nu îl putea vedea când o sărută pe obraz.

O smucitură a părului o făcu să se încrunte din nou.

— Ce fad?

— Trebuie să desfac nodurile astea, fătuco, altfel nu mai ai cum să dregi asta dimineață.

O pieptăna?

Ea se întoarse să îi ia peria.

— Nu trebuie să...

— Dar o s-o fac.

Se folosi de greutatea părului ca să o direcționeze ferm, dar blând către foc.

Șocată, aproape oripilată, Samantha se așeză, cu umerii încordați în timp ce el o pieptăna. Doar nu era o virgină, iar asta era a doua ei căsnicie, însă acea noapte era plină de lucruri ce se petreceau pentru prima oară.

Era evident că el știa ce făcea, începând din partea de jos a părului, ținându-l departe de cămașa de noapte, ca să nu o ude. Desfăcea firele încurcate cu degete pricepute, în loc să tragă de perie. O stare mizerabilă cu nuanță de verde o copleși, distrugând momentul intimității neașteptate. Oare acesta era un fel de ritual de seducție pentru el? Avea un fetiș pentru păr?

— Cu câte femei ai făcut pe camerista? Întrebă ea cu o nonșalanță forțată.

— Cu una. Doamne, Dumnezeu, cumva, asta era chiar mai rău. Cu mama mea.

Uimită, ea înlemni.

— Ce?

— Mama mea nu a fost mereu oarbă. Asta s-a întâmplat din cauza tatălui meu.

Samantha își lipi buzele în timp ce sângele i-o lua razna. Bănuia asta, dar nu i se păruse potrivit să întrebe.

— Când am venit prima oară la Inverthorne, după ce a rămas fără vedere, nu aveam bani pentru angajați. Eram doar eu, Callum și Eammon. Și mama mea, bineînțeles. Erau multe lucruri pe care nu le putea face singură, printre care și să-și aranjeze părul.

— Înțeleg, șopti ea.

Nu se potrivea deloc cu imaginea pe care o avea

despre contele de Thorne.

— Atât o să spun despre asta.

Ea încuviință și lăsa ritmul periei să calmeze o minte care voia să alerge. Ce enigmă era soțul ei! Crud, neobosit, perfid, manipulator. Generos, onorabil și bun.

— Mulțumesc, spuse ea, în ciuda nodului pe care îl simțea în gât. Cum se putea ca el să știe că nu făcuse nimeni asta pentru ea? Că nu făcuse nimeni niciodată nimic pentru ea. Nu fusese îmbăiată. Nu fusese îmbrăcată, îngrijită sau pieptănată.

Venea dintr-un loc dur, în care încrederea doar în forțele proprii era virtutea principală. Nu crezuse niciodată că asta era ceva rău. Însă nici ce se întâmpla acum nu era.

Soțul ei era un bărbat dur. Un vânător letal. Cumva, asta făcea momentul mult mai dezarmant și totodată alarmant. Cumva, îl făcea mai periculos, pentru că, într-o singură noapte, o făcuse de mai multe ori să se topească. Și nu era vorba doar despre corpul ei, ci și despre inima ei.

Când peria ajunsese să treacă fără probleme prin părul ei, Gavin i-l împleti ca un adevărat expert. Apoi trase pătura, își petrecu brațul în jurul taliei ei și o trase până ajunsese pe pernă.

— Soții și soțiile nu dorm în camere separate în țara asta? Întrebă ea, încercând să nu se concentreze asupra faptului că el dormea gol. Se temea că urma să poarte una dintre cămășile de noapte ridicole pe care le lua Bennett când nu era destul de frig pentru salopetă.

— Nu mai confunda scoțienii cu britanicii, bombăni el, somnul jucându-se deja cu vocea lui.

— Voiam doar să spun că nu trebuie să renunți la camera ta de burlac pentru mine, nu e ca și cum noi am fi...

Fusese una dintre grijile ei: ca lui să nu-i placă să-și împartă spațiul. Că avea să o instaleze într-o cameră mai mică și mai puțin confortabilă. Și, poate, la un moment dat, chiar avea să facă asta.

Cu cât aștepta mai mult, cu atât avea să fie mai greu.

— Frumușico, dacă îți imaginezi că scapi de mine acum, ai înnebunit. Acum, culcă-te!

Samantha nu ascultase niciodată ordine, însă, de data asta, nu ar fi stricat să o facă.

Gavin lăsă fereastră întredeschisă, însă asta nu făcea decât să aducă și mai aproape căldura focului.

În timp ce asculta furtuna și simțea cum respirația bărbatului din spatele ei devenea egală, lăsă să evadeze o lacrimă, sperând să țină astfel în frâu compatrioții amenințători.

„Asta”. Asta era ce-și dorise mereu. Ce își dorise de când își putea aminti. Ce îi promisese Bennett, dar nu îi oferise niciodată.

O casă lângă mare, înconjurată de pădure. Un foc lângă care să facă dragoste pe timp de furtună. Bine, nu era dragoste, pentru că Gavin St. James nu făcea dragoste. El le-o trăgea femeilor.

Samantha se întinse ușor și simți cum brațul lui se încordă în jurul mijlocului ei, trăgând-o mai aproape de el, până când părul de pe coapsele lui musculoase zgâriau coapsele ei chiar și prin cămașa de noapte.

Ei bine, el i-o trăgea. Ea mințea. Oricum ar fi fost, era în siguranță și la căldură și erau amândoi mulțumiți unul de celălalt.

Pentru moment, era de ajuns.

Capitolul 20

„În sfârșit”, se gândi Gavin când verifică șaua lui Demetrius. În sfârșit, avea să meargă la Erradale în calitate de proprietar.

Se uită la grajdurile goale. Angajase câțiva oameni din Strathcarron cu care avea să se întâlnească acolo la răsărit.

Zâmbi. Dimineața începuse în urmă cu două ore.

Callum lăsase un bilet scris în grabă în care îi spunea că se saturaseră să îl aștepte și nimeni nu îndrăznise să îl deranjeze după noaptea nunții, așa că o luaseră înainte.

El era cel mai mirat dintre toți că dormise până după

răsăritul soarelui, cu soția lui lipită de el. Gavin nu dormea niciodată până târziu. De ce ar fi făcut-o?

Mai ales astăzi, când Erradale, Erradale al lui, îl aștepta. Chiar și după ce se trezise, o reticență îngrijorătoare de a o lăsa singură îl făcuse să stea în pat mai mult decât ar fi trebuit. Se convinsese singur că nu ar fi fost atât de dificil dacă nu s-ar fi întors spre el în timpul nopții și nu s-ar fi prins de el în somn cu toată puterea disperată a unei fătuci urmărite de un coșmar.

De dimineață, brațul ei încă era aruncat peste el, iar piciorul, cel rănit, se sprijinea peste coapsa lui. Când se mișcase, ea îl prinsese cu putere, deși nu se trezise, și, ca din senin, el își dăduse seama că ar fi preferat să-și taie membrele decât să o deranjeze.

Părea în sfârșit liniștită și incredibil de tânără. Ridurile de cinism de pe frunte se neteziseră. Liniile provocate de faptul că strângea din dinți dispăruseră. În lumina dimineții, se gândise să o trezească sărutându-i fiecare pistrui presărat pe obraji ei ca praful auriu al unei zâne.

Nu o făcuse însă, deoarece, dacă ar fi trezit-o, ar fi întârziat și mai mult decât acum. Era posibil chiar să nu se mai fi dat jos din pat, și ce ar fi spus oamenii lui atunci despre asta?

Nimic, dacă le plăceau locurile lor de muncă... și picioarele.

Toată lumea știa că mariajul lor era unul din interes, dar asta nu însemna că doi oameni tineri și atrăgători nu aveau să consume un asemenea aranjament.

Până la urmă, trebuia să aibă moștenitori.

Gândul îi provocă un alt fior plăcut pe buze. Dacă ar fi fost după el, mica lui soție ar fi fost însărcinată până la Crăciun. Dacă nu reușea, era bucuros să încerce în continuare.

Dumnezeule, dar niciodată...

— Ce naiba e asta?

Întrebarea furioasă feminină îi transformă zâmbetul secret într-un rânjat. Va trebui să înceteze cu râsul ăsta, altfel oamenii aveau să creadă, în mod greșit, că se

îndrăgostea de-adevăratelea de soția lui.

— Frumușico, te-ai trezit!

Un val de plăcere când îi văzu silueta în ușa grajdului fu urmat de o ieșire neașteptată.

— Bineînțeles că m-am trezit, și nu datorită ție.

Dacă nu ar fi avut nevoie de un baston ca să meargă, Gavin nu avea niciun dubiu că soția lui și-ar fi făcut o intrare pe cinste. Își aruncase în grabă o bluză simplă, o fustă din lână și cureaua pe care o purtase în ziua nunții. Cumva, reușise să găsească și o haină lungă și ponosită în care mai că se pierdea. Șuvițele de păr care îi scăpau arătau că nici măcar nu se uitase în oglindă înainte să iasă. Chiar și așa, era proaspătă ca o floare de vară, chiar și în lumina cenușie a dimineții de iarnă.

— M-ai lăsat să dorm și mi-ai lăsat doar un bilet, îl acuză ea.

— Cu plăcere, fătuco. Nu mulți soți ar fi atât de atenți. Dacă ar fi fost după mine, te-ai fi trezit cu mine în tine.

Ea clipi uimită pentru o clipă, după care luă decizia evidentă de a-l ignora, arătând bucata de hârtie din mână.

— Scrie aici că pleci la Erradale fără mine.

— Da, și încă am de gând să fac asta. Verifică șaua din nou, de data asta mai mult pentru efectul teatral. Acum, vino să-ți săruți soțul de bun-rămas, ca să-mi țină de cald până mă întorc pentru cină.

Se sui pe Demetrius la timp cât să prindă biletul mototolit care îl lovise în piept. Ce țintă excelentă avea soția lui!

— Eu zic să te gândești mai bine dacă ai impresia că o să mă lași în urmă. Erradale este în continuare al meu. Acum, pune-mi șaua pe un cal și hai să mergem!

Șchiopătă până la staul, inspectând puținii cai rămași, bastonul ei răsunând zgomotos pe scândurile late.

— E o zi friguroasă, frumușico. Cel mai probabil, o să înceapă furtuna, și nu poți să călărești.

Ea se întoarse spre el și folosi bastonul ca să nu cadă.

— Să nu crezi că, doar pentru că suntem căsătoriți, poți să-mi spui ce pot și ce nu pot să fac. Nu ai observat că

fratele tău a eliminat cuvântul „să asculți” din jurămintele de nuntă?

Dumnezeule, cât îi plăcea când albastrul ochilor ei avea licăriri vulcanice.

— Au! Gavin râse și își scărpină barba. Asta da scăpare din partea lui. Uite cum facem: dacă îmi demonstrezi că poți să călărești, atunci, poți să vii.

— Foarte bine. Samantha îi aruncă un zâmbet triumfător. Cred că iapa aceea o să fie perfectă.

— Mi se pare fermecător, fătuco...

Nu își termină propoziția, ci se apropie de ea, gânduri obraznice încălzindu-i sângele și mădularul care deja pulsa.

— Ce ți se pare fermecător?

Se dădu în spate, însă nu destul de repede.

— Credeai că mă refeream să călărești un cal.

Își puse brațul în jurul ei, trăgând-o aproape, lăsând-o să-i simtă erecția chiar și prin fustă.

— Dă-mi drumul, bou mare și prost ce ești! spuse ea, deși o strălucire jucăușă din ochi îi atenuă încruntătura. Să te călăresc nu demonstrează doar că eu sunt capabilă, ci și că tu ești leneș.

— Foarte bine, limbă ascuțită ce ești, m-ai convins, o să te călăresc eu.

Îi opri protestul cu buzele și se desfătă cu triumful pur masculin când furia ei se topi în cu totul altceva.

Nu era capitulare, nu făcea frumușica lui așa ceva, însă era ceva asemănător.

Dintr-odată, nu mai putea aștepta nici măcar o clipă să fie în ea. Amintirea cărnii ei strânse în jurul lui îi arse venele, până când era sigur că era făcut din oțel dur și dorință topită.

Limba lui îi despărți buzele, gustând, făcând cercuri, revendicând în timp ce îi aruncă bastonul, îi dădu haina jos, o întinse pe o căpiță de fân și o așeză pe ea peste. O ținu ocupată cu gura lui în timp ce îi depărtă picioarele cu genunchii și se așeză între ele, lipindu-și excitarea de căldura pe care o putea simți chiar și prin straturile de haine.

Gavin încercă să respire și să-și liniștească inima, care o luase la galop. Atât de mult sânge se îndrepta acum către mădularul lui, că se temea că nu mai rămânea și pentru restul zonelor. Dumnezeu, nici măcar o sută de mii de curtezane antrenate și parfumate nu ar fi putut spera să trezească o dorință așa feroce și instantanee ca soția lui rănită și neîngrijită.

Mai târziu, când putu forma un gând coerent, acest lucru îl îngrijoră.

Ea se dădu înapoi, și privirile li se intersectară. Forța ochilor ei sfidători îl lovi cu puterea furtunii de noaptea trecută.

— *Pot să călăresc. O să te călăresc până n-o să mai știi de tine, Gavin St. James.*

Tocmai când credea că nu se putea întări și mai mult, ea îi dovedi că se înșelase.

— Ești invitata mea.

Gavin îi acapară și gura, și șoldurile, controlându-le mișcarea, punând-o deasupra lui în timp ce îi sugea limba, îi ridică fustele și își îngropă mâinile sub ele, degetele lui alunecând peste carnea mătăsoasă a coapselor ei până când găsi părul moale dintre ele. Îi despărți pliurile și găsi peștera ei alunecoasă, care era deja udă și îl aștepta.

Amândoi respirau greu.

— Sunt încântat să văd că nu ți-ai găsit lenjeria, frumușico.

— Nu te entuziasma prea tare.

Ea își lipi buzele de zâmbetul lui amenințător. Asta în timp ce îi umbla prin pantaloni. Gavin rămase fără aer când mâna ei îi apucă mădularul ce pulsa și îl eliberă să stea lipit de ea.

„Sfinte Sisoe!” Blestemă sau se rugă, în timp ce ea îl ridică ușor, îl așează și își coborî sexul pe capul mădularului.

Nu ajunse foarte departe și trebui să se îndrepte, mișcându-și șoldurile ca să înainteze. Gavin fierbea cu fiecare mișcare și încordare a ei, fiecare parte a cărnii lui fiind străbătută de o dorință din ce în ce mai intensă.

Nu se mai putu abține și își duse mâna la gură, linse

vârful degetelor și le duse unde li se alăturau corpurile, acolo unde devenea o parte din ea, și prelinse umezeala peste amândoi. Găsi și bobocul strâmt expus de poziția ei și îl mângâie ușor, încântat de geamătul satisfăcut pe care îl scoase ea, dar și de cât de mult intrase în ea.

— Da, spuse el, ia-mă cu totul.

O mângâie iar și iar, simțind cum îi răspundeau mușchii ei interiori, care se încordau la fiecare atingere. Eliberarea venea în înaintări încete și minunate, până când era cu totul în ea.

Sam se rezemă cu mâinile de umerii lui și începu să-și miște șoldurile.

Dumnezeule, era sublimă, cum stătea pe el, cu părul sălbatic, buzele umflate despărțite, ochii mari și plini de mirare și hotărâre.

Gavin simți că soția lui își sprijinea piciorul și că îi tremurau coapsele. Hotărâtă sau nu, ea nu era așa întremată cum și-ar fi dorit.

Dar mai știa și că mica lui soție nu l-ar fi iertat dacă ar fi pierdut acea băătăie.

O apucă de șold cu o mână și îi susținu greutatea, folosindu-se de propria forță ca să o penetreze. Cealaltă mână rămăsese pe perla pulsantă aflată deasupra locului în care erau uniți, tachinând-o odată cu intensificarea ritmului.

Văzu cum o roșeață îi acapară pielea aurie în timp ce el se tot ridica, mărink forța penetrării, iar ea gemea deasupra lui.

Mângâiat și prins de adâncurile ei strâmte și umede, Gavin își dezgoli dinții într-un zâmbet în timp ce începea să rămână fără aer, care îi era scos din plămâni de plăcerea fără Urnite pe care o simțea. Cu orice altă femeie, sexul fusese despre un singur lucru: punctul culminant. Însă, cu ea, cu soția lui, călătoria era la fel de satisfăcătoare ca acea culme. Chiar și în timp ce intra în ea, se minună câtă plăcere simțea doar din faptul că era înăuntrul ei. Se minună de tandrețea pe care o provoca ea și care dubla dorința feroce.

— Sărută-mă, îi ceru el șoptit, ridicându-se să se

apropie când ea căzu peste el, din cauza mișcării șoldurilor sale.

Sărutul lor nu dină mult. Fu întrerupt de geamătul ei în timp ce o eliberare umedă îi inundă mădularul, sexul ei pulsând în jurul lui, lăsându-se lacom în jos și apoi încordându-se.

Sam îi smulse orgasmul de undeva din adâncuri, corpul ei încordându-se atât de strâns în jurul lui, că umerii lui Gavin se prăbușiră pe căpița de fân. Degetele lui se prinseră de șoldurile ei, ca pentru a se salva de la o cădere lungă în gol. Încă o ținea în timp ce mișcarea ritmică a propriei ei descătușări era tot ce îi trebuia că să toarne căldură lichidă în ea.

Sam se prăbuși pe el, iar brațele lui o încercuiră instinctiv, degetele jucându-se cu împletitura pe care i-o făcuse în seara anterioară.

Piepturile se ridicau și coborau cu respirații necontrolate, iar corpurile încă le erau împreunate pe sub îngrămădeala de fuste.

— Foarte bine, fătuco, ai câștigat. Poți să călărești.

Replică el fu înăbușită de umărul lui, dar părea să fie ceva de genul:

— Ai al naibii de mare dreptate.

— Cine ar fi crezut că e atât de distractiv să fii căsătorit? Îngăimă el, în timp ce o sărută pe tâmplă și o mângâie pe spate.

Ea se dădu în spate ca să îl privească, un zâmbet rar de-al ei făcându-și apariția în colțul gurii.

— Probabil ar fi trebuit s-o faci cu mult timp în urmă.

— Nu, fătuco, spuse el, devenind dintr-odată foarte serios. Atunci, nu ar fi fost cu tine.

Încurajat de genele timide care se răsfirară pe obraji, se ridică să o sărute, de data asta tandru, iar răspunsul ei fu ceva ce nu mai simțise cu ea până atunci.

Ceva moale. Temător. Nesigur.

O tandrețe protectoare înflori în el și deveni din ce în ce mai intensă, în timp ce degetele ei îi mângâiau maxilarul. Gavin schimbă poziția, așezându-se deasupra ei

cu un geamăt posesiv. Cum putuse crede vreodată că era o femeie dură? Prima oară nu îi observase decât trăsăturile aspre și limba ascuțită. Acum însă, nu mai era ascuțită, în timp ce aluneca peste buzele ei și în gura lui, explorându-l în timp ce coapsele i se mișcau din nou, făcându-i mădularul să se umfle și să tresare.

Însuflețit de un sentiment străin și înfricoșător, Gavin o apropie de el.

— Nu-mi vine să cred...

Ușile grajdurilor se trântiră, și vocea lui Eammon răsună deodată:

— M-am săturat de tine, nemernicule. Nimeni nu are toată afurisita de zi la dispoziție ca să te aștepte.

Capitolul 21

Inima Samanthei se opri din bătut preț de câteva secunde, după care își dădu seama că Eammon Monahan vorbea, de fapt, cu un măgar.

Gavin se ridică de pe ea, se întoarse cu spatele la ușa grajdului în timp ce își trase pantalonii, își băgă cămașa în pantaloni și își aranjă vesta.

Samantha îl privi îngrozită pe bătrânul Monahan, care încerca să-l aducă pe animalul încăpățânat în grajd, și își aranjă fustele, după care își căută bastonul.

Soțul ei o ridică din grămada de paie și îi dădu bastonul exact când irlandezul îi observă și îi privi cu suspiciune.

— Eammon, noi tocmai... M-am împiedicat și...

— Știu exact cum ai ajuns în grămada aia de paie, fătuco, și cine te-a pus acolo. O sclipire de amuzament din ochi îi dădu de gol voioșia. Uiți că am fost alături de clanul Mackenzie de peste treizeci de ani.

— Știi că nu sunt un Mackenzie.

Gavin lua din părul Samanthei câteva fire de paie, iar bătrânul își opri un zâmbet.

— Poate, dar ce ai în pantaloni încă e.

— Ai grijă, bătrâne, spuse soțul ei, însă amenințarea nu avea nimic real.

Eammon se plânse apoi de animalul încăpățânat de lângă el.

— Dumnezeuule, am uitat că, atunci când e vorba despre proaspăt căsătoriți, trebuie să verifici fiecare umbră ca să te asiguri că nu întrerupi ceva. Acum, paiele astea nu mai sunt bune pentru caii catolici.

— Ce am făcut noi nu a fost un păcat, spuse Samantha. Suntem căsătoriți.

— A fost, totuși, puțin cam dezmățat.

Gavin o ciupi de fund și o pupă pe obraz, după care se îndreptă spre Demetrius. Samantha încercă să ignore priveliștea oferită de el în timp ce se îndepărta, dar nu reuși.

— Ce faci, Eammon?

Vocea lui avea o notă masculină, care trezi plăcerea feminină din ea și îi încălzi mijlocul. Toată relaxarea dispăru când grăjdarul îi aruncă ei o privire grăitoare, după care îi răspunse lordului său:

— Am venit după căruță, avem niște... gunoi de luat de la Erradale.

— Cadavre?

Samantha hotărî că nu era momentul potrivit ca să se ascundă în spatele cuvintelor.

— Da. Din acest motiv, ne bucurăm că e frig, atâta lucru pot să-ți spun.

Un val de gheață copleși groaza, și Samantha înghiți o umezeală care amenința să se reverse.

— Ce se va întâmpla cu ele?

Ce voia să întrebe de fapt era: „Ce se va întâmpla cu mine?”

Gavin miji ochii.

— Aruncă-i în mare, de pe stâncile Dubh Gorm, și lasă *selkie*²-urile să se hrănească cu oasele lor.

Expresia lui Eammon îi spuse Samanthei că nu era

² Creatură mitologică din folclorul scoțian (n.red.)

singura surprinsă de vehemența întunecată din vocea soțului ei.

— Dar, Thorne, sunt detectivi... Nu chiar agenți ai guvernului american, dar o să li se simtă lipsa.

— Ți se pare că dau doi bani pe asta?

Chiar nu-i păsa. Samantha verifică, pentru a se asigura. Cu o mișcare puternică și grațioasă, Gavin se sui pe armăsarul lui și dădu ocol măgarului.

— O să îmi revendic plăcerea de a scăpa chiar eu de cadavre, spuse el, transformându-se din amant într-un vârtej de furie și răzbunare.

— O să le trimit detectivilor un mesaj. O să le spun că oamenii lor au venit pe pământul *meu* și mi-au rănit femeia, punându-i viața în pericol. Că i-am ciuruit și că, dacă mai prind pe vreunul în Scoția, o să trimit bucăți din cadavrele lor la birouri, în cutii pline cu sângele lor.

Îl grăbi apoi pe Demetrius și se îndepărtă în galop de grajd, fără să privească măcar o dată în urmă. Samantha se uită după el.

— Și mai spune că nu e un Mackenzie, comentă Eammon. Ce mâncător de rahat!

„Femeia lui?” Avea să ia vina asupra lui? O senzație de ușurare amenință puterea genunchilor ei. Spusese că avea s-o protejeze, că Inverthorne urma să fie sanctuarul ei. Dar nu se așteptase să facă asta într-un timp așa scurt și fără să i se ceară.

Eammon mormăi apoi:

— Îmi cer scuze pentru limbaj, milady.

— Stai liniștit, nu e nevoie. Poți să îmi spui Sam.

— Prostii! Acum, ești contesă.

Așa era.

— Chiar dacă sunt contesă, nu sunt o lady. Încă ai de gând să duci căruța la Erradale?

— Da. Mai mulți Mackenzie au apărut de dimineață, susținând că i-ai angajat. Am impresia că va trebui să cărăm mai multe cadavre după ce o să-i găsească soțul tău.

Samantha închise ochii, blestemându-se pentru că

uitase să modifice înțelegerea făcută cu Mena, care îi spusese că avea să adune oameni care s-o ajute să își strângă vitele.

— E loc și pentru mine în căruță, domnule Monahan?

El o privi atent.

— Pun pariu că te simți mai bine.

— Mult mai bine. În loc să-și ducă mâinile la obrajii încinși, luă haina împrumutată de Locryn, deoarece acesta încă nu voia să plece de lângă Calybrid. Soțul meu e de acord că pot călări.

Când se îndreptă, Eammon legă o bucată de piele de hăturile animalului.

— Așa se pare, bombăni irlandezul.

— Te-am auzit, să știi.

Bărbatul îi aruncă un zâmbet fermecător, în semn de împăcare.

— Nu vreau să te jignesc, fătuco, și eu am profanat câteva căpițe de fân în trecut.

Nu avea îndoieli în privința asta.

— Măgarul are probleme cu mișcarea capului?

Samantha se apropie de animal, îi atinse gârbița și apoi îl mângâie pe bot și pe urechile moi, în timp ce Eammon îi potrivea chinga.

— Ai ochi bun. Ca să fiu sincer, animalul acesta are probleme cu toate.

Eammon scoase o bucățică de zahăr din buzunar și îl ținu sub botul măgarului, după care se întoarse și se îndreptă spre căruța din curte, ca și cum nu i-ar fi păsat dacă era urmărit. După o clipă, măgarul oftă și se întoarse ca să-l urmeze.

— Un animal nefolositor, spuse irlandezul, însă îl mângâie pe animal între ochi și îi dădu recompensa dulce.

Măgarul stătu pe loc în timp ce Eammon legă căruța.

Samantha ar fi ajutat dacă ar fi putut, dar partida din fân îi provocase mai multă durere decât voia să recunoască. Nu că ar fi avut vreun regret. Îi permise lui Eammon să o ajute să urce, după care bătrânul se sui și el. Sam se afundă în haină în timp ce înaintau prin frigul iernii.

— Măgarul acesta nu e nici pe jumătate de deștept față de mama lui, spuse Eammon când trecură podul și o luară spre nord, către Erradale. Dar e încă tânăr și din cel mai puternic lot din imperiu.

— Încă îl distrugi?

Bărbatul se încruntă.

— Niciodată nu mi-a plăcut cuvântul ăsta. Înseamnă că i-am distrus spiritul, nu? Și eu nu asta fac.

— Atunci, cum îi spui?

— *Mhúineadh*.

— Ce cuvânt minunat! Ce înseamnă?

— Eu sunt profesorul lor, așa cum Callum e îngrijitorul. Lui i se spune Mac Tíre. Înseamnă Fiul Pământului. E un privilegiu antic în țara mea, unul de care clanul Monahan e foarte mândru.

— Profesor, spuse ea.

— Să nu înțelegi greșit, fată dragă. E implicată și disciplină, dar trebuie construite și încrederea, și afecțiunea. Un animal distrus nu o să fie niciodată la fel de bun cu tine ca unul loial. L-am învățat pe Lord Thorne asta când era copil. Dumnezeu știe că tatăl lui n-a făcut niciodată asta. Băiatul meu, Callum, s-a născut cu același dar, instinctiv. Cred că și tu, de altfel.

— Nu știam despre asta, spuse ea, căci nu se simțea confortabil când primea complimente.

— Callum spune că stai pe cal de parcă te-ai născut pe unul și că știi să mânuiești vitele mai bine decât orice Ross. Dacă nu aș fi știut cum stă treaba, aș fi crezut că te place.

— Dar? întrebă Samantha alarmată. Știi cum stă treaba?

— Da. Inima lui aparține altcuiva.

— Cui? întrebă ea, după care își dădu seama că nu era treaba ei.

Eammon își mută privirea.

— Ei bine, nu contează.

Obișnuită cu onestitatea nerăbdătoare a bărbaților muncitori, Samantha nu lăsă ca răspunsul lui să afecteze

momentul.

— Știi, eu niciodată nu am vrut să am o fermă sau să fiu legată de un loc, dependentă de schimbările naturii și ale turmei. Uram ideea asta. Și totuși, am venit în Scoția, la Erradale, și am început să apreciez acest loc. Eram... sunt mulțumită într-un mod în care nu credeam că pot fi vreodată.

— Poate nu *vocația* ți-era neprielnică, fătuco, ci *locul*.

— Cum adică?

— Ai fost crescută americană, însă ai sângele și sufletul unui celt. Ești unul dintre Oameni acum. Poate trebuia doar să-ți găsești clanul, drumul înapoi spre casă.

Samantha își suprimă un oftat, plină de regrete din cauza minciunilor ei. Asta nu fusese niciodată și nu era casa ei. Nu că ar fi știut de unde veneau oamenii ei.

— Cum rămâne cu clanul tău? schimbă ea subiectul. Ți-e dor de Irlanda?

Eammon se uită spre vest, unde, dincolo de pădure, dincolo de Hibride și de mare, se afla casa lui de smarald.

— Callum crede că am stat la Inverthorne din cauza lui și a lui Gavin, însă nu e adevărat. Nu în întregime.

— Eleanor? ghici Samantha.

Bărbatul înghiți în sec și se uită numai la drum și la copaci.

— O iubesc pe femeia aia de mai bine de douăzeci de ani, însă Hamish a distrus-o. Mă tem că nu se mai poate face nimic.

Samanthei aproape că îi era frică să întrebe.

— Ce i-a făcut?

— Ce noapte groaznică! O noapte îngrozitoare pentru aproape toți din Wester Ross.

Mereu era o priveliște aparte să vezi ochii unui bărbat atât de masculin înroșiți de emoție. Samantha fu atât de afectată, că simți nevoia să se uite în altă parte.

— Hamish l-a biciuit pe Thorne, mai avea puțin și-l omora, și l-a aruncat pe fereastră. l-a rupt clavicula, mărturisi Eammon.

Mâinile Samantha se strânseseră în pumni.

— Cicatricele... de pe spatele lui?

Eammon încuviință, cu privirea ațintită către trecut.

— Săracul băiat, a trebuit să asculte ce i-a făcut tatăl lui Eleanor, care s-a lovit cu tâmpla de marginea unui geamantan în care Hamish a aruncat-o și a lăsat-o cine știe câte ore, crezând că era moartă. A mers în oraș și a provocat probleme toată noaptea. Săracul Thorne rămăsese afară, în frig. Când Callum l-a adus acasă în acea dimineață, m-am repezit la Ravenscroft, am dărâmat ușa și am dus-o pe săraca Eleanor la Inverthorne. Doctorul a făcut ce a putut, dar rănila la cap sunt păcătoase, iar, când a deschis ochii minunați, am constatat că își pierduse vederea, precum și alte facultăți.

— Dumnezeuule!

O lacrimă îi îngheță pe obraz, iar Eammon scoase ceva ce aducea a scâncet.

— Așa că, în momentul în care actualul moșier Ravenscroft l-a rezolvat pe Hamish, ani mai târziu, am fost bucuros să îl ajut să scape de cadavru.

Samantha era șocată.

— Vrei să spui că moșierul Mackenzie... Liam Mackenzie... și-a omorât tatăl? Pe tatăl lui Gavin? Ești sigur?

— E un secret de familie prost ținut. Toată lumea bănuiește, dar nimănui nu-i pasă. *Bealtaine a anam dhó i ifreann.*

Samantha dori să se ferească de cuvintele înflăcărate, ca și cum ar fi fost un blestem antic, și îl privi pe bărbat în tăcere.

— Fie ca sufletul lui să ardă în iad, traduse Eammon, scuipând pe jos.

Samantha scuipă și ea și blestemă. Părea lucrul potrivit de făcut. Dacă exista un iad, și-ar fi dat sufletul ca să îl vadă pe Hamish Mackenzie acolo.

— Gavin știe ce a făcut fratele lui?

— Da. Thorne era un puști atunci, dar era deja lord. Inverthorne nu era decât un teren păraginit înainte ca fiul meu să îl aducă pe Thorne în acea dimineață. Șchiopăta,

sângera și era distrus. Eu aveam grijă de zonă și eram grăjdar. Hamish mi-a dat o nimica toată din banii băiatului ca să am grijă de loc și am acceptat, deoarece mă luptam cu întunericul provocat de moartea propriei soții.

— Oamenii știau că Hamish se purta așa cu familia lui? Tu știai?

— Da. Nu era mai bun cu ceilalți decât era cu copiii lui. Thorne obișnuia să se plimbe prin păduri cu Callum când era mic, și știam că făcea asta ca să scape de cruzimea tatălui său. L-am doborât de mai multe ori decât ar fi trebuit să permit, spre rușinea mea. Însă Hamish Mackenzie era un munte de om, ca Liam, și mai era și marchiz. Mulți dintre noi ne bazam pe el ca să câștigăm ceva bani. Distileria, câmpurile și pădurile. Nu am știut ce să facem. Mai pe scurt, niciunul dintre noi nu a fost destul de bărbat cât să facă atunci ce trebuia făcut.

— Toți avem lucruri de care ne e rușine. Își puse mâna pe umărul lui. Iar, uneori, nu suntem bântuiți de ce s-a întâmplat, ci de ce am permis să se întâmple.

— Ești drăguță. Eammon privi către vârful Gresham, dincolo de care se afla Erradale. Băieții Mackenzie au mai mulți demoni decât majoritatea oamenilor.

— Încep să înțeleg asta.

— De asta tot sar unul la gâtul celuilalt. E păcat. Au lăsat o moștenire care e formată mai degrabă din durere și răzvrătire decât din mândrie și bucurie. E nevoie de o fătucă specială și răbdătoare ca să reziste lângă demonii lor.

— E ciudat. Gavin e mereu zâmbăreț și fermecător. Cu excepția momentelor când nu era așa. Nu așa fi ghicit...

— Unii bărbați își ascund durerea în spatele furiei și al vărsării de sânge, în timp ce alții aleg vicii și o atitudine superficială.

Samantha încuviință, înțelegând că Eammon îi prezentase cele două drumuri diferite alese de Liam și de Gavin.

— Ce s-a întâmplat după acea noapte? După ce Gavin și Eleanor au venit la Inverthorne?

— Hamish nu a venit niciodată după Eleanor, dar știu că Gavin a trebuit să plătească cu sânge pentru libertatea ei. Avea de gând să îi vină de hac tatălui său când creștea. Îl ura pe nemernic din tot sufletul. Toți îl uram.

— Dar Liam i-a luat-o înainte.

— Da.

Acum, absența lui Eleanor de la nuntă avea sens. Chiar se întrebese dacă fusese vorba despre mai mult decât o durere de cap și chiar așa și fusese.

— Cum se întâmplă? se întrebă Samantha cu voce tare, pierdută în trecutul ei la fel de mult ca în cel al soțului ei. Cum devin unii bărbați asemenea monștri?

— Nu există un răspuns simplu. Unii sunt creați de circumstanțe. Alții, ca Hamish Mackenzie, sunt născuți cu asta în sânge. Era genul care tortura animale când era mic. Care găsea satisfacție în putere și-n durere.

— Sper că moartea lui a fost una lentă.

— Din păcate, nu am participat la asta. Eammon o privi ca și cum știa că ea se bucura să-l audă. Nu regret decât că părți din el au rămas în fiii săi până și după moartea lui.

— Cicatrice, șopti ea.

— Mai degrabă, răni deschise. Care încă supurează.

Precum cioburile inimii lui Gavin, despre care o avertizase Eleanor. Fusese ruptă de prea multe ori ca să mai poată fi oferită cuiva.

Dintr-odată, Eammon o fixă cu privirea, ca și cum îi putea vedea secretele și minciunile.

— Tu i-ai oferit ce și-a dorit dintotdeauna, ce i-a fost negat mereu. Independență, astfel încât venitul Inverthorne să nu vină de la distileria Ravencroft. O familie. Un viitor. Pentru el, Erradale reprezintă salvarea. Și poate și tu.

— Eu sper că...

— Sam. Îi spuse numele cu seriozitate, fără respectul obișnuit. Să nu îl văd rănit din nou.

De data asta, Samantha își întoarse capul drept înainte în timp ce inima începu să-i bată cu putere. Vinovăția i se răsucea în stomac, și își lipi un pumn de

abdomen.

— Nici eu nu vreau asta, șopti ea.

*

Samantha parcurse un drum lung cu căruța și avu timp să se pregătească pentru furia soțului ei. Nu suportă faptul că imaginea cu el galopând spre ea după ce coborâse vârful Gresham o afectă aproape la fel de mult ca momentul când văzu Erradale ars complet.

Cotețele albe nu erau decât cenușă și din conac mai rămăseseră doar șemineul și coșul. Chiar dacă acel loc nu însemnase mare lucru pentru Alison Ross, pentru scurt timp, fusese totul pentru ea. Un sanctuar. Un nou început. O casă.

Se uită printre rămășițe după cadavrele bărbaților care veniseră după ea, dar nu văzu pe nimeni. Gavin se ocupase deja de ei. Oare îi aruncase în mare, așa cum amenințase că avea să facă?

Oare găsisese ceva asupra lor? Un nou gând strecură groaza în ea. Dacă aveau documente ce atestau adevărata ei identitate? Era posibil, dacă fuseseră angajați de Boyd și de Bradley.

Poate secretul ei dezvăluit era cel care provoca tensiune în maxilarul perfect al soțului ei, când îl opri pe Demetrius și avu nevoie de cinci secunde ca să se relaxeze și să i se poată adresa. Samantha nu respiră în tot acel timp.

— Ai angajat bărbați *Mackenzie*.

Făcu un semn către călăreții care îndrumau o mână de vite către singura pășune care mai avea gard. Alți scoțieni lucrau ca să reconstruiască poarta și să țină animalele acolo.

Samantha respiră ușurată. De asta se putea ocupa.

— De fapt, nu eu i-am angajat, ci Lady Ravencroft. Deși am rugat-o să n-o facă.

Acum, era rândul lui Eammon să își țină răsuflarea, în timp ce pielea lui Gavin căpătă o nuanță periculoasă.

— Ai câteva secunde să-mi explici, altfel o să...

— O să ce? Îl provocă ea.

Gavin își încordă maxilarul, care începuse să pârâie, iar Samantha se temu pentru dinții lui.

— Bărbate, uiți că până acum două zile eram dușmani, spuse ea. Tu încercai să mă izgonești de pe pământul familiei mele, și eu eram victima circumstanțelor...

— Nu asta am...

— Când am fost la Ravencroft, Mena mi-a oferit câțiva oameni dornici de muncă de care nu era nevoie la distilerie până la primăvară. Deși acum, că nu mai am bani, presupun că va trebui să-i plătești tu.

— Aș prefera să mă tăvălesc într-un morman de bălegar decât să accept ceva de la moșia Ravencroft...

— Gavin, fii deștept, nu încăpățânat!

Eammon o apucă de cot, însă ea se smulse din strânsoare și înfruntă privirea furioasă a soțului ei.

— I-ai condus pe acești bărbați ani întregi la distileria Ravencroft, nu? continuă ea, când el păru să-și piardă abilitatea de a vorbi. Sunt obișnuiți cu tine. Pun pariu că le și place. Dacă acești Mackenzie se hotărăsc că preferă viața de fermier și nu să lucreze pe câmpurile Ravencroft sau cu mașinării? Asta cu siguranță implică mai mulți bani, am putea oferi și beneficii, ca în America.

O parte din furie fu înlocuită de socoteli. Încurajată, Samantha continuă:

— Ca să obținem profit, trebuie să dăm de urmă turmei împrăștiate vreme de zece ani. Asta înseamnă că avem nevoie de oameni, nu? Folosirea forței de muncă a fratelui tău e o lovitură fantastică, și o să-l lase în dezavantaj. Dar nu poate să dea vina pe tine, pentru că propria soție a făcut oferta înainte ca noi doi să ne unim. Deci, oricum o dai, câștigăm.

— Ha, ha! zise Eammon. Te-ai căsătorit cu o mică mercenară, Thorne! Lasă pe seama unei americance să aducă războiul economic în Scoția.

Soțul ei o privi ca și cum era prima oară când o vedea,

iar zâmbetul îi readuse gropițele în obraji, în timp ce umerii i se mai relaxară. O privi aproape la fel de mulțumit de ea pe cât era Sam de ea însăși.

Un scoțian neîngrijit cu păr lung și sălbatic, îmbrăcat în straturi de lână, galopa pe un ponei care era ridicol de mic pentru el. Vorbi cu Gavin în galeză, și, deși Samantha abia reușea să descifreze câte ceva, înțelese că veștile nu erau bune. Urmă degetul omului, care arăta către vest, și observă că una dintre vite se așezase într-o parte. Câțiva bărbați se adunaseră în jurul ei, însă, oricât se străduiau, nu păreau să poată ridica animalul.

— O altă sarcină? Întrebă ea plină de speranță.

— Nu sunt sigur, spuse el.

— Du-mă acolo! Se întinse către el ca să o tragă sus pe Demetrius. E posibil să vă pot ajuta.

Cei doi bărbați o priviră cu suspiciune.

— Uți ce s-a întâmplat în pădure? Poate nu știu cum să fiu soție sau contesă, dar mă pricep la vite.

Gavin o privi șocat, deși recunoscă cu un zâmbet viclean:

— Știi mai multe despre cum să fii soție decât crezi, frumușico.

— Nu fi dezgustător, spuse Eammon, în timp ce soțul ei o prinse și o ridică în șa, în fața lui.

Ea se bucură de căldura și de puterea brațelor lui. Se mișcă împreună în șa la fel de bine cum se mișcau și în pat, observă ea încântată în timp ce se apropiau de animal. Mai mulți scoțieni o priviră cu atenție și curiozitate în timp ce Gavin descălecă și se întinse să o ajute și pe ea.

— De data asta, sigur nu e o sarcină.

Făcu semn către anatomia taurului.

— Cu siguranță nu e, încuviință el. Ce crezi, fătuco?

Câțiva bărbați i se adresară lui Gavin, cuvintele lor fiind dure, iar tonul – batjocoritor. El le spuse ceva, și toți tăcură, fără prea mare tragere de inimă.

— Ce au spus? Întrebă ea.

— E mai bine să nu știi.

Le aruncă o privire tăioasă și se întrebă dacă Gavin

avea dreptate și trebuia să îi trimită înapoi. Își puse însă furia deoparte și îngenunche lângă taur, respirația lui greoaie tulburând-o.

Își lipi urechea de burta lui și îl diagnostică imediat.

— Dă-mi cuțitul tău.

Întinse mâna către soțul ei. Când nu primi nimic, se întoarse ca să vadă care era problema.

O adunătură de scoțieni cu brațele încrucișate stăteau în spatele ei, arătându-și dezaprobarea.

— Ce e?

Oare spusese ceva?

— I se spune pumnal, fătuco, spuse Gavin serios. Și un bărbat nu îl *dă* pur și simplu.

— Decât dacă vrea să se trezească apoi cu el în spate, bombăni altul.

Deci unii dintre ei știau engleză, dar aleseseră să nu vorbească pe înțeles în fața intrusului. Gavin își puse mâna pe umărul ei.

— Dacă grumazul animalului trebuie tăiat, lasă-mă pe mine...

— Dumnezeule, ai citit prea mult *Macbeth*. Lasă-mă să-ți folosesc pumnalul și jur că o să ți-l dau înapoi imediat.

Avu impresia că asta îl distra pe soțul ei, însă nu și pe ceilalți. În momentul când i-l înmână, ea îl înfipse în burta vitei și îl scoase imediat. Gavin o ridică și blestemă în timp ce un mic șiroi de sânge făcu loc unui zgomot amuzant de flatulență, în timp ce taurul se dezumfla.

Toți priveră uimiți animalul în timp ce Samantha se aplecă să curețe pumnalul lui Gavin de iarbă și apoi i-l înapoie.

— Vitele au stomacul cu patru compartimente, îi explică ea. Uneori, dacă unul din mijloc devine balonat, nu pot face nimic în privința asta, și acest lucru le afectează plămânii.

Bărbatul care venise după Gavin le spuse ceva de neînțeles colegilor lui, și izbucniră cu toții în râs.

Ea se încruntă la ei și întrebă:

— Râd de mine?

— Nu, frumușico, spuse Gavin.
— Atunci, ce a spus?
— Doar se întreba dacă ar funcționa și cu soacra lui.
— Ah! Samantha râse, încântată să vadă că taurul se putea ridica. Spune-i că nu are de unde să știe până nu încearcă.

Corul de râsete masculine fu bine-venit pentru urechile ei. Majoritatea bărbaților îi adresară câteva cuvinte lui Gavin la plecare, înainte să se întoarcă la muncă.

— Ce au spus?

Avea să se sature în scurt timp să tot întrebe asta.

Gavin își puse pumnalul la loc, o luă în brațe și o privi cu o emoție ce o înmuie.

— Fătuc, spun că mi-am ales o soție bună.

Neobișnuit de mândră de ea însăși, se foi triumfătoare în brațele lui.

— Trebuie să recunosc, frumușico, au mare dreptate.

O sărută cu pasiune, iar strigătele scoțienilor abia se auziră peste zgomotul propriei fericiri.

Capitolul 22

— Tot haosul ăsta într-un singur nenorocit de vagon, strigă Gavin. Îți jur că o să îi spânzur pe toți cei implicați, și cu asta, basta!

O foaie de hârtie ateriză pe masă, în fața Samanthei, ea rămânând încremenită. Își strânse mâna pe pistol, deși era nefolositor ca armă, toate componentele fiind întinse în fața ei pentru a fi curățate și unse cu ulei.

— Să spânzuri pe cine? De ce? Nu putea să se uite. Nu urma să aibă la dispoziție decât două săptămâni în care să se bucure de acest aranjament? Pentru că, la naiba, chiar se bucura de el. În ciuda ei însăși, în ciuda tuturor lucrurilor.

Chiar și cu ghinionul ei, părea exagerat de crud din partea sorții să îi ia toate astea atât de devreme.

Să îl ia pe el. Tocmai când începea să...

— Aș renunța la titlul de conte dacă asta ar însemna să nu mai fiu magistrat. Gavin se așează pe scaunul de lângă ea blestemând, după care trase monstruoșitatea din lemn de mahon mai aproape de ea. Mi-am redus timpul alocat acelei sarcini la o zi pe săptămână și nu-mi place să stau nici măcar atât departe de tine... Adică... de Erradale.

Ușurarea îi risipi groaza cu un val de căldură și îi puse pe buze cel mai sincer zâmbet posibil.

Și ei îi fusese dor de el.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă ea.

— Familiile Campbell din Kinross și McCoy din Witherdale sunt la cuțite de nu știu, probabil de vreo cinci sute de ani. Una dintre fetele McCoy necăsătorite a împărțit un vagon cu întregul clan Campbell când se întorcea de nu știu unde, dar totul a început când Kevin Campbell a spus... Făcu o pauză și se încruntă, iar ea continuă să curețe cilindrul pistolului. Îți cureți pistoalele pe masa pe care mâncăm?

— Te plângi de ziua ta și mă bați la cap cu locul în care nu ar trebui să îmi curăț pistolul... Se aplecă spre scaunul lui, gândindu-se că nimeni din lume nu mai avea un soț atât de chipeș. Când ai preluat rolul de soție?

— Presupun că am făcut lucruri mai indecente aici.

Râsul lui stârni niște emoții întunecate în interiorul ei în timp ce gurile lor se întâlneau. Ca să își ascundă roșeața din obraji, provocată de amintirea zilei când fusese întinsă chiar pe acea masă, reîncepu să-și șteargă arma.

Chiar și după un asemenea sărut, buzele ei aveau gustul caramnelor pe care el le ținea ascunse peste tot prin castel. Pe lângă vasul de cristal de pe biroul lui și un altul de la intrare, mai găsi câteva în cobur, una în șifonier, lângă noptieră, în bibliotecă și chiar în armurărie.

Faptul că dinții nu i se stricaseră era un păcat împotriva legilor lui Dumnezeu și ale naturii. Nu era deloc surprinsă că lui Gavin îi plăceau dulciurile. Bărbații din viața ei anterioară își puneau tabac între buze și gingii. Niciodată nu suportase mirosul și gustul acestuia, cu atât mai puțin mizeria. Însă, de fiecare dată când mai găsea un săculeț pe

jumătate plin cu caramele, zâmbea și cu fața, și cu inima.

Încercă să ia o bucată dintr-una, doar ca să vadă dacă el observa. Erau tari și surprinzător de dulci.

Exact ca bărbatul cu care se căsătorise.

— Am pus o cârpă. Arată către cârpa aflată sub piesele armei ei. Masa unde luăm cina o să supraviețuiască.

— Tu însă e posibil să n-o faci dacă află doamna McCabe, o tachină, luându-i o șuviță de la tâmplă și plimbând-o între degetele lui, într-un gest de afecțiune. Pot să te salvez de multe lucruri, frumușico, dar nu și de furia menajerei mele.

— Ar trebui s-o dai afară pe scorpia aia, spuse ea, purtându-se de parcă drăgălășeniile lui nu amenințau să o topească într-o mare de emoții. Cred că încearcă să arunce un blestem galez asupra mea.

— Aș face-o dacă nu mi-ar fi atât de frică de ea. Gavin se lăsă pe spate, își desfăcu lavaliera și oftă relaxat. Dar spune-mi dacă începi să ai bufeuri sau începe să-ți cadă părul, ca să fac tot ce pot pentru a-i rămâne în grații.

Samantha ridică mâna la el, însă Gavin i-o prinse și i-o sărută. Tânăra își retrase mâna și încercă să ignore fiorii pe care îi simțea în piept.

— Nu îmi vine să cred că și aici aveți neînțelegeri marca McCoy. Mi se pare că acea familie are probleme peste tot. Avem una epică și în America.

— Acolo, sunt toate notițele despre ea, spuse Gavin și arată spre documente. Se pare că totul a pornit de la faptul că Eloise McCoy a fost părăsită de Thomas Campbell și nu suporta să stea în același vagon cu el, cu soția lui și cu fiii lor numeroși și sălbatici.

— S-a lăsat cu vărsare de sânge? Întrebă ea, sperând să dea de puțină dramă.

— Nu de data asta.

Soțul ei zâmbi și amenință să o lase din nou fără aer, însă pe Samantha nu o mai deranja acest lucru.

Îi plăcea acel loc, unde certurile dintre clanuri durau de mai mult timp decât existase țara ei. Dintr-odată, Samantha vru să se uite în oglindă, ca să vadă dacă avea

aceeași lumină interioară pe care o observase la Mena Mackenzie.

Pentru că, dacă era posibil să simți că luminezi, fără să o faci cu adevărat, Samantha asta simțea că se întâmpla în acel moment.

Cum era posibil ca o căsătorie de două săptămâni, una construită pe mai multe minciuni periculoase, să pară mai reală decât una în care petrecuse patru ani nefericiți?

— Dacă îmi amintesc bine, ai două pistoale în acel set, observă Gavin.

— Am pierdut unul în noaptea când am fost împușcată, se plânse ea. M-am uitat peste tot după el.

— O să facem tot ce putem ca să îl găsim. Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Când ea își puse pistolul jos, el își așează mâna peste a ei, de parcă nu s-ar fi putut abține.

— E foarte drăguț din partea ta, dar nu e ca și cum era o persoană pentru mine.

Atitudinea lui deveni șireată în timp ce își sprijini bărbia în mână și își odihni cotul pe masă.

— Pun pariu pe toată averea mea că i-ai dat un nume pistolului.

Ca să nu se uite la mușchiul brațului său, care se încorda, Samantha se uită la pistolul care îi rămăsese. Era probabil tare dificil să îi susțină capul acela mare.

— Hai, frumușico, amândoi știm că am dreptate.

Ea se bosumflă și spuse:

— Cezar și Antoniu.

— Precum Iulius Cezar și Marc Antoniu?

— Da.

El se încruntă.

— Au fost niște bărbați măreți, dar nu au fost amândoi învinși și omorâți?

— Ei bine, asta nu s-ar mai fi întâmplat dacă ar fi avut niște pistoale ca astea.

Gavin scoase un sunet plin de uimire, care o surprinse.

— Frumușico, mereu mă surprinzi și mă încânți.

Ochii îi străluceau ca niște smaralde, și o trase mai aproape. Ceva din acea etalare de putere trezi la viață fiecare parte din ea care o făcea femeie.

— Spune-mi mai multe despre acești McCoy din America, o rugă el în timp ce își plimbă o mână peste a ei, pe masă, iar cu mâna liberă se frecă pe față, ca și cum ar fi vrut să dea la o parte epuizarea.

— E o poveste destul de lungă, îl avertiză ea.

— Atunci, numai părțile interesante. Gavin căscă. Cele cu mai multe lacrimi și mai sângeroase.

Soțul ei scoțian era un gentleman barbar.

— În ziare scrie că masacrul a început din cauza unei dispute pentru pământ, în urmă cu un secol, dar s-a întezit în timpul Războiului Civil. Clanul McCoy a luptat pentru Uniune, iar Hatfield pentru Confederație. Tatăl, un bărbat căruia i se spunea Diavolul Anse Hatfield, se spune că a ordonat uciderea capului familiei McCoy, Asa Harmon, dar, cum era în timpul războiului, nu s-ar fi depus plângeri. După asta, Floyd, un verișor de-al Diavolului Anse, a luat un porc de la Randolph McCoy. Însă Predicatorul Anse Hatfield, un verișor, cred, era judecător, și verdictul a fost în favoarea lui Floyd. Câțiva oameni au fost uciși în toiul nopții din cauza aceluia porc.

— Încep să regret că te-am rugat să-mi spui povestea. Gavin oftă.

— Stai un pic, abia acum începe partea bună, promise ea și vorbi cât de repede putea, pentru a nu-i pierde atenția. Anul trecut, Jonce, fiul capului Hatfield, s-a cuplat cu Roseanna McCoy, și au trăit în păcat timp de șase luni, alături de clanul Hatfield. Când familia McCoy l-a arestat pe Jonce pentru vânzarea ilegală de alcool, Roseanna a călărit toată noaptea, doar ca să îl implore pe Diavol să îl salveze. Cum crezi că i-a mulțumit?

— Nu aș putea să ghicesc.

— A părăsit-o când era însărcinată pentru verișoara ei Nancy, gunoiul.

Gavin râse ușor.

— Aceasta e porecla ei, Nancy Gunoiul?

— Nu, dar așa îi spun eu. Am învățat cuvântul acesta ieri, de la Douglas Mackenzie. Acum, nu mă mai întrerupe.

— Iertare.

— Deci frații Roseannei, Tolbert, Pharmer și Bud...

— Acum, pur și simplu inventezi nume.

— Pe cuvântul meu că nu. Își ridică mâna liberă, ca o femeie care urma să dea o mărturie la tribunal. Cu toate că cealaltă mână a ei nu era pe Biblie, ci prinsă în căldura mâinii lui. O căldură pe care începuse să o considere sacră. Ce ți-am zis cu întreruptul?

— Continuă!

Îi mângâie zona dintre degete cu mișcări ușoare. Samantha încercă să ignore strălucirea pe care o simțea în piept. Chipurile, frații Roseannei l-au omorât pe fratele Diavolului, Ellison, înjunghiindu-l de douăzeci și șase de ori.

— Chipurile?

Cu degetul mare, îi masa interiorul palmei, în cercuri lente și delicioase.

— Așa se zice în America atunci când procesul e în desfășurare, iar acest lucru va mai dura, pentru că Diavolul și-a strâns oamenii și i-a furat pe frații McCoy din custodie, i-a legat de copaci, și cincizeci de gloanțe au fost eliberate în corpurile lor.

— Ești sigură că Hatfield nu e adevăratul tău nume, frumușico? Degetele lui leneșe se plimbau pe mâna și încheietura ei și îi gâdilară pielea sensibilă de pe interiorul brațului. Mi se pare un număr de gloanțe tipic ție.

— Ce amuzant ești!

În tonul ei se simți sarcasmul, însă, în piept, sufletul îi dansa. Îi plăcea această parte a relației lor aflate la început. Râdeau tot timpul, se tachinau, se mai împungeau, dar mereu cu zâmbetul pe buze. Niciodată în viața ei nu zâmbise atât de des ca în perioada asta.

— Dar fii atent, continuă ea, încercând să țină departe emoția trădătoare din voce și să își amuze soțul. Înainte să plec din State, am citit în ziare că... Hei! Ce crezi că faci?

Cu o mișcare fermă, el îi puse mâna după gâtul lui și o ridică de pe scaun, fiind atent la piciorul ei rănit.

— M-am hotărât că povestea asta ar suna mult mai interesant dacă am fi goi.

Nu suporta când Gavin avea dreptate, dar nici nu putea să nu fie de acord cu el.

— Cum rămâne cu pistolul meu? Nu pot să-l las pur și simplu pe masă. Doamna McCabe o să...

— Las-o să bombăne, zise el zâmbind larg. O să-ți cumpăr unele noi.

Capitolul 23

Emoția nu era ceva ce Gavin se învățase să identifice, cu atât mai puțin ceva în care să se încreadă. Însă, dacă i s-ar fi cerut să descrie ce simțise în luna în care fusese căsătorit, ar fi cutezat să-i dea un nume.

Fericire.

Chiar când se gândi la cuvânt, își dori să se îndepărteze de el. Ca să nu îl muște.

Să nu dispară.

Dacă o făcea, nu putea să se ducă după el chiar acum, deoarece era prins în cada mare, unde soția lui se cuibărise între picioarele lui, umerii odihnindu-i-se pe pieptul lui. Capul ei era lipit de gâtul lui, și ea îi curăța mizeria din zona unghiilor care se încăpățâna să persiste. El se desfăta cu intimitatea aceluia gest.

Majoritatea bărbaților ar fi fost fericiți să aibă lângă ei o femeie tăcută, însă frumoasa lui părea să fie mai tăcută decât de obicei în acea zi. Era gânditoare. Ar trebui să o întrebe dacă era ceva în neregulă, însă, de fiecare dată când voia s-o facă, se răzgândea.

În caz că problema era *el*.

Îi trecu prin gând că, deși el era incredibil de satisfăcut de aranjamentul lor, era posibil ca ea să nu fie. Se gândi la zilele scurse de când se căsătoriseră, încercând să-și dea seama când ar fi putut greși.

Zilele lor intraseră într-o rutină incredibil de plăcută.

Fu încântat să descopere că amândoi se trezeau devreme, nerăbdători să meargă la Erradale. Soția lui era o persoană diferită când se trezea. Era palidă, retrasă și fără apetit. Se dădea jos din pat și se ducea la chiuvetă, lucru care de obicei îl trezea. Când se întorcea în pat, el o tachina și o pipăia fără milă în timp ce se îmbrăcau, ceea ce nu îmbunătățea starea ei, însă îl amuza teribil pe el, căci învățase numeroase înjurături din America. Într-un final, hărțuirea lui părea să o ațâțe, și deja, când se suiau pe cai ca să meargă la Erradale, soția lui fie zâmbea, fie era furioasă, iar el o plăcea orișicum.

Munca era solicitantă și frigul aprig, însă ea nu se plânseese niciodată. Le dădea ordine scoțienilor cu autoritatea lui Napoleon.

Avea propriul lui dictator.

Bărbații o ascultau, la fel și el, deoarece își dovedise în nenumărate rânduri cunoștințele și talentul. Erradale începea să semene cu o operațiune adecvată de strângere a vitelor.

Gavin îi propusese să stea acasă, la Inverthorne, și să îi țină companie mamei lui sau să își umple timpul cu orice hobby voia. Ea îl informase însă că numai ea știa cum să aibă grijă de Erradale ca proprietatea să funcționeze și că, dacă nu-i plăcea, putea să se ducă naibii.

Avusese dreptate într-o privință.

Oricât de tare se certa cu el în timpul zilei, noaptea îl primea în pat cu la fel de multă înflăcărare. Mă rog, nu *tot timpul* în pat, își aminti el cu zâmbetul pe buze. De câteva ori, făcuseră sex rezemați de un copac, când nu putuseră să-și țină mâinile departe unul de celălalt. Apoi mai fusese acea partidă din camera de studiu, când ea nu mai avusese răbdare să îl lase să termine cu hârtiile, și poate în seara asta în cadă, dacă îi putea distra atenția de la ce o preocupa.

— Te-ai simțit bine de Crăciun, frumușico? Întrebă el, plimbându-și mâna liberă pe părul ei.

— Da, răspunse ea cu calm. Deși mă simt în continuare prost că încă nu ți-a venit cadoul.

— Nu-ți face griji. Ai pierdut tot ce aveai și nu ți-ai primit renta la timp ca să trimiți după cadouri. Mi-ai dat Erradale, și mama mea are compania unei alte femei în casă, lucru care îi face mare plăcere.

— Chiar și așa. Voi doi mi-ați luat niște cadouri atât de atent gândite.

Arătă către halatul lung, din mătase, de culoarea safirului, comandat de mama lui pentru ea, și spre cutia decorată în care se aflau pistoale noi, cu mânere cu perle, ornate cu inițialele ei, A.S.J.

Alison St. James.

Cadoul îi plăcuse nespus inițial și sărutul de bucurie fără limite pe care i-l dăduse îi ținuse de cald toată ziua. Atât de mult, că abia reușise să treacă de cina de Crăciun. Încercase să se bucure de vorbăria amuzantă dintre Locryn și Calybrid și de poveștile lor vechi. De obicei, îi plăcea muzica vioaie cântată de vioara lui Eammon și toba lui Callum. Însă, în seara aceea, tot ce voia era soția lui.

Mai târziu, o văzuse plimbându-și degetele peste inscripția de pe darul lui, o umezeală întunecându-i albastrul de cobalt al ochilor. Inițial, crezuse că erau lacrimi de fericire, însă, când îi privise mai atent trăsăturile, nu mai fusese atât de sigur. Buzele îi erau strânse într-o linie fermă și un rid de neliniște îi cuta fruntea. Oare fusese mai afectată de evenimentele recente decât lăsase să se înțeleagă? Înainte, era atât de atașată de pistoalele ei, atât de mândră de talentul ei, dar poate faptul că fusese împușcată îi schimbase perspectiva.

Oare asta era? Își purta totuși pistolul vechi la curea în fiecare zi.

Poate cele noi nu îi plăceau și nu știa cum să-i spună asta. Ar fi aflat dacă și-ar fi putut aduna destul curaj cât să o întrebe direct, în schimb însă, pregătise baia, deoarece știa cât de mult îi plăcea, și avea de gând să nu se grăhească cu dezbrăcatul. Ea refuză să se relaxeze și îi evită atingerea. Ba chiar se dezbracă singură și intră în cadă, strângându-și genunchii la piept. Astfel, îi făcu loc și lui, și Gavin observă că soția lui nu se putuse abține să nu-l

privească dezbrăcându-se.

Odată ce o trase aproape și-i cuibări posteriorul moale la el în poală, atingerea lor făcu întocmai ce el știa că era posibil să se întâmple și, ca de obicei, ea se lăsă în voia lui. Gavin îi spală părul și corpul, iar acum, că ea îi întorcea favoarea, devenea din ce în ce mai greu să-și amintească faptul că trebuiau să vorbească. Însă nu simțea căldura sau dorința ei obișnuite și știa că ar fi fost o nebunie să o ducă în pat în acel moment.

— Frumușico, ești... Te deranjează ceva?

Ea se opri. Deși buretele îl înțepa, Gavin nu îndrăzni să se miște, sperând ca tăcerea lui să o ajute să se exprime.

— Nu e nimic, spuse ea în cele din urmă, reluându-și treaba cu eficiență.

— Din experiența mea, dacă o fătucă spune că nu e nimic, atunci e cu siguranță ceva.

— Sunt conștientă de experiența ta vastă cu alte femei, dar, când eu spun că nu e nimic, atunci nu e nimic.

— Tocmai m-ai convins că e ceva, îi șopti el la ureche, lingându-i lobul, sperând să o dezarmeze.

Ea îi lăsă mâna să cadă înapoi în apă.

— Bine, e ceva. Doar că nu pot să vorbesc acum despre asta.

Cuvintele pe care i le spusese cu duritate în ziua nunții se întoarseră împotriva lui. Închisese ferm ușa pentru anumite subiecte, și poate unul dintre ele o necăjea în preajma unei sărbători care trebuia să fie despre familie.

— Vrei să facem schimb de secrete, frumușico?

Își înfășură brațele în jurul ei. Ea se gândi puțin, după care oftă.

— Nu. Cred că e mai bine pentru moment să îți țină fiecare secretele.

Un răspuns ciudat. Inspiră adânc și se pregăti să facă ceva ce nu mai făcuse de peste un deceniu.

Să aibă încredere în cineva.

— Ți-am spus că nu o să vorbesc despre spatele meu, tatăl meu, fratele meu, Colleen...

Ea inspiră profund, și acest lucru confirmă suspiciunile lui.

— Dar am greșit când am făcut asta. Când am închis pentru totdeauna acea ușă, nu?

Ea ridică din umeri.

— Abia ne știam... ne știm... unul pe celălalt. Ai dreptul să-ți ții trecutul în...

— Cum o să ajungem să ne cunoaștem fără dezvăluiri personale? o întrerupse el. Dacă ai întrebări despre mine, fătuco, pune-le! Îți promit că o să răspund cu sinceritate.

Pentru o clipă, amândoi își ținură răsuflarea, deși Gavin era sigur că ea îi putea auzi inima bătând cu putere. În cele din urmă, ea inspiră profund.

— Am auzit ceva mai demult...

— Sunt sigur că ai auzit multe lucruri despre mine. Cum am dovedit deja că zvonurile despre abilitățile mele sexuale sunt adevărate, ar trebui să presupun că e ceva defăimător?

— Da, dar nu despre tine. Nu neapărat. Am auzit că Liam l-a omorât pe tatăl tău. Crezi că e adevărat?

Secretele nu tocmai secrete ale familiei. Gavin bombăni. Era momentul ca ea să afle cum ajunsese să fie legat de Hamish Mackenzie.

— Știu că e adevărat, răspunse el sincer. De fapt, toată lumea știe.

Nu avea rost să o întrebe unde auzise acel zvon, din moment ce

Liam venise acasă, după ce își acceptase mandatul, îndeajuns de mult cât să își găsească o soție și să-și piardă tatăl.

— De asta îți urăști fratele?

În vocea ei nu exista surprindere sau cenzură, numai curiozitate precaută.

— Parțial. Îmi doream să fac eu asta. Dreptatea nu e singura oportunitate pe care mi-a furat-o Liam.

— De asta ai... avut o aventură cu soția lui?

— Nu. Am fost cu Colleen în pofida fratelui meu, nu din cauza lui.

— Ai iubit-o?

Gavin făcu o pauză. Oare adevărul avea s-o doară? se întreabă asta pentru că fu uimit să-și dea seama că, dacă ar fi auzit de iubirea ei pentru un alt bărbat... O durere stranie îi străpunse pieptul, urmată de o flacără de furie posesivă.

— Da. Își păstră promisiunea de a-i răspunde sincer, dar simți nevoia să explice așa cum nu mai făcuse vreodată. O curtam, însă tatăl meu a semnat un contract între ea și Liam. Mereu am bănuir că Hamish a făcut asta pentru că știa că eu o doream.

— Liam știa că o voiai?

— Susține că nu.

Gavin se gândi la oribila noapte a nunții. El refuzase să participe la festivități, și, când luminile de la Ravenscroft se diminuaseră, el stătea întins și treaz, torturat de imaginea fratelui lui cu femeia pe care el o iubea.

— Nu îl crezi? întreabă ea încet.

— Ba cred că da, spuse el după un timp. Pentru că nu cred că s-ar fi căsătorit cu ea și ar fi avut doi copii dacă ar fi știut ce știam eu.

— Adică?

— Toată lumea din casa lui Colleen credea că aceasta era posedată de un demon și, într-un fel, chiar așa era. Însă demonul ei era nebunia. Uneori, auzea voci, și era imposibil să o scoți din anumite obsesii. Când îi era cel mai rău, se convingea de cele mai stranii lucruri, cum ar fi că bucătarul încerca s-o otrăvească sau că menajera ei era un spion.

— Groaznic.

— Mie îmi spusese despre asta. Deja văzusem dovezi ale nebuniei ei, dar i-am spus că nu conta, că aveam să o ajut să treacă de zilele rele și că zilele bune aveam să le petrecem împreună. Când era tânără, nu era nimic grav. Când era lucidă, era frumoasă, rațională și bună. Și mă iubea, cât de mult putea.

— Atunci... de ce a fost de acord să se mărite cu fratele tău? Soția lui părea confuză. Nu e ca în Evul Mediu, nu? Tatăl încă poate să te dea fără consimțământul tău?

— Potrivit lui Colleen, a fost de acord pentru că atât

ea, cât și tatăl ei se temeau de ce ar face Hamish familiei dacă nu îi ascultau cererile.

— Un alt motiv ca să îți urăști tatăl.

Soția lui îl surprinse plimbându-și degetele subțiri printre ale ei pe sub apă.

— Și Liam a iubit-o?

Gavin clătină din cap, șocat de cât de ușor era să povestească despre trecut. Pentru prima oară, povara celor întâmplate nu îl sufoca.

— Până la Mena, Liam nu a iubit nimic mai mult decât vărsarea de sânge. S-a căsătorit cu Colleen pentru că avea nevoie de o marchiză și de un moștenitor, iar ea era femeia cu cel mai important titlu din zonă și care și arăta bine.

— Biata Colleen! Compasiunea ei îl emoționează, și Gavin fu nevoit să închidă ochii. Liam a fost crud cu ea?

— Nu în mod voit, dar nici nu a știut cum să reacționeze la nebunia ei. Era plecat la război mai des decât era acasă, iar abandonul din partea lui nu a făcut decât să o streseze, deși nu le plăcea să stea unul în compania celuilalt. El a crezut că o ajuta dacă o făcea mamă, însă acest lucru nu a părut decât să-i înrăutățească starea. Ani întregi, am făcut tot ce am putut. Am petrecut mult timp la Ravencroft cu ea, însă totul între noi a fost inocent. Am văzut cum starea i se deteriora. Într-o noapte, când situația era foarte gravă, a trimis după mine și...

— Și tu te-ai dus.

— A fost singura noapte pe care am petrecut-o împreună în acel fel. După asta, am implorat-o să îl părăsească. Să vină cu mine. Eram sigur că aș fi putut să o fac să se simtă mai bine, că dragostea noastră avea să facă față furiei fratelui meu și Urnitelor minții ei. Dumnezeu! dar eram tânăr și prost.

— Nu a fugit cu tine.

— M-a trimis înainte, ca să fac pregătirile, i-a scris fratelui meu un bilet în care se confesa și s-a aruncat de pe zidurile de la Ravencroft.

— Dumnezeu!

Îl strânse de mână și, când el o strânse înapoi, pentru

prima oară în mai mult de un deceniu de când se petrecuseră evenimentele, Gavin se simți mai degrabă ușurat decât furios.

— Acum, înțelegi de ce între mine și Liam e o fisură care nu va putea fi reparată niciodată.

Ridică mâinile lor împreunate și îi sărută degetele.

— Niciodată înseamnă o perioadă lungă, spuse ea plină de speranță.

— Nu îndeajuns de lungă. Scoase un sunet amuzat, plin de melancolie. Oricum, totul a rămas în trecut. Următorul deceniu l-am petrecut devenind nemernicul desfrânat pe care îl știi, și drago...

Se opri.

„Dragoste”.

Niciodată nu vorbiseră despre ea, decât ca să o nege. El se asigurase că era incapabil să se mai deschidă acelei emoții din nou. Că nu puteau spera decât că aveau să funcționeze unul în beneficiul celuilalt. Deja știa însă că trecuseră de această etapă. Cel puțin, din punctul lui de vedere.

— Fătuco, acum, că știi asta te simți mai bine? Sau mai rău? Întrebă el străduindu-se să nu i se simtă în voce neliniștea, întrebându-se dacă sinceritatea lui urma să aibă drept consecință condamnarea ei.

— Mai bine, spuse ea imediat. Și mai rău.

— Habar nu ai câtă vinovăție am purtat, se confesă el. Și cât regret.

Ea se întoarse cu fața spre el, corpul ei subțire alunecând pe lângă al lui, trăsăturile ei minunate oglindind o neliniște asemănătoare.

— Poate o să sune ciudat, dar cred că înțeleg.

— Serios? O privi cu atenție, șocat de cât de puține știa despre ea. Ce fel de păcate puteau bântui trecutul unei femei atât de tinere? Spune-mi păcatele tale, și o să te dezleg de ele, cum ai făcut tu cu mine.

Ea își lipi buzele moi de ale lui.

— Nu aveai nevoie de dezlegare. Nu ai vrut să rănești pe nimeni... Mulțumesc că mi-ai spus.

Spre surprinderea lui, se ridică și ieși din cadă cu mișcări destul de greoaie pentru o femeie de obicei grațioasă. Se acoperi cu un prosop și traversă camera. Își luă capotul și îl puse repede pe ea.

La naiba, tocmai o dezbrăcase și se deschisese în fața ei. Soția lui nu avea cum să se acopere acum și nici cum să-i evite întrebarea.

Cu atât mai puțin acum, când era sigur că îi ascundea ceva. Ceva important.

Apa aproape se revărsă din cadă când Gavin se ridică repede și se șterse, după care se duse spre patul pe care ea se așezase și se peria.

Gol, o prinse de încheieturi, oprind-o aproape violent, și o ridică.

— E rândul tău, fătuco. Știu că și tu ai fost rănită și vreau să știu de cine.

Fusesse Grant? Dumnezeu, nu avea să uite niciodată numele acesta. Bărbatul cu care s-ar fi căsătorit ea dacă nu ar fi fost el. Bărbatul care îi luase virginitatea?

— Nu sunt rănită. Sunt distrusă. Sunt ruinată. Și nu e vina nimănui decât a mea.

— Nu, fătuco, spuse el în timp ce îi trecu aproape forțat brațele în jurul mijlocului lui, trăgând-o mai aproape, până când mâinile ei ajunseră pe cicatricele de pe spatele lui. Văd răni în ochii tăi, atunci când uiți să le ascunzi de mine. Cred că le împărtășim. Genul de răni care nu se vindecă niciodată. Dar nu e cazul să le lăsăm să ne distrugă, nu? Lasă cicatricele, însă acestea ne creează, ne reamintesc că putem supraviețui. Ne reamintesc de puterea pe care o avem. Ești cea mai puternică femeie pe care am întâlnit-o vreodată. E unul dintre motivele pentru care...

— Sunt slabă, spuse ea, îngropându-și fața la pieptul lui. Și sunt o lașă.

— Spune-mi de ce crezi asta.

— Nu vrei să știi.

— Greșești. Vreau să știu totul despre tine. Vreau să știu ce te face să disperi. Ce îți aduce bucurie.

Adevărul confesiunii lui păru să îi uimească pe amândoi. Dar vorbea serios. Un deget de-al lui alunecă sub bărbia ei și o împinse cu delicatețe, să îl privească.

— Fătuc, vreau să fiu soțul tău.

— Ei bine, ești se...

— Nu, nu așa. Nu în felul în care ne-am înțeles inițial. Nu vreau să-ți fiu *oarecum* fidel și nu vreau ca tu să plângi după altul. Chiar dacă am iubit în trecut, nu mă gândesc niciodată la ea când sunt cu tine.

Asta păru o revelație, până și pentru el.

— Credeam că doar Erradale m-a făcut fericit în ultima lună, fătuc, dar acum știu că a fost mai mult de atât. A fost faptul că am lucrat cot la cot cu tine, am dormit lângă tine, m-am afundat în tine. Totul. Mi-ai oferit în dar această viață.

Fiecare cuvânt părea să creeze un râu în ochii ei.

— Vreau să-ți returnez această fericire. Vreau să duc greutatea secretelor tale. Așa că spune-mi ce îmi ascunzi și eu...

— Sunt însărcinată!

*

Samantha *voia* să spună mai mult. Chiar *voia*. Confesiuni mai importante și mai incriminatoare îi stăteau pe limbă asemenea unor așchii de gheață, prinse atât de mult timp într-un singur loc, că începuseră să înțepe și să ardă. El oricum avea să afle, și ea știa asta acum. Așa că de ce să nu îi spună?

Se scutură de toate, în sfârșit capabilă să recunoască. Sângele îi deveni fierbinte, apoi rece. Își simțea bătăile inimii în urechi, în spatele ochilor, în degetele lipite de cicatricele de pe spatele lui Gavin.

„Nu sunt cine crezi tu că sunt. Nu sunt Alison Ross. Sunt o orfană. O hoată. O criminală. O mincinoasă. Sunt o mamă. Și copilul nu e al tău”.

El o îndepărtă de piept și îi cuprinse fața cu ambele mâini.

„Hai că pot”, se gândi ea. El voia o confesiune și urma s-o primească.

În clipa în care deschise gura, limba lui era înăuntru, buzele lipite de ale ei, într-un sărut atât de tandru și de evocator, că zgudui pietrele medievale de sub ea. Gavin avea gust de pierdere, fericire și speranță.

Era un sărut etern. Unul care distruse toate zidurile pe care le ridicaseră și care reconstrui părți din ei doi ce fuseseră distruse. Dintr-odată, umbrele nopții care îi înconjurau estompară limitele moralității. Ale sănătății mintale.

Ale sincerității.

El voia asta. Îi voia pe ea și pe acest copil. Voia ca amândoi să fie ai lui.

Voia o viață cu ea. Viața asta. O viață pe care ajunsese să o iubească. Ceva ce își dorise mai mult decât orice putuse visa în trecut.

Iar el merita toate acele lucruri. Nu era un tâlhar egoist și fără caracter, așa cum o făcuse să creadă Alison Ross. Gavin merita o femeie care, cu răbdare, avea să-i coasă la loc inima frântă. Merita copii care stabileau o nouă moștenire pentru familia lui – una marcată de succes, mândrie și decență.

Dar Samantha nu îl merita. Nu pe acest bărbat feroce și protector, care iubea atât de intens, care căra dureri și neliniști pe umerii lați ca să îi protejeze pe cei la care ținea.

Într-un fel, minciuna lui era la fel de mare ca a ei. Când el îi spusese că nu putea să simtă, ar fi trebuit să știe că opusul era adevărul. Gavin St. James simțea mai profund decât oricare altă persoană pe care o întâlnise ea vreodată. Era un bărbat puternic, isteț și cu resurse fără fund de pasiune și nevoie. Făcuse tot ce putuse ca să își salveze mama. Pământul. Pe Colleen. Singura femeie pe care o iubise vreodată.

Samantha închise ochii din cauza durerii pe care o simțea.

Ea... ea era ticăloasă. Unul din ei trebuia să pună punct acestei șarade înainte ca ea să devină una dintre

tragediile lui Gavin. Însă unde să se ducă? Avea ceva bani, dar plănuise să stea la Inverthorne până avea să nască. Destul cât să îi dea cu adevărat și legal ce își dorea.

Ar fi aproape imposibil să fugă și să se ascundă, așa însărcinată. Lucrul acesta nu trebuia să se întâmple. Planul era ca ei să se căsătorească și să se tolereze pentru o perioadă. Ca el să treacă la următoarea cucerire, și, odată ce uita de existența ei, Samantha să plece. Așa se înțeleseseră. Că ea putea merge să stea altundeva. Că putea fi și liberă, și protejată.

Nu se așteptase ca lanțurile care îi amenințau libertatea să fie făcute din catifea, nu din oțel. Ca singurul loc care nu îi aparținuse vreodată să fie singurul la care nu voia să renunțe.

Își puse mâinile peste mâinile lui, care îi acopereau fața, și întrerupse sărutul, dar nu putu să se elibereze de el.

Expresia lui o lăsă fără aer. Privi atent și vinovată cum un mugur de minune îl transformase într-un străin. Dispăruse tenta cinică a buzelor lui, fiind înlocuită de un zâmbet orbitor. O strălucire suspicios de umedă adânci intensitatea privirii lui verzi, genul de verde care se lupta pentru hrana unui soare stingher și strălucea plin de viață odată ce o primea. Se uita la ea ca și cum ar fi ținut în brațe un miracol.

— Gavin, trebuie să-ți spun...

El își plecă ușor capul și începu să o sărute delicat pe toată fața.

— O lună, șopti el. Mătasea buzelor lui se plimba peste fruntea ei. Peste tâmpile. Peste pleoape. M-am culcat cu tine timp de o *lună*. Peste nasul ei. Obrajii. Maxilarul încordat. Și niciodată nu m-ai refuzat... din motive feminine. Bărbia. Colțurile gurii. Ar fi trebuit să bănuiesc. Ar fi trebuit să știu.

— E ceva ce trebuie să...

— O să fac orice. Vorbele lui se transformară dintr-o șoaptă în jurământ. Orice ca să îți demonstrez că tu și acest copil sunteți tot ce contează. Fătuco, nu mai e nimeni altcineva pentru mine. Nici din trecut, nici din viitor.

Își strecură mâna în despicătura rochiei ei și și-o puse pe abdomenul ei, care era doar o idee mai puțin plat decât de obicei. Simpla greutate a mâinii lui calde era mai grea decât orice povara cărase Sam vreodată. Și mai dulce decât orice atingere simțise vreodată.

Samantha știa că era singura care simțea tremurul de sub palma lui, blând ca aripile unui fluture.

— Habar n-ai ce dar mi-ai oferit. Cu cealaltă mână, o mângâie pe păr și își sprijini fruntea de a ei. Mi-ai dat mai mult decât Erradale. Mi-ai dat șansa să fiu ce am vrut mereu să fiu. Un bărbat bun. Un tată bun. Am nevoie de asta, frumușico. Am nevoie de tine. De noi. Și, chiar dacă tu nu simți la fel, o să fac tot ce e nevoie ca să te fac fericită. O să vă protejiez pe tine și pe acest copil de orice și de oricine. O să...

Ea se desprinsese de el, în speranța că distanța avea să îi ofere claritate. Rațiune. Oare era posibil ca, măcar de data asta, lucrurile să meargă bine? Se rugă la ceruri. Acolo, era și palatul crud al perfecțiunii în care se aflau Dumnezeu răzbunător cu care crescuse și zeii mai vechi și mai umani ai acestui loc. Oare putea fi iertată? Mântuită? Fericită?

— Nu trebuia să fie așa, scânci ea.

— Ce vrei să spui?

Își lipi bărbia de umăr, uitându-se în spate la perfecțiunea chipului și a siluetei lui.

— Nu trebuia să mă îndrăgostesc de tine.

Zâmbetul lui arogant reveni, deși de data asta nu mai avea nici urmă de cruzime.

— Nu fi atât de dură cu tine, frumușico. E o greșeală ușor de înțeles, pe care au făcut-o mii de doamne în situația ta... Auuu!

Se lasă în jos la timp ca peria ei să zboare pe lângă capul lui și să se lovească de perete. Apoi ea era din nou în brațele lui.

— Dar ești prima femeie pentru care am simțit așa ceva, spuse el serios. Și ești ultima femeie pe care o s-o vreau vreodată.

„La naiba”, se plânse ea în timp ce și mai multe lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraji. O terminase cu asta.

Gura lui o acapără pe a ei din nou, distrăgându-i atenția de la ce făceau mâinile lui până când aerul rece al nopții îi sărută pielea, și Sam își dădu seama că era goală din nou. Gavin nu-i dădu timp să proceseze faptul că mâinile lui puternice îi mângâiau șoldurile, se plimbau pe fundul ei și o ridicau. Cum nu avea de ales, își înfășură picioarele în jurul taliei lui subțiri și brațele în jurul umerilor lui, în timp ce limbile li se jucau. Avea gust de sare, însă Samantha avea impresia că straniul gust de pe buze nu venea numai de la lacrimile ei. Că majoritatea nu erau de tristețe, ci de bucurie.

De speranță.

Lăsă acest ultim cuvânt să i se plimbe printre gânduri, până când dispăru sub pătura densă de dorință sălbatică și nevoie incoerentă stârnite de atingerea lui. Nu îndrăznea să se gândească la acel cuvânt. Nu încă.

Gavin o duse la pat, însă, în loc să se lase peste ea, o surprinse și se așeză el pe pat, desfăcându-i picioarele peste șoldurile lui, pentru ca gurile lor să poată rămâne lipite.

Pe Samantha nu o deranja. După o asemenea seară, bărbatul ei merita să fie călărit.

Mădularul lui îi apăsa zona intimă, mult mai fierbinte și mai tare decât restul corpului lui. Ea întinse mâna între ei, ridicându-se și pregătindu-se să primească în corp singurul lucru pe care îl dorea. Cu doar câteva săruturi, soțul ei o făcu să ardă de dorință și eliberă un potop care să o pregătească pentru ce urma.

Sexul cu Gavin St. James era un miracol de proporții biblice.

Cu o mișcare grațioasă, el își întinse corpul magnific pe spate, în timp ce îi ridică șoldurile și o trase mai sus de umerii lui.

— Ce...

Gura lui indecentă îi răspunse, însă nu cu vorbe.

Genunchii erau depărtați, de o parte și de alta a

capului, și Sam nu avu timp sau putere să se lupte cu el când o trase spre buzele lui. Fiecare atingere cu limba promitea mai mult. Sam simți asta până la rădăcina părului. Își lăsă capul pe spate, își arcui pelvisul în față și îi oferī ce voia să ia.

Limba lui se plimbă pe pielea alunecoasă din jurul locului unde ea îl voia. O tachinare cu consecințe umede.

Samantha scoase un geamăt plin de rugăminți de care nu se crezuse în viața ei în stare. Asta nu era ea, această femeie sălbatică și cu nevoi. În brațele lui, nu era Samantha cea slăbănoagă. Era subțire. Era suplă. Era o creatură care se zvârcolea, cu picioare lungi, și dorințe, și cerințe nesfârșite.

Nu era doar o soție, era o femeie. Sătulă de tachinările lui, își înfipse degetele în părul lui și îl trase mai aproape, cerând să fie satisfăcută. Se așteptase ca el să o asculte, dar nu și la geamătul lui plin de anticipare când îi deschise sexul cu limba. Nici la cel de apreciere față de ceea ce descoperi.

— Dumnezeu, gemu ea, în timp ce gura lui se lipi de sexul ei, iar limba lui abilă începu să-și facă treaba.

Chicotul lui în dreptul clitorisului îi provocă niște senzații care o zguduiră, și scânci simțind cum limba lui nerușinată și neobosită se afunda în corpul ei. Făcea cercuri în jurul celui mai sensibil mugure, îl apuca cu buzele, o tachina să ajungă din ce în ce mai aproape de orgasm, însă i-l nega de fiecare dată când mâinile ei se încleștau în părul lui.

— Te rog, imploră ea. Te rog... lasă-mă... Am nevoie.

El clătină din cap, refuzându-i satisfacția, însă mișcarea era incredibilă cu sexul ei în gura lui. Dintr-odată, ea își dădu seama că puteau juca în doi acest joc.

Gura i se umezi, și își retrase șoldurile, iar gura o lăsă să se desprindă cu un zgomot zguduitor. Sam îi ignoră protestele, se răsuci, își depărtă picioarele deasupra capului lui și își întinse pieptul spre al lui.

— La naiba, spuse el în timp ce ea își plimbă ușor limba peste capul umed al mădularului lui.

— Și eu pot să tachinez, spuse în timp ce îl mângâia. Și pun pariu că pot să rezist mai mult.

— Au, fătuco, scânci el, în timp ce șoldurile i se mișcau și i se arcuiău, în funcție de atingerea ei. E un pariu pe care amândoi îl câștigăm, oricine ar pierde.

Își puse mâinile în jurul coapselor ei, iar Samantha avu la dispoziție doar un moment ca să-și dea seama de vulnerabilitatea acestei poziții, după care o altă atingere a limbii o lăsă fără aer și o făcu să se înfioare.

Își dădu seama că avea de recuperat, așa că luă în gură cât de mult din el putu.

Avea gust de sex și o vagă aromă de săpun. Își plimbă limba în jurul căldurii lui, explorând venele subtile în timp ce îi controla mișcarea prin strânsoarea buzelor.

Îi simțea reacțiile nu doar din tresăririle și încordările mădularului său gros, ci și din mișcările limbii. Atenția lui față de sexul ei scăzuse odată ce buzele umede ale Samanthei alunecară pe mădularul lui. Gura lui tachina mai puțin și cerea mai mult. Era mai puțin jucăușă și mai degrabă disperată și copleșitoare.

Când își puse mâna la baza mădularului, ca să o miște peste carnea care nu îi încăpea în gură, își dădu rapid seama că nu avusese nicio șansă. Gura lui se prinse de vârful umflat al sexului ei și concentră toată mișcarea exact sub punctul sensibil. Senzația o copleși imediat, arzând prin sexul ei și prin vene cu o asemenea putere, că trebui să îl scoată din gură ca să nu îl rănească.

Se zvârcoli ca să scape, însă forța lui o ținu pe loc în timp ce îi devora esența. Nu reuși decât să se miște puțin, să îi călărească gura până când o plăcere dureroasă o învălui în spasme. Extazul curgea din gura lui în corpul ei în timp ce ea se ținea de el, se zvârcolea și se arcuia ca să se apropie și mai mult.

Într-un final, se prăbuși, cu fruntea pe coapsele lui și cu mădularul în mână. Crezuse că avea să o lase o clipă ca să își revină.

Se înșelase.

Cu un blestem greu de deslușit, o așeză în genunchi și

se ridică în spatele ei. Ochii ei se măriră când o apucă brutal de umeri și se afundă în adâncurile ei care încă pulsau.

O penetra continuu, umerii lui tari lovindu-se de ea în timp ce o nouă furtună de plăcere începea să se adune în ea. Tremură și avu convulsii, controlându-se să nu țipe. Îi plăceau sunetele brutale scoase de corpurile lor și mormăitul care exploda din el.

Gavin o împinse pe coate, mișcările lui fiind în același timp dure și ceremonioase. O călări ca un armăsar care se suia pe iapa lui. Își dădu seama că asta nu era împerecherea lor obișnuită.

El o revendica.

Era un vânător, un prădător. Iar acum, ea devenise partenera lui.

Un fior de plăcere o străbătu când avu această revelație, care o traversa cu viteza și forța unui fulger. Se mișcă spre el. Își arcui spatele și îi ținu contră puțin, făcându-l să depună eforturi pentru dominație.

Dintr-odată, atingerea lui era pătată cu un strop de durere, iar mâna din parul ei îi trase capul pe spate în timp ce el scoase un sunet disperat, apoi un altul, după care noaptea fu umplută de geamătul lui de plăcere, în timp ce vintrea ei se umplea cu căldura seminței lui.

Orgasmele lor se sincronizară și deveniră un extaz absolut. Pământul pe care ea îl cunoștea se spulberă. Timpul, așa cum îl înțelegea ea, se opri. Fiecare stea căzătoare pe care își pusese câte o dorință era acum destul de aproape cât Sam să o atingă și să o culeagă de pe cer.

Însă nu avea de ce să facă asta, își spuse în timp ce se lăsă să se afunde în pat cu respirații adânci și epuizate.

Deja găsisse raiul.

Gavin o lăsă să stea întinsă în timp ce o curăță, se șterse și pe el, stinse luminile și se sui în pat, lângă ea.

Amândoi tăcură o vreme și ascultară sunetele nopții de iarnă. Zăpada cădea în fulgi de mărimea penelor de porumbel, și, deși nu scotea niciun sunet, avea o melodie specifică. O blândețe ce părea să acopere întreaga Scoție.

— Fătuco, în seara asta voiam să fac dragoste cu tine, îi spuse Gavin în timp ce o trase mai aproape, dar m-ai dus dincolo de limita stăpânirii de sine.

Samantha zâmbi și se gândi că nu o deranja deloc asta.

— Data viitoare, șopti ea și îl mângâie pe brațul răsfirat protector deasupra ei.

— Data viitoare.

Gavin căscă și adormi imediat. Samantha stătu în tăcere pe întuneric. Corpul încă îi cânta, și sufletul era în continuare tulburat.

Putea face asta, nu?

Gavin gemu când ea își schimbă poziția, ca să nu o mai doară spatele. Degetele lui îi găsiră abdomenul, și își întinse palma pe el, scoțând un sunet încântător.

Acel fior începuse din nou. Oare corpul îl provocase? Sau era propria reacție la acest bărbat?

— Ești... treaz? șopti ea.

El răspunse cu un sforăit ușor și masculin.

Inima Samanthei se strânse cu putere, și ea avu impresia că durerea ar putea să o omoare.

Orice urma să se întâmple, știa că avea de gând să se bucure de toate momentele petrecute în brațele lui Gavin, în patul lui, în viața lui. Nu își dorea nimic mai mult decât ca acel copil să îl aibă ca tată. Dacă urma să aibă un fiu, avea să-l învețe cum să fie bărbat, un bărbat bun, sincer și puternic, și, dacă avea să fie fată, urma să o facă să se simtă dorită, apreciată și protejată. Ce viață ar avea un copil la Inverthorne! Plimbându-se prin păduri cu Callum. Citindu-i lui Eleanor. Călărind cu Eammon. Râzând cu Locryn și Calybrid. Lucrând alături de niște părinți care ar face orice pentru a-i asigura un viitor fericit și prosper.

Asta însemna familie. Dorința ce îi adusese împreună. Elementul care îi putea lega în ciuda tuturor lucrurilor care amenințau să-i despartă.

Inclusiv minciuna ei?

Poate... Deja nu mai era vorba doar despre faptul că ea avea nevoie de protecție. El tocmai recunoscuse că și el

avea nevoie de ea, de copilul pe care îl purta în pânțece.

Pentru prima oară, Samantha se gândi că... secretul ei mai merita ținut o vreme.

Capitolul 24

Senzația de groază a lui Eammon Monahan se intensifică în clipa când ridică pătura de sub șaua lui Lysander și descoperi de ce animalul o trântise pe săraca Sam. Se trezise de dimineață simțind că erau probleme aduse de vântul din nord. Familia Monahan simțea mereu vântul, iar acesta aducea revelații și schimbări în timp ce se strecura printre copacii iernii.

— Un scaiete. Îl luă ca să i-l arate, deși nu știa cum Sam ar fi putut vedea ceva, având ochii mijiți de furie. Exact sub pătură. I-a lăsat o zgârietură serioasă aici, pe spate, amărâtul.

— Știam eu că trebuia să fie ceva. Pot număra pe degetele de la o singură mână dățile când am fost aruncată de pe cal, și mulți au încercat. Sam luă scaietele din mâna lui Eammon și îl studie. Gavin crede că poate să îmi ordone să stau acasă, nu? Marele lord de la Inverthorne! Acum, o să mă sui în șa, iau scaietele acesta la Erradale și i-l bag în...

— Hai, fătuco, nu fi așa dură cu soțul tău.

— Cineva trebuie să fie.

Eammon râse.

— Își făcea griji pentru tine, atâta tot.

În acea dimineață, Eammon ajutase la pregătirea câtorva cai pentru transportul către Erradale, astfel încât muncitorii să îi poată folosi, deoarece construiau un grajd pe proprietate.

Lady Sam se oferise să-și pregătească propriul cal, iar el o lăsase, deoarece nu cunoștea pe nimeni mai priceput cu caii, cu excepția lui Callum. Totul mersese bine până

când îl scosese pe Lysander în curte. În momentul când se suise în șa, înainte ca unul din picioare să ajungă la locul lui, animalul sărise și dăduse înapoi, aruncând-o pe pietre.

Din fericire, tânăra știa cum să cadă, așa că se ridicase repede, ca o felină, apoi calmase animalul.

Asta nu îl împiedicase pe Thorne să își iasă din fire. Meciul de țipete care urmasse dezvăluise trei lucruri foarte amuzante.

În primul rând, noua contesă Thorne era cea mai curajoasă femeie în viață, la cum îi ținea piept soțului ei.

În al doilea rând, era însărcinată, lucru care fusese urlat de soțul ei în fața lui Dumnezeu și a celorlalți prezenți.

În al treilea rând, Gavin St. James era îndrăgostit de soția lui.

Dincolo de izbucnirea brutală a lui Lord Thorne se afla o groază pe care o putea înțelege numai un bărbat care supraviețuise unei pierderi pe care nu o putuse evita.

Vântul schimbării și al dezvăluirii. Nu greșea niciodată...

După ce Thorne se asigurase că Sam și copilul erau bine, îi ordonase în mod ferm să stea la Inverthorne. Orice bărbat sănătos la cap ar fi știut că o femeie cu asemenea temperament nu avea să reacționeze bine la așa ceva.

Însă Eammon observase că pielea de obicei aurie a lui Thorne căpătase o nuanță fantomatică. Nările i se tot umflau și, când îi ordonase soției sale să stea în pat, mâinile îi tremurau violent.

Sam se părea că nu observase asta, pentru că îi ținuse piept până în momentul în care el jurase să decapiteze orice bărbat care îi dădea voie să se urce pe cal. Apoi plecase călare îndeajuns de repede încât blestemele ei să nu îi ajungă la urechi.

Asta era iubirea.

Eammon o studie pe Sam și se întrebă dacă știa. Dacă își spusese acele cuvinte. Dacă își dăduse seama că Thorne avea să călărească mai repede, avea să muncească mai mult și să sufere din cauza muncii fizice, toate pentru că demonul din el avea să-i șoptească acele numeroase

întrebări cu „dacă” în ureche toată ziua.

— Lysander te-a aruncat destul de puternic și de departe, spuse el în timp ce mângâia calul și închise staulul. Thorne avea dreptate că așa ceva vă pune și pe tine, și pe copil în pericol. Eu aș fi atent la animalele astea, cel puțin până când naști.

— Nu voiam să spunem nimănui despre starea mea pentru alte câteva săptămâni, zise ea. Noua lui stăpână nu avea obiceiul să capituleze, dar bombăni. Presupun, totuși, că nu... te înșeli.

— Asta e aproape ca și cum aș avea dreptate, chicoti el.

— Nu întinde coarda!

O sclipire de amuzament se citi pe fața lui Sam, după ce se duse să cerceteze pătura de sub șa.

— Dar nu înțeleg. Chiar eu l-am pregătit pe Lysander și i-am pus șaua. Sunt sigură că aș fi observat un scaiete de mărimea asta.

Și Eammon era convins de asta. Știa însă că, deseori, sarcina putea afecta concentrarea unei femei. Trecuse prin destule cât să știe că nu era cazul să menționeze asta.

— Cum astăzi stai acasă, de ce nu îi spui vestea cea bună lui Lady Eleanor? Probabil o să se simtă rănită dacă află de la altcineva, și veștile de genul acesta au tendința de a se împrăștia repede într-un castel.

Lady Thorne își puse mâna pe pântec și încuviință.

— Mulțumesc, Eammon, spuse ea, și traversă curtea, părul ei închis la culoare strâns într-o coadă împletită aproape prinzându-se în poarta de fier către Inverthorne când o închise în urma ei.

Eammon se gândi la scaiete și în acea după-amiază. În grajduri și în curte fusese haos de dimineață. Foarte mulți tâmplări, meșteri și muncitori veniseră să caute de muncă la Erradale. Între aceștia, și oamenii care veneau de la fermă ca să îi conducă pe cai înapoi peste vârful Gresham; pierduse urma tuturor celor care pășeau pe pământurile Inverthorne și plecau.

Era posibil să fi pus careva în mod voit scaietele sub

pătura de la şaua contesei?

Abia trecuse o lună de când duşmanii lui Lady Sam atacaseră la Erradale, iar, de atunci, lucrurile fuseseră liniştite în Scoţia. Deşi rana ei se vindecase, ea şi Thorne erau mult mai atenţi. Porţile erau închise tot timpul, iar conacul securizat, ca şi cum s-ar fi aşteptat în orice moment la un asediu viking.

Nimănu-i se spusese exact de ce, însă fuseseră luate toate precauţiile necesare.

În timp ce Eammon îşi pune grajdurile în ordine, luă o decizie. Dacă un detaliu îl deranja aşa tare, atunci era în mod evident important. Ar trebui să se ducă la Erradale şi să vorbească cu Thorne despre asta.

Se întoarce şi îngheţă. Cum de permisesese să fie prins nepregătit? Fusesse atât de cufundat în gânduri, că nu îşi dăduse seama că nu era singur.

— M-milady, spuse el gătit.

Văduva îşi înclină gâtul graţios în direcţia lui, în timp ce mângâia o iapă ce venise la uşa staulului ca să o întâmpine. Eleanor era o apariţie în mătase de culoarea lavandei, brodată cu frunze mici şi verzi ce aveau culoarea ochilor ei.

Oare frumuseţea ei nu avea să dispară niciodată? Aproape că îşi dorea să dispară. Atunci, poate ar fi putut să o privească în lumina aurie a după-amiezii, care intra pe uşile grajdului, fără să simtă în plămâni aceeaşi senzaţie ca şi cum ar fi fost lovit în piept de un cal.

— Nu credeam că o să mai fie cai în grajduri azi. Înţelesesem că fiul meu i-a dus pe toţi la Erradale.

Eammon închise ochii şi se pregăti pentru o altă discuţie politicoasă şi fără sens cu femeia pe care o venera de mai bine de două decenii.

Era *acolo*. Venise la grajduri fără Thorne. Fără Alice. Iar asta însemna ceva. Nu era speranţă. Dar era... ceva.

— Hermia este prea bătrână ca să alerge după vite prin mlaştinile din Erradale. Se apropie de Eleanor ca şi cum s-ar fi apropiat de un animal timorat. Făcu destul zgomot cât ea să ştie unde era, dar vocea lui era echilibrată

și evită mișcările bruște. Așa că se bucură de confortul casei.

Se așeză în spatele lui Eleanor și o mângâie pe Hermia pe gât, fiind atent să nu o atingă pe femeie.

— E norocoasă că te are. Mulți alții ar fi vândut-o unui abator odată ce nu le mai era de folos.

— Chiar dacă e mai bătrână, nu este nefolositoare. Încă o pun pe pajiște când îl învăț pe Fantoma Marelui Scoțian cum să răspundă la frânghie. Îi reamintește cum să se poarte.

Mici schimbări în atitudinea și în postura lui Lady Eleanor îi spuseră că știa cât de aproape era de ea. Știa că umerii lor aproape se atingeau. Însă, pentru prima oară, nu se îndepărtă.

— De ce ai mai venit la grajduri, milady, dacă nu credeai că o să fie cai?

Își înghiți nodul din gât când Eleanor se întoarse către el, cu fața ridicată ca și cum l-ar fi studiat.

Dumnezeule, ardea tot.

Ardea când își amintea cum îi ținuse corpul însângerat în brațe, în vreme ce o căra de la Ravenscroft și jura că Hamish trebuia să treacă peste el ca să o ia înapoi. Ardea cu o furie neajutorată și barbară de fiecare dată când ea se uita la el și nu vedea nimic.

Însă, într-un fel, era și recunoscător. Că ea nu putea descoperi ce zvâcnea în ochii lui când o privea. Era sigur că asta ar fi speriat-o, iar el nu-și dorea decât să fie în prezența ei, oricât de mult îi permitea ea.

— Domnule Monahan, nu am salutat cum trebuie, spuse ea. Bună ziua.

Îi întinse apoi mâna înmănușată, înclinată într-o invitație evidentă de-a fi sărutată.

Făcuse asta destul de mult în ultimul timp. De fapt, de fiecare dată când el o văzuse, de când venise Sam și el își adunase curajul, atunci, prima oară, să îi sărute mâna.

— La dispoziția dumneavoastră, milady.

Își șterse palma aspră de pantaloni, după care îi luă degetele incredibil de mici și le sărută. Aproape leșină când

ea nu îi dădu drumul imediat la mână, ci i-o strânse ușor.

— Îmi amintesc prima zi când defunctul moșier Ravencroft te-a angajat ca să ai grijă de Inverthorne. Îmi aduc aminte că mi s-a părut că ochii tăi aveau cea mai extraordinară nuanță de auriu-închis.

Își amintea culoarea ochilor lui? După atâția ani? Încercă să înghită nodul din gât. Să vorbească. Dar se părea că nu mai era în stare.

— Dacă memoria nu mă înșală, tocmai deveniseși văduv. Nu cred că mai văzusem pe cineva atât de trist înainte de tine – poate doar când mă uitam în oglindă.

Ea tăcu o clipă, destul de mult cât toate cuvintele pe care nu i le spusese niciodată să se reverse deodată în gura lui.

„Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc”.

Din fericire, ea zâmbi amuzată.

— Atunci... nu aveai barbă, dar îmi amintesc de o abundență de păr dezordonat de culoarea lemnului de fag.

— Acum, e mai mult cenușiu și mult mai rar, încercă el să destindă atmosfera, ducându-și mâna la linia părului care se retrăsese de unde fusese la un moment dat.

Ea ridică dintr-un umăr elegant.

— Multe lucruri s-au schimbat de atunci, nu?

— Da. Își mângâie favoriții. Nu-ți place barba mea?

Avea să scape de barbă chiar azi. Acum.

Ea flutură din gene într-o sugestie timidă de plăcere, care îi șterse decenii de durere de pe chip. Putea fi o tânără domnișoară care flirta pentru prima oară cu grăjdarul.

— Îmi place foarte mult, șopti ea. Mă gâdilă când mă săruți... când îmi săruți *mâna*, rectifică ea repede.

— Soția mea defunctă nu m-a lăsat să port barbă. I se părea prea țepoasă. Spunea că o face să strănute, așa că mă bărbieream în fiecare dimineață.

Se cutremură. Ar fi trebuit să spună orice, numai asta nu. Orice idiot știa că nu îi vorbești femeii pe care nu ai sărutat-o despre femeia pe care ai avut-o. Dumnezeu, și fusese una dintre primele lecții pe care li le spusese băieților despre sexul mai slab.

Dintr-odată, își dori ca herghelia să se întoarcă și să treacă în galop peste capul lui.

— Nu te lăsa? Expresia ei păru șocată. Nu făceai ce voiai? Nu erai stăpânul ei?

— Stăpânul ei? Râsul lui îi șocă pe amândoi, dar apoi el deveni serios. Nu, milady. Mariajul meu nu a semănat deloc cu al tău.

Ea încuviință, ca și cum ar fi acceptat ceva ce bănuia deja.

— Cum a fost?

— Nu cred că vrei să discutăm...

— Cum a fost? repetă ea.

Bărbatul își duse mâna la ceafă și privi înapoi peste decenii.

— În mare parte, amuzant. Lui Bridget îi plăcea să râdă, și dacă nu râdea, însemna că nu îmi dădeam destul silența. Avea o răbdare infinită și era încăpățânată ca un catâr, dar râsul ei era sunetul meu preferat pe pământ.

— Era? șopti Eleanor.

Conduit de un instinct nehibzuit, Eammon îi dădu la o parte o șuviță de pe față, și, astfel, vârfurile degetelor lui aspre intrară în contact cu pielea ei prețioasă.

— Ei bine, de când am pierdut-o, am auzit o altă voce, una pe care o ascult în fiecare zi.

Ea stătu nemișcată, clipind rapid, în timp ce el își plimba degetul pe maxilarul ei, fixând șuvița în spatele urechii ei. Încurajat, își plimbă degetul prin părul ei, ajungând la cicatricea de la tâmplă.

— Bridget, șopti ea. Ce nume minunat!

Apoi, spre disperarea amândurora, izbucni în lacrimi.

Eammon fu cuprins de panică. Își dorea să o țină. Dacă ar fi fost oricare altă femeie, ar fi luat-o în brațe. Însă știa că nu putea să o facă prizonieră și să îi arate forța lui.

— De ce ai nevoie, Eleanor? întrebă el blând. Să o chem pe Alice? Sau să te duc la ea?

— Nu! Chiar și printre lacrimi, cuvântul fu pronunțat cu fermitate. Era hotărâtă. Nu, mi-am găsit singură drumul și mi-am lăsat deschisă poarta spre castel. Nu sunt inutilă,

să știi. Chiar dacă sunt oarbă, nu sunt distrusă. Încă sunt... o femeie.

— Știu asta. Dumnezeu, chiar știa asta. Încercase să uite acest lucru vreme de douăzeci de ani afuriști. Spune-mi de ce ești singură aici. Ce pot să fac? De ce ai nevoie?

Își puse batista în mâna ei și o lăsă să-și șteargă lacrimile și nasul, în timp ce încerca să își revină.

— Am aflat azi că o să fiu bunică, spuse printre sughituri delicate.

— Și nu sunt vești bune?

— Cele mai bune! Bărbia îi tremură, însă își mușcă buza mai tare decât ar fi trebuit ca să oprească asta. Și, în timp ce îmi felicitam nora, nu mă gândeam decât că nu aș fi... că eu și Gavin nu am fi supraviețuit acelei nopți dacă... îți datorez viața mea, viața fiului meu și acum prețioasa viață a nepotului meu.

Un nou val de plânsete o copleși, și, de data asta, el nu se putu abține. O trase lângă el și respiră ușurat când ea se lăsă în brațele lui și se prinse strâns de vestă. Vântul din nord bătea, iar el își dorea să nu se mai oprească vreodată.

— Eammon, cred că el o face să se simtă în siguranță. Când îi vorbește, zâmbește, aud asta. Și, chiar și când e furios, nu o face să se teamă. Nu o rănește, nici măcar cu vorbele. Băiatul meu e un miracol. După tot...

Emoția îi fură cuvintele, iar Eammon își trecu mâna peste buclele mătăsoase, gândindu-se că nimic nu fusese sau nu avea să fie mai dulce decât acea femeie din brațele lui.

— Deși nu-i convine, nu putem nega sângele lui Mackenzie, dar mereu am știut că Gavin nu e ca tatăl lui.

Era un miracol, Eammon era de acord. Spera că pământul nu avea să mai îndure niciodată pe cineva ca Hamish Mackenzie.

— Nu, spuse ea lipită de pieptul lui. E ca *tine*.

— Ce? Întrebă, și mâna i se opri în părul ei.

— Asta am venit să-ți zic. Fără tine și dragul de Callum, Gavin ar fi fost pierdut. După acea noapte, eu clar nu eram în măsură să am grijă de el. Tu l-ai învățat pe fiul

meu ce înseamnă să fii bărbat. Un bărbat decent.

Eammon se întreabă dacă *decent* era un cuvânt care l-ar putea descrie pe Gavin St. James.

— Mă rog, poate ar trebui să spun un bărbat bun, se corectă ea, și amândoi se amuzară la gândul reputației contelui de Thorne.

— Mă onorezi, milady.

Îi oferi un sărut cast pe tâmplă. Ea își întoarse capul spre sărut.

— Poate... îmi poți spune Eleanor când suntem singuri.

— Ce? Atât inima lui, cât și sprâncenele se ridicară când îi auziră cuvintele, iar Eammon se întreabă dacă nu cumva era într-un vis. Ai de gând să fim singuri din nou?

— Des, spuse ea. Pielea ei avea o nuanță minunată de piersică pe sub gulerul înalt al rochiei ei. Dacă se poate... Dacă asta îți dorești și tu...

— Da, îmi doresc, spuse el încântat. Poate data viitoare, avea să-i fure un sărut, să vadă ce părere avea atunci despre barba lui.

În spatele lui, Hermia se foi agitată. Eammon văzu o umbră cu vederea periferică. Ceva ce Eleanor spusese străpunse cu o lance de groază extazul care îl copleșea.

Ea își găsisese drumul spre grajduri singură și lăsase poarta deschisă spre castel. Se uită dincolo de ea, prin ușile grajdului, spre curtea în care se afla poarta de fier către castelul Inverthorne.

Nu ar fi fost atât de îngrijorat dacă vântul din nord nu ar fi fost atât de puternic. Atunci, poate nu ar fi văzut umbra care se materializa din spatele porții și nu ar fi observat pistolul la timp cât să îi acopere corpul lui Eleanor cu al lui.

Capitolul 25

Din spatele ochilor închiși, Samantha simți umbra

care căzu asupra ei, acoperindu-i puțină căldură pe care o găsisese sub ferestrele solariului.

— Ești o târfă descurcăreață și fățarnică. Cuvintele lui Boyd Masters răsunară cu ecou izbindu-se de pereții de piatră obișnuiți mai degrabă cu dialecte lirice decât cu engleza măcelărită de un ticălos.

Pentru o clipă ridicolă, Samantha își ținu ochii strâns închiși. Acest scenariu îi tot apărea în coșmaruri. Oare și de data asta era destul de norocoasă cât să fie doar un vis?

Mai epuizată decât de obicei, venise să se relaxeze când norii se mai risipiseră puțin și își trăsesese un șezlong în locul unde câteva raze timide ale soarelui iernatic încălzeau pietrele. Se întinsese ca o pisică leneșă și ațipise.

Acum însă acea lumină dispăruse.

Poate pentru totdeauna.

Durerea rămasă la picior și cele câteva noi vânătăi îi spuneau că era trează. Că își trăia coșmarul.

Deschise ochii și îl văzu pe cumnatul ei privind-o cu ură. Instinctiv, își duse mâna la șold.

La naiba, își lăsase pistoalele în cameră când se schimbase de hainele de lucru. De ce ar fi avut nevoie de ele în siguranța de la Inverthorne?

Într-un fel, era o binecuvântare că nu le avea. Pentru că, dacă ar fi pus mâna pe un pistol adevărat, Boyd ar fi apăsât pe trăgaciul armei fixate între ochii ei.

— Cum ai reușit să ajungi în Scoția?

Întrebarea țâșni din ea cu un icnet de neîncredere. Alison îi spusese în scrisoare că frații Masters erau căutați, că peste tot erau afișe cu fețele lor, din California până în insula Ellis.

Exact lângă afișele cu ea.

Din cauza constituției și a înfățișării, Boyd și Bradley nu erau bărbați care să poată fi trecuți cu vederea prea ușor.

— Am scăpat pe la sudul graniței, deși un șerif care voia să fie erou și care a început tot masacrul m-a împușcat. Bineînțeles, a trebuit mai întâi să-l îngropăm pe fratele meu.

Dosul palmei lui se lipi de obrazul ei cu atâta forță, că Sam văzu mici stele întunecate în fața ochilor. Când deschise ochii din nou, capul i se învârtea, iar el se dusesese la picioarele șezlongului, continuând să vorbească.

— Am pornit spre Puerto Cancun, Mexic, și, după ce am aflat ce le-ai făcut detectivilor, am trimis după tine. Nemernicii ar fi trebuit să mă asculte. Le-am spus că o fată slăbănoagă ca tine nu o să fie o țintă ușoară și că puteai să îi împuști mortal chiar și pe întuneric. Pe asta te și bazezi, nu? Pe faptul că bărbații te subestimează, după care le vâri un glonț în cap.

— Nu. Sam clătină din cap destul de repede cât să își șteargă din fața ochilor imaginea lui și să își recapete echilibrul. Nu am vrut să se întâmple nimic din toate astea... trebuie să mă crezi. Simți o străfulgerare de groază. Boyd, pe cine ai lăsat înăuntru? Ai rănit... pe cineva?

— Te referi la muntele acela de bărbat cu care te-ai căsătorit înainte să se răcească în pământ cadavrul fratelui meu?

Buzele lui se curbară într-un zâmbet îngrozitor, și Sam observă că acesta își pierduse un dinte de când îl văzuse ultima oară. Chiar și plin de mizerie și mirosind ca un porc, Boyd Masters încă putea fi considerat un bărbat chipeș – până zâmbea. Sam se întrebă dacă dintele îi căzuse din cauza putreziciunii sau a tutunului. Probabil din cauza ambelor.

Starea de panică amenință să-i copleșească mintea.

— Boyd, spune-mi că nu ai...

— Calmează-te, târfo, nu l-am rănit. De câteva zile înghețăm în pădure, încercând să găsim un mod de-a pătrunde în fortăreața asta. De dimineață, norocul a fost de partea noastră. Toți muncitorii s-au dus călare spre nord, fără tine de data asta, și o femeie oarbă a lăsat poarta larg deschisă.

Samantha se ridică și se sprijini în coate.

— Lady Eleanor? Unde e? Unde e Bradley?

— Stai locului, fato! Își împinse pălăria de cowboy în

sus ca să se uite mai atent. Adună niște oameni. O să vină imediat.

— Ce ai făcut?

Focurile de armă sigur ar fi trezit-o, însă Bradley nu fusese niciodată prea priceput cu pistolul. Prefera cuțitele.

Gândul o îngheță într-atât, încât își simți sufletul tremurând. Ce năpastă atrăsese asupra acestor oameni? Cum de fusese atât de proastă? Sperase că Boyd și Bradley aveau să rămână în cealaltă parte a lumii. Sperase că Boyd fusese rănit mortal. Că aveau să uite de ea.

Sperase... iar asta fusese cea mai mare greșeală a ei.

— Cum ți-e fundul, Sam? Ai căzut destul de tare de dimineață.

Un val de frustrare neajutorată o copleși. „Bineînțeles”. Ar fi trebuit să știe. Grajdurile erau singura parte din Inverthorne deschisă către pajiștile cailor și pădurea de dincolo de ele. Iar scaielele pus sub șa era cel mai vechi truc al cowboy-lor.

— Scaielele... tu l-ai pus?

— Bradley. Eu am crezut că ești prea pricepută ca să lași un cal să te trântască în cap. Am avut numai doi frați pe lumea asta, iar tu l-ai omorât pe cel deștept.

Zarva și niște pași întrerupseră tăcerea, iar Sam își întoarse capul la timp ca să îi vadă intrând în solariu pe Eammon, care avea brațul în jurul lui Eleanor, și un mic grup de oameni. Alice se împleticea în spatele lor, iar după ea era Calybrid, care își ținea mâna apăsată de mijloc. Trecuse o lună de când fusese împușcat și, deși starea lui se îmbunătățise, rănila în stomac se vindeau greu, asta dacă se vindeau. Bradley mergea în spatele lor, cu pistolul ațintit asupra grupului și fața prea suptă pentru ochii mari și întunecați. Fusese dintotdeauna cel mai urât frate Masters. Opiul și alcoolul nu ajutaseră nici ele.

— I-am închis pe slujitori sub scări și am blocat ușa, anunță Bradley mândru.

— Sam?

Vocea șocată a lui Calybrid îi frânse inima la fel de mult ca smocurile sălbatice de păr răvășit și ca genunchii

nesiguri care se vedeau pe sub cămașa lui de noapte.

Și el fusese luat din somn. Emoția și regretul o împunseră și îi umplură gâtul cu durere.

— Nu e nicio șansă să ai pistoalele cu tine, Sam? Clipi, și ochii lui erau plini de speranță, însă umerii i se lăsară în jos când ea clătină din cap. La naiba!

— Ce se întâmplă, Alison?

Tremuratul din vocea lui Eleanor o înfrânse categoric.

— Te rog, Boyd, nu îi răni!

— Nu am venit aici ca să rănim oameni nevinovați, Sam. Boyd își trase blugii, ca să se poată lăsa pe vine lângă șezlong. O să îi rănești tu destul când o să le spui adevărul. Că ești o curvă mincinoasă și ucigașă. Deși vocea lui rămase înșelător de calmă, răutatea se scurgea din fiecare silabă, la fel de urât mirositoare ca mâzga pe care o scoteau din pământ în Texas și New Mexico.

Samantha își înăbuși un scâncet, în timp ce el își odihni mâna cu pistolul pe șezlong. Țeava era îndreptată între picioarele ei depărtate. Dacă ar fi tras atunci, glonțul i-ar fi ajuns în uter.

— Când o să termini tu să-i rănești, abia atunci o să te rănim pe tine.

Armă pistolul, iar sunetul metalic familiar o făcu să-și ducă mâna la burtă. O să te rănim pentru ce i-ai făcut fratelui meu mai mic. Și, odată ce vor afla adevărul, o să ne lase să-ți facem asta. Poate chiar ne vor ajuta.

— Nu vrei să faci asta...

— Ba da, al naibii să fiu, chiar vreau. Doar la asta m-am gândit în ultimele două luni.

Sam inspira și expira în timp ce se străduia să împingă cuvintele prin gâtul care devenea tot mai strâmt.

— Fătuca poartă un copil în pânțe, omule, spuse Eammon. Ai milă!

— Crezi că-mi pasă că stăpânul vostru a ejaculat un răsfățat de scoțian în bucata asta de...

— O să-ți pese când fiul moșierului Mackenzie o să vină după tine, îl avertiză Calybrid. Pentru că o să aducă cu sine toată suferința iadului.

— Nu înainte să o împuşc în...

— Dacă mă omori pe mine, o să-ți omori propriul neam.

Gata. O făcuse. Nu mai putea da înapoi acum. Singura parte bună era că nu trebuia să îl privească pe Gavin în ochi prima oară când dezvăluia înşelăciunea. Boyd era un bărbat fără scrupule sau conştiinţă, însă familia însemna totul pentru el. Destul cât să traverseze Atlanticul şi să dea buzna într-un castel, căutând răzbunare.

— Sunt însărcinată de când am părăsit America. Copilul e al lui Bennett.

Tăcerea care se lăsase conţinea uimirea fiecărei persoane la care Sam ajunsese să țină. Şi a fiecărei persoane pe care ajunsese să o urască.

Gândurile lor, temerile şi şocul urlau în spaţiul dintre ei şi o loveau cu stridenţă inevitabilă. Boyd se uită la bluza ei, ca şi cum ar fi putut să vadă prin ea.

— Dacă mă minţi...

— Nu mint. Am mai mult de două luni.

— Curvă vicleană. Voioşia lui Bradley lovi încăperea cu un chicot bolnăvicios. Deci de asta te-ai căsătorit cu primul fraier care s-a uitat la tine? Ca să poți spune că bebelușul e al lui?

— Du-te naibii, Bradley, spuse Sam, furia întrecându-i teama. Tâmpenia pe care ai făcut-o de dimineață în grajduri ar fi putut omorî copilul lui Bennett.

— Ai grijă ce spui, târfo!

Tocul pistolului din mâna lui Boyd se îndreaptă spre gura ei, iar Samantha se pregăti pentru lovitură. Pentru sânge.

— Sunteți niște oameni morți. Vocea din uşă avea o vehemență arctică ce îngheță timpul.

Lovitura nu fu dusă la capăt, deşi durerea explodă prin Samantha, provocată de furia ce ardea sub gheața cuvintelor soțului ei.

— Dar dacă moartea voastră va fi una rapidă sau agonizant de lungă depinde...

Samantha aproape nu îi recunoscuse vocea. Era Gavin,

dar totuși nu era el. Dispăruse tonul mătăsos de păcat indolent, încrederea relaxată fiind înlocuită de ceva dur și neiertător ca pietrele castelului său antic. Era ca un demon.

Ba nu. Era ca un... Mackenzie.

— Depinde de ce? întrebă Bradley, care era și nerăbdător, pe lângă faptul că era un mare idiot.

— De răspunsul ei.

*

Cumva, Gavin știe că în acea zi avea să trebuiască să omoare pe cineva în momentul în care Callum sosise la Erradale și îi spusese că existau dovezi ale existenței unor intruși în pădure.

Abia acum însă își dădu seama cât de mult aștepta să facă asta.

Strânse atât pistolul din mâna stângă, cât și pumnalul din dreapta. Își îndreptă pistolul spre nemernicul care aproape îi lovise soția. Boyd, așa îi spusese ea. Iar afurisitul își revenise destul de repede cât să-și îndrepte arma spre Gavin.

Pumnalul pe care îl ținea în cealaltă mână trebuia să zboare spre bărbatul din dreapta lui, dar un cuțit era mult mai lent decât un glonț, iar cowboy-ul își îndreptase arma spre Eammon și spre mama lui Gavin.

Dumnezeule, nu ar fi trebuit să îl lase pe Callum să plece în pădure ca să le dea de urmă. Crezuse că Inverthorne era impenetrabil, însă, chiar și așa, instinctul îl mâna să fugă acasă. Se așteptase să își ia soția în brațe și să o avertizeze că dușmanii erau aproape. S-o asigure că avea să o protejeze. Să-i spună că îi părea rău pentru cum se purtase în acea dimineață. Că teama îl înnebunise.

Că dragostea îl înfuriase.

Ce descoperise însă fusese de ajuns să îi transforme inima într-o greutate de fier. Un staul gol și poarta deschisă. Semnele unei încăierări și urme că cineva fusese târât. Nu avea timp să se ducă în turn ca să ia cheia către armurărie. Așa că își scosese pumnalul și arma pe care

Începuse s-o poarte din noaptea incendiului de la Erradale, apoi începuse să caute prin casă după intruși.

Nu ar fi ghicit că unul trăia printre ei de atâta vreme.

— Alison?

Dintr-un motiv anume, numele ei pe buzele lui suna greșit, până și pentru el. Numai ceafa îi era vizibilă de deasupra spătarului. Ea nu îl privi. În acel moment, inima i se transformă din fier în gheață, când suspiciunea îl străpunse fără milă.

— Alison! Boyd pronunță numele ca și cum ar fi fost cel mai amuzant cuvânt pe care îl auzise în viața lui. Vrei să-mi spui că nemernicul ăsta încă nu știe cine ești?

— Boyd...

Era prima oară când auzea teroare în vocea soției lui. Sam transformase numele bărbatului într-o rugămintă.

— Boyd, nu...

Gavin voia să tragă un glonț în ochii ce străluceau cu plăcerea unui prădător triumfător gata să-i sfâșie gâtul oponentului său.

— Vezi tu, avem aici ceea ce în State numim o confruntare mexicană. Ai auzit vreodată despre asta? E atunci când fiecare parte are un avantaj și un dezavantaj. În momentul în care încerci să câștigi într-un fel... Boyd făcu un semn către pistolul lui, care era în continuare îndreptat spre Gavin, apoi către arma fratelui său, îndreptată spre familia lui Gavin. Pierzi în alt fel.

— Spune-i cum vrei, dar n-o să ieși din încăperea asta în viață.

Nimeni nu intra în casa unui scoțian, îi teroriza femeile și pleca de acolo cu capul atașat de corp.

— Nu sunt așa sigur de asta.

— Ar trebui să fii destul de sigur cât să faci pace cu Dumnezeuul tău înainte să îți trimit sufletul în iad. Sau poate o să te las să trăiești destul de mult cât să îți mai vezi un frate murind.

— *Gavin!*

Țipătul mamei lui îl distrase destul cât Boyd să îi târască soția în picioare, folosindu-i corpul drept scut.

Plânsetul ei de durere tăia prin furia lui Gavin și îi creștea inima, își pierdu controlul asupra furiei și făcu un pas amenințător în față.

— Boyd, ia-ți mâinile de pe mine, strigă ea, în timp ce se zvârcolea.

Nemernicul făcu un zgomot surprinzător.

— Dacă ai noroc, glonțul acesta nu o să treacă prin afurisitul de irlandez, ca să o lovească pe bătrână... De obicei, ai noroc, domnule?

Cuvintele îl făcură pe Gavin să ezite, în mod surprinzător.

Nu. Soarta și norocul îl părăsiseră cu mult înainte să se nască. Avea o viață plină de ghinioane. Ghinion în loialitate. Ghinion în paternitate. Ghinion în dragoste.

La amenințarea lui Bradley, soția lui Gavin se simți fără vlagă în strânsoarea lui Boyd. Posibilele rezultate ale acelei situații refuzau să se dezvăluie din cauza unui fapt care îi zdruncina lui Gavin omenia. Sam nu își nega minciuna. Acei bărbați nu o tratau ca și cum ar fi fost o femeie care își apăraseră viața în timpul jafului unui tren și avusese o lovitură norocoasă. Inițial, când ea spusese că pruncul din burtă era al unui bărbat mort, el gândise ce era mai rău despre acel Bennett. Nu despre ea.

Poate viol, pentru care avea să se răzbune pe tot clanul Masters. Sau putea să spere că ea îl mințea pe bărbatul care îi ținea un pistol la cap? Își folosea istețimea ca să rămână în viață?

„Uită-te la mine”, o imploră el în tăcere. „Lasă-mă să văd adevărul în ochii tăi”.

Ea nu făcu asta. Cotul gros al lui Boyd se strângea sub bărbia ei, iar ea îl apucă instinctiv de braț.

— Odată ce auzi ce am de spus, o să ne lași să plecăm și să o luăm și pe târfa asta mincinoasă cu noi.

Ba bine că nu.

— O să folosești un limbaj civilizat când vorbești despre soția mea.

— Tocmai asta e treaba! Nici măcar nu e soția ta, spuse Boyd. Și, cum l-a omorât pe fostul ei soț, *fratele meu*,

cu sânge rece, cred că asta o să te bucure.

— Soțul... ei.

Gavin pronunță fiecare silabă ca și cum ar fi inspectat un cuvânt pe care nu îl mai auzise.

— Asta nu e adevărat! țipă ea.

Speranța înflori în Gavin pentru o clipă îngrozitoare, însă Boyd o distruse înainte să aibă șansa să își ia zborul.

— Nu e? ripostă Boyd cu dinții încleștați, înteinind strânsoarea asupra gâtului ei. Dacă mai spui o minciună, încep să apăs pe trăgaci, indiferent de consecințe.

— De ce aș crede cuvintele pe care le smulgi de la o femeie ostatică? Gavin își schimbă tactica. Sunteți bărbați căutați. Bandiți. Hoți. Povestea voastră nu înseamnă nimic pentru mine.

În loc să intre în panică sau să caute o altă abordare, Boyd zâmbi victorios.

— Draga mea, îi șopti el în părul întunecat din dreptul urechii, bagă mâna în buzunarul meu, da? Nu scoate cel mai mare lucru pe care îl găsești, ci bucata de hârtie. Așa.

Repulsia de pe fața ei când făcu ce i se spuse îi provocă lui Gavin fiori criminali prin piele și mușchi. Dacă mama lui nu ar fi fost în calea unui glonț, și-ar fi golit pistolul direct în capul bărbatului chiar atunci.

Sam scoase bucata de hârtie și se uită la ea ca și cum ar fi fost un șarpe care amenința să o muște.

— Haide, nu îi face pe toți să aștepte, spuse Boyd făcând semn cu pistolul.

Cu degete tremurânde, ea deschise ceva ce fusese desfăcut și împăturit la loc de nenumărate ori.

Nici măcar cutele adânci ale hârtiei nu puteau ascunde asemănarea evidentă. Maxilarul mic și ascuțit. Nasul obraznic presărat cu câțiva pistrui. Ochi mari, vicleni, care erau mai degrabă răzbunători decât răuvoitori. Buzele pline, încordate într-o expresie pe care el nu și-ar fi putut-o imagina pe gura ei.

Cuvântul „CĂUTATĂ” scris peste valurile de păr des în care îi plăcea lui să-și afunde degetele. O proclamare a vinovăției.

Cuvintele de sub poza ei îi aruncară mai multe cuțite în inimă.

„Jaful unui tren”. O împunsătură în stomac, ce îi făcu intestinele să se reverse pe pietre.

„Răpire”. O lovitură în plămâni, care îl lăsă fără aer.

„Crimă”. Inima lui de gheață se fărâmiță. Din nou.

Samantha *Masters*. Îi citi tare și încet numele de sub lista de acuzații, și în sfârșit... *în sfârșit*. Ea se uită la el. Ironia era că, acum, el și-ar fi dorit ca ea să nu facă asta.

— Sam, îi șopti el numele.

— Dacă nu ai încredere în bandiți, nu ar fi trebuit să te căsătorești cu unul, spuse Boyd.

Capitolul 26

Samantha se considerase întotdeauna o femeie puternică. Într-adevăr, își împușcase soțul cel ticălos în urmă cu două luni, fugise într-o țară străină și nu numai că supraviețuise, dar își făcuse o nouă viață. Crezuse că era rezistentă. Capabilă. Dacă faptul că îl omorâse pe tatăl copilului ei nu o distrusese, nimic nu o putea face.

Cât de mult se înșelase.

Gavin se uita la afișul cu fața ei, pe care ea îl ținea în dreptul pieptului, însă soțul ei încetase să îl mai vadă. Privirea lui era a unui om care se retrăsese în el însuși.

Însă numai pentru o clipă.

Se întoarse o cu totul altă persoană când clipi. Trăsăturile lui erau reci, neiertătoare și sumbre. Sam văzu în el tocmai lucrul de care el se temuse cel mai mult. Același demon pe care îl simțise și în Liam Mackenzie.

Cel pe care îl moșteniseră de la tatăl lor.

Acel demon o privea cu o față masculină mai frumoasă decât a unui înger. O față pe care ajunsese să o venereze și să o dorească, asemenea multor femei înaintea

ei.

Își dădu seama că nu se îndrăgostise de el. Nu cum o făcuse de Bennett, cu nevoia disperată de a scăpa dintr-o viață de oprimare, motiv pentru care se aruncase în brațele primului bărbat care îi oferise ceva.

Se îndrăgostise de Gavin St. James cu mici schimbări imperceptibile în univers.

Cu tot cu demonii lui.

Își dădu seama că el era tot. El *devenise* totul pentru ea. Motivul pentru care se trezea așa devreme, lucra așa mult ascundea o minciună. Cumva, trecuse de la a face orice îi stătea în puteri ca să țină

Erradale departe de el la a face orice putea pentru a-i oferi ce voia. Și fericirea pe care o merita.

Din momentul în care el o sărutase în pădure, sprijinită de acel copac. Când privise cu o mirare copilărească, alături de ea, cum o nouă viață venea pe lume. Îl văzuse nu ca bărbatul care era, ci ca bărbatul care încerca să devină.

Acum, înșelătoria ei îl transformase în altcineva. Într-o persoană periculoasă.

— Neagă asta.

Cuvintele lui erau mai mult o provocare decât o comandă. Amândoi știau asta.

— Pot să-ți explic, șopti ea.

— Ești Samantha Masters?

Buzele lui abia se mișcau. Registrul jos al vocii lui abia ajunsese la ea peste respirația precipitată a celorlalți.

— Nimeni nu trebuia să fie rănit, apoi au început focurile de armă, și nu am putut...

— Tu ești Samantha Masters?

Focul care îi alimentase forța interioară muri, stins de gheața din vocea lui. Fumul se simțea înțepător când ea răsuflă și spuse:

— Da.

Toată sălbăticiunea se scurse din ochii lui. Până și furia îl părăsi, în urmă rămase numai întuneric.

Samantha știa că nu era singura care simțea acest

lucru.

— Gavin, spuse Eleanor cu vocea tremurândă. Gavin, nu!

— Taci, mamă, spuse el cu o voce plată.

Sam trebuia să ajungă la el. Să îl aducă înapoi, însă, pentru a face asta, trebuia să îi ducă familia – familia ei – în siguranță. Nu îndrăznise să îi privească. Nu putea îndura să vadă confuzia din ochii umezi ai lui Calybrid. Teroarea care o acaparase pe biata Eleanor. Șocul și neîncrederea lui Eammon.

Acum, înfrunta aceste lucruri. Deși făcu tot ce putea ca să nu își ia în seamă rușinea, avea să fie timp pentru asta, însă, în acel moment, mintea ei reținea fiecare detaliu în același mod obiectiv în care o privea Gavin.

Formau un triumghi macabru. Gavin stătea în ușă, exact în fața ei, cu pistolul îndreptat către Boyd. *Către ea*. Pumnalul din mâna dreaptă trebuia să zboare spre Bradley, care stătea în dreapta lui Gavin, lipit de perete. Pistolul lui Bradley nu se retrase dinspre cei patru ostatici neînarmați din mijlocul încăperii. Trebuia să existe un mod de-a rezolva asta fără să fie nimeni rănit.

Bennett fu cel care îi dădu ideea. Mai exact, ceva ce spusese înainte de primul lor jaf. „Să nu-ți fie frică. Suntem lupi, draga mea, noi facem față lupilor. Tu fii oaia și strânge-le pe celelalte oi împreună. Dacă nu sunt înfometăți, lupii nu le bagă în seamă pe oi”.

Oi. Strânse laolaltă. Eammon, Eleanor, Alice și Calybrid. Dacă nu ar fi fost acolo, ar fi putut să îi dea brațul lui Boyd la o parte, iar Gavin să aibă cale liberă să tragă. Însă un glonț putea să îi lovească pe oricare din ei, și, chiar dacă nu o făcea, Bradley tot avea să apese pe trăgaci. De la distanța asta, nici măcar Bradley nu avea cum să rateze.

— Uite ce o să se întâmple, spuse Boyd, ale cărui cuvinte începeau să fie mai însuflețite, deoarece simțea victoria.

— Nu-mi dictezi ce să fac în casa mea.

Cu cât vocea lui Gavin devenea mai rece, cu atât Samantha trebuia să se lupte cu și mai multă frică pentru

a-și păstra mintea limpede.

— Ba o face dacă vrei ca toți oamenii ăștia să trăiască, spuse Bradley.

— Încearcă să faci ceva, și îți jur că amândoi o să muriți înaintea mea.

Era bine, lupii își dădeau târcoale. Samantha îl privi pe Calybrid în ochi. Astăzi, ea avea să fie un lup, iar el – un lup deghizat în oaie. Se uită la masa înaltă și delicată care se aflase lângă șezlong înainte să îl mute la soare. Pe masă, se găseau o vază goală, un ziar, ochelari, corespondența lui Alice și un deschizător de scrisori.

Calybrid îl văzu și se îndreptă spre el, fără să îi atragă atenția lui Bradley, deoarece banditul aștepta semnalul fratelui său și era atent la Gavin.

„Excelent”.

Apoi se uită la Gavin, sperând că acesta avea să poată trece peste furia pe care o simțea și să o privească.

— Foarte bine, e corect, spuse Boyd, mult mai prietenos acum. Uite ce e, am venit aici doar ca să iau ce mi se cuvine. Răz bunare și, se pare, un copil.

Samantha încercă să nu tresară când bărbatul îndreptă pistolul din nou către burta ei. Încercă să nu lase durerea de moment de pe fața lui Gavin să îi slăbească hotărârea.

El tocmai pierduse ce credea că era copilul lui.

În cele din urmă, el o privi, și ea era fericită că nu trebuia să vadă acuzațiile din ochii lui pentru mult timp. Ar fi omorât-o pe loc. Privirea îi alunecă apoi sugestiv către Calybrid.

El nu o urmă.

„La naiba!”

— Nu vreau să vă rănesc pe tine și pe oamenii tăi.

Boyd gesticula acum cu brațul în care ținea arma și nu mai îndreptă pistolul către Gavin. Apăsarea asupra plămânilor Samanthei slăbi puțin.

— E evident că nu știai că ascunzi o criminală. Pari să ai o familie frumoasă aici, una care a fost păcălită de o nemernică, la fel ca noi.

Când auzi cuvântul „familie”, Gavin se uită înspre mama lui, iar Samantha se simți puțin mai ușurată când văzu că soțul ei observase că deschizătorul de scrisori era deja în mâna lui Calybrid.

Calybrid își înclină capul către Bradley, într-o comunicare tăcută cu Gavin. Calybrid avea să acționeze primul, aruncând deschizătorul de scrisori către Bradley. Asta urma să distragă atenția îndeajuns cât Gavin să se ocupe de Boyd.

— Uite cum facem, continuă Boyd. Dacă ne lași să plecăm de aici cu femeia asta care ți-a greșit, nimeni nu o să fie rănit. Îți promit! Nu o să ne mai vezi vreodată. Să știi că nu sunt un monstru. Inima Samanthei se opri din bătut, în timp ce toată lumea aștepta cu sufletul la gură decizia lui Gavin. Avea să o facă? Dacă le-o dădea lor, nu aveau să fie nevoiți să riște o manevră coordonată. Mama lui Gavin... familia lui... ar fi fost în siguranță.

— Pot să am încredere în tine? Deși părea că întrebarea lui Gavin îi era adresată lui Boyd, ochii lui se îndreptau către ai ei.

— Îți jur pe Dumnezeu!

Boyd chiar își ridică pistolul către tavan. Samantha încuviință. „Poți să ai încredere în mine”.

— Ei bine, te cred că nu te consideri un monstru, Boyd Masters. Gavin lăsa pistolul în jos și schimbă mâinile. Dar eu sunt.

Calybrid acționează primul, aruncând deschizătorul de scrisori cu ușurința unui expert. Acesta se înfipse în umărul lui Bradley.

Samantha sperase că asta avea să afecteze ținta lui Bradley, însă reuși chiar mai mult. Bradley scăpă pistolul.

Samantha își ridică picioarele și lovi, folosindu-se de scaun ca să îl dezechilibreze pe Boyd. Astfel, câștigă timp pentru Gavin să îl omoare pe Bradley, umplându-i pieptul de gloanțe. Boyd apăsă pe trăgaci, însă sticla și cristalele sparte dădeau de înțelese că nimerise candelabrul.

Greutatea ei nu era în măsură să îl dărâme pe Boyd, și, dacă nu se gândea repede la ceva, acesta urma să-și

revină. Îl lovi cu sălbăticie cu coatele, însă acesta abia dacă observă.

„Nu”. Trebuia să funcționeze. Nu putea fi responsabilă pentru o altă tragedie. Nu asupra acestei familii, care trecuse deja printr-o mulțime de ghinioane.

Boyd o strânse mai tare de gât, și o presiune periculoasă i se adună în cap în timp ce se lupta pentru oxigen. Picioarele i se zvârcoleau, iar vederea i se încețoșa din ce în ce mai mult; văzu brațul lui Boyd întins, cu pistolul pregătit. Glonțul avea să își atingă ținta, de asta era sigură.

Un înger apăru în fața ei tocmai când umbrele o trăgeau spre periferie. Nu. Nu un înger. Un demon. Unul cu ochi verzi și reci. Acum, observa numai câteva detalii. Strălucirea unei lame. Zgomotul groaznic al oțelului pe piele. Clipocitul unui gât care se umple cu sânge.

Presiunea din jurul gâtului ei dispăruse. Cădea. Apoi nu mai cădea.

Aerul țipa în ea cu un sunet de care nu se crezuse capabilă să îl scoată, intrând cu greu într-un gât rănit și umplând plămânii cu viață.

Gavin o ținu de umeri, în timp ce Boyd se prăbuși pe pietrele din spatele ei.

Se terminase. Pur și simplu.

Toată lumea trăia.

Picăturile de sânge ale lui Bradley pictară tapetul feminin al solariului deasupra locului de unde ochii lui lipsiți de viață o priveau.

Toată lumea care conta trăia.

Nu îndrăznea să se uite la Boyd. Știa că avea să găsească pumnalul lui Gavin înfipt în gâtul lui. Fiecare eveniment care dusesese la acel moment o apăsa, și se prăbuși peste Gavin într-un morman de oase tremurânde și respirații sacadate.

— Ne-ai salvat, se minună ea. M-ai salvat.

Abia atunci își dădu seama de cât de îngrozită fusese că el nu avea să facă asta după ce aflase adevărul. Că avea să permită să fie luată de Boyd. Se prinse de vesta lui cu degete desperate și amortite, îngropându-și fața în pieptul

lui. Mirosea a iarnă, a cai și a dominație masculină scoțiană. Era tare și solid, chiar și când pământul de sub ea se învârtea, amenințând să cedeze.

El era casa ei.

— Nu am vrut să-ți văd copilul în mâinile unui asemenea om.

„Să-ți văd copilul”.

O dădu la o parte ca și cum ar fi șters o mizerie.

— I-am spus că n-o să plece viu de aici. Asta nu avea nimic de-a face cu tine.

Fiecare cuvânt. Fiecare explicație care i se repezea spre buze părea să fie groaznică și banală. Gavin pierduse ceea ce crezuse că avea să fie moștenitorul lui, iar ea îl pierduse pe el.

Nu exista nicio scuză pentru ce făcuse, dar, Dumnezeuule, cât și-ar fi dorit să fie. Voia să îl facă să înțeleagă că disperarea îi transforma pe toți în monștri.

Până și pe ea.

— Ar trebui să te arestez. Să te deportez, spuse el. Ești căutată pentru crimă.

Se întinse după ea.

— Stai! Se dădu în spate, punând cadavrul lui Boyd între ei. Lasă-mă să-ți explic!

— Ai avut scrisoarea mea către Alison. Toate hârtiile. Ce ai făcut, le-ai furat de la adevărata Alison Ross? Ochii lui străluciră plini de suspiciune și de cruzime. Ea a fost cea pe care ai răpit-o? Ai rănit-o ca să i le iei? Ai *omorât-o*?

— Nu! Nu aş răni niciodată pe nimeni. Nu dacă nu sunt nevoită. Bennett mi-a forțat mâna!

Își ridică acea mână împotriva lui. Împotriva suspiciunilor și a violenței care se strângeau în ochii lui.

— Cine ți-a forțat mâna împotriva mea? A noastră?

Întrebarea lui ateriză ca o ghiulea direct în stomac.

— Ascultă-mă doar, îl imploră ea.

— Ți-am ascultat destul minciunile. O să naști copilul acela în închisoare dacă o să am un cuvânt de spus în privința asta.

Când deveni clar că avea să vină spre ea, Samantha

reacționa mânată de disperare. Luă pistolul lui Boyd și îl îndreptă spre bărbatul pe care îl iubea.

Din nou.

— Am spus să mă *ascuți*, țipă ea. Știa că el acționase din cauza durerii, nu din ură, și se rugă că vorbele ei să ajungă la el. La toți ceilalți.

— Sam, spuse Calybrid. Nu face asta, fătuco! Pune pistolul jos!

Dacă Gavin părăsise furios înainte, nu exista un cuvânt în vocabularul Samanthei care să descrie felul în care o privea acum. O privire ucigașă.

Doar că mai rău de atât.

— Eram un nimeni. O orfană. Crescută să lucrez la o fermă în deșert, până când familia mea adoptivă m-a anunțat că aveam să devin a doua soție a unui pervers bătrân. Când expresia lui Gavin nu se schimbă, ea continuă: Bennett a fost șansa mea de scăpare din acea situație. Eram tânără și disperată. Nu știam cum era familia lui. De cât rău erau capabili frații Masters; am aflat când era prea târziu pentru mine. Știi câte ceva despre asta, nu-i așa, Eleanor?

— Da, șopti femeia, în timp ce Eammon îi șterse lacrimile.

— Nu o băga în asta, o avertiză Gavin.

— Eu și Alison ne-am împrietenit în tren în acea zi. Ea venea să te vadă *pe tine*, să te împiedice să îi iei Erradale.

— Să nu *îndrăznești* să mă faci pe mine să par ticălosul în povestea asta.

— Nu fac asta. Nu ești. *Ei* sunt. Făcu un gest către cadavrele fraților Masters. Nu căutau decât statele de plată guvernamentale în trenul acela. Nimeni nu trebuia să fie rănit în timpul jafului. Nimeni nu mai fusese... dar apoi s-a întâmplat ceva, s-au auzit focuri de armă peste tot, și apoi Bennett... Se forță să își oprească lacrimile, ca să nu se umilească și mai mult. Ți-am spus adevărul înainte. A intrat în vagon, a împușcat un bărbat și i-a pus pistolul la cap lui Alison. Voia să o *omoare*. A spus că văzuse prea multe. Nu aveam cum să îl fac să se răzgândească, așa că l-am

împuşcat. Îi scăpă un suspin înfuriat, dar se forţă să îşi revină când văzu că Gavin se apropiase puțin. Dacă o dezarma, toată speranța era pierdută. A fost ideea lui Alison să mă trimită la Erradale, continuă ea.

Când el scoase un sunet de neîncredere, Samantha se strădui din răputeri să nu se lase copleșită de panică.

— *Ea* mi-a dat documentele. Scrisoarea ta. Numele și binecuvântarea ei. Chiar mi-a scris și mi-a spus că pot rămâne la Erradale pe termen nedefinit. Că îl pot cumpăra de la ea dacă vreau. Nu trebuia decât să mă asigur că nimeni din neamul Mackenzie nu lua pământul pe care îl dorise tatăl tău.

— Prostii, pufni Gavin.

— A spus că îmi datora viața. Pentru ca o salvasem. I-a spus... I-a spus... Samantha își înăbuși un sunet de frustrare în timp ce căuta disperată cuvântul. *Comraich*. I-a spus *comraich*. Sanctuar.

Auzind asta, Eammon inspiră adânc.

— Știe cuvântul sacru. Nu mulți îl știu. Poate povestea ei chiar are ceva adevăr în ea.

— Putea să îl audă undeva. E o mincinoasă, o escroacă. De ce mama naibii să te cred?

— Scrisoarea, sugeră Calybrid. Ai putea să ne arăți scrisoarea de la Alison.

Ea simți cum se prăbușește

— A dispărut. A ars odată cu Erradale.

— Am putea să o chemăm pe tânără aici, propuse Eammon. Am putea să îi cerem lui Alison Ross să ne spună versiunea ei.

— Ai putea încerca, spuse ea plină de speranță. Deși nu știu dacă o s-o găsiți. Ultima oară când am auzit de ea, plecase în luna de miere... nu știu unde.

— Destul de convenabil, nu crezi? Și iată-mă din nou aici, cu tine ațintind pistolul spre mine, întrebându-mă dacă meriți toată bătaia de cap.

— Nu e ca și cum aş fi plănuit asta. Am încercat să stau departe de tine! Să îmi văd de treabă.

— Este adevărat, confirmă Calybrid. A făcut tot ce a

putut să te urască.

— Când ne-am căsătorit, nici măcar nu ne *plăceam*. Am crezut...

— Ai crezut că poți spune că bebelușul soțului tău mort este copilul meu.

Cel mai mare păcat al ei. Cea mai mare minciună pe care o spusese vreodată. Motivul pentru care el avea dreptul să nu o ierte niciodată. Nu-și putea opri lacrimile în timp ce se uita de la o față îndrăgită la alta, știind că ochii ei implorau înțelegere. Chiar și când văzu că voiau să i-o ofere...

Însă ce făcuse era prea grav.

— Am vrut să-ți spun. Urma să-ți spun când...

— Ai avut toate ocaziile. Aseară, de exemplu.

O săgeată de vinovăție îi străpunse inima strânsă.

— M-ai înșelat. Ne-ai înșelat pe toți. Ai pus-o pe mama... ai pus întreaga casă... ba nu, pe toți oamenii care lucrează pentru mine în pericol. De ce? De ce ai face asta dacă intențiile tale erau bune? Dacă nu erai decât o femeie disperată și sinceră?

Era o întrebare logică. Iar, în acel moment, Samantha își promise că nu avea să îl mai mintă niciodată pe acel bărbat.

— Am vrut ca bebelușul să... te aibă *pe tine* ca tată, nu pe ticălosul pe care îl alesesem. Tu te-ai oferit să mă protejezi, și credeam că n-ai mai face asta dacă aflai că eram deja însărcinată. Am vrut să-ți spun de un milion de ori. Chiar am vrut. Dar am fost o lașă, pentru că nu eram sigură că o să rămâi cu mine... și... și eram îndrăgostită de tine. De familia ta. Și mi-am dorit să fie și familia mea. Nu am vrut să mai am un trecut. Am vrut doar un viitor. Cu tine. Cu voi toți.

Eleanor scoase un sunet pe care Sam spera că îl putea lua drept compasiune, iar Eammon aruncă un blestem. Însă Samantha nu avea să-și ia ochii de la Gavin decât dacă el dispărea.

Decât dacă o lovea.

Oare ce gândea în spatele acelei fațade perfecte? O

ierta? O condamna? O credea măcar?

— În ceea ce privește melodramele de familie, asta este perfectă.

O voce masculină, cultă și alunecoasă, se strecură în mijlocul lor, iar pistolul Samantha își găsi o nouă țintă în cadrul ușii.

Bărbatul care umplea bolta solariului putea fi răufăcătorul oricărui roman. Îmbrăcat în negru din cap până în picioare, părea neafectat de pistol și de cele două cadavre. O cicatrice stranie se întindea de sub gulerul înalt al hainei, spre maxilar și spre o parte a feței.

— Cine naibii ești? îl întrebă Samantha.

— Aș vrea să știu. Zâmbetul lui diavolesc ar fi fost chipeș dacă ar fi ajuns și la ochii lipsiți de viață. Însă oamenii îmi spun Corbul.

Samantha făcu o pauză când îi auzi răspunsul straniu. Când Corbul se uită și calculă pagubele masacrului, Callum intră în solariu, în spatele lui.

— M-am înșelat în privința urmelor din pădure. Nu erau americanii, ci agenți ai Coroanei.

Înjurăturile în galeză ale lui Gavin îl făcură până și pe Calybrid să roșească.

— De unde știi asta?

— După ce m-am uitat mai atent, am descoperit mai mult de două rânduri de urme de ghete, și nu aparțineau cowboy-lor. Sunt din armată, Gavin, și caută ceva.

— Agenți ai Coroanei? întrebă Eammon, apoi le vorbi lui Callum și Gavin ca și cum erau doi puștani fără minte. Ce naiba se petrece aici? De ce cel mai cunoscut pirat al istoriei moderne stă în mijlocul castelului nostru?

Pirat? Samantha făcu un pas în față, ținându-și pistolul ațintit spre pieptul Corbului. Bărbatul era lat cât catargul unei nave și aproape la fel de înalt. El o privi, iar Samantha avu impresia că se uita în abis, și acesta o privea înapoi. O îngheță până în măduva oaselor.

— Oricât mi-ar plăcea femeile bine înarmate, nu avem timp să ne ocupăm de... orice e asta. Corbul făcu semn către cadavrele fraților Masters ca și cum ar fi fost rufe

murdare. Am avut un spion pe vas. M-am ocupat de problemă, dar nu înainte ca acesta să le dea autorităților informații despre... tranzacția noastră.

— Trebuie să mutăm totul, spuse Callum. *Acum*.

Expresia lui Eammon se schimbă, și Samantha era sigură că, dacă bărbatul nu ar fi ținut-o pe Eleanor, i-ar fi pedepsit crunt pe cei doi bărbați pe care îi considera fiii lui. Zi-mi că nu faceți contrabandă, se rugă el.

Pe fața lui Gavin se citi o emoție puternică, una pe care Samantha nu o mai văzuse și nu o putea identifica.

— Cum crezi că am obținut bani pentru Erradale?

— Gavin, scânci Eleanor. Nu...

— Vă sugerez să ne grăbim. Corbul se întoarse și trecu pe lângă Callum, care privea amuțit tabloul din solariu.

— O să ne ocupăm de asta, jură Gavin în timp ce îi aruncă Samanthei o privire dezgustată, după care se îndreaptă spre ușă. Luăm câte un dezastru pe rând.

Samantha își lăasă pistolul jos și îl prinse de mână. Soțul ei făcea contrabandă. Un alt bandit.

— Lasă-mă să vin cu tine! Dă-mi o șansă să îmi repar greșeala! Te rog, dacă înseamnă *ceva* pentru tine.

El o dădu la o parte, ochii săi arzând cu un foc verde.

— Erradale îmi aparține de drept?

— Nu, dar...

— Copilul pe care îl porți e al meu?

— Știi deja că nu e.

— Suntem măcar căsătoriți legal, Samantha Masters?

Îi pronunță numele ca și cum s-ar fi transformat în cenușă în gura lui.

— Nu cred. Răspunsul ei devenise deja o șoptă frântă.

— Atunci, nu însemni nimic pentru mine.

— Gavin...

Un pumn în stomac ar fi provocat daune mai mici.

— Dacă nu pleci până mă întorc, o să te arestez eu însumi.

Poate avusese dreptate când presupusese că nu

putea îi frântă de un alt bărbat. Ceva frânt putea fi reparat. Însă imaginea cu spatele lat al lui Gavin St. James plecând pentru totdeauna nu numai că o frânse.

O distruse.

Capitolul 27

Gavin îndurase multe zile pline de întuneric în viața lui, însă hăul negru în care se afla nu avea egal și nici măcar nu avea loc de întors.

Închisoarea Inveraray nu era un loc la fel de rău ca faimoasa închisoare Barlinnie sau chiar ca Newgate, însă un conte și magistrat Mackenzie acuzat de contrabandă și trădare îi făcea pe gardieni să fie de o cruzime aparte.

Nu mai văzuse soarele de zile întregi, fiind închis în spatele unei uși de oțel, care avea numai o portiță prin care fusese hrănit de cinci ori. Nu-și dădea seama dacă asta însemna că trecuseră două sau cinci zile.

Îl se părea o eternitate.

Reușise să doarmă puțin, și numai în vise găsisese lumină. Lumina pe care începuse s-o întrevadă în fiecare dimineață în ochii albaștri ai fătucii lui. Brațele ei subțiri îl încercuiau, și ea îi oferea unul dintre acele zâmbete fragile, după care își lipea gura perfectă de a lui.

Îl lubea zâmbetul ei, inocența cu care ea îl oferea. Era un zâmbet exersat, însă nu genul la modă printre doamnele splendide sau printre cele timide. Era ca zâmbetul unui copil, expresia sinceră a bucuriei. A plăcerii. Și, uneori, a victoriei asupra lui.

O durere înfiorătoare îl smulgea din vis, chiar în timp ce subconștientul lui respingea violent amintirea ei.

Oare fusese o actriță chiar atât de bună cât să falsifice toate acele zâmbete aproape ridicol de autentice?

Gândul îi făcu rău. Îl înfurie. În făcu să resimtă pierderea. Și dragostea.

Era bolnav din dragoste. Era o boală pe care nu o

înțelesese decât când își dăduse seama că apăsarea pe care o simțea în stomac și durerea din mușchi, mai ales în inimă, nu aveau nimic de-a face cu mâncarea proastă, ci cu Samantha Masters.

Gavin se așază pe scândura tare ce reprezenta patul lui și privi cum fantomele trecutului dansau în umbre. Ce ființe diavolești și complicate erau.

Iadul. Cu siguranță, următoarea lui destinație. Locul în care se afla era și el un fel de purgatoriu, o etapă înainte ca justiția Coroanei să-și spună cuvântul.

Când un alt fiu de-al lui Hamish Mackenzie avea să moară spânzurat pentru trădare.

Zâmbi amar. Nici măcar nu era ceva fără precedent. Nu îi aparținea. Nu era cel mai trădător dintre fiii lui Mackenzie. Asta fusese Hamish cel tânăr. Care fusese spânzurat în urmă cu mulți ani pentru crime de război împotriva ducelui de Trenwyth și pentru înaltă trădare împotriva Coroanei.

Gavin nu era nici cel mai monstruos fiu al lui Mackenzie. Acel titlu îi aparținea lui Liam, Demonul Scoțian, din cauza celor douăzeci de ani de vărsări de sânge fără precedent în serviciul Majestății Sale.

De fapt, nu era nici cel mai mare ucigaș, căci Dorian Blackwell, Inimă Neagră din Ben More, cel mai tânăr bastard al tatălui său, condusese lumea interlopă a Londrei mai bine de cincisprezece ani.

El cu ce rămânea? Ba nu, ce îl definea pe el?

Se considerase cel deștept. Cel rezistent. Și, da, cel chipeș.

Ce fraier fusese! Nu era decât un contrabandist de mâna a doua blestemat de soartă, cu un gust groaznic când venea vorba despre femei. Dacă tot urma să moară singur, cel puțin acest lucru avea să se întâmple mai devreme, nu mai târziu.

Mama lui îl avea pe Eammon, iar Andrew, fiul lui Liam, avea să moștenească Inverthorne. Cel puțin, era un băiat de treabă.

Își apăsă mâna pe piept, în locul care părea să simtă

un junghi de fiecare dată când se gândea la descendență. La un moștenitor.

Alison Ross, adevărata Alison Ross, câștigase în cele din urmă. Erradale avea să rămână dreptul ei din naștere. Gol. Nerevendicat. Pătat pentru totdeauna de moartea tatălui ei.

Viața avea să meargă mai departe. Poate era mai bine ca el să n-o facă...

Zgomotul ușii și o rază de lumină îl făcură să se ridice, iar lanțurile de la încheieturi, pe care le considera mai degrabă de prisos decât necesare, se târau pe pietre, în timp ce Callum fu împins în celulă împreună cu el.

Mac Tíre nu arăta deloc bine. Barba îi crescuse foarte mult, ochii îi erau măriți și dinții îi erau expuși în timp ce trei gardieni îl legau de patul de lemn de vizavi de al lui Gavin.

— Acum, stați locului, le ordonă un gardian amândurora. O să ne ocupăm de voi destul de repede.

Lăsă ușa de oțel întredeschisă, încrezător că lanțurile aveau să-i țină pe bărbați la locul lor. Gavin fu recunoscător pentru puținul aer proaspăt care pătrunse în celulă.

— Ești rănit? își întreabă Gavin prietenul, fără să îi poată vedea prea bine fața, deoarece nu mai era lumină.

— Nu, răspunse Callum scurt.

— Ești... bine?

— Nu.

Întrebarea părea de prisos, dar amândoi știau că nu era așa. Callum nu suporta spațiile mici pentru mult timp, și, judecând după mărimea bărbii lui, trecuseră mai degrabă cinci zile, nu două.

Gavin oftă și își odihni capul pe pietrele reci.

— Presupun că ar fi trebuit să mă aștept la asta.

— Te referi la dispariția subită și la abandonul celui mai notoriu pirat, odată ce a apărut armata ca să ia toate bunurile și armele pe care le-am ascuns pentru el?

Vocea lui Callum ar fi putut transforma mlaștinile în deșert.

— Mă refer la tot. Pentru o clipă, totul a fost perfect.

Ar fi trebuit să știu că nu era real.

— Thorne, dacă o să fim duși în fața unui judecător, asta e posibil să fie ultima oară când ne mai vedem. Un fost patriot irlandez nu o să fie trimis în același loc ca un conte.

Gavin se aplecă și înghiți un milion de regrete.

— Îmi pare rău, frate. O să fac ce pot pentru tine.

— Nu, spuse Gavin cu o voce atât de joasă, încât Gavin depuse mari eforturi ca să îl audă. Mie îmi pare rău.

— Nu ai greșit cu nimic. Eu te-am întrebat dacă știi cum să obținem ceva de lucru pe piața neagră care ne-ar fi putut aduce o avere obținută rapid. Corbul nu a fost niciodată prins și...

— Știam că Sam nu era Alison Ross atunci când v-ați căsătorit.

Momentul conținea acea tăcere plină de așteptare dintre fulger și tunet.

Gavin se repezi în față, dorind să-și încerce pumnii pe bărbatul care fusese prietenul lui cel mai bun decenii întregi. Lanțurile îl opriră, însă tot se zbatu cu violență.

— Și nu ai spus *nimic*? În tot timpul ăsta? Chiar nu mai putea avea încredere în nimeni pe lumea asta? M-ai lăsat să mă căsătoresc cu ea? M-ai lăsat să mă îndră... Nu putea spune cuvântul. *De ce?*

— Pentru că speram ca nunta să o aducă pe Alison înapoi.

Răspunsul lui Callum fu la fel de vehement, făcându-l pe Gavin să tacă:

— Ce?

— Îți amintești că Alison s-a născut nu cu mult timp după ce ai început tu să stai la Inverthorne. Doamna Ross a fost mereu bolnavă după naștere, iar Alison și-a petrecut copilăria alergând după mine prin mlaștini, ca un cățeluș sălbatic.

— Îmi amintesc. Obişnuiai să fugi de ea la Inverthorne și te plângeai că era enervantă.

— Da...

— Dar?

— Avea numai treisprezece ani când a plecat, și, în

acea perioadă, nu mă ascundeam numai de ea, ci și de sentimentele pe care un puștan nu ar trebui să le aibă pentru o fată cu nouă ani mai mică decât el.

— Callum.

Gavin se așază, rememorând trecutul.

— Am plecat să strâng avere și, peste ani, când am crezut că am destul cât să o cuceresc, m-am dus în America să o găsesc.

— Presupun că ai reușit.

— Da.

— Și?

— Și de atunci am trăit într-o peșteră, spuse bărbatul trist. Încercând să uit...

— Să uiți ce?

— Nu contează.

Gavin se întrebase mereu de ce un bărbat faimos și umblat cum era Callum Monahan se retrăsese departe de lume. Îl întrebase de câteva ori, dar mereu primise același răspuns.

„Nu contează”.

Nu și-ar fi imaginat niciodată că avea de-a face cu o femeie.

— Îmi pare rău că ți-am ascuns secretul lui Sam, continuă Callum. Dar, când am citit scrisoarea lui Alison către Sam, eu...

Gavin se aplecă spre el.

— Scrisoare? Ce scrisoare?

— I-aș recunoaște scrisul oricând, și nu m-am putut abține să nu deschid scrisoarea, fie și numai ca să văd cuvintele scrise de mâna ei.

O mișcare dinspre biroul sergentului îi atrase atenția. Probabil veniseră autoritățile după ei. Nu mai aveau timp.

— Ce a scris, Callum?

— Alison îi trimisese documente din America, împreună cu o scrisoare în care o îndemna pe Sam să revendice Erradale în numele ei. I-a mulțumit că i-a salvat viața și i-a spus că se putea adăposti la Erradale cât voia, atât timp cât ținea pământul departe de mâinile unui

Mackenzie.

Suspînul lui Gavin conținea tot regretul din corpul lui.

Sam spusese adevărul... cel puțin în legătură cu asta.

— Și când și-a încălcat promisiunea către Alison și s-a căsătorit cu mine, tot n-ai spus nimic?

— În tot acest timp, eu am susținut-o pe Alison și am considerat că Erradale e al ei. Așa cum am mai spus, speram că asta o s-o aducă înapoi. Că avea să se lupte pentru pământul ei în loc să se căsătorească cu nenorocitul de Grant. Apoi, când mi-am dat seama că nu avea să mai vină, am văzut cât de fericit erai cu Sam. Cât de fericită era ea cu tine. Și mi-am zis că, dacă măcar unul din noi poate să găsească dragostea, atunci va merita.

Atâtea emoții se adunară în corpul lui Gavin, că îl paralizară pentru o clipă.

— Dacă nu am fi la un pas de spânzurătoare, nu aș îndrăzni să-ți cer iertare, spuse Callum.

— Dacă nu am fi la un pas de spânzurătoare, nu m-aș grăbi să ți-o ofer.

Făcură schimb de zâmbete pe care niciunul din ei nu le văzu, dar amândoi le simțiră.

— Ai fost ca un frate pentru mine încă de când...

Ușa se deschise, și Gavin fu șocat să îl vadă chiar pe fratele lui, Demonul Scoțian, care ținea lanțurile ultimei persoane pe care se așteptase s-o mai vadă vreodată.

Capitolul 28

— Nenorocitele!

Gavin se ridicase din nou, îndreptându-se către Corb, care părea mulțumit de sine, în ciuda lanțurilor care îi țineau încheieturile.

— Ai grijă, Gavin! Liam se dădu din dreptul ușii, ca să îi lase pe gardieni să intre și să le dea drumul. Bărbatul s-a lăsat prins. Deși va trebui să mă ierți pentru cât a durat ca să-i dau de urmă. E greu de găsit.

— Așa sunt majoritatea bărbaților căutați de lege,

spuse Corbul.

Gavin își dădu seama că nu ar fi fost cel mai isteț drum către libertate să comită o crimă în închisoare, așa că așteptă cu o nerăbdare prost deghizată ca gardienii să deschidă lanțurile lui Callum înainte să îl elibereze și pe el. Se întoarse către Liam.

— Mă gândeam că, data următoare când te văd, o să-mi atârni gâtul de capătul unei frânghii, nu că o să mă salvezi.

Expresia Demonului Scoțian, pe care nu reușise niciodată să o identifice, îl făcu să se uite în altă direcție, în timp ce greutatea de fier dispăreau de la încheieturile lor. Ar fi considerat că expresia era a unui om rănit dacă ar fi crezut că Liam era capabil de așa ceva.

— Gavin, ești un Mackenzie. Și fratele meu. Nu te-aș lăsa să mori spânzurat.

— Asta nu te-a oprit înainte, când ducele de Trenwyth l-a spânzurat pe Hamish.

— Hamish nu mai putea fi salvat, și tu știi asta.

— Atâta sânge vă pătează mâinile, capetele, numele, observă Corbul ușor amuzat. Și se spune că eu sunt criminalul.

Ca și cum ar fi simțit tensiunea dintre Gavin, Callum și Corb, cei trei gardieni îi însoțiră pe cei doi bărbați afară din celulă, creând o barieră între Gavin și pirat în holul mic și alb. Nu se mișcă până când Corbul nu fu împins în celulă, ușa închisă și încuiată.

— Nu înțeleg, se minună Gavin. Prin ce miracol am fost eliberați?

— Din cauza unei crize de conștiință, am mărturisit totul, spuse Corbul prin ușă.

Gavin își privi atent fratele, apoi se uită la ușa care îl separa de cel mai periculos criminal pe care îl cunoscuseră mările încă de când cu Barbă Neagră și Sir Francis Drake.

— O criză de conștiință? repetă uimit. Mai exact, ce ai mărturisit?

— Numai adevărul. Expresia neafectată a Corbului era mai înfricoșătoare din spatele barelor celei întunecate. Că

am adus ilegal pe pământul tău bunuri și arme, punând în pericol un locuitor al zonei și un magistrat. Uite câte remușcări am! Crezi că Marea Curte o să aibă milă de mine?

Nu ar fi fost greșit să spui că vocea lui suna ghiduș – asta dacă cineva ar putea suna în același timp și ghiduș, și amenințător.

Gavin nici că ar fi putut fi mai surprins.

— Cum?

Liam se adresă gardienilor:

— Fiți drăguți și însoțiți-l pe domnul Monahan afară, eu și magistratul vrem să vorbim cu infractorul.

— Da, moșierule, spuseră ei, în timp ce Callum, de-a dreptul ușurat, se îndrepta spre libertate.

— Ai o soție fermecătoare, spuse Corbul. Cu două pistoale foarte convingătoare.

Samantha? Ce avea de-a face cu asta? Era și ea acolo? Gavin își dori ca inima lui trădătoare să nu bată mai puternic la acest gând.

— Glumești, icni el.

— Parțial, da. Râsul Corbului avu un ecou malefic pe coridor. Oricum, eram în drum spre Londra, așa că de ce să nu călătoresc pe cheltuiala guvernului?

Gavin se întreabă dacă era posibil să moară din cauza șocului. Își privi mâinile murdare și înnegrite și cămașa cândva albă pe care o purtase prea mult timp, după care își adună puterea necesară ca să își privească fratele care avea trăsăturile tatălui lui.

— Liam, de ce ești aici?

— Ți-am spus deja că...

— Iar eu, în ziua nunții, ți-am zis că nu mai sunt un Mackenzie. Nu o să mai fi moșierul clanului de pe pământurile Inverthorne.

Tumultul din pieptul lui Liam fu de-a dreptul demonic.

— Tu chiar crezi că niște hârtii dintr-un tribunal englez îți hotărăsc sângele? Poți să ștergi toate urmele clanului nostru din analele cărților de istorie dacă vrei, dar tot fratele meu o să fii.

Răspunsul îl șocă pe Gavin, un bărbat obișnuit să dea la o parte emoțiile în loc să le înfrunte. Privirea lui Liam deveni mai blândă.

— Știi, pentru niște frați cu vieți comparabile, ai crede că am putea să ne înțelegem mai bine unul pe celălalt. Că am fi putut păstra o relație mai... frățească de-a lungul anilor.

— Doar pentru că am avut același tată nu înseamnă că viețile noastre seamănă în vreun fel.

În loc să reacționeze, așa cum ar fi făcut-o în trecut, Liam doar ridică dintr-o sprânceană spre el.

— Doar pentru că nu ești Demonul Scoțian nu înseamnă că nu ai temperament de Mackenzie. Pur și simplu, l-ai ascuns în spatele viciilor și al indiferenței. De exemplu, știu cât de furios ești acum pe soția ta.

— Nu e soția mea. Toți mușchii din corpul lui Gavin se încordară, și bărbatul se întrebă ce făcuse aceasta de îl convinsese pe Corb să se predea.

— Te iubește.

— A mințit. O minciună de neiertat.

— Un alt aspect în care viețile noastre se aseamănă. Sau ai uitat că Mena a venit și ea în Scoția dându-se drept o guvernantă necăsătorită, nu vicontesa fugară care era?

— Samantha... Numele părea străin și amar în gura lui. Era căsătorită.

Liam ridică din umeri.

— Și Mena. Dacă-ți amintești, încă era căsătorită când i-am descoperit înșelătoria. Cel puțin, Samantha e deja văduvă.

— Pentru că și-a omorât propriul soț.

— Devine din ce în ce mai fascinantă. Zâmbetul Corbului se lărgi când cei doi frați îi aruncară priviri amenințătoare. Hai să fim serioși, cred că suntem toți de acord că nu toate morțile sunt niște tragedii, așa cum consideră unii oameni.

Gavin îl ignoră.

— Să nu uităm de copil.

— Da. Liam își ridică mâna și o duse la ceafă, un gest

pe care Gavin îl făcea deseori din reflex. În oricare alte circumstanțe, minciuna ei ar fi de neiertat. Poate pentru tine chiar așa și este. Dar gândește-te la asta, Thorne. Era o tânără care nu voia ca pruncul ei să fie un Masters. Îmi amintește de o altă doamnă pe care o știu care nu voia ca fiul ei să fie un Mackenzie. Mi se pare că amândouă au avut motive întemeiate pentru asta.

Gavin se strădui să înghită nodul din gât. Starea i se înrăutăți când Liam își așează cu blândețe mâna pe umărul lui.

— Poate nu mai trebuie să mai fim fiii tatălui nostru. Poate putem fi pur și simplu frați. Frații Mackenzie.

Gavin clipi ca să îndepărteze o ceață stranie și străină când întâlni ochii întunecați cu care râdea când era copil.

— Crezi că există izbăvire, Liam? După acea noapte... După tot ce ne-am făcut unul altuia?

— În toți acei ani, credeam că ești în siguranță la Inverthorne. Nu știam că te făcea să plătești pentru libertatea mamei tale cu propria ta piele.

— Asta, pentru că tu plecai, Liam. Mereu plecai.

— Nu doar plecam, ci fugeam. Și, de fiecare dată când o făceam, luam o parte din tine. Fratele. Numele. Femeia pe care o iubeai. Își băgă mâna în buzunar și scoase mai multe hârtii ce aveau sigiliul oficial. De data asta, frate, lasă-mă să-ți dau ceva înapoi.

— Ce e asta?

Gavin își trecu degetul peste sigiliu.

— În tot acest timp, a avut de gând să-ți spună adevărul.

— De unde știi asta?

— Pentru că, odată ce îți dădea asta, toate secretele ieșeau la suprafață.

Gavin rupse sigiliul și deschise documentul cu mâinile tremurânde, cuvintele revărsându-se în timp ce ochii lui devorau ceva ce mintea abia putea percepe.

Act de vânzare... de la Alison Ross... către Samantha Masters... toate pământurile și structurile proprietății Erradale... în valoare de...

Cu gura căscată, Gavin își privi fratele.

— Atât am stabilit ca rentă pentru ea, douăzeci de lire în plus sau în minus.

Era mult mai puțin decât îi oferise el lui Alison Ross pentru Erradale în urmă cu numai câteva luni.

— Da, spuse Liam. Și ar fi trebuit să înceapă procedurile cam în perioada căsătoriei, dacă nu chiar înainte.

„Doamne. Nu”. Ea încercase să-i spună, îl implorase să asculte, dar el nu o lăsase să vorbească. Îi spusese că nu însemna nimic. Ea nu era singura mincinoasă.

— Mai e și o a doua hârtie, spuse Liam.

Gavin întoarse pagina și trebui să se sprijine de perete, altfel ar fi căzut din picioare.

— Transferul proprietății Erradale către Gavin St. James, contele de Thorne...

— Din clanul Mackenzie, termină Liam ce Gavin nu putu. Te iubește. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le-a spus sau nu le-a spus, nu poți nega adevărul faptelor.

Gavin îl apucă pe Liam de cămașă, dintr-odată disperat să o vadă.

— E la Ravencroft?

Liam clătină cu tristețe din cap.

— A plecat pe continent. Eu și Mena am încercat s-o convingem să rămână aici, dar e îngrijorată din cauza legilor de extrădare. Până la urmă, încă e o femeie căutată pentru crimă.

Mintea lui Gavin alergă mai repede decât inima lui, dacă acest lucru era posibil.

— Spune-mi, Dorian este la castelul Ben More?

— Dorian? Un zgomot de metal se auzi pe hol după ce mâinile Corbului se lipiră de ușă. Adică Dorian Blackwell?

— Da.

— Aveți treabă cu el?

Era prima oară când Gavin îl simțea pe Corb însuflețindu-se, fapt ce i se păru chiar mai deranjant decât nonșalanța lui caracteristică. Se uită la Liam. Niciunul din ei nu făcea afaceri cu Inimă Neagră din Ben More. Știau mai

bine de atât.

Cu toate astea, era fratele lor vitreg bastard.

— Nu mă surprinde că vă știți, spuse Gavin cu atenție.

— Dimpotrivă, nu ne știm deloc. Corbul păru să-și recapete stăpânirea de sine. Însă Dorian Blackwell e un nume care mă bântuie, și profit de călătoria asta gratuită la Newgate pentru că știu că acolo a început trecutul meu cu el.

Liam făcu un pas în față.

— Corbule, te avertizez, e de-al nostru, nu vrem să fie rănit.

— De-al vostru? Privirea întunecată deveni mai tăioasă, și Gavin fu surprins, însă nu pentru prima oară, de cât de mult semăna Corbul cu Dorian.

— Fratele nostru.

Îl privi pe pirat cu o nouă suspiciune.

— Ca să vezi, se minună Corbul. Puteți să spuneți ce vreți despre tatăl vostru, dar nu a făcut discriminări când a venit vorba despre crearea unor bărbați periculoși.

— Da, spuse Gavin. Iar Dorian o să te caute. O să-l avertizăm că mergi după el.

— N-aveți decât. Nu o să se aștepte niciodată la *asta*.

Capitolul 29

Samantha se hotărâse că marea era locul ei preferat unde să jelească. Unde să plângă. Ce mai însemnau câteva picături de umezeală sărată?

Nimic. Nu însemnau nimic.

La fel cum ajunsese să nu însemne nici ea nimic pentru singurul bărbat pe care îl iubise vreodată.

Deoarece își dădu seama că pe Bennett nu îl iubise cu adevărat. Avusese nevoie de el. Iubise felul în care el o făcea să se simtă la început. Însă durerea pe care o simțise când îl pierduse nu se compara cu disperarea care amenința să o înece acum.

Se dovedise că era imposibil să își vindece inima frântă în timp ce revărsa conținutul stomacului peste bordul unui alt vas, în vreme ce traversa canalul englez. Își distrăsese atenția de la răul de mare prin studierea hărților și a manualelor despre Europa, încercând să-și dea seama unde i-ar plăcea să-și crească pruncul. Se hotărâse în Olanda, și se urcase în trenul către Amsterdam imediat ce ajunsese pe continent. Avusese nevoie de ceva timp ca să se obișnuiască din nou cu uscatul, chiar și după o călătorie așa scurtă.

Încercase să-și dea la o parte durerea. Să se concentreze la copilul din ea, la viitorul care o aștepta. Fusesse o fraieră să lase un bărbat să aibă atâta control asupra fericirii ei. Să îl lase să îi dicteze sentimentele cu atâta cruzime.

Mai ales pe *ace*/bărbat.

Își putea adăuga inima legiunilor de inimi pe care acesta le frânsese. Diferența era că ea chiar meritase asta. Nu i se părea arogant să creadă că și ea lăsase o rană considerabilă în inima lui. Și ar fi făcut orice ca să schimbe asta.

Într-un fel, era fericită că nu avea să-l mai vadă niciodată. Ar fi omorât-o să se confrunte cu acuzațiile din ochii lui său, și mai rău, cu indiferența. Să fie tratată ca o străină. Ca un dușman.

Putea supraviețui multor lucruri, însă nu și acestuia. Samantha își dădu seama că, pe viitor, ar fi bine să evite trenurile. O făceau nervoasă, și pe bună dreptate.

Un vagon privat ar fi fost o extravaganță, însă să jelească într-un vagon plin de oameni era mai mult decât putea suporta în acel moment. Era fericită că se hotărâse să nu se stabilească într-un loc cu climă caldă, aridă. Mediterana părea cel mai potrivit loc, dar Samantha își dădu seama că se atașase de pământul plin de verdeață și de briza răcoroasă. Dacă nu putea sta în munții Scoției, putea găsi un climat asemănător pe continent.

Olandezii păreau oameni minunați și erau pasionați de călărit. Nu ar trebui să fie greu să-și găsească de muncă.

Privi în jos, la pană, cerneală și hârtie, și începu să scrie scrisoarea pe care i-o promisese Menei. Nu știa ce ar putea scrie care să nu o dezonzoreze. Voia să întrebe cum se simțea Gavin, acum, că fusese eliberat din închisoare. Ar fi vrut să urmeze scrisoarea înapoi spre singurul loc pe care îl simțise ca fiind acasă. Wester Ross. Inverthorne. Cele mai fericite zile ale vieții ei fuseseră petrecute într-un castel din piatră cenușie care veghea peste o pădure ce se întindea până la mare. Acolo, își pierduse identitatea și inima.

O ceață de lacrimi îi împunse ochii și făcu neclar materialul auriu de pe locul din fața ei. Oare avea să treacă durerea vreodată? Avea să existe vreo clipă în care să nu fie bântuită de o fantomă chipeșă, cu ochi verzi și zâmbet devastator?

Zgomotul cilindrului unui pistol o făcu să se ridice. Clipi, și lacrimile i se scurseră pe obraz.

— Ai uitat ceva important, frumușico.

Genunchii i se înmuieră în timp ce ea pe jumătate îi șopti, pe jumătate îi plânse numele.

„Gavin”.

Bărbatul umplea cadrul ușii compartimentului cu umerii lui lați, ascunși sub un costum de calitate din lână care se asorta cu nuanțele mai închise din părul lui des și perfect.

Pentru o clipă absurdă, ea se temu de pistol.

Însă bărbatul îl lăsa să cadă pe scaunul gol, odată cu cutia de lemn în care era celălalt, și ajunse lângă ea din trei pași mari.

Samantha nu avea unde să se ascundă, așa că scânci când o trase spre el, ajutând-o să evite un leșin ce nu-i stătea în fire.

Mirosea îmbătător, a pădure de cedru și săpun. Ea încercă să nu-l bage în seamă. Încercă să ignore bucuria copleșitoare că era din nou în brațele lui.

Oare chiar se întâmpla asta? Sau adormise, doar ca să se trezească mai târziu, copleșită de durere.

— De ce? reuși ea să spună, în ciuda numeroaselor emoții care o gătuiau nelăsând-o să respire. Ce faci aici?

El îi cuprinse fața în mâini și o dădu în spate suficient cât să o poată privi în ochi. Ce văzu Samantha strălucind în acei ochi verzi o făcu să plângă și mai abitir. Doar nu era iertare, nu?

— Și eu te-am mințit. Sinceritatea tandră din vocea lui amenința să o copleșească, și Sam îl apucă strâns de încheieturi, pregătită pentru orice. Ți-am ascuns faptul că am făcut contrabandă.

— Păcatul tău nu se compară cu al meu. Eu ți-am ascuns faptul că am fost căsătorită și că am ucis. De asemenea, numele meu și...

— La naiba, femeie, lasă-mă să-mi cer scuze! Mâinile lui se strânseseră mai tare în jurul chipului ei, însă nu în mod dureros.

Ea privi în jos. Oare nu puteau nici măcar să se împace fără să se certe?

— Îmi pare rău, continuă!

— Ți-am spus că nu însemni nimic pentru mine, și asta a fost cea mai mare minciună dintre toate, frumușico, pentru că tu ai devenit motivul meu pentru orice.

În interior, inima ei bubuia și trepida. Cu toate astea, nu se putea încrede în acel moment. În acea declarație. În acest motiv de speranță.

— Dar eu...

— Am venit să te iau acasă. Mâinile lui alunecară de pe maxilarul ei spre gulerul rochiei, apoi spre umeri.

— Dar cum rămâne cu...

— Fătuc, toți am hotărât asta. Mama, Eammon, Callum, Liam, Mena... până și Locryn și Calybrid, care au ajuns să locuiască în castel. Locul tău e la Inverthorne. Tu îmi aparții mie, iar eu am venit să iau ce mi se cuvine.

— Asta e o propunere în stil scoțian? Jumătate aroganță, jumătate forță brută?

— Dacă de asta e nevoie... El îi aruncă acel zâmbet arogant, cel pe care Samantha îl urâse în trecut, însă pe care ajunsese să îl adore.

Știi că, odată ce mă hotărâsc la ceva, nu mă las. Ai face bine să capitulezi acum, frumușico, și să accepți să te

căsătorești cu mine.

— Te-ai gândit bine la asta?

Se îndepărtă de brațele lui și se întoarce spre fereastră, ca și cum ar fi vrut să-și adune gândurile fără să fie afectată de frumusețea și de vorbele lui.

— Încă sunt o femeie căutată de lege. Nu mai sunt în siguranță în Scoția. Își puse mâna pe burtă. Apoi, mai e și copilul pe care îl port. Care nu e al tău. Știu că ce am făcut a fost greșit, dar nu vreau să fie crescut ca un bastard.

Chiar și din spate, charisma lui, înălțimea și puterea nu puteau fi negate. El se apropie și îi întinse un document.

— Bonny Mackenzie? șopti ea, în timp ce actele oficiale de naștere și cetățenie deveneau neclare din cauza lacrimilor care îi umpleau ochii. Mi-ai dat o nouă identitate?

— Fratele meu Dorian are niște angajați care se pricep la falsuri. Mi-am dat seama că niciodată nu te-am acceptat pe deplin ca Alison Ross și nu te cunosc ca Samantha Masters. Dar pentru mine mereu ai fost *bonny*, frumușica mea. Cu ea m-am certat și am râs, și pe ea am convins-o să se căsătorească cu mine și cu ea am dormit în fiecare noapte.

O sărută în locul sensibil din spatele urechii, făcând-o să se cutremure și provocându-i fiori de bucurie care îi coborau până la coapse.

— De Bonny nu mă mai saturesc. Pe Bonny o iubesc.

Cuvântul pe care își dorea atât de mult să îl audă ateriză ca o greutate în stomac. Se întoarce și continuă subiectul despre care el nu pomenise nimic.

— Dar acest copil...

Un deget lung îi apăsă buzele, liniștindu-i vorbele, însă nu și temerile.

— Tatăl meu a făcut cel puțin la fel de mulți copii bastarzi precum copii legitimi. Am văzut suferința copiilor lui nedoriți și îți jur că niciodată nu o să fac un copil de-al tău, *de-al nostru*, să simtă genul acela de rușine. Dacă te iubesc, o să-ți iubesc și copilul și o să spun că e al meu. Și jur că micuțul o să simtă că e al nostru.

Samantha îi analizează declarația și îl privi tăcută,

așteptând să se întâmple ceva tragic. Așteptând următoarele cuvinte care i-ar distruge speranța și dragostea. Oamenii nu aveau parte de finaluri fericite, nu? Cu atât mai puțin oamenii ca ea. Orfanii. Cei nedoriți. Cei mincinoși.

El o sărută și linse sarea lacrimilor ei cu limba lui catifelată.

Ea se deschise pentru el, acceptându-i caracterul posesiv, dragostea și toate emoțiile care se scurgeau de pe buzele lui pe ale ei. Gavin nu mai era amantul relaxat, craiul faimos. De data asta, sărutul lui avea o disperare pe care ea nu o mai simțise niciodată din partea lui. O pasiune pe care nu i-o cunoscuse niciodată.

Răspunsul ei fu spontan și sălbatic. Își afundă pe dată degetele în părul lui și își strânse pumnii, întemnițându-l în ardoarea ei. O viață plină de singurătate îi stimulează pe amândoi, lipindu-i unul de celălalt, oferindu-le ceea ce niciunul din ei nu putuse revendica.

Acum, el era al ei. Ea era a lui. Și nu aveau să mai fie singuri niciodată.

El gemu, ținând-o lipită de el, mâinile plimbându-i-se peste tot, prinzându-se de greutatea fustelor ei. Samantha era pierdută în gura lui, și nu-și dădu seama când el o împinse pe banchetă și îi ridică fustele, penetrând-o.

Corpul ei era pregătit pentru invazia lui, umed și cald, deschis și doritor.

Contopirea o readuse la viață, încălzindu-i sângele. Ridicând greutatea de vinovăție și durere, transformând-o în dorință frenetică.

Gurile le rămaseră lipite, în timp ce corpurile găseau un ritm care se potrivea cu frenezia dorinței lor. El o umplu complet, alunecând pe coapsa ei cu mișcări grațioase ce deveneau tot mai rapide.

Samantha scotea sunete sălbatice de plăcere animalică și atinse punctul culminant aproape imediat. El își lipi palma de gura ei pentru a opri sunetele, în timp ce corpul ei se încorda în jurul mădularului lui și pulsa de extaz.

Gavin își înăbuși sunetele de plăcere în corsajul ei, în timp ce o penetra frenetic și o umplea cu căldura eliberării lui. Numele ei explodă din gura lui, care era îngropată la pieptul ei, lângă inima ei. Bonny. Noua ei identitate. Femeia pe care o iubea. Femeia care îl iubea.

Încercară să respire după ce ceața dorinței deveni o strălucire de plăcere. Zâmbetul reveni pe buzele lui când își înălță capul ca să o privească.

— Știi, Bonny, încă nu mi-ai acceptat propunerea.

Ea îi zâmbi cu subînțeles și ridică dintr-o sprânceană.

— Credeam că răspunsul meu nu contează. Aveam impresia că tu ai decis că asta urma să se întâmple, indiferent de ce aveam eu de spus, și că o să mă duci acasă forțat, ca o brută.

— Păi, da, dar tot e drăguț să aud cuvintele.

Răspunsul lui provocator era atât de fermecător, că inima începu să o doară de la toată dragostea pe care o simțea. Dar tot își dădu ochii peste cap, mai mult pentru efectul teatral decât de furie.

— Evident că o să mă căsătoresc cu tine. Te iubesc prea mult ca să nu fac asta.

El se ridică și o sărută, respirând în continuare precipitat.

— Știi când mi-am dat seama exact cât de mult te iubesc? Întrebă el cu seriozitate.

Ea clătină din cap.

— Când aveam actul pentru Erradale în mână și m-am gândit că l-aș da doar ca să te am înapoi.

Ea își duse mâna la gură înăbușindu-și un suspin.

— Serios?

— Da. El îi luă mâna și i-o sărută. Erradale e tot ce mi-am dorit cel mai mult în viață, până ai apărut tu. Tu m-ai învățat diferența dintre dorință și necesitate. Tu îmi ești necesară, pentru că nu sunt un bărbat complet dacă nu te am alături.

Samantha nu putu găsi cuvintele potrivite care să exprime ce simțea, așa că își lipi gura și corpul de ale lui. Folosi limbajul pe care îl vorbiseră mereu atât de bine.

Sărutul se prelungi până când amândoi se desprinseră, răsuflând întretăiat.

— Lasă-mă să te duc acasă și să te fac soția mea. Gavin își trecu mâna peste părul ei des, care acum era ciufulit din cauza partidei de mai devreme. Lasă-mă să te fac viața mea. Lasă-mă să îmi transform castelul în casa inimii tale.

— Da, răspunse ea într-un final, strălucind în timp ce își privea scoțianul. Du-mă acasă! Du-mă la Inverthorne! Dar... am o singură întrebare...

— Care anume, iubirea mea?

— Trebuie să mergem pe mare?

El îi zâmbi.

— Da, dacă nu cumva ai inventat tu un mod de a zbura peste canal.

Ea tresări, lipindu-și fruntea de umărul lui puternic.

— De asta mă temeam.

Epilog

— Aici scrie că presa abia a aflat despre evadarea Corbului de la Newgate, deoarece autoritățile au încercat să ascundă acest lucru.

Gavin își ridică privirea în direcția în care stătea soția lui și citea ziarul, în timp ce își hrănea fetița, lângă șemineu.

— Nu pot să spun că vestea mă surprinde, remarcă el. Nu părea prea îngrijorat de statutul de prizonier. Nici nu părea genul care să renunțe la libertate pentru scopuri altruiste.

Își admiră familia pentru o clipă. Cât de minunate erau! Era ca și cum o lumină interioară strălucea în amândouă și îl îndemna să li se alăture. Se ridică de la birou, se duse la ele și își trase soția aproape. Ea se rezemă de pieptul lui în timp ce el o cuprinse protector cu brațele.

Eleanor Alison St. James, sau Ellie, așa cum îi spunea

mama ei, făcu o pauză de la masă ca să îi zâmbească cu ochi care deveniseră de un căprui profund.

Gavin îi întinse degetul și, așa cum se întâmpla de fiecare dată când degetele ei mici se prindeau în jurul degetului său, îl înșfăcă și de inimă.

Dacă nu ar fi știut mai bine, ar fi spus că arăta ca o Mackenzie.

Și chiar asta și era, pentru că el rămăsese un Mackenzie.

O bătaie ușoară în ușa îi dădu lui Bonny șansa să își aranjeze bluza și să o mute pe Ellie pe umăr, ca să o bată pe spate.

— Intră, spuse Gavin.

Eammon își băgă capul în cameră, încă precaut știind că în spatele ușilor se afla un cuplu de proaspăt căsătoriți, chiar și după atâtea luni. Gavin îi făcu semn să intre bărbatului care îi fusese ca un tată în mai multe moduri decât putea numi. Se gândi că nunta lui Eammon avea să fie în scurt timp, după ce acesta se logodise cu Eleanor în urmă cu nici două luni.

— Poștașul a ajuns, le spuse Eammon, punând mai multe scrisori pe masă. E una din America, milady, adresată ție.

Ochii lui Bonny îi întâlniră pe ai lui. Era scrisoarea pe care o așteptase. Răspunsul confesiunii ei către Alison.

Gavin o luă și, cu permisiunea ei, rupse sigiliul și o deschise.

Dragă Lady Thorne,

Trebuie să recunosc că știam despre acțiunile tale înainte să îmi scrii. Am aflat când am depus o cerere pentru o aprobare de căsătorie care mi s-a refuzat pe motiv de bigamie. Actele au fost rezolvate până la urmă, dar nu la timp cât să-mi păstrez logodnicul. Presupun că așa e cel mai bine însă, deoarece mi-am dat seama că nu ne potriveam.

M-am hotărât să mă întorc în Scoția, și cred că

paginile incluse din jurnalul mamei mele defuncte o să explice de ce.

A fost absurd să încerc să țin Erradale departe de mâinile Mackenzie, din moment ce a aparținut unui Mackenzie în tot acest timp.

Am trimis vorbă la Ravenscroft, și o să ajung acolo la timp pentru Crăciun. O să ne vedem cât de curând posibil.

Toată dragostea mea,

Alison Ross

— Ce ușurare! Bonny scoase un oftat prelung. Nu pare furioasă, nu? Asta e bine. O să fie minunat să o revăd.

Gavin abia o auzi, în timp ce ochii lui cercetau alarmați și șocați un fragment din jurnal.

„A aparținut unui Mackenzie în tot acest timp”.

Acea noapte... Când mama lui fusese orbită. Noaptea când Liam o condusese pe biata Tessa McGrath acasă. Noaptea când tatăl lui mersese în sat ca să o revendice pe femeia pe care pusese de mult ochii.

Acea femeie fusese delicata domnișoară Ross. Potrivit jurnalului ei, Hamish Mackenzie nu acceptase un refuz în acea noapte. Nouă luni mai târziu, domnișoara Ross născuse o fetiță.

„Pe Alison”.

Gavin se gândi la vorbele lui Callum. Că doamna Ross nu își revenise niciodată, și că Alison crescuse practic fără mamă. James Ross a ripostat într-un final în fața lui Hamish Mackenzie și l-a provocat la un duel, pe care l-a pierdut.

Apoi doamna Ross și-a luat fiica și a plecat. Departe. Cât de departe a putut.

În San Francisco, California.

— Dumnezeule, ai o soră mai mică, spuse soția lui după ce citi și ea pagina de jurnal.

— Da, zise el, în timp ce încerca să digere vestea. Îl privi pe Eammon. Trebuie să-i spunem lui Callum că se întoarce. Asta și-a dorit.

— De acord, spuse Eammon.

Lângă el, soția lui bombăni, după care izbucni în râs. Acest lucru o sperie pe Ellie, care râgâi. Amândoi bărbații o priveră ca și cum ar fi înnebunit, iar asta nu făcea decât să o amuze și mai tare.

— Știi ce înseamnă asta? întrebă ea.

El o privi încruntat.

— Știu că ai face bine să-mi spui ce te-a apucat.

— Pentru o lună... anul trecut... ai fost căsătorit cu sora ta!

Se lăsă copleșită din nou de râs.

Gavin scoase un sunet de repulsie. Îi mulțumi, nu pentru prima oară, lui Dumnezeu că Samantha Masters, care era acum Bonny St. James, fusese cea din spatele deghizării. Acum, mai mult decât oricând, farsa ei era o binecuvântare.

Alison Ross. Sora lui...

Izbucni și el în râs.

— Inima mea bătrână nu mai poate face față acestor revelații.

Bonny își șterse lacrimile de amuzament din ochi.

— Sigur o să avem ce discuta cu Liam și Mena când vin la cină diseară.

Gavin o privi.

— Diseară e?

— Da, e rândul nostru să fim gazde.

— Așa e. Își lipi fruntea de a ei, având nevoie de apropierea și de puterea ei după primirea unei asemenea vești. E magic faptul că m-ai găsit, Bonny, se minună el.

— De ce?

— Ai jefuit un tren în care se afla sora mea vitregă, de care nimeni nu știa pe atunci, după care i-ai salvat viața, ea ți-a oferit numele ei și adăpost aici, în Ținuturile înalte...

— Faptul că nu te-am împușcat, asta este un miracol, spuse ea zâmbind.

— Da, Bonny, zise el cu inima atât de plină, încât se întrebă dacă nu avea să-i iasă din piept. Familia mea continuă să crească datorită ție. Mi-ai oferit mai mult decât un copil, mi-ai dat înapoi fratele și acum o soră pe care nu

știam că o am.

— Va trebui să-i spui lui Dorian, zise ea.

— Da, răspunse el, gândindu-se la toate prin câte trecuse fratele lui bastard în ultimele luni cu Corbul. Să sperăm că poate face față veștii ăsteia. Se pare că anul ăsta e unul de întoarcere a celor pierduți.

— Orice o să ne aducă acest sezon, să știi că te iubesc, spuse soția lui cu seriozitate. O să înfruntăm împreună.

— Așa cum înfruntăm viața împreună.

Gavin se apropie de ea, lipindu-și buzele de ale ei.

— Mereu, șopti ea.

— Mereu, jură el.

Sfârșit